Machine Translated by Google

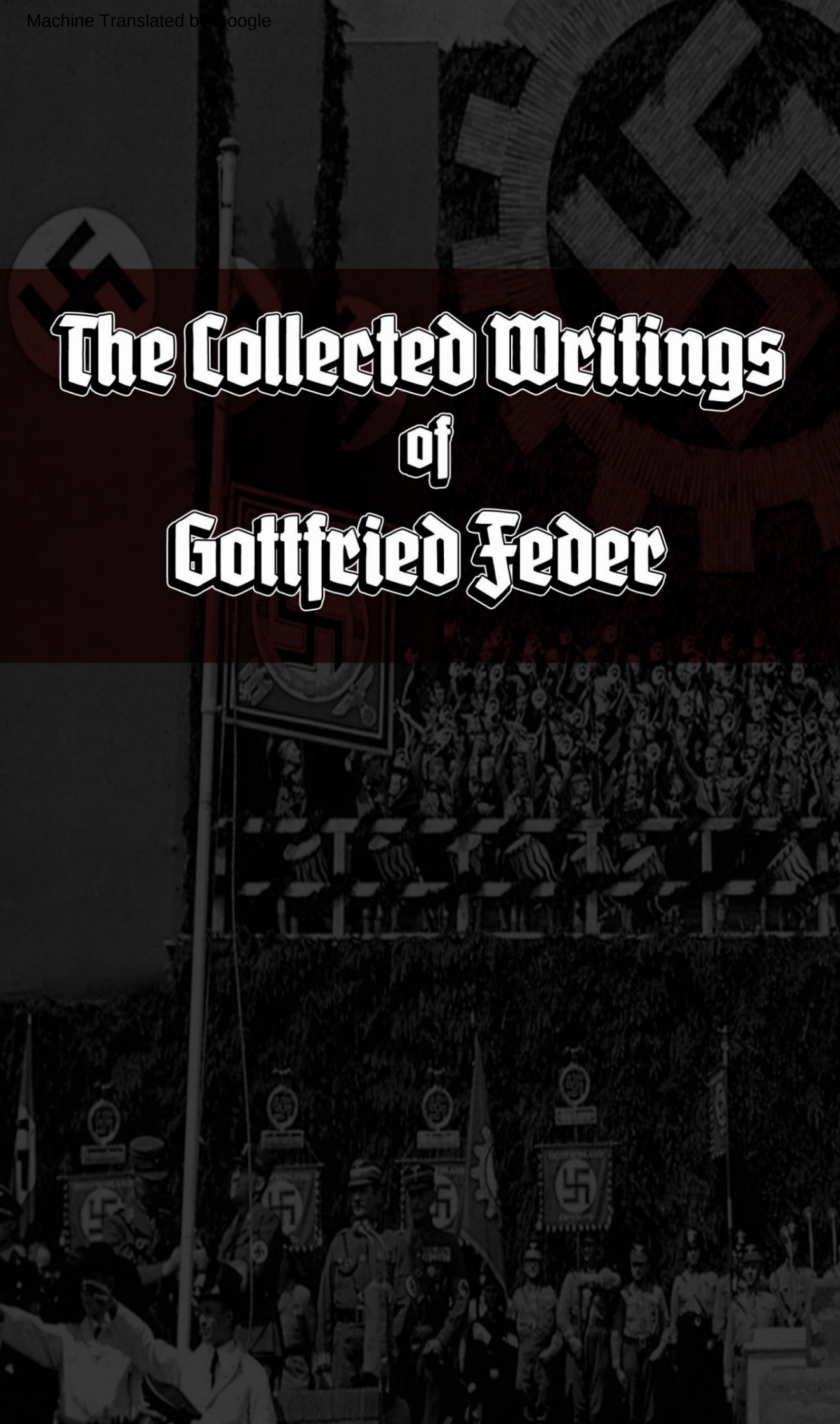

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

De sammele skriften fan

Gottfried Feder

Publisearre yn Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Ynhâldsopjefte

It programma fan 'e NSDAP en har algemiene opfettings 5

Ynlieding & Foarwurd 6

1. Offisjeel partijmanifest oer de posysje fan 'e NSDAP oangeande de boerebefolking en lânbou..... 13

It belied fan 'e NSDAP oangeande eigendom fan lânbesit 17

2. De 25 punten..... 21

3. De basisideeën 25

4. De programma-easken yn detail..... 32

5. Wat wy net winskje..... 52

6. Konklúzje..... 53

It Manifest foar de ôfskaffing fan 'e slavernij fan belang 55

Ymplemintaasjes en motivaasje 57

De omsetting fan oarlochsobligaasjes yn bankkredyt 75

Spesjale opmerkings oer de fraach nei wet yn it manifest 76

De beswieren en harren wjerlizzing 79

Fierder programma 89

De Dútske steat op in nasjonaal-sosjalistyske basis 56

Ynlieding & Foarwurd 92

1. De Fûneminten..... 97

2. It programma 116

3. De steatsstruktuer fan 'e nasjonaal-sosjalistyske steat 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27 jannewaris 1883, Würzburg, Dútslân - 24 septimber , 1941, Murnau), wie in Dútske politike aktivist dy't de wichtichste *ekonomyske teoretikus* wie fan 'e earste faze fan it Dútske nasjonaalsosjalisme.

Feder, in sivyl yngenieur, krige yn 1919 bekendheid mei syn boek *'Manifest foar it brekken de 'Thralldom of Interest',* en syn taspraak foar in gearkomste fan 'e Dútske Arbeiderspartij yn München yn septimber fan dat jier joech de direkte ynspiraasje foar **Adolf Hitler syn** yngong yn 'e polityk. **Feder syn** sosjalistyske en anty-kapitalistyske ideeën fûnen letter útdrukking yn **Hitler syn** 25-puntenprogramma foar de Nasjonaal-Sosjalistyske Dútske Arbeiderspartij (NSDAP) yn maart 1920, lykas yn **Feder syn** eigen boek, *'Dútske steat op 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Grûnslach',* troch **Hitler** beskôge as "de katechismus fan 'e [Nasjonaal-Sosjalistyske] beweging". Tusken 1924 en 1936 siet **Feder** yn 'e Dútske Ryksdei en tsjinne as foarsitter fan 'e ekonomyske ried fan 'e NSDAP (1931), steatssekretaris fan it Dútske Ministearje fan Ekonomy (1933), en steatskommissaris foar húsfesting (1934). Mei de algemiene oanpassing fan it nazi-belied oan it besteande ekonomyske systeem naam **Feder syn** rol yn partijsaken lykwols drastysk ôf, en tsjin 1936 wie hy praktysk yn 'e ûnbekende r

Machine Translated by Google

It Programma fan 'e Nasjonale Sosjalistyske Dútske Arbeiderspartij en har algemiene opfettings

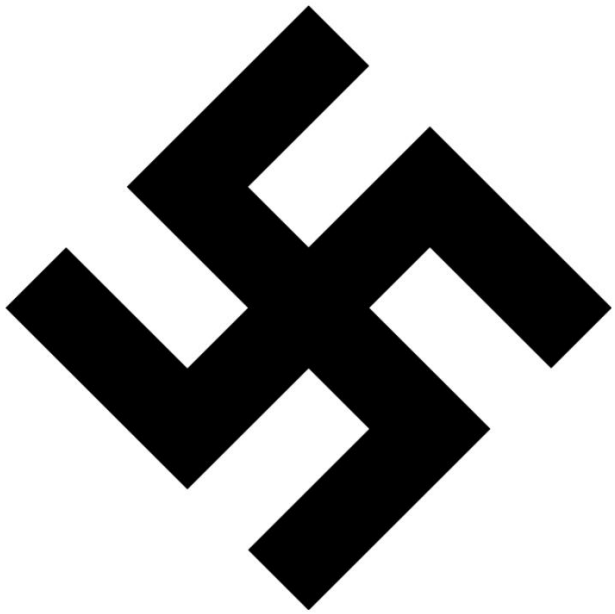

Machine Translated by Google

Histoarysk ferslach fan 'e opkomst fan 'e NSDAP mei in biografysk oersjoch fan 'e karrière fan Adolf Hitler

Adolf Hitler waard berne op 20 april 1889 yn Braunau am Inn, in doarp fan 'e âlde Beieren.

Syn heit wie it weesbern fan in earme boer en wurke him op ta dûane-amtner. Syn mem kaam út in Dútske boerefamylje. Doe't er 13 jier âld wie, ferlear er syn heit, en fjouwer jier letter syn mem. Adolf Hitler wie doe in learling oan 'e Realschule yn Linz oan 'e Donau, nei't er de Nasjonale Skoalle ferlitten hie. It wie de winsk fan syn heit west dat er amtner wurde soe, mar syn eigen winsk wie om keunstner te wurden. De dea fan syn mem twong him sûnder fierdere fertraging om syn eigen brea te fertsjinjen.

Doe't er 17 jier âld wie, gie Hitler nei Wenen, dêr't er arsjitekt wurde woe. Hy fertsjinne mei eigen ynspanningen syn brea, earst as boufakker, it mingen fan mortier, doe as tekenaar fan in arsjitekt. Doe't er 18 jier âld wie, hie er al belangstelling foar polityk; hy waard anty-Marxist, mar naam oant no ta gjin liedende rol. Fan syn ierste jeugd ôf wie Hitler hertstochtlik nasjonalistysk, en syn hope wie om de sosjale ûnderfiningen fan syn wurkperioade te kombinearjen mei syn nasjonalistyske oertsjûgingen. Hy wenne ferskate jierren yn ekstreme earmoede yn Wenen.

Yn 1912 emigrearre hy nei München, dêr't hy studint wie. Hy hie noait jeugdlike wille kend, mar sûnt de dei dat hy mei 50 kronen op bûse fan hûs gie, wiene arbeid en ûntbering syn lot. Yn febrewaris 1914 slagge it him om frij te kommen fan 'e ferplichting om te tsjinjen yn it Eastenrykske leger. Seis moanne letter bruts de oarloch út. Hy meldde him fuortendaliks frijwillich oan foar tsjinst yn it Dútske leger, en krige, troch in direkt berop op kening Loadewyk fan Beieren, tastimming om him as frijwilliger foar de oarloch yn te skriuwen by in Beiers rezjimint. Op 10 oktober 1914 marsjearre it nije rezjimint út.

Op 2 desimber 1914 waard de 25-jierrige frijwilliger bekroand mei it Izeren Krús, 2e Klasse.

As erkenning foar syn moed yn 'e oanfal op it 'Bayernwald' en yn 'e oare gefjochten by Wytschaete, waard hy befel jûn om tsjinst te nimmen as in dispatchdrager, wat spesjale moed en betrouberens easke, om't rapporten faak ûnder swier fjoer oer iepen terrein brocht wurde moasten. Dit makke syn namme al gau bekend yn it hiele rezjimint bûten de smelle sirkel fan syn kameraden.

Op 7 oktober 1916 rekke hy ferwûne troch in granaatsplinter. Yn maart 1917 kaam hy werom nei syn rezjimint. Hy krige ferskate oare ûnderskiedingen, wêrûnder in Regiments-Diplom foar spesjale moed yn 'e gefjochten by Fontaines, en úteinlik it Izeren Krús, Klasse I.

Op 14 oktober 1918 rekke hy swier ferwûne tegearre mei in protte kameraden yn syn rezjimint troch it mosterdgas dat de Britten doe foar it earst brûkten, en hy rekke tydlik blyn. Wylst hy yn it sikehûs lei, bruts de Revolúsje út.

Hjirop besleat Hitler om politikus te wurden. Yn 1919 die hy mei oan in lytse partij besteande út 6 manlju en stifte dêr de Nasjonaal-Sosjalistyske Dútske Arbeiderspartij. Hy stelde yn haadlinen it programma fan 'e nije beweging op en stelde it karakter en de doelen fêst.

Machine Translated by Google

De kearn: sân manlju

Yn septimber 1919 hold Adolf Hitler syn earste taspraak foar sân manlju; hy spruts doe publyk ta fan 11, 25, 47; yn desimber 111; yn jannewaris 1920 270, en koart dêrnei 400.
Op 14 novimber 1920 spruts hy op in massale gearkomste fan 1700 leden. Hy organisearre no de propaganda fan 'e jonge Partij, dy't nei in jier wurk 64 leden telde. In jier letter - 1920 - hie it al 3000 berikt. Hitler syn propaganda-aktiviteit yn München wie sadanich dat hy úteinlik trije kear yn 'e wike massale gearkomsten taspriek, en op moandeis fierde hy in ynstruksjekursus út. Hy foel earst en foaral de dwaasheid fan Versailles oan, en ûntkende de útspraken fan 'e Marxisten, de Sintrumpartij, ensfh. dat it mooglik wie om dat Ferdrach nei te kommen. Hy feroardiele de slogan fan dizze Partijen - "Jou jimme wapens op, en de oaren sille ek ûntwapenje". Hy spruts út 'e oanname dat nei't wy de wapens opjûn hiene, de rest trochgean soe mei bewapenjen, - as net mei har eigen jild, dan mei de miljoenen dy't út 'e folslein ûntwapene Dútske naasje wrongen wiene. Wylst hy him tsjin de propaganda fan 'e SPD en it Sintrum foar it ûndertekenjen fan it Ferdrach ferset, profetearre hy dat it Ruhrgebiet beset wurde soe, wat wy ek ûndertekenje soene.

1921.

Dit jier waard markearre troch de oprjochting fan 'e earste lokale groepen yn Rosenheim en Landshut. Hitler organisearre de earste groep manlju om de Partij te beskermjen en begon syn striid tsjin 'e Separatistyske beweging yn Beieren. Us lieder spruts ek in gearkomste fan mear as 5000 minsken ta yn it Sirkus yn München.

Hy ferklearre op syn gearkomsten dat it neikommen fan it Ferdrach net soe helpe, lykas de SPD, it Sintrum en de Volkspartei bewearden, om Dútske wolfeart yn rêst en stilte op te bouwen, mar dat it resultaat fan dat ûnferstannich belied grif ynflaasje op grutte skaal wêze soe, mei enoarme skea oan 'e Dútske yndustry. Hitler syn bewearing dat de swart-reade regearing fan doel wie de Steatsspoarwegen te denasjonalisearjen, waard ferklearre as in 'bleate leagen'. In besykjen ta in opstân binnen de Partij waard ferslein. Hitler ûntwurp de nije Grûnwet fan 'e Partij, dy't him diktatoriale macht joech.

De Sosjaaldemokrasy, dy't de namme fan Hitler net fierder negearje koe, besocht no har pest kwyt te reitsjen mei metoaden fan terrorisme. Der wiene bloedige botsingen op 'e gearkomsten, wêrby't de izeren senuwen fan ús lieder de boppehân hâlden. In ûnoerwinlike liifwacht 4 waard foarme yn 'e rin dêrfan, dy't fan doe ôf de 'Sturmabteilung' neamd waard.

1922.

Wylst de ferovering fan München trochgie, begon de beweging him te fersprieden oer de rest fan Beieren. Hitler wegere alle oanbiedingen, by wize fan kompromis, om mei oare partijen gear te wurkjen. Hy ferneatige stadichoan alle ferlykbere 'nasjonalistyske' partijformaasjes en makke de Nasjonaal-Sosjalistyske beweging oppermachtich oer har.

Yn oktober 1922 marsjeare Hitler oan it haad fan 800 man nei Coburg, en yn twa kear 24 oeren foar it earst ferpletterde hy de Reade Terreur yn dy stêd folslein.

Adolf Hitler ferklearre doe iepenbier dat wy kop foar kop yn 'e rjochting fan ynflaasje raasden, dy't hy foarsjoen hie as gefolch fan it belied fan 'e swart-reade koalysje. Hy waard

Machine Translated by Google

bekend as de gefaarlikste en meast hate fijân fan it systeem. Sosjaaldemokrasy en de Sintrumpartij hâlden op mei harsels te ferdigenjen mei arguminten en fierden in belied fan laster oan.

1923.

Yn jannewaris 1923 waard de earste grutte Partijkonferinsje hâlden, en waarden de earste banieren fan 'e Partij ynwijd. De Sturmabteilung waard offisjeel oprjochte.

De partijpropaganda waard útputtend bestudearre en ferbettere, en de permaninte prinsipes fan 'e organisaasje waarden fêststeld en fêststeld. Oanhingers sammelen har yn grutte oantallen om Hitler hinne, wêrfan de mearderheid hjoed syn trouwe partners yn 'e striid binne. De oanfallen op him waarden ûnderwilens mei tanimmende fêstberens trochset; hy fûn himsels foar it earst yn 'e finzenis op beskuldiging fan it fersteuren fan 'e gearkomsten fan syn tsjinstanners; hy waard konstant beboete. Dochs hâldde hy gjin momint op mei fjochtsjen tsjin it systeem.

Yn 'e simmer fan 1923 sette Adolf Hitler útein mei it delbrekken fan 'e Reade Terreur yn 'e mearderheid fan 'e stêden yn Beieren; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt, - faak ten koste fan bloedfergieten yn strjitgefjochten, wêrby't hy de sosjaaldemokratyske en kommunistyske terroristyske bendes fersloech.

Syn striid tsjin de ynkompetinte regearing fan it Ryk gie begelaat troch bittere beskuldigings. Hy foarsei it minne súkses fan it swakke ferset fan 'e regearing yn 'e saak fan it Ruhrgebiet, en foel konstant it stomme belied fan in oerienkomst mei Frankryk, en dat fan ferfolling, oan. Hy liet altyd sjen dat der in oerienkomst mei Ingelân en Itaalje nedich wie.

Yn novimber 1923 besocht Adolf Hitler it systeem om te kearen. De opstân mislearre, en Hitler waard arrestearre.

1924.

It grutte proses fûn plak yn München yn maart 1921. Hoewol't er op 'e feiten skuldich fûn waard, krige ús lieder in oerweldigjende morele rjochtfeardiging. Hitler syn ferdigening beynfloede it Hof sa bot, en syn oannimmen fan allinnich ferantwurdlikens wie sa oertsjûgjend dat de taspraak fan 'e advokaat dy't him oanklage, in opmerklik tsjûgenis waard fan syn earbere motiven. De rjochter feroardielde him lykwols ta in perioade fan finzenisstraf.

De Nasjonaal-Sosjalistyske Partij hie te lijen ûnder it ferlies fan har lieder. Har tsjinstanners wiene derfan oertsjûge dat de beweging dien wie, en namen de moed om it beruchte Dawes-pakt te ûndertekenjen, en setten sa bewust it systeem fan plondering fan Dútslân yn gong, dat yn it Young Plan ta in hichtepunt brocht waard. Wat in triomf foar de Sosjaaldemokraten en it Sintrum! It doel fan 'e ferslaving fan Dútslân wie blykber berikt!

Tevergeefs besocht Hitler fia syn maten, dy't frij wiene, om in striid oan te gean tsjin it Dawespakt. Tevergeefs liet hy harren yn it iepenbier ferklearje dat de garânsjes fan 'e Sintrumpartij, de SPD en de Volkspartei, dat de bûtenlânske lieningen ûnder it Plan de nasjonale wolfeart ferheegje soene, dat de wurkleazens ophâlde soe, dat de leanen ferhege en de belestingen ferlege wurde soene, dat de lânbou rêden wurde soe, gewoan in ferrifeljen fan 'e naasje wiene. Tevergeefs liet hy harren derop wize dat it Dawespakt de earmoede grif ferheegje soe, om't de rinte op 'e lieningen de yndustry ferlamje soe, wylst de lieningen sels allinich it doel tsjinnen om te foldwaan oan 'e finansjele ferplichtingen ûnder it Plan; fallisemint en wurkleazens soene tanimme, leanen

Machine Translated by Google

soene sinke, prizen en belestingen soene noch fierder tanimme, en de boeren soene mei folsleine ruïne te krijen hawwe en twongen wurde om ôfskie te nimmen fan alles wat se hiene.

Op 20 desimber ferliet Hitler de festing.

1925.

Op 27 febrewaris 1925 gie Adolf Hitler syn oprop foar de werberte fan 'e Partij út, en hy hold syn earste taspraak nei syn finzenisstraf foar in publyk fan 4000 minsken.

De nasjonaal-sosjalistyske beweging wie nei de barrens fan 9 novimber útinoar fallen , en al har eigendom en jild wiene yn beslach nommen; sadat Adolf Hitler no sûnder wat yn 'e hân begûn om de Partij fanôf har fûneminten wer op te bouwen. Vorwärts en Germania yn Berlyn makken de spot mei syn ynspanningen en spotten mei de "gek dy't finzenisstraf gek makke hie".
Nettsjinsteande gie de rekonstruksje fan 'e Partij mei grutte snelheid foarút ûnder Hitler syn lieding. De âlde lieders sammelen har wer trou om him hinne. Hitler stimulearre de Partijparse ta nije aktiviteit.

Tsjin desimber 1925 telde de Partij 27.000 leden. It Sintrum en de Sosjale Demokraten yn alarm hawwe bepaald dat de lieder twa jier lang net yn it iepenbier sprekke mei.

1926.

Yn juny fan dit jier waard de earste konferinsje fan 'e Partij hâlden sûnt Hitler syn finzenisstraf.

De boargerlike wrâld wie der noch altyd fan oertsjûge dat it belied fan ferfolling Dútslân rêde soe en dat it Dawes-pakt de yndustry nij libben ynblaze soe. De Marxisten wiene derfan oertsjûge dat harren hearskippij ûnwrikber wie.

Presidint von Hindenburg skiede him fan syn oanhingers en marsjearre fuort mei it Sintrum en de SPD. De partij sette de striid troch; oan 'e ein fan it jier telde it 49.000 leden.

1927.

It befel dat Hitler ferbea om yn it iepenbier te sprekken waard ynlutsen, om't it ûnmooglik bliken die om it te hanthavenjen. Hy spruts ferskate massale gearkomsten ta. Elke moanne seach de Partij hieltyd fêster konsolidearre wurde.

Untwikkelingen oer de hiele linie bewiisden mei hieltyd gruttere krêft dat Hitler gelyk hie.
It Dawes-pakt waard ûntmaskere, en de gefolgen dêrfan wiene ferskriklik. De Sosjaaldemokraten en de Sintrumpartij besochten te rêden wat rêden wurde koe troch middel fan leagens en misbrûk.

Yn augustus rôp Hitler in partijkonferinsje byinoar yn Neurenberg, dy't in grut súkses bliek te wêzen. Oan 'e ein fan it jier telde de partij 72.000 leden.

1928.

Adolf Hitler liede syn partij yn in yntinsive oanfal op it besteande systeem. It nasjonaalsosjalisme wie no de ûnferbidlike fijân fan 'e ferneatigers fan Dútslân, sawol binnen as bûten.
Hitler rjochte syn oanfal benammen tsjin de sinleaze ferneatiging fan 'e boeren en middenklasse. Hy foarsei de ramp dy't de binnenlânske merken oerkomme soe. Hy ferklearre op hûnderten gearkomsten hieltyd wer dat it belied fan ferfolling waansin wie, en dat syn

Machine Translated by Google

gefolgen soene dea en ferneatiging betsjutte foar de Dútske yndustry. De Sosjaaldemokraten en it Sintrum spotten en bespotten yn harren besykjen om wraak te nimmen. Harren leagens en misledigingen wiene persoanlik tsjin Hitler rjochte.

Oan 'e ein fan it jier wie it oantal leden 108.000, en 12 leden fan 'e Partij siet yn 'e Ryksdei.

1929.

Adolf Hitler sette syn striid tsjin it besteande systeem mei ûnfermoeibere enerzjy troch. De parse fan 'e partij waard perfeksjonearre, de Sturmabteilung naam ta, de formaasjes fersterke en de propaganda yntinsiver. De lear fan it nasjonaalsosjalisme begûnen djip yn it nasjonale bewustwêzen te penetrearjen.

Op 4 augustus fûn de twadde Partijkonferinsje plak yn Neurenberg op in enoarme skaal. Hitler foel it swart-reade systeem oan mei hieltyd mear enerzjy en stie sûnder rivaal foarop as de machtichste lieder tsjin alles wat bedoeld waard mei 'Demokrasy'. Alle besykjen om him út it liederskip fan 'e Partij te ferdriuwen waarden delslein.

Oan 'e ein fan it jier telde de Partij 178.000 leden.

1930.

De striid tsjin it Jonge Plan wie yn folle gong. Hindenburg ferdigene it mei enerzjy, en bewearde dat Dútslân dêrmei rêden wurde soe, dat de Dútske yndustry wer ta libben komme soe, dat de wurkleazens tsjinhâlden wurde soe, dat de boeren wer sykhelje soene, en dat it mooglik wêze soe om de belestingen te ferminderjen.

Adolf Hitler beskreau sokke opfettings as ûnwerklik en fataal; hy foarsei it tsjinoerstelde. Syn partij gie troch mei it ferljochtsjen fan 'e naasje te midden fan swiere gefjochten. De tsjinstanners antwurden mei in stream fan leagens.

De ferkiezings foar de Ryksdei fûnen plak op 14 septimber , 1930. De Partij krige 6,5 stimmen yn 'e peilingen miljoen stimmen, en 107 leden waarden keazen. De ynterne organisaasje wie sterker as ea earder. In pear lytse pogingen ta opstân, fan bûten befoardere, waarden fuortendaliks troch Hitler delslein, en dejingen dy't har net ûnfoarwaardelik ûnderwerpe woene, waarden útsletten.

De Sintrumpartij, dy't har no yn 'e hannen fan 'e SPD oerlevere hie, foar goed of kwea, begon de Tsjerke tsjin Hitler op te hitsen. Biskoppen en prysters, dy't ta de Sintrumpartij hearden, begûnen in fanatike oanfal op 'e Nasjonaal-Sosjalistyske beweging, ekskommunisearren har oanhingers, en wegere har sels in kristlike begraffenis. Hitler hold ûnwrikber fêst oan syn oertsjûging dat it Sintrum de ûndergong fan Dútslân betsjutte en sette syn striid der tsjin troch mei noch gruttere fêstberadenens as earder. Hy wegere strang elke poging om in feroaring fan syn mieningen fan him ôf te twingen.

Oan 'e ein fan it jier telde de Partij 389.000 leden.

1931.

De striid tsjin it Jonge Plan gie troch. De gefolgen dy't Hitler foarsjoen hie, waarden in werklikheid.

Machine Translated by Google

De regearing begon te bestjoeren troch middel fan needmaatregels, en tocht sa de yndustry te rêden. Skerpe skeel folgen, wêryn't Adolf Hitler opnij wiisde op de fatale gefolgen fan dat belied. Binnen in pear moannen - sels in pear wiken - krige hy gelyk.

Underwilens wiene in oantal nasjonaal-sosjalistyske kranten ûntstien, en it sintrale útjouwerijkantoar fan 'e Partij wie stadichoan útgroeid ta in grutte ûndernimming. De organisaasje wie tige effisjint wurden, en de Sturmabteilung hie yn 'e rin fan 'e tiid in hege ûntwikkelingsstadium berikt.

Us tsjinstanners wentelden har yn leagens en lieten ta dat bestellingen foar guod yn Frankryk pleatst waarden.

Tsjin 'e ein fan it jier 1931 berikte it lidmaatskip fan 'e Hitlerpartij 806.000, in moanne letter 862.000, en wer in moanne letter 920.000. Op 'e dei fan 'e ferkiezings wiene der sa'n miljoen leden, en ûntelbere miljoenen oanhingers by de stimburo's.

De man dy't eartiids in earme arbeider wie en letter in soldaat oan it front, hat sa yn amper trettjin jier de grutste politike organisaasje opboud dy't Dútslân ea sjoen hat. De ienige middels tsjin dizze man dy't syn tsjinstanners brûke kinne binne leagens en laster. En hy hat oant no ta altyd wûn nettsjinsteande alle leagens, en dizze kear is hy hast keazen ta presidint fan it Ryk.

Hat immen yn 'e hiele skiednis fan Dútslân ea in ferlykbere prestaasje berikt yn tolve jier, tsjinoer tsjinstân fan 'e partij, hege finânsjes, kapitaal, parse, publike opiny, burokraasje, leagens, terrorisme en ferfolging?

Dit wie gjin beskûle bern; fan syn jongste jierren ôf wie hy in man yn 'e heechste
sin fan it wurd, allinnich fertrouwend op syn eigen krêft.

Machine Translated by Google

Foarwurd

Yn Weimar yn 1926 besleat de Ried fan 'e Partij in searje pamfletten út te jaan, dy't yn bondige foarm de fûnemintele fragen behannelje dy't elk aspekt fan it politike libben yn Dútslân oanbelangje. Us bedoeling wie, en is, om in konsekwint en folslein byld te jaan fan 'e hâlding fan it Nasjonaalsosjalisme foar de ferskate taken fan ús iepenbiere libben, en fan hoe't it hopet syn flaters en mankeminten te ferwiderjen.

Us taak is dêrom om útputtend te ûndersykjen hoe't it der foar stiet, dan wittenskiplik te freegjen wêr't it weikomt, en úteinlik, mei kreative ynspiraasje, de fatale fraach te beantwurdzjen, wat dan? It hege doel fan dizze pamfletten is om nije metoaden oan te wizen foar it libben fan 'e steat, foar finânsjes en ekonomy; om in 'rocher de bronze' heech te setten tidens de gaos, om in foarrie fan dúdlike kennis te foarmjen troch nauwkeurige stúdzje, sadat út dit alles in ferienige politike wil ûntstean kin.

Op 'e grutte gearkomste op 31 augustus 1927 ferklearre Adolf Hitler mei klam: "Programmafragen hawwe gjin ynfloed op 'e Ried fan Bestjoer; it Programma is fêststeld, en ik sil nea feroarings yn 'e prinsipes fan' e beweging lije, lykas fêstlein yn har Programma." Mei dizze beslissende útspraak fan 'e kant fan ús Führer slút ik my fan herte oan, want neat is gefaarliker foar it libben en de slachkrêft fan in beweging lykas ús, as dat, mei de tiid, har fêststelde Programma ûnderwurpen wurdt oan negative krityk.

Gjinien dy't fielt dat hy net it hiele paad mei ús gean kin yn 'e Joadske fraach, yn ús striid tsjin hege finânsjes, it Dawespakt en it ferarmingsbelied, of yn oare fragen yn ús Programma, of dy't geneigd is om de frijheid fan 'e Dútske naasje te ruiljen fia de Folkebûn, it Locarnopakt, troch kompromis en lafhertigens, hoecht him by ús oan te melden; syn plak is bûten de NSDAP. Wy fersmite folslein de 'superieure privee kennis' dy't hy sa ree is om te loftsjen yn platfoarmretoryk en sjoernalistike útspraken.

In man dy't it fundamenteel iens is mei ús prinsipes kin miskien skrupules hawwe oer in pear lytse details, want wy kinne net ferwachtsje dat wy it ea absolút iens binne oer alle fragen, foaral net yn in agressive politike beweging.

It is lykwols in oare saak as politike fijannen fan ien punt in bytsje ûnsin meitsje troch in ôfgryslike ferkearde foarstelling dy't hielendal net relevant is, lykas yndied bard is. Yn sa'n gefal is in offisjele kommentaar needsaaklik.

Wy wegerje ús Programma te feroarjen om redenen fan doelmjittichheid, lykas oare Partijen dogge, om te foldwaan oan saneamde feroare omstannichheden. Wy binne fan doel om de omstannichheden by ús Programma te passen, troch se te behearskjen.

Ik bin troch Adolf Hitler yn opdracht jûn om dizze searje pamfletten út te jaan, dy't binne om de offisjele literatuer fan 'e Partij te foarmjen.

Ik haw it offisjele manifest fan 'e Partij fan 6 maart 1930 derby opnommen; ek myn antwurd op tsien fragen dy't ús steld binne troch de Deutsche Tageszeitung, it liedende orgaan fan 'e Reichslandbund.
Dy krante akseptearre myn antwurden.

Dit is de bêste en effektyfste manier om alle leagens oer ús minne hâlding foar eigendom en erfskip fan lângoed yn Dútslân kwyt te reitsjen.

Machine Translated by Google

1. Offisjeel partijmanifest oer de posysje fan 'e NSDAP oangeande de boerebefolking en lânbou

München, 6 maart 1930

1. It belang fan 'e lânbouklasse en fan lânbou foar Dútslân

De Dútske naasje krijt in flink part fan har iten út 'e ymport fan bûtenlânske itenprodukten. Foar de Wrâldoarloch slaggen wy deryn om dizze ymport te beteljen mei ús yndustriële eksport, ús hannel en ús kapitaaldeposito's yn it bûtenlân. De útkomst fan 'e oarloch makke in ein oan dizze mooglikheid.

Tsjintwurdich betelje wy ús ymportearre iten meast mei help fan bûtenlânske lieningen, dy't de Dútske naasje hieltyd djipper yn 'e skulden driuwe by de ynternasjonale finansjers dy't kredyt leverje. As de dingen sa trochgean, sil it Dútske folk hieltyd earmer wurde.

De ienige mooglikheid om oan dizze slavernij te ûntkommen leit yn it fermogen fan Dútslân om essensjele itenprodukten thús te produsearjen. Ferhege produksje troch de Dútske lânbou is dêrom in kwestje fan libben en dea foar de Dútske naasje.

Boppedat is in lânsbefolking, ekonomysk sûn en heechproduktyf, essensjeel foar ús yndustry, dy't yn 'e takomst hieltyd mear nei iepeningen op 'e thúsmerk sykje sil.

Wy beskôgje de befolking fan it lân ek as de drager fan 'e erfenis fan sûnens, de boarne fan 'e jeugd fan 'e naasje, en as de rêchbonke fan har wapene krêft.

It behâld fan in effisjinte lânbouklasse, dy't yn oantal tanimt as de algemiene befolking tanimt, is in essensjele plank yn it Nasjonaal-Sosjalistyske platfoarm, om't ús beweging it wolwêzen fan al ús minsken yn 'e kommende generaasjes yn oerweging nimt.

2. De ferwaarloazing fan 'e lânbouklasse en de lânbou troch de hjoeddeiske steat

De lânbouproduksje, dy't fergrutte wurde kin, wurdt beheind, om't de tanimmende skulden fan 'e boeren har foarkomt om de needsaaklike produkten te keapjen, en om't it feit dat lânbou net rendabel is, de oanlieding om de produksje te ferheegjen fuorthellet.

De redenen wêrom't lânbou gjin foldwaande opbringst foar de arbeid jout, moatte socht wurde:

1. yn it besteande fiskale belied, dat ûnredelike lêsten opleit oan 'e lânbou. Dit komt troch partijoerwagings, en om't de Joadske wrâldjildmerk - dy't eins de parlemintêre demokrasy yn Dútslân kontrolearret - de Dútske lânbou ferneatigje wol, om't dit de Dútske naasje, en foaral de arbeidersklasse, oan har genede oerjaan soe;

Machine Translated by Google

2. yn 'e konkurrinsje fan bûtenlânske lânboukundigen, dy't ûnder geunstiger omstannichheden wurkje, en dy't net yn toom hâlden wurde troch in belied fan beskerming foar de Dútske lânbou;

3. yn 'e ekstravagante winsten makke troch de grutte gruthannel-tuskenhannelers, dy't triuwe harsels tusken produsint en konsumint.

4. yn 'e ûnderdrukkende tariven moat de boer betelje foar elektrisiteit en keunstmest om soargen dy't benammen troch Joaden bestjoerd wurde.

De hege belesting kin net fold wurde út it minne rendemint foar arbeid op it lân. De boer wurdt twongen om yn 'e skulden te kommen en woekerrinte te beteljen foar lieningen. Hy sakket hieltyd djipper ûnder dizze tirannie, en úteinlik ferliest hy alles wat hy hat oan 'e Joadske jildliener. De Dútske boereklasse wurdt ûnteigene.

3. Yn it Ryk, sa't wy it hoopje te sjen, sille de rjochten fan lân respektearre wurde en sil der in lânboubelied foar Dútslân wêze.

Der kin gjin hope wêze op in yngripende ferbettering fan 'e earmoede fan 'e befolking fan it lân, of op in weroplibbing fan 'e lânbou, salang't de Dútske regearing eins kontrolearre wurdt troch de ynternasjonale jildmagnaten, holpen troch it parlemintêr-demokratyske systeem fan regearing; want dizze wolle de krêft fan Dútslân, dy't basearre is op it lân, ferneatigje.

Yn 'e nije en tige oare Dútske steat, dêr't wy nei stribje, sille de boeren en de lânbou de oandacht krije dy't har takomt fanwegen it feit dat se in wichtige stipe binne fan in wier nasjonale Dútske steat.

Hjirút komme de folgjende easken nei foaren:

1. It lân fan Dútslân, oankocht en ferdigene troch de Dútske naasje, moat yn tsjinst wêze fan 'e Dútske naasje, as in hûs en as in middel fan bestean. Dyjingen dy't it lân bewenne moatte it yn dizze sin beheare.

2. Allinnich leden fan 'e Dútske naasje meie lân hawwe.

3. Lân dat wetlik troch harren oankocht is, wurdt beskôge as erflik eigendom. Oan it rjocht om eigendom te hawwen is lykwols ferbûn de ferplichting om it te brûken yn it nasjonale belang.
Spesjale rjochtbanken sille beneamd wurde om tafersjoch te hâlden op dizze ferplichting; dizze sille bestean út fertsjintwurdigers fan alle ôfdielingen fan 'e klasse fan lânbesitters, en ien fertsjintwurdiger fan 'e steat.

4. Dútsk lân mei gjin objekt wurde fan finansjele spekulaasje, en it mei ek gjin ûnfertsjinne ynkommen leverje foar de eigener. It mei allinnich oankocht wurde troch him dy't ree is om it sels te bewurkjen. Dêrom hat de steat in foarrangsrjocht op elke ferkeap fan lân.
It is ferbean om lân te ferpandjen oan partikuliere lienjouwers. De nedige lieningen foar teelt op maklike betingsten sille oan boeren ferliend wurde troch ferienings dy't erkend binne troch de steat, of troch de steat sels.

5. Der wurdt oan de steat fergoeding betelle foar it gebrûk fan lân neffens de omfang en kwaliteit fan it pân. Dizze belesting op lân sil fierdere belesting fan lânbesit foarkomme.

6. Der kin gjin fêste regel steld wurde oangeande de hoemannichte kultivaasje. Fanút it eachpunt fan ús befolkingsbelied hawwe wy in grut oantal lytse en middelgrutte bedriuwen nedich

Machine Translated by Google

pleatsen. Lânbou op grutte skaal spilet lykwols in tige essensjele rol, en as it in sûne relaasje mei de lytsere bedriuwen behâldt, is it rjochtfeardich.

7. In erfskipswet sil nedich wêze om ûnderferdieling fan eigendom en in opbou fan skuld derop.

8. De steat hat it rjocht om lân te keapjen, wêrby't passende kompensaasje wurdt útrikt ferliend:

   a. as it net yn it besit is fan in lid fan 'e naasje;

   b. as - troch in útspraak fan 'e Lânrjochtbanken - bepaald wurdt dat de eigener, troch minne lânbou, hannelet net yn it nasjonaal belang;

   c. mei it doel om ûnôfhinklike boeren derop te fêstigjen, as de eigener it net sels bewurket;

   d. as it nedich is foar spesjale steatsdoelen yn it nasjonaal belang (bygelyks kommunikaasje, nasjonale ferdigening). Lân dat yllegaal oankocht is (neffens Dútske wet) kin sûnder kompensaasje yn beslach nommen wurde.

It is de plicht fan 'e steat om lân te kolonisearjen dat beskikber wurden is, troch in 9. skema basearre op hege oerwagings fan in befolkingsbelied. It lân sil tawiisd wurde oan kolonisten as erflik besit ûnder betingsten dy't in bestean mooglik meitsje. Kolonisten sille selektearre wurde troch ûndersyk nei har boargerlike en profesjonele geskiktheid. Spesjale geunst sil toand wurde oan soannen fan boeren dy't gjin rjocht hawwe om te erven.

Kolonisaasje fan 'e eastgrinzen is fan grut belang. Yn dit gefal sil it allinnich oprjochtsjen fan pleatsen net genôch wêze, mar it sil nedich wêze om merkstêden op te rjochtsjen yn ferbân mei de nije tûke fan 'e yndustry. Dit is de ienige manier om in iepening te meitsjen om de lytsere pleatsen in rendabele proposysje te meitsjen.

It sil de plicht fan it bûtenlânsk belied fan Dútslân wêze om grutte romten te jaan foar it fieden en fêstigjen fan 'e groeiende befolking fan Dútslân.

4. De boereklasse moat ekonomysk en edukatyf grutbrocht wurde

1. De hjoeddeiske earmoede fan 'e lânbefolking moat daliks ferljochte wurde troch kwytskelding fan belestingen en oare needmaatregels. Fierdere skulden moatte tsjinhâlden wurde troch de rinte op lieningen by wet te ferminderjen nei dy fan 'e foaroarlochske perioade, en troch koarte aksje tsjin ôfpersing.

2. It moat it belied fan 'e steat wêze om derfoar te soargjen dat de lânbou rendabel wurdt. De Dútske lânbou moat beskerme wurde troch tariven, steatsregeling fan ymport, en in regeling foar nasjonale training.

   De priisbepaling foar lânbouprodukten moat frijmakke wurde fan merkspekulaasje, en der moat in ein makke wurde oan de eksploitaasje fan it lânboubelang troch de grutte tuskenhannelers, waans oerdracht fan saken oan lânbouferienings troch de steat oanmoedige wurde moat.

   It sil de taak wêze fan sokke profesjonele organisaasjes om de rinnende kosten fan boeren te ferminderjen en de produksje te ferheegjen. (Oanbieding fan ark, dong, sied, fokkerij)

Machine Translated by Google

foarried ûnder geunstige omstannichheden, ferbetteringen, oarloch tsjin ûngedierte, fergees advys, gemysk ûndersyk, ensfh.) De steat sil de organisaasjes folsleine bystân jaan by it útfieren fan har taak. Benammen moat de steat oanhâlde op in flinke fermindering fan 'e kosten foar boeren fan keunstmest en elektrisiteit.

3. De organisaasjes moatte ek de klasse fan lânarbeiders fêstigje as leden fan 'e lânboumienskip troch kontrakten dy't rjochtfeardich binne yn 'e sosjale sin. Tafersjoch en arbitraasje yn dizze saken sille de funksje fan 'e steat wêze. It moat mooglik makke wurde foar goede arbeiders om te stigjen ta de status fan lânbou-eigners. De sa winske ferbettering fan 'e libbensomstannichheden en leanen fan lânarbeiders sil plakfine sa gau as de algemiene lânbousituaasje ferbetteret. As dizze omstannichheden in kearpunt nimme, sil it net langer nedich wêze om bûtenlânske arbeiders op it lân yn te hieren, en dizze gewoante sil yn 'e takomst ferbean wurde.

4. It nasjonale belang fan 'e boereklasse fereasket dat de steat technysk ûnderwiis yn 'e lânbou befoarderet. (Jongereinynstellingen, middelbere skoallen foar lânbou, mei tige geunstige betingsten foar jongeren mei talint mar sûnder middels.)

5. Profesjonele organisaasjes kinne net alle bystân leverje dy't de boereklasse nedich hat; allinnich de politike beweging fan 'e NSDAP foar Dútske frijheid kin dit dwaan.

De plattelânsbefolking is earm om't de hiele Dútske naasje earm is. It is in flater om te tinken dat ien klasse arbeiders ûntkomme kin oan it dielen fan it fortún fan 'e Dútske mienskip as gehiel, - en in misdied om oergeunst te meitsjen tusken stedslju en plattelânslju, dy't foar goed of foar kwea mei-inoar ferbûn binne.

Ekonomyske bystân ûnder it hjoeddeiske politike systeem kin gjin permaninte ferbettering bringe, want politike slavernij leit oan 'e woartel fan 'e earmoede fan ús folk, en allinnich politike metoaden kinne dat fuorthelje.

De âlde politike partijen, dy't ferantwurdlik wiene en binne foar de nasjonale slavernij, kinne net de lieders wêze op 'e wei nei frijheid.

Der lizze wichtige ekonomyske taken te wachtsjen op profesjonele organisaasjes yn ús takomstige steat; sels no kinne se in soad tariedend wurk yn dy rjochting dwaan; mar foar de politike striid fan befrijing, dy't de basis moat lizze foar in nije ekonomyske oarder, binne se net geskikt; want dy striid sil útfochten wurde moatte fanút it eachpunt net fan ien berop, mar fanút dat fan 'e hiele naasje.

De beweging dy't de politike striid foar befrijing oant it ein trochsette sil is de NSDAP

(ûndertekene) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

It belied fan 'e NSDAP oangeande eigendom fan lânbesit

In antwurd fan Gottfried Feder

De Deutsche Tageszeitung *(nr. 47)* fan 25 jannewaris 1930 publisearre in oantal fragen dy't ús steld waarden troch de lieders fan 'e Brandenburg Landbund. Harren wichtichste doel wie om in definysje te krijen fan 'e hâlding fan 'e NSDAP tsjin partikulier lânbesit, erfskip, it krijen fan kredyten, tariven, priisregeling, winstdieling, en tsjin fragen fan algemien sosjaal-politike en ferkiezingstaktyk belang.

IK.

Om de eangst foar in lettere arbitrêre ynterpretaasje fan punt 17 fan it partijprogramma te ferminderjen, waard de earste fraach mei de folgjende wurden steld: "Is de NSDAP ree om in

garânsje te jaan dat se har net tsjin de
eigendom fan lân."

Antwurd: It nasjonaalsosjalisme erkent partikulier eigendom as in prinsipe, en pleatst it
ûnder steatsbeskerming.

It sil besykje in sûne kombinaasje fan alle bedriuwen, lyts en grut, yn it ekonomyske libben fan 'e naasje te behâlden.

De geast fan it hiele Programma bewiist dúdlik dat it Nasjonaal-Sosjalisme, as in oertsjûge en konsekwinte tsjinstanner fan it Marxisme, syn ferneatigjende sintrale lear fan algemiene konfiskaasje folslein ôfwiist, en in permaninte lânbouklasse beskôget as de bêste en wisste basis foar de nasjonale steat.

Mar om't it ek in fêste tsjinstanner is fan 'e grutte kapitalisten waans doel it is om alle lânbouwearden foar harsels te mobilisearjen, en de boeren te ferdriuwen troch middel fan belesting en rinte op lieningen, easke it it Nasjonaalsosjalisme steatsbeskerming fan 'e boeren tsjin agresje troch de grutte bedriuwsbelangen.

Wy hawwe in sterke, sûne klasse fan boeren nedich, frij fan 'e slavernij fan rinte en de tirannie fan belesting.

II.

De twadde fraach wie persoanlik oan my rjochte, om't ik troch Hitler beneamd wie
'úteinlike arbiter fan alle fragen oangeande it Programma'.

"Wat is de hâlding fan it Nasjonaal-Sosjalisme oangeande it erfskip fan eigendom, en
opfolgingstaken?"

Antwurd: Omdat it de steunpilaar is fan it nasjonale idee, is kontinuïteit fan eigendom, d.w.s. erfskip fan it lân dat de foarâlden fan in man weromwûn en bewurke hawwe, in natuerlik gefolch. It Nasjonaalsosjalisme erkent dêrom it prinsipe fan erfskip, lykas it dat fan eigendom fan lân erkent.

Machine Translated by Google

As eigendom nei fiere sibben giet, sil de Nasjonaal-Sosjalistyske Steat in spesjale belesting heffe, mar yn gefal fan nauwere relaasje sil dizze wurde beoardiele tsjin it taryf dat op it stuit jildt.

III.

Dizze fraach waard steld fanwegen eangst - hielendal ûnbegrûne - oangeande de mooglike gefolgen fan it ferbieden fan lieningen fan partikuliere kapitalisten op 'e feiligens fan it lân.

Antwurd: In steat dy't lânbougrûn skuldfrij meitsje wol, en de boeren rêde wol út 'e klauwen fan profesjonele finansjers - safolle boeren binne, sa't it no is, út harren huzen ferdreaun troch de Joaden -, in steat dy't it jildmonopoalje fan it kapitalisme ôfbrekke wol en de slavernij fan rinte ôfskaffe wol, sil wierskynlik net de nedige kredyten ynhâlde of ôfpersingsrinte freegje; krekt oarsom, it nasjonaalsosjalisme is fan doel de lânbou sa goed mooglik te helpen.

IV.

"It ôfbrekken fan 'e slavernij fan rinte." Ofskaffing fan net-fertsjinne ynkommens. "Wat is de hâlding fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Partij tsjinoer kapitaal dat bewarre of erfd is?"

Antwurd: Hat in boer hjoed de dei in 'ûnfertsjinne ynkommen' út easken foar rinte, of kin in lânbesitter libje fan jild dat er besparre hat mei syn hier?

Dit betsjut dat der eangst is ûnder bepaalde lânbesitters dy't noch in bytsje kapitaal oer hawwe, of oars is der opsetlik misbegryp of ûnwittendheid oer dy wichtichste eask fan it Nasjonaal-Sosjalistyske Programma.

NB Wy bedoele letterlik "it ôfbrekken fan 'e slavernij fan rinte". Nimmen sil lytse bedraggen rinte fan sparjen of in hypoteek of in oerheidsliening beskriuwe as de slavernij fan rinte. Wat wy dermei bedoele is wannear't opsetlike ynflaasje ús fan al ús sparjen berôve hat, en de boer rinte moat betelje oer nije hypoteken en koarte-termyn kredyten tsjin tariven dy't him ruïnearje.

Dyjingen dy't foar it fêsthâlden oan it hjoeddeiske systeem fan kapitalisme binne tsjin de wiere belangen fan 'e boeren, en foar it tastean fan banken en harren aginten om de lânbou te belasten. Foar de rest ferwize ik lêzers nei myn pamfletten mei de titel Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage, en Das Programm der NSDAP *(De Dútske steat op basis fan 'e nasjonaal-sosjalistyske fûneminten en it programma fan 'e NSDAP).*

V.

Us belied oangeande belesting stelt dúdlik en konsekwint: Om de konsumint te befrijen fan de lêst fan yndirekte belesting, en de produsint fan belestingen dy't syn bedriuw krampe.

"Is de Partij fan doel om ymporttariven ôf te skaffen?"

Antwurd: De Landbund moat bewust wêze dat de Nasjonaal-Sosjalistyske stimming yn 'e Ryksdei absolút foar beskermingstarieven op lânbouprodukten gie, yn oerienstimming mei syn prinsipe - Beskerming fan it wurk fan 'e naasje yn stêd en op it plattelân.

VI.

De fraach fan winstdieling. It is hjir ûnmooglik om dit brede en drege ûnderwerp te behanneljen. Yn myn wykblêd, Die Flamme, haw ik ús hâlding yn detail beskreaun yn in oantal artikels.

Machine Translated by Google

It artikel yn 'e Deutsche Tageszeitung is misliedend, om't it de sinnen dy't it sitearret út harren kontekst hellet. Persoanlik bin ik fan betinken dat winstdieling yn 'e algemiene sin fan 'e kapitalistyske en Marxistyske skoallen fan ideeën net de juste oplossing is. Oer dit ûnderwerp ferwiist ús Programma nei arbeiders yn fabriken, en it hat gjin sin om te besykjen de fraach te ferdúdlikjen yn in pamflet oer lânbou.

VII.

Útwreiding fan útkearingen foar âlderdomsfersekering.

"Hoe is it foarnommen om it jild foar dit doel yn te sammeljen?"

Antwurd: Der is no in foarsjenning foar âlderdomsfersekering, mar it is yn in protte gefallen net genôch en wurdt beskôge as ferarming. Sadree't de belestinglêst fuorthelle is, en dejingen dy't no wurkleas binne, mar wol wurkje kinne, weromkomme yn 'e ekonomyske sfear, sille der genôch middels wêze om genôch âlderdomsútkearingen te jaan oan dejingen dy't net mear wurkje.

VII, IX, X.

Dit binne allinnich fragen dy't te krijen hawwe mei partijtaktyk, en net mei hokker prinsipe dan ek.

Om't wy yn opposysje binne tsjin in koalysje dy't ûngelok nei Dútslân brocht hat, moatte wy fansels sa no en dan mei de kommunisten stimme (hoewol in hiele wrâld ús fan har skiedt), krekt lykas de Dútske Nasjonale en de Kristlike Nasjonale Boeren dogge. Wy litte nimmen ús foarskriuwe wêr't wy ús oanhingers wei krije, mar wy keare ús ta elkenien - arbeiders, boargers en boeren - dy't in goed Dútsk hert yn har lichem hawwe en minsken fan goede wil binne, en in ein wolle sjen oan parlemintêr wanbestjoer en it ellendige belied fan ferfolling (fan 'e Fredesferdraggen). Wy beskôgje net dat 'sosjale kommunikaasje' mei oare partijen in goede metoade is om de Dútske naasje te befrijen fan it Marxisme en Parlemintarisme, - want dat liedt ta politike ûnderhanneling. Neat oars as diktatoriale aksje en beslissende machtsútoefening kin Dútslân út 'e modder lûke.

De naasje wol gjin moaie wurden, mar krêft; gjin ûnderhanneljen, mar goed wurk foar ús earme, ûnderdrukte naasje.

In folsleine en dúdlike útlis fan it foargeande wurdt jûn yn nûmer 19 fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske kolleksje - Unser täglich Brot: Basisfragen fan 'e Dútske Lânbou; troch Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, oangeande it hiele belied fan it Nasjonaal-Sosjalisme oangeande de lânbou. It befettet goed útwurke foarstellen foar it weroprjochtsjen fan 'e lijdende boereklasse fan Dútslân.

Nû. 16, fan Dr. Buchner, befettet in poerbêst essay oer de betsjutting en geast fan ús ekonomysk belied.

Nr. 12, fan kolonel Hierl, beskriuwt ús belied fan nasjonale ferdigening.

Wy sille ôfslute mei in pear opmerkings oer bepaalde fragen dy't ús politike fijannen kwea-aerdich en ûnwier ferkeard foarstelle yn 'e hope ús skea oan te dwaan.

Us hâlding foar de permaninte amtnersklasse is wis in weardefolle. Wy soene net sa'n hertstochtlike bewûnderers fan 'e grutte kening fan Prusen wêze moatte as wy tsjin dizze klasse wiene. Wat it leger yn it bûtenlân wie, is in suvere, ûnfergonklike amtnersklasse foar de steat thús. Eare en plicht moatte wer essensjele kwaliteiten wurde yn ús amtners. It soarte amtners, dy't oan 'e rop steane fan 'e Readen en de Swarten, sille yn 'e kommende steat ferdwine; sokke partij-triedlûkers hawwe gjin gebrûk fan eare en plicht.

Machine Translated by Google

De suggestje dat de nasjonaal-sosjalisten tsjin de amtners binne en fan doel binne har lean te ferminderjen en pensjoenen ôf te skaffen, is fan 'e aard fan in politike leagen, dy't ferspraat is troch de parse fan ús tsjinstanners. Krektoarsom, wy wolle oan alle leden fan 'e naasje dy't Dútslân har hiele libben trou tsjinne hawwe, in earepensjoen jaan dat har op har âlde dei fan soargen ûntlêste sil. Allinnich sa sil sosjale bystân befrijd wurde fan it stigma fan 'e ferarming'.

Wy moatte ek ferwize nei de útwreiding fan it pensjoenidee nei de ûnôfhinklike hannelers en hânwurkers. Wy hoege ús gjin soargen te meitsjen oer hoe't wy jild foar dit doel ynsammelje moatte. As wy ophâlde mei it jierliks beteljen fan tûzenen miljoenen yn it bûtenlân, en noch mear oan ús eigen banken, sil in fraksje fan dy bedraggen genôch wêze om de âlderdomspensjoenen te beteljen.

Wurkleazensbystân en fersekering

It is op himsels net de saak fan 'e steat om manlju dy't wurkje kinne mei steatsfûnsen te stypjen. Us hâlding tsjin it hjoeddeiske systeem fan bystân foar dyjingen dy't gjin bestean fertsjinje kinne is nea feroare; wy hawwe yn it parlemint altyd oanstien op bettere omstannichheden foar de wurkleazen.
Dit dogge wy, net om't wy tinke dat it in goede steat fan saken is, mar om't in regearing lykas de hjoeddeiske, waans idioate bûtenlânsk en binnenlânsk belied arbeid, itenproduksje en alle hannel nei de râne fan 'e ôfgrûn brocht hat, de plicht hat om har belied oan 'e kant te litten gean.

In steat dy't net yn steat is om miljoenen manlju dy't wurkje kinne wer yn 'e ekonomyske wrâld te pleatsen, fertsjinnet it om fuortspield te wurden; dus, as it finansjeel net slagget om it probleem fan help by wurkleazens oan te pakken, helje wy gewoan ús skouders op.

De ferskate oanfallen op it systeem fan 'e útkearing, sels as se rjochtfeardich binne as se ferwize nei gefallen fan misbrûk fan dizze sosjale bystân, slagje der net yn om ús ôf te kearen fan it prinsipe dêr't wy yn leauwe. Tawiisd dat ûnder hast 3.000.000 wurkleazen miskien 2 of 300.000 beruchte luiaards binne dy't maklik werom oan it wurk soene gean as de útkearing ôfskaft waard - moatte wy net ferjitte dat der noch teminsten 2,5 miljoen goede arbeiders, meiwurkers, yngenieurs, technici, foarmannen, klerken, ensfh. binne dy't wanhopich nei wurk sykje en it net fine kinne. It is troch it mislearjen fan ús folslein ûnsûne steatsbelied dat it ûnmooglik is om feroaring oan te bringen yn 'e ellindige útkearing fan wurkleazen.

Oanfallen op religy en de geastlikheid

Wy kinne net te faak ferklearje dat de NSDA.P. der net fan dreamt om oan te fallen op de
De kristlike religy en har weardige tsjinners.

It is it korrumpearjende belied fan it Sintrum en de Beierske Folkspartij dat wy oanfalle; dizze litte gjin kâns foarby om "Tsjerke yn Gefaar" te roppen, útsein as se in mienskiplike saak meitsje mei de ateïstyske, God-ûntkennende Sosjaaldemokrasy.

It is om't wy sa'n heech en hillich ideaal hawwe fan 'e relaasje fan 'e minske ta syn God, dat wy it hate om religy te sjen dy't besmodzge wurdt mei it smoargens fan politike konflikten.

Machine Translated by Google

2. De 25 punten

De Nasjonaal-Sosjalistyske Dútske Arbeiderspartij kundige op in grutte massale gearkomste op 25 febrewaris 1920 yn 'e Hofbräuhous-Festsaal yn München har Programma oan 'e wrâld oan.

Yn seksje 2 fan 'e Grûnwet fan ús Partij wurdt dit Programma ferklearre as ûnferoarlik.

It programma

It programma fan 'e Dútske Arbeiderspartij is beheind yn 'e perioade dat de lieders, as de doelen dy't dêryn oankundige binne berikt binne, gjin nije doelen oprjochtsje wolle, allinnich om de ûntefredenheid fan 'e massa's keunstmjittich te fergrutsjen en sa it fuortbestean fan 'e Partij te garandearjen.

1. Wy easkje de feriening fan alle Dútsers om in Grut-Dútslân te foarmjen op basis fan it rjocht fan 'e selsbeskikkingsrjocht dat naasjes genietsje.
2. Wy easkje gelikense rjochten foar it Dútske folk yn syn omgong mei oare folken, en ôfskaffing fan 'e fredesferdraggen fan Versailles en St. Germain.
3. Wy easkje lân en gebiet (koloanjes) foar it fieden fan ús folk en foar it fêstigjen fan ús oerstallige befolking.
4. Allinnich leden fan 'e naasje meie boargers fan 'e steat wêze. Allinnich dyjingen fan Dútsk bloed, wat har leauwensovertsjûging ek is, meie leden fan 'e naasje wêze. Dêrom mei gjin Joad lid wêze fan 'e naasje.
5. Elkenien dy't gjin boarger fan 'e steat is, mei allinnich as gast yn Dútslân wenje en moat beskôge wurde as ûnderwurpen oan bûtenlânske wetten.
6. It rjocht om te stimmen oer it regear en de wetjouwing fan 'e steat moat allinnich troch de boarger fan 'e steat genietsd wurde. Wy easkje dêrom dat alle offisjele beneamings, fan hokker soart dan ek, oft it no yn it Ryk, op it plattelân of yn 'e lytsere gemeenten is, allinnich oan boargers fan 'e steat takend wurde. Wy binne tsjin de korrumpearjende gewoante fan it parlemint om posten allinich te foljen mei it each op partijoerwagings, en sûnder ferwizing nei karakter of kapasiteiten.
7. Wy easkje dat de steat it syn earste plicht makket om de yndustry en it bestean fan 'e boargers fan 'e steat te befoarderjen. As it net mooglik is om de hiele befolking fan 'e steat te fieden, moatte bûtenlânske steatsboargers (net-boargers fan 'e steat) útsletten wurde fan it Ryk.
8. Alle net-Dútske ymmigraasje moat foarkommen wurde. Wy easkje dat alle net-Dútsers dy't nei 2 augustus 1914 Dútslân ynkamen, fuortendaliks it Ryk ferlitte moatte.
9. Alle boargers fan 'e steat sille gelyk wêze wat rjochten en plichten oanbelanget.
10. It moat de earste plicht wêze fan elke boarger fan 'e steat om mei syn geast of mei syn lichem te wurkjen. De aktiviteiten fan it yndividu meie net botsje mei de belangen fan it gehiel, mar moat binnen it ramt fan 'e mienskip barre en foar it algemien belang wêze.

Machine Translated by Google

Wy easkje dêrom:

11. Ofskaffing fan ynkommens dy't net fertsjinne binne troch wurk.

Ofskaffing fan 'e slavernij fan belang.

12. Mei it each op it enoarme offer fan libben en eigendom dat elke oarloch fan in naasje easke, moat persoanlike ferriking troch in oarloch beskôge wurde as in misdied tsjin 'e naasje.
Wy easkje dêrom rûge konfiskaasje fan alle oarlochswinsten.

13. Wy easkje nasjonalisaasje fan alle bedriuwen dy't oant no ta foarme binne yn bedriuwen (Trusts).

14. Wy easkje dat de winsten út 'e gruthannel ferdield wurde.

15. Wy easkje wiidweidige ûntwikkeling fan foarsjennings foar âlderein.

16. Wy easkje it skeppen en ûnderhâlden fan in sûne middenklasse, direkte mienskiplik meitsjen fan gruthannelbedriuwspânnen, en har ferhier tsjin in goedkeap taryf oan lytse hannelers, en dat ekstreme omtinken toand wurdt oan alle lytse leveransiers oan 'e steat, distriktsautoriteiten en lytsere gemeenten.

17. Wy easkje lânherfoarming dy't geskikt is foar ús nasjonale easken, it oannimmen fan in wet foar konfiskaasje sûnder kompensaasje fan lân foar mienskiplike doelen; ôfskaffing fan rinte op lânlieningen, en it foarkommen fan alle spekulaasje yn lân[1] .

18. Wy easkje rûge ferfolging fan dyjingen waans aktiviteiten skealik binne foar it mienskiplik belang. Smerige misdiedigers tsjin 'e naasje, woekeraars, profiteurs, ensfh. moatte mei de dea bestraft wurde, wat har leauwen of ras ek is.

19. Wy easkje dat it Romeinske rjocht, dat tsjinnet oan 'e materialistyske wrâldoarder, ferfongen wurdt troch in rjochtssysteem foar hiel Dútslân.

20. Mei it doel om foar elke betûfte en ynspannende Dútser de mooglikheid te jaan fan heger ûnderwiis en sa foarútgong te berikken, moat de steat in yngeande rekonstruksje fan ús nasjonale ûnderwiissysteem beskôgje.
It kurrikulum fan alle ûnderwiisynstellingen moat yn oerienstimming brocht wurde mei de easken fan it praktyske libben.
Begrip fan it steatsidee (steatssosjology) moat it skoaldoel wêze, begjinnend mei de earste ûntjouwing fan yntelligensje by de learling. Wy easkje ûntwikkeling fan bejeftige bern fan earme âlden, wat har klasse of berop ek is, ten koste fan 'e steat.

21. De steat moat derfoar soargje dat de sûnensstandert yn 'e naasje ferhege wurdt troch memmen en poppen te beskermjen, bernearbeid te ferbieden, lichemseffisjinsje te fergrutsjen troch ferplichte gymnastyk en sporten dy't by wet fêstlein binne, en troch wiidweidige stipe oan klubs dy't dwaande binne mei de lichemsûntwikkeling fan 'e jongerein.

22. Wy easkje ôfskaffing fan in betelle leger en de foarming fan in nasjonaal leger.

23. Wy easkje in juridyske striid tsjin bewuste politike leagens en de fersprieding dêrfan yn 'e parse. Om de skepping fan in Dútske nasjonale parse te fasilitearjen, easkje wy:

---

[1] Op 13 april 1928 die Adolf Hitler de folgjende ferklearring: It is needsaaklik om te reagearjen op 'e ferkearde ynterpretaasje fan ús tsjinstanners fan punt 17 fan it programma fan 'e NSDAP.

Omdat de NSDAP it prinsipe fan partikulier eigendom erkent, is it dúdlik dat de útdrukking 'konfiskaasje sûnder kompensaasje' allinich ferwiist nei mooglike juridyske machten om, as it nedich is, lân te konfiskearjen dat yllegaal oankocht is, of net beheard is yn oerienstimming mei it nasjonale wolwêzen. It is rjochte yn oerienstimming mei it nasjonale wolwêzen. It is yn it foarste plak rjochte tsjin de Joadske bedriuwen dy't spekulearje yn lân.

München, 13 april 1928.

(ûndertekene) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. dat alle redakteuren fan kranten en harren assistinten, dy't de Dútske taal, moatte leden fan 'e naasje wêze;

b. dat spesjale tastimming fan 'e steat nedich is foardat net-Dútske kranten ferskine meie. Dizze wurde net needsaaklikerwize yn it Dútsk printe;

c. dat net-Dútsers by wet ferbean wurde meie om finansjeel diel te nimmen oan of ynfloed te hawwen op Dútske kranten, en dat de straf foar oertreding fan 'e wet it ûnderdrukken fan sokke kranten en direkte deportaasje fan 'e net-Dútser dy't deryn belutsen is, is. It moat ferbean wurde om kranten te publisearjen dy't net bydrage oan it nasjonale wolwêzen. Wy easkje juridyske ferfolging fan alle tendinzen yn keunst en literatuer fan in soarte dy't ús libben as naasje wierskynlik sil ûntbinen, en de ûnderdrukking fan ynstellingen dy't tsjin 'e hjirboppe neamde easken yn striid binne.

24. Wy easkje frijheid foar alle religieuze denominaasjes yn 'e steat, foar safier't se gjin gefaar foar har foarmje en net yn striid binne mei de morele gefoelens fan it Dútske ras.

De Partij, as sadanich, stiet foar posityf kristendom, mar bindt himsels yn 'e kwestje fan leauwensbelijdenis net oan in bepaalde belidenis. It bestriidt de Joadsk-materialistyske geast yn ús en bûten ús, en is derfan oertsjûge dat ús naasje allinich permaninte sûnens fan binnenút berikke kin op it prinsipe:

It mienskiplik belang foar it sels.

25. Dat al it foargeande realisearre wurde kin, easkje wy de skepping fan in sterke sintrale macht fan 'e steat. Unbestriden gesach fan it polityk sintralisearre parlemint oer it hiele Ryk en syn organisaasje; en de foarming fan keamers foar klassen en beroppen mei it doel de algemiene wetten út te fieren dy't troch it Ryk yn 'e ferskate steaten fan 'e konfederaasje útjûn binne.

De lieders fan 'e Partij swarre rjochtút te gean - as it nedich is om har op te offerjen libbens - by it garandearjen fan it ferfoljen fan 'e foargeande Punten.

München, 24 febrewaris 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Nei in folsleine diskusje op 'e Algemiene Ledengearkomste op 22 maaie 1920 waard besletten dat "Dit Programma net te feroarjen is". Dit betsjut net dat elk wurd ûnferoare bliuwe moat, noch dat alles wat dien wurdt om it Programma te ferdjipjen of te ûntwikkeljen ferbean wurde moat, mar it betsjut mei absolute resolúsje en ûnwrikbere dúdlikens dat de prinsipes en liedende ideeën dy't deryn befette binne net knoeid wurde meie.

Der kin gjin bûging of draaiing wêze út oerwagings fan doelmjittichheid, gjin ferburgen bemuoienis mei tige wichtige - en foar de hjoeddeiske regelingen yn polityk, maatskippij en ekonomy, tige ûnwolkom - punten yn it Programma, gjin ôfwiking fan gefoel.

Adolf Hitler printet syn twa wichtichste punten yn leadprint: It Mienskiplik Belang foar it Sels - de geast fan it Programma. Ofskaffing fan 'e Slaaf fan Belang - de kearn fan it Nasjonaalsosjalisme. As dizze twa punten berikt binne, betsjut it in oerwinning fan 'e oankommende universalistyske oarder fan 'e maatskippij yn 'e 'wiere Steat' oer de hjoeddeiske skieding fan Steat, Naasje en Ekonomy ûnder de korrumpearjende ynfloed fan 'e yndividualistyske teory fan 'e maatskippij sa't dy no is.

Machine Translated by Google

boud. De skynsteat fan hjoed, dy't de arbeidersklassen ûnderdrukt en de piraten winsten fan bankiers en beursspekulanten beskermet, is it plak foar roekeleaze partikuliere ferriking en foar de leechste politike winst; it jout gjin omtinken oan syn folk, en biedt gjin hege morele bân fan feriening. De macht fan jild, de meast rûchleaze fan alle machten, hâldt absolute kontrôle, en oefenet korrumpearjende, ferneatigjende ynfloed út op steat, naasje, maatskippij, moraal, drama, literatuer, en op alle saken fan moraliteit, dy't minder maklik yn te skatten binne.

Der moat fansels gjin wifkjen, gjin weromlûken wêze yn dizze gigantyske striid; it is of oerwinning of nederlaach.

De wat ferskillende opfetting fan itselde basisprinsipe, dy't ik joech yn myn boek, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage, (F. Eher Nachf.), is gjin feroaring, mar in rige punten dy't byinoar hearre, sammele en rangearre neffens ferskate politike, ekonomyske, finansjele, kulturele aspekten fan it libben.

As dy opfettings fan my *(Sjoch side 22)* sjoen wurde koene as ferskillend fan of tsjinoersteld oan de 25 Punten, soe Hitler myn boek yn syn koarte foarwurd nea omskreaun hawwe as de "katechismus fan ús beweging". Elk is frij om ien fan 'e opfettings te kiezen neffens syn smaak, mar as hy se mei-inoar fergeliket, sil hy se net ûnderling tsjinstridich fine.

Om foar de takomst absolute oerienkomst te garandearjen yn ús easken lykas útdrukt yn ús Programma, en om de beweging te beskermjen tsjin de skokken dy't wierskynlik elke beweging skea dwaan sille de 'suggesties foar ferbettering' oanbean troch profesjonele en amateurkritisy, kleermakers en betûfte minsken, Adolf Hitler, op in konferinsje fan alle distriktorganisatoaren hâlden yn Bamberg op 11 febrewaris 1926, beneamde formeel Gottfried Feder ta de lêste rjochter fan alle fragen yn ferbân mei it Programma.

Machine Translated by Google

3. De basisideeën

It is ús bedoeling yn dizze pamflet om de essensjele prinsipes fan 'e nasjonaal-sosjalistyske steatsopfetting sa koart en ienfâldich mooglik bleat te lizzen. Wy sille letter yn mear detail yngean op 'e sosjologyske, teoretyske en geastlike aspekten fan dy opfetting.

Wy sille ek net besykje de ferskate oare politike aspiraasjes te beskriuwen, noch dejingen dy't se fertsjintwurdigje yn 'e ferskate partijen en ferienings - dit is in taak op himsels - mar wy sette hjir allinich de essensjele punten fan ús easken del.

De wrâld ûntstie út gaos, oarder út wanorde, organisaasje út wylde betizing.

Tsjintwurdich is gaos in ramp yn 'e wrâld, - betizing, striid, haat, ûnderdrukking, rôf, wredens, selsbesykjen. Broer is ferfrjemde fan broer. Leden fan deselde naasje falle inoar oan, stekke in man dea gewoan om't hy in Swastika-krús draacht. Se lije allegear ûnder deselde lêsten, deselde ûntberingen; mar wa hat ea yn dizze lêste moannen heard fan Marxistyske arbeiders dy't har wurkjouwers oanfalle of fermoardzje, of har partijlieders, of ien fan 'e bankiers en bloedsûgers fan 'e oandielenbeurs, of ien fan 'e gruthannelprofiteurs? It ienige offer oan gaos is de goede, ienfâldige arbeider. De Marxisten hawwe har hollen ferlern en komme byinoar om har oan te sluten by de plonderders fan har eigen klasse, wylst se har wylde keare tsjin dejingen dy't ree binne om it te rêden.

De Nasjonalistyske en oare Partijen sitte yn 'e Regearing of fjochtsje om deryn te kommen mei dejingen dy't har nasjonale idealen ferneatige hawwe en dêrmei sawol eare as karakter ferlieze. De ferdigeningsferienings stribje dernei om 'yn 'e Steat' te penetrearjen - de Steat fan Severing en Grzesinsky, - pasifisten, ynternasjonalisten en Joaden, mei wa't se leauwe dat se de regearing kinne liede.

Se binne gek wurden! De saneamde Rechtskreise sjogge net dat earnen en slangen, wolven en lammen, de minskheid en de kolerabasil, net mei-inoar gearwurkje kinne. Se sette al har krêft yn om in skyn fan 'oarder' te jaan oan wanorde, politike gaos, politike effetinsje. Mar se sette har gesichten tsjin 'e nasjonaalsosjalisten, dy 'fanatici', fol mei gekke eangsten dat de lêsten har guon fan har eardere privileezjes en posysjes ûntnimme kinne, - en ferjitte dat se allegear ferlern hawwe troch de minsken fan wa't se no 'in oandiel yn 'e politike breaën en fisken' easkje.

De yndustriëlen, grut of lyts, hawwe mar ien doel foar eagen - winst -, mar ien langstme - kredyt -, mar ien protest - tsjin belesting; se binne mar bang foar en respektearje ien ding - de banken; se helje de skouders op oer de nasjonaal-sosjalistyske easken om de slavernij fan 'e rinte ôf te brekken.

Harren ienige winsk is om 'skulden te meitsjen'. De enoarme belesting dy't sûnder muoite of arbeid út lieningen troch de banken helle wurdt, beskôgje se as perfekt yn oarder. Se stiften partijen fan ekonomy en stimden foar de Dawes-wetten, dy't de wichtichste oarsaak binne fan 'e swiere belesting.

Eare is fuortgien út it bedriuwslibben, dat allegear yn 'e hannen is fan machtige bedriuwen. De produsinten hawwe har oerjûn oan hege finânsjes, harren grutste fijân. De wurkjouwers yn 'e fabriken en kantoaren, djip yn 'e skulden, moatte tefreden wêze mei it lytste lean, want alle winst fan arbeid giet yn 'e bûsen fan 'e ûnpersoanlike jildmacht yn 'e foarm fan rinte en dividenden.

De minsken dy't de kontrôle hawwe binne hielendal net yn steat om de gaos te kearen. Fan boppen ferpletterd troch belestingen en rintebetellingen, fan ûnderen bedrige troch it gemurmel fan 'e ûnderdompele minsken.

Machine Translated by Google

arbeiders, se hawwe harsels blyn bûn oan in steat dy't kontrolearre wurdt troch it kapitalisme, wylst de eksploitanten fan 'e hjoeddeiske gaos har allinich oan 'e macht litte bliuwe as slavendriuwers oer de arbeidersmassa's. Harren grime is net rjochte tsjin 'e waansin fan it Marxisme, mar tsjin 'e dragers fan it Heakkrús. Se ferjitte dat wy en allinich wy de trageedzje fan 'e Dútske ekonomy oankommen seagen, seagen waarnommen en lieten sjen hoe't Dútslân, as it op 'e tiid oanpakt waard, troch eigen krêft it lykwicht werombringe koe.

Ferienings ûnder alle soarten nammen, ridlik yn har basisideeën - hopeleas yn 'e hjoeddeiske gaos fan it iepenbiere libben, sykje nei manieren om oarder te meitsjen. It is allegear om 'e nocht, want se hawwe gjin kontakt mei de naasje as in grut sosjaal gehiel. Allegear binne se allinich fan doel om lytse foardielen foar har eigen kaste te pakken; sûnder elk polityk of ekonomysk prinsipe tapasse se har op har beurt op elke politike partij. Se bûgje foar it besteande systeem en jouwe har bûging foar de saneamde heechste autoriteit.

Se kostten de Dútske naasje ûntelbere bedraggen oan betellingen oan ûntelbere organisatoaren, direkteuren en draadlûkers, mar gjinien fan harren docht it minste goed. Ynflaasje - in kriminele maatregel - berôve alle klassen, de sparsamen, leden fan ferienings, ambachtslju fan har sparjild.
In nije belesting, direkt fan 'e griene tafel, ferneatiget de hope basearre op jierren fan wurk. In foardiel dat krigen is nei ûntelbere gearkomsten, diskusjes, delegaasjes nei de regearing, wurdt meastentiids ûnjildich ferklearre troch in stiging fan 'e libbenskosten, in stiging of in daling fan prizen.

Kaos en waansin! Hoe kin in boer ûnder sokke ferfolging libje? Hoe kin de arbeider keapje mei prizen dy't hieltyd omheech geane? Wat hat it foar nut om it lean fan amtners en meiwurkers te ferheegjen as de yndeks fan 'e libbenskosten bliuwt omheech gean. Se sykje yn har leauwensweardigens nei help fan 'e steat, de steat dy't alle ferarming en ûnderdrukking feroarsake hat, dy't net de 'Heit fan 'e Naasje' is, mar de tiran en belestingynner fan it jilddespotisme.

Dat se keare har hieltyd wer ta de âlde partijen, sizze dat se neat om polityk jouwe en der by hearre nei gjin Partij, en tagelyk de ellendige Partij-rûzjes trochgean litte lykas earder.

De grutte taak dy't it Nasjonaalsosjalisme foar him steld hat, is in fêst foarnimmen om de foarm te herstellen, de gaos te ferdriuwen, de wrâld, dy't ôfwykt is fan 'e âlde bedelingen, wer op oarder te bringen, en dy oarder te hoedzjen - yn 'e heechste Platonyske sin.

Hjir moat sein wurde dat wy noch de skynbere oarder fan in plysjesteat, noch de rôf fan finânsjes dy't hillige is troch gewoante en tastien is troch de wet, noch de gearspanningen fan syndikaten, trusts en oare organisearre maatregels fan nasjonaal ferrie, hoe goed se ek 'funksjonearje', as 'Oarder' beskôgje. Sels in bende rôvers hat 'oarder', finzenissen hawwe har 'regeljouwing'. Mar yn 'e naasje, as in organysk gehiel nommen, lit elk aspekt fan ús iepenbiere libben pine, knechtskip, ûnderdrukking, ûnoprjochtheid sjen en presintearret in kaoatysk byld fan in striid fan allegearre tsjin allegearre.

Regearing tsjin folk, partij tsjin partij, tagelyk it sluten fan de meast ûnnatuerlike alliânsjes, wurkjouwer tsjin wurknimmer, keapman tsjin produsint en konsumint, lânhear tsjin hierder, arbeider tsjin boer, amtners tsjin it publyk, arbeider tsjin
'boargerskip', Tsjerke tsjin Steat, elk blyn op syn eigen tsjinstanner ôf en allinnich tinke oan syn eigen egoïstyske belangen, syn foarútgong en syn jildsekken. Nimmen tinkt deroer nei dat de oare rjocht hat om te libjen, of dat it neistribjen fan syn eigen egoïstyske doelen betsjut dat immen oars derfoar betelje moat. Nimmen tinkt oan it wolwêzen fan syn buorlju, of oan syn hegere plichten foar de mienskip. In azemleaze stribjen nei persoanlik gewin. Elbow dyn buorman om fierder te kommen, tramp op syn lichem as jo der wat mei krije wolle - wêrom soene jo jo der soargen oer meitsje? Dat is moderne saken.

Lit ús ússels net bedrochje. Wy binne midden yn in grutte wrâldferoaring, en it is natuerlik dat ienfâldige sielen, earme swalkjende geasten, gjin útwei út 'e gaos sjogge, ferlichting sykje yn

Machine Translated by Google

selsmoard, of tink dat de wrâld oan in ein komt en meidwaan oan 'e race efter it gouden keal en blyn yn 'e draaikolk rinne. "Genietsje wylst jo kinne - nei ús de oerstreaming."

Sa'n ferskriklike klap foar it moreel fan in naasje is allinich mooglik en te ferklearjen as de hiele yntellektuele basis fan 'e maatskippij skodde of oars falsk is, - en eins sjogge wy dat it Marxisme, it Kapitalisme en de lieders fan ús iepenbiere libben allegear deselde god oanbidde - Yndividualisme. Persoanlik belang is de ienige stimulâns, - it krijen fan foardielen foar de eigen smelle klasse yn it libben.

Letter sil in fierdere bydrage oan dizze searje ferskine, wijd oan in soarchfâldige sosjologyske stúdzje fan 'e opbou fan 'e maatskippij.

Hjir sil ik allinich koart besykje in ferlykjend byld te sjen litten fan it ferskil tusken de organyske flaters yn 'e steat en politike ekonomy fan hjoed en de essinsje fan in nasjonaal-sosjalistyske steat. De hjoeddeiske lear is: De maatskippij is de som fan 'e yndividuen - de steat op syn bêst in handige gearfoeging fan yndividuen of ferienings.

Wy kinne dizze lear fan 'e bou fan 'e maatskippij fergelykje mei in heap stiennen. It iennige echte ding deroan binne de yndividuele stikken stien. De foarm is in kwestje fan tafal; oft in stien der boppe-op of ûnder leit, is ûnferskillich. It resultaat is noch mear noch minder as in heap stiennen. stiennen.

Mei deselde ferliking is de Steat dy't foldocht oan ús Nasjonaal-Sosjalistyske lear fan 'e maatskippij en filosofy fan 'e Steat it hûs. Mechanysk sprutsen bestiet it hûs ek út safolle yndividuele stiennen - sân, semint, balken, finsters, doarren, flierren, ensfh. Mar elkenien kin sjen dat in hûs, in keamer, in hegere entiteit is, wat nijs en bysûnders en folslein op himsels, mear as in gewoane som fan stiennen dy't byinoar opstapeld binne. Elkenien kin begripe dat in hûs net ûntstiet troch in oantal losse ûnderdielen op in heap te stapeljen, mar allinich troch dizze ûnderdielen neffens in bewust plan gear te stallen.

Sa is it mei in naasje. Pas as gaos organysk, troch in bewust plan, yn oarder brocht is en plak makket foar foarm, net as in ridlik gehiel gearstald is út 'e massa fan ûnderdielen, kin de wiere steat ferskine. Allinnich dan sille de ûnderdielen in doelbewuste foarm oannimme. Othmar Spann, earder rektor fan 'e Universiteit fan Wenen, hat yn syn boek, Der wahre Staat, en yn syn Gesellschaftslehre de sosjologyske basis fan 'e hjoeddeiske yndividualistyske steat bewûnderensweardich útlein yn tsjinstelling ta it hege ideaal fan universele oarder yn in steat basearre op wittenskiplike prinsipes.

Wy nasjonaalsosjalisten betochten de útdrukking, dy't alle minsken begripe kinne:

De mienskip foar it yndividu.

Allinnich troch it tsjinjen fan it algemien belang as lid fan 'e nasjonale mienskip ûntwaakt it yndividu ta in heger libben, elk op syn eigen plak. Allinnich sa sil elk it echte sosjalisme berikke, it mienskipsgefoel, it wiere libben, bewustwêzen fan feiligens winne, en beseffe dat allinnich ûnder de hearskippij fan dit idee in organyske, nasjonale regearing ûntstean kin út it hjoeddeiske systeem fan rôf, en fan foardiel wêze kin foar de mienskip, en foar elk lid fan 'e mienskip.

Tsjintwurdich is it yndividu in hulpeloos slachtoffer fan 'e krêften dy't fjochtsje foar de hearskippij; syn ferienings binne machteleas om him te helpen. It is net dúdlik te begripen wa't de wiere fijân is - de ûnbetroubere profiteur en eksploitant. Nettsjinsteande de Marxistyske rop tsjin it kapitalisme, de fromme útspraken fan it Sintrum, de klachten fan 'e saaklike wrâld oer de lêst fan ...

Machine Translated by Google

belesting en rinte, nimmen beseft de wrâldfijân, de finânsjes dy't de wrâld oerskaadet, en har fertsjintwurdiger, de Joadske magnaat.

Alle klassen hawwe de plof fan 'e rinte field; de belestingynner draacht swier op elk diel fan 'e befolking, - mar wa doart him tsjin 'e macht fan bank en oandielebeurs te fersette? Kapitaal ferkundiget syn karakter troch, yn tsjinstelling ta alle ûnderfining earne oars op ierde, as it ware bûten himsels te groeien sûnder muoite of arbeid, troch middel fan rinte en dividenden, en troch elke minút grutter en machtiger te wurden. It duvelske prinsipe fan leagens hat de fatsoen fan kreative arbeid oerwûn.

Brek ôf, de slavernij fan belang is ús oarlochskreet.

Ik wit dat dizze easken, dy't oan alle oare ûnderlizzende is, net goed begrepen wurdt yn syn folle grutte betsjutting, sels net yn ús eigen rigen. Mar in pear fan ús sprekkers, bygelyks, doarre dizze basisfraach oan te fallen, hoewol de measten fan harren fiele hoe wichtich it is; want ien fan ús partijslogans is "Bestrid it kapitaal en de oandielenbeurs". Mar wat de 'belangen fan belang' eins is, hoe't it ynfloed hat op it libben fan 'e naasje en it yndividu, hoe't 'finânsjes' de befolking ta slaaf makke hat, en wat de juste en praktyske metoaden binne dy't oannommen wurde moatte om it te brekken, en wat de gefolgen fan it brekken derfan soene wêze foar de hiele befolking - is foar mar in pear dúdlik genôch om it yn har eigen wurden út te lizzen.

Yn syn grutte wurk, Mein Kampf, (Diel I, pp. 224-225) hat Adolf Hitler it grutte belang fan dizze fraach as folget oanjûn: *"Doe't ik yn juny 1919 nei de earste lêzing fan Gottfried Feder harkje oer it ôfbrekken fan 'e slavernij fan belang, wist ik fuortendaliks dat dit in teoretyske wierheid wie dy't tige wichtich wie foar de takomst fan 'e Dútske naasje. De striid tsjin ynternasjonaal kapitaal en finânsjes is it wichtichste punt wurden yn it Programma foar de striid fan 'e Dútske naasje foar ûnôfhinklikens en frijheid."*

Alle serieuze nasjonaalsosjalisten diele dizze oertsjûging, want de oplossing fan dizze fraach ymplisearret oplossing fan 'e Joadske fraach, - en folle mear as dat.

Antisemitisme is yn in sin de basis fan it gefoel dat oan ús hiele beweging ten grondslach leit.
Elke nasjonaalsosjalist is in antisemit, mar net elke antisemit hoecht in nasjonaalsosjalist te wêzen.
Antisemitisme is negatyf; de antisemit erkent de drager fan 'e nasjonale pestkiem, mar dizze kennis feroaret meastentiids yn haat tsjin 'e yndividuele Joad en it súkses fan 'e Joaden yn it bedriuwslibben. Dan komt yn it bêste gefal antisemitisme op om te helpen by it ferdriuwen fan 'e Joad út ús steats- en ekonomyske libben. De antisemit makket him gjin soargen oer Hoe en Wat folgjende.

As, sels nei't de Joad ferdreaun wie, it prinsipe fan hjoeddeiske Joadske dominaasje - eigenbelang foar algemien belang - en it Joadske bank- en kredytsysteem noch bestean bleau, soene der noch genôch bastaard-Joaden wêze, of sels 'normale Dútsers' fan mingd ras dy't like ree binne om yn 'e skuon fan 'e Joaden te stappen en lilk te wurden tsjin har eigen ras as de Joaden hjoed, en soene wy miskien in soad 'antisemiten' sjen moatte dy't eartiids sieten.

No is it Nasjonaal-Sosjalisme mei syn wichtichste easken, it ôfbrekken fan 'e Belangenbehertiging, yn essinsje konstruktyf. It giet djipper, en de gefolgen binne folle mear allesomfiemjend.

Yn myn essay, Das Herzstück unseres Programms, (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) wiisde ik op de bysûndere posysje dy't de fraach ús jout tusken alle oare partijen en ferienings. Yn al ús oare easken fine wy ferlykbere en parallelle aspiraasjes yn 'e partijen fan rjochts en lofts. Gjin oare partij as ús kin in tsjinhinger fan dizze iene fraach sjen litte.

Machine Translated by Google

Wy witte allegear dat noch links, mei harren falske rop fan "Weg mei it kapitalisme", noch rjochts mei harren útspraken oer it heitelân, yn steat binne om in nij wrâldtiidrek te begjinnen, want noch de marxisten noch de reaksjonêren koenen wat feroarje oan 'e aard fan ús ekonomy, mar soene allinich ferneatigje lykas de kommunisten yn Ruslân dogge. Se binne net yn steat ta opbou -
lykas de kommunisten yn Ruslân.

Wat bedoele wy mei Thralldom of Interest?

De tastân fan folken ûnder de jilddominânsje fan 'e finânsjes fan it wrâldjoadendom.

De lânbesitter is ûnder dizze slavernij, dy't lieningen oangean moat om syn lânbou te finansieren, - lieningen mei sa'n hege rinte dat se hast de resultaten fan syn arbeid opfrette -, of dy't twongen wurdt om skulden te meitsjen en de hypoteken efter him oan te slepen as safolle gewicht fan lead.

Dat is ek de arbeider, dy't yn winkels en fabriken produseart foar in lyts lean, wylst de oandielhâlder dividenden en bonussen krijt dêr't er net foar wurke hat.

Dat jildt ek foar de fertsjinjende middenklasse, waans wurk hast folslein giet om it beteljen fan 'e rinte op bankoertrekken.

Dat jildt ek foar elkenien dy't har brea fertsjinje moat mei geastlik of lichaamlik wurk, wylst in relatyf lyts part, sûnder arbeid of muoite, enoarme winsten yn 'e bûse stekt út har dividenden, spekulaasjes en bankoandielen. Wy hawwe it net oer de sparjende sparers en lytse kapitalisten -
hoewol se ek har winsten oan in falsk systeem skuldich wiene, of te tankjen hiene -, mar har hiele libben lang waard faak it bedrach fan har lytse rinte fan har ôfnommen yn 'e foarm fan belestingen, sadat wy it ús maklik kinne betelje om har op har âlde dei in diel fan har folsleine fertsjinsten werom te beteljen, dy't ôfnommen binne. Ik sil hjir letter mear oer sizze.

Dat jildt ek foar de yndustrieel, dy't syn bedriuw mei muoite opboud hat en it yn 'e rin fan 'e tiid ta in bedriuw feroare hat. Hy is net langer in frije agint, mar moat ek de gierige ried fan bestjoer en syn oandielhâlders tefreden stelle - as hy net derút drukt wurde wol.

Dat binne alle lannen dy't har tekoarten dekke mei lieningen.

Dizze slavernij betsjut ûndergong foar elke naasje dy't har soevereine rjochten thús, de kontrôle oer har finânsjes, fan har spoarwegen, en fan belesting en dûane oerjout oan 'e jildmacht, de bankiers, lykas Dútslân dien hat troch de Dawes-wet te akseptearjen.

Kreatyf arbeid is ûnder deselde slavernij, as it foar alles oan jild tinkt. Hjoed
jild, de 'tsjinner fan it bedriuw', is de master wurden, eins de brute tiran fan arbeid.

Slavernij fan belangstelling is de wiere útdrukking foar de antagonismen, Kapitaal tsjin Arbeid, bloed tsjin jild, kreatyf wurk tsjin eksploitaasje.

De needsaak om dizze slavernij te brekken is fan sa'n grut belang foar ús naasje en ús ras, dat allinich dêrfan ôfhinget de hope fan ús naasje om út syn skande en slavernij op te rizen; eins de hope om lok, wolfeart en beskaving oer de hiele wrâld werom te krijen.

"It is de draaipunt dêr't alles om draait; it is folle mear as in gewoane needsaak fan finansjeel belied. Wylst de prinsipes en gefolgen djip yn it politike en ekonomyske libben stekke, is it in liedende fraach foar ekonomyske stúdzje, en beynfloedet sadwaande elk yndividu en freget in beslút fan elk: - Tsjinst oan 'e naasje of ûnbeheinde partikuliere ferriking. It betsjut in oplossing fan 'e Sosjale Fraach."

Alle 'wrâldfragen' kinne yn ien wurd beskreaun wurde, dat as in flam út 'e gaos opstiet; tagelyk kinne ûntelbere profeten en boeken net alle fragen útputte dy't út dat wurd ûntsteane.

Machine Translated by Google

Wy kinne op dit stuit net mear sizze oer dit grutte basisprinsipe fan it nasjonaalsosjalisme. Ik haw yn myn pamfletten al ljocht smiten oer alle wêzentlike kant fan it probleem: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft - München, 1926 (no net út print); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; en Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (allegear te krijen fia de bibleteek fan ús Partij yn München, Thierschstr. 11).

Yntinsive stúdzje is nedich om de details fan dit probleem te behearskjen, want de praktyske ekonomy fan 'e lêste 50 jier hat it kapitalistyske idee sa nau folge, dat elkenien dy't dermei opgroeid is in folsleine feroaring fan oriïntaasje nedich hat om derfan frij te kommen.

Der sil gau in pamflet oer it ûnderwerp ferskine, dy't ús leden in útlis sil jaan oer dizze tige wichtige taak fan 'e kommende nasjonalistyske steat.

Neist de twa frij nije basisprinsipes fan ús Programma dy't hjirboppe jûn binne,
moatte bepaalde oaren neame yn ferbân mei it algemiene belied fan 'e steat.

It prinsipe dat oan ús steatsbelied ten grondslach leit, is koart as folget: It Dútske Ryk is it thús fan 'e Dútsers.

It is it grutte prinsipe foar ús hiele bûtenlânsk belied, en omfettet de politike befrijing fan Dútslân, alle easken fan ús rasiale belied, en de betingsten foar lidmaatskip fan 'e steat.

Us ekonomysk prinsipe is: De plicht fan 'e nasjonale ekonomy is om te foarsjen yn 'e needsaaklike behoeften fan it libben en net om de heechst mooglike winsten foar kapitaal te befeiligjen.

Dit prinsipe fan ekonomysk belied omfettet in fûnemintele hâlding fan it nasjonaalsosjalisme foar privee-eigendom, en mei respekt foar de ferskate foarmen fan bedriuw, fan it hiel lytse oant it hiel grutte - Syndikaten, Trusts - en ek foar de grutte morele fragen dy't in libbene krêft yn it bedriuwslibben wêze moatte, as de 'nasjonale ekonomy' net sakje moat ta louter eksploitaasje fan 'e naasje en gewoan foar winst rinne moat!

Us prinsipe oangeande finansjes is as folget:

Finânsjes sille bestean foar it foardiel fan 'e steat; de finansjele magnaten sille gjin foarmje Steat binnen de steat.

Dit prinsipe bringt in seismyske feroaring mei. It giet oer de praktyske maatregels dy't nommen wurde moatte om de slavernij fan belangen te brekken, - nasjonalisaasje fan finânsjes, kontrôle oer it kredytsysteem en it banksysteem.

Elk fan dizze taken is fan it grutste belang út it eachpunt fan ús Programma. Se omfetsje alle belestingwetjouwing, mei it úteinlike - en skynber ûnmooglike -
doel fan in steat sûnder belesting.

Us prinsipe oangeande sosjale ûnderwerpen is as folget:

It algemien wolwêzen is de heechste wet fan allegear.

Dit prinsipe fan ús is yn direkt tsjinstelling ta de hjoeddeiske praktyk, neffens hokker elke klasse, elk berop, besiket foardielen te winnen foar syn eigen bepaalde groep yn sosjaal belied sûnder rekken te hâlden mei it algemien belang. Wy wolle it mooglik meitsje foar elkenien om in wenplak te finen en foar elkenien om in bestean op te bouwen, en in algemien systeem fan soarch foar âlderein ynstelle.

Wat ûnderwiis- en morele foarútgong oanbelanget, is it ús ûnferoarlike prinsipe: dat alle wurk yn dy rjochting dien wurde moat út it ienige eachpunt fan 'e Dútske nasjonaliteit. It kin net mei befel of mei geweld wêze dat de morele en yntellektuele krêften fan ús naasje in nije Renêssânse, in nij klassyk tiidrek yn 'e keunsten, yntrodusearje kinne. Der sil in ein makke wurde moatte oan 'e ferwûnings dy't lije.

Machine Translated by Google

troch ús Dútske artistike en yntellektuele libben yn 'e hannen fan 'e Joadske diktatuer, benammen troch de fergiftiging fan 'e parse.

Neist dit wichtige domein fan it iepenbiere libben binne der fansels in soad oare ferbetterings om te beskôgjen.

It is dúdlik dat ús systeem fan rjocht oanpast wurde moat om te foldwaan oan de ferskaat oan nije ynstellingen; dat it skandaal fan ferkiezing ta it parlemint troch de demokratyske stimming fuorthelle wurde moat, en dat wy, nei de oergongsperioade fan in diktatuer, beslute moatte oer de nei bûten sichtbere foarm fan 'e steat en de ynterne funksjes fan 'e federale steaten.

Wy kinne lykwols al yn dizze koarte skets de grutte dimensjes fan dizze fragen sjen as se konfrontearre wurde mei de geweldige fûnemintele prinsipes fan ús Programma.

It is net fûneminteel - eins makket it ús neat út oft wy in monargy of in republyk wêze moatte, oft wy in federaasje fan 5 of 25 steaten hawwe moatte, mits se allegear Dútske steaten binne dy't kombinearre binne ûnder in sterke sintrale regearing, as se each yn each steane mei de bûtenlanner, en mits allinich de boargers fan 'e Dútske steat thús lokkich en tefreden libje kinne.

Machine Translated by Google

4. De programma-easken yn detail

lykas formulearre troch Gottfried Feder yn Der deutsche Staat.

It sil dúdlikens jaan, by it werven fan nije leden, om gebrûk te meitsjen fan it Programma yn 'e foarm dy't hjirûnder folget. De lytsere klausules binne ûnder de wichtiger kopkes pleatst, dy't oerienkomme mei de prinsipes dy't yn it foargeande haadstik útsprutsen binne.

It politike en ekonomyske programma fan 'e NSDAP

Us doel is - Dútslân syn werberte fan Dútske frijheid yn 'e Dútske geast.

De middels om dit doel te berikken binne:

1. It politike prinsipe: It Dútske Ryk is it thús fan 'e Dútsers.
    a. Yn bûtenlânsk belied:
        • Formaasje fan in homogene nasjonale steat, dy't it hiele Dútske ras omfettet.
        • Enerzjike fertsjintwurdiging fan Dútske belangen yn it bûtenlân.
    b. Yn rasiaal belied:
        • Formaasje fan in homogene nasjonale steat, dy't it hiele Dútske ras omfettet.
        • Enerzjike fertsjintwurdiging fan Dútske belangen yn it bûtenlân.
    c. Yn yntern belied:
        • Allinnich Dútsers dy't in folsleine mienskip belide mei de geast en it lot fan Dútslân meie de rjochten fan in boarger fan 'e steat útoefenje.
        • Wa't gjin Dútser is, mei allinnich as gast yn 'e Dútske steat wenje en falt ûnder bûtenlânsk rjocht.
        • De rjochten fan Dútsers sille foarrang hawwe boppe dy fan boargers fan frjemde lannen.

2. Us ekonomysk prinsipe: De plicht fan 'e steat is om te soargjen foar de needsaaklike libbensûnderhâld en net om de heechst mooglike winsten foar kapitaal te befeiligjen.
    a. It Nasjonaalsosjalisme erkent privee-eigendom as in prinsipe en beskermet it troch wet.
    b. It nasjonale wolwêzen easke lykwols dat in limyt steld wurdt oan it sammeljen fan rykdom yn 'e hannen fan yndividuen.
    c. Alle Dútsers foarmje in mienskip foar it befoarderjen fan it algemien wolwêzen en kultuer.
    d. Binnen de grinzen fan 'e ferplichting fan elke Dútser om te wurkjen, wêrby't de hilligens fan partikulier eigendom respektearre wurdt, is elke Dútser frij om te fertsjinjen en oer de resultaten fan syn arbeid te beskikken.

Machine Translated by Google

e. De sûne kombinaasje fan alle foarmen fan bedriuw, lyts en grut, yn elk domein fan it ekonomysk libben, ynklusyf lânbou, sil wurde oanmoedige.

f. Alle besteande bedriuwen dy't oant no ta yn 'e foarm fan bedriuwen west hawwe, sille nasjonalisearre wurde.

g. Woeker en winstjaan en persoanlike ferriking ten koste en ta skea fan 'e naasje sil mei de dea bestraft wurde.

h. Ynfiering fan in ferplichting fan in jier om te wurkjen (foar de steat), dy't op elkenien fan tapassing is Dútsk.

3. Us finansjele prinsipe: Finânsjes sille bestean foar it foardiel fan 'e steat; de finansjele magnaten sille gjin steat binnen de steat foarmje. Dêrom ús doel om de slavernij fan belangen te brekken.

a. Ferlichting fan 'e steat, en dus fan 'e naasje, fan syn skulden oan 'e grutte finansjele huzen dy't rinte útliene.

b. Nasjonalisaasje fan 'e Ryksbank en de útjaanhuzen. c. Ferskaat fan jild

foar alle grutte iepenbiere objekten (wetterkrêft, spoarwegen, ensfh.), net troch middel fan lieningen, mar troch it jaan fan rinteleaze steatsobligaasjes of sûnder gebrûk te meitsjen fan ree jild.

d. Ynfiering fan in fêste standert fan faluta op in feilige basis.

e. Oprjochting fan in nasjonale bank foar bedriuwsûntwikkeling (falutaherfoarming) foar it jaan fan rintefrije lieningen.

f. Fundamentele remodellering fan it belestingsysteem op basis fan sosjaal-ekonomyske prinsipes. Ferlichting fan 'e lêst fan yndirekte belesting foar de konsumint, en fan 'e produsint fan ferlammende belesting (fiskale herfoarming en belestingferliening).

4. Us sosjaal-politike prinsipe: It algemien wolwêzen is de heechste wet fan allegear.

a. Untwikkeling op grutte skaal fan Aldereinfersekering troch it nasjonalisearjen fan it systeem fan lijfrentes. Elk lid fan 'e Dútske steat sil fersekere wurde fan genôch om fan te libjen by it berikken fan in bepaalde leeftyd, of, as se permanint ynvalid binne, foar dy leeftyd.

b. Dielname troch alle belutsenen by produktive bedriuwen oan 'e winst neffens effisjinsje en leeftyd. Ferantwurdlikens sil ek dield wurde by it ferfoljen fan 'e taak út in nasjonaal eachpunt.

c. Beslachlizzing foar sosjale doelen fan alle winsten makke út 'e Oarloch en de Revolúsje, dy't net te tankjen binne oan earlik wurk, en fan 'e fortúnen fan woekeraars en jildrovers.

d. Ferlichting fan it tekoart oan wenten troch wiidweidige nije bou yn it hiele Ryk mei de middels dy't yn nr. 20 foarsteld binne (in nije nasjonale bank).

5. Us kulturele doel is dat alle wittenskippen en byldzjende keunsten bloeie sille op basis fan in polityk frije, ekonomysk sûne steat. De middels om dit te berikken sille wêze:

a. De jongerein opliede om sûn fan lichem en frij fan geast te wêzen, nei de grutte tradysjes fan 'e Dútske kultuer.

b. Folsleine frijheid fan leauwen en gewisse.

c. Spesjale beskerming foar de kristlike denominaasjes.

d. Untmoediging fan dogma's, dy't tsjin Dútske morele ynstinkten yngeane en saken befetsje dy't skealik binne foar de steat en de naasje.

Machine Translated by Google

e. Untmoediging fan alle kweade ynfloeden yn 'e parse, yn 'e literatuer, it toaniel, de keunsten en de bioskopen.

f. Frijheid fan ynstruksje yn 'e Dútske middelbere skoallen; foarming fan in útspraak klasse fan heechmoedige manlju.

6. Militêre saken.

a. Om de naasje effisjint te meitsjen troch elke frije Dútser ta te stean om te tsjinjen en te dragen earms.

b. Ofskaffing fan it betelle leger.

c. Oprjochting fan in nasjonaal Leger foar nasjonale ferdigening ûnder it befel fan in heechoplate korps fan profesjonele offisieren.

7. Oare oanbefellings.

a. Parseherfoarming. Underdrukking fan alle tydskriften dy't tsjin it nasjonale belang yngeane. Strikte ferantwurdlikens foar alle ûnwiere en opsetlik ferfalske yntelligинsje.

b. Wiziging fan 'e kiesrjochtwetten om de demoralisearjende metoaden fan ferkiezingswedstriden en de ymmúniteit fan 'e keazenen út te roegjen.

c. Oprjochting fan spesjale keamers foar hannel en beroppen.

d. Rjochterlike herfoarming oangeande de Lânwetten - erkenning fan 'e rjochten fan eigendom yn lân as prinsipe; gjin rjocht om te lienjen fan partikuliere boarnen op 'e feiligens fan it lân; de steat om it rjocht fan foarrang te hawwen, foaral yn it gefal fan bûtenlanners en joaden; de steat om de macht te krijen om besittings te behearjen yn gefal fan min behear fan 'e kant fan' e eigener.

Boargerlik rjocht - sterk fergrutte beskerming foar persoanlike eare, sûnens, yn tsjinstelling ta de iensidige juridyske beskerming fan 'e rjochten op eigendom, dy't hjoed de dei oerhearsket.

e. Herfoarming fan steatswetjouwing.

De steatsfoarm dy't it meast geskikt is foar it Dútske karakter is soevereine kontrôle ferienige yn in sintrale persoanlike macht. De naasje moat letter beslute oft dizze sintrale persoanlike macht útoefene wurde sil troch in keazen monarch of in presidint.

Federaal karakter fan it Ryk.

De grûnwet fan 'e Dútske naasje, besteande út in oantal lannen dy't nau ferbûn binne troch ras en skiednis, makket it needsaaklik dat elk fan 'e steaten tige ûnôfhinklik wêze moat yn ynterne saken.

It is de saak fan it Ryk om de Dútske naasje yn it bûtenlân te fertsjintwurdigjen, en te soargjen foar paspoarten, dûane, ek foar it leger en de marine.

Der binne trije wichtichste obstakels foar it útfieren fan dit nasjonale Programma fan Nasjonale Sosjalisme: Marxisme, it parlemintêre systeem, en de kapitalistyske magnaten.

1. Us anty-Marxistyske kampanje is rjochte tsjin de ûntwrichtende lear fan 'e Joad, Karl Marx - dy fan 'e klassenoarloch dy't de naasje spjaltet, dy fan it ôfskaffen fan partikulier eigendom dat saken ûnmooglik makket - en tsjin de hiele ekonomysk materialistyske skiednisbeskôging.

Machine Translated by Google

2. Us kampanje tsjin parleminten is rjochte tsjin it gebrek oan ferantwurdlikens fan 'e saneamde fertsjintwurdigers fan it folk, dy't - om't se ymmún binne - yn 'e praktyk nea oproppen wurde kinne om ferantwurdlik te wêzen foar de resultaten fan har besluten; ek tsjin alle kwea dy't út it systeem ûntsteane (morele korrupsje, nepotisme, korrupsje), allegear resultearjend yn it definitive kwea - in regearing dy't ôfhinklik is fan sa'n parlemint.

3. Us kampanje tsjin Mammon, dy't boppe de oare twa útsteat, is rjochte tsjin de wrâldomfiemjende macht fan jild, d.w.s. de ivige eksploitaasje fan ús naasje troch de grutte lienhuzen.

It is ek in geweldige striid tsjin 'e sieldeadende, materialistyske geast fan gierigens en roofzucht mei al syn fersteurende begelieders yn ús iepenbiere, kommersjele en kulturele libben.

De wichtichste striid is ien tusken twa wrâldteoryen, fertsjintwurdige troch twa essinsjeel ferskillende struktueren - de geast dy't skepen hat en kreatyf is en de ûnrêstige, grypende geast. De kreative geast, djipwoartele, mar superieur oan 'e rest fan' e wrâld yn geastlike ûnderfining, wurdt droegen; benammen troch it Aryske ras; - De grypende geast, sûnder woartels earne, allinich rjochte op materiële dingen, kommersjeel, wurdt benammen fertsjintwurdige troch de Joaden.

It Nasjonaalsosjalisme, lykas antisemitisme, beskôget de Joadsk-materialistyske geast as de wichtichste oarsaak fan it kwea; it wit lykwols dat dizze grutste striid yn 'e skiednis net allinnich mar moat stopje by it ferneatigjen fan 'e Semityske geast; dêrom giet it grutte Programma fan it Nasjonaalsosjalisme folle fierder as it antisemityske winsk om te ferneatigjen, want it biedt in posityf konstruktyf byld, dat sjen lit hoe't de Nasjonaalsosjalistyske Steat fan arbeid en prestaasje der útsjen moat as er foltôge is.

Sadree't dit hege doel berikt is, sil de Nasjonaal-Sosjalistyske Partij automatysk ûntbûn wurde; want it Nasjonaal-Sosjalisme sil dan it hiele libben fan 'e hiele Dútske naasje wêze. De NSDAP is gjin politike partij yn 'e gewoane sin fan it wurd, mar is dat diel fan 'e naasje dat fertrouwen hat yn 'e takomst, dat him om sterke en fêstberaden lieders sammele hat om Dútslân te befrijen fan skamte en ûnmacht yn it bûtenlân en fan demoralisaasje thús, en om har wer sterk en respektearre yn it bûtenlân te meitsjen, en moreel en ekonomysk sûn thús.

"It Dútske Ryk is it thús fan it Dútske folk."

Elk wurd fan dit prinsipe fan steatsbelied is in snip mei in swipe, as wy de ellendige steat fan 'e dingen hjoed beskôgje.

It 'Dútske Ryk' - wêr is der hjoed de dei in Dútsk Ryk? Kin Dútslân derop oanspraak meitsje dat it in ûnôfhinklike steat neamd wurdt? Nee! Sels de meast selsgenoechsume saakkundigen op it mêd fan steatsrjocht koenen in lân, lykas Dútslân no is, net beskriuwe as ien dat folslein genietsje kin fan al syn soevereiniteitsrjochten.

De fiif wichtichste rjochten fan in steat binne: soevereiniteit oer syn grûngebiet, syn leger, syn finânsjes, syn ynterne administraasje en kommunikaasje, en as lêste syn justysje.

Jo hoege de saak allinich op dizze manier oan elke leek foar te lizzen sûnder fierdere útlis oer de rjochten fan in naasje ûnder ynternasjonaal rjocht, en it te fergelykjen mei de posysje fan Dútslân hjoed, en it wurdt dúdlik dat it ûnmooglik is om te hâlden dat in soeverein 'Dútsk Ryk' noch bestiet.

Us kontrôle oer ús gebiet is in bespotting, want wannear't Frankryk wol, kin se Dútsk lân yn beslach nimme sûnder tastimming te freegjen en sûnder tsjinstân te lijen. Tsjechen, Poalen, Denen

Machine Translated by Google

kinne sûnder eangst foar hinder elke ynfal yn Dútsk gebiet begean. It 'ferflokte âlde rezjym' joech in hiel oare ynterpretaasje oan de lytste grinsbreuk. In militêre ynfal yn Dútsk gebiet betsjutte doe in 'tastân fan oarloch'.

Om har territoriale soevereiniteit te beskermjen, hat in naasje in wapene macht nedich dy't by steat is om elke oanfal op har lân, en dêrom op it libben en it lok fan har boargers, ôf te slaan. In frije steat kin in frjemde macht net tastean om har aksjes te kontrolearjen, of it rjocht te hawwen om te besluten oer de sterkte, apparatuer, bewapening, garnizoenen fan har leger; as it dat docht, is it wis net 'soeverein'; it kin syn machtsmiddels net behearskje; it hat de kontrôle oer syn militêre troepen opjûn. Dútslân hat dit dien troch ta te jaan oan de fijannige Kommisjes foar Untwapening en Kontrôle.

Dútslân hie dizze fernedering al te lijen hân ûnder de wapenstilstânsbetingsten en hie har ynternasjonale rjochten ferlern.

Dochs hie se miskien in diel fan har ynterne kontrôle behâlden kinnen; mar sa gau as de militêre kontrôle ferneatige wie, grepen de finansjele magnaten de kâns foar ûnbeheinde eksploitaasje fan Dútske arbeid.

Earst fan alles barste de modderige stream fan 'e Revolúsje oer Dútslân los; doe dielden de woekeraars en profiteurs, de sosjaal-demokratyske ferrieders, soannen fan gaos, deserteurs, finzenisfûgels de macht mei de Demokraten en it Sintrum, en efter en oer alle finansjers, de Joaden, diene harren wurk. Al gau waarden de Frije Mitselaars fan 'e saneamde Nasjonale Partijen, benammen Broeder Stresemann, oproppen. De lêste klap soe gau komme. De saakkundigen mei harren Dawes-wet berôven Dútslân fan 'e kontrôle oer har finânsjes, dy't ferhannele waarden oan in hantsjefol Joaden, de Dútske en bûtenlânske finansjele magnaten. De Ryksdei liet de spoarwegen gean, en mei har alle kontrôle oer kommunikaasje, ek in grut part fan 'e kontrôle oer belesting en dûane, troch se oer te dragen oan 'e Reparaasjeskommissaris.

Kontrôle oer justysje bestiet amper mear. De besette distrikten falle ûnder bûtenlânsk militêr rjocht; spesjale regeljouwing jildt foar de rest fan Dútslân, lykas dy foar de ferdigening fan 'e Republyk; ûnfeiligens fan rjochten, organisearre iepenbiere rôf troch de saneamde Aufwertungsgesetze, dy't de rjochtbanken twingt om te ferklearjen dat ferkeard goed is.

Dútslân is net langer in soevereine steat. It is in koloanje fan slaven. Dútsers wurde ûnderdrukt, yn 'e finzenis smiten, frije mieningsutering ûntsein - gewoan om't se noch altyd 'Dútsk' binne en in ein meitsje wolle oan har slavernij.

Ja, wy wolle Dútslân wer frij hawwe, en dit kommende Dútske Ryk sil it thús fan 'e Dútsers wêze, - net allinnich in masine foar it hâlden fan oarder, net allinnich in 'Steat', in 'autoriteit', in 'regearing', in sinekure foar in hantsjefol regearjende huzen, mar in Thús, dat wurd fan sjarme - leafde foar thús, moai, sinnich, leaf. De rook fan 'e thúsgrûn komt omheech, de swalker trilt fan freugde om de thúsgrûn ûnder syn fuotten te fielen; hy is deroan ferbûn troch bloedbannen.
It gefoel fan thús is it gefoel fan feiligens, en dêrút bloeit de moaie blom fan leafde foar thús. De steat en naasje kinne gjin moaier doel hawwe as dit.

It is grutter as in foarsichtich sosjaal belied, as wurkleazensfersekering, as wenningregelingen, hoewol it hawwen fan in eigen hûs yndie ien fan 'e sterkste stimulâns is foar leafde foar thús.

Thús is mear as in 'Keizerlike Steat', dy't men tsjinnet, oft út entûsjasme of
ûnder twang.

It is mear as in administraasje, mear as de ferdigening fan eigen belangen, mear as in krip foar fee, of beskerming foar persoan en eigendom. Al dizze iepenbiere objekten moatte tsjinje oan it konsept fan thús. Krekt sa't it idee fan thús in spesjale sjarme hat fan 'e bern yn in goed...

Machine Translated by Google

in organisearre gesin, om't in eigen keamer hiel oare gefoelens opropt as in keamer yn in hotel of in finzenissel; thús is eat ûnútspreklik teer en dochs machtich, superieur oan it idee fan in feriening foar in doel, dat is de liberale - parlemintêre - demokratyske opfetting fan 'e sosjale steat.

Belied fan 'e steat

Prinsipe: It Dútske Ryk sil in thús wêze foar de Dútsers - net foar Joaden, Russen (kommunisten), sosjaaldemokraten, dy't gjin heitelân hawwe mei de namme Dútslân (Crispien), noch foar alle bûtenlanners dy't in langer of koarter ferbliuw op Dútske boaiem meitsje.

Wy binne yn skerpe en fûnemintele tsjinstelling ta de Weimargrûnwet, dy't allinnich sprekt oer 'Dútske steatsboargers', mar it konsept fan 'Dútsk' yn 'e nasjonale, of leaver rasiale, sin negeart.

(a) Bûtenlânsk belied.

1. Skepping fan in solide nasjonale steat, dy't alle tûken fan it Dútske ras omfettet.

   Al it Dútske bloed, oft it no ûnder Frânske, Deenske, Poalske, Tsjechyske of Italjaanske soevereiniteit libbet, sil ferienige wurde yn in Dútsk Ryk. Wy freegje noch minder noch mear as wat easke waard fan ús fijannen - it rjocht fan Dútsers om te besluten om ta har memmelân, de Dútske steat, te hearren.

   Wy meitsje oanspraak op alle Dútsers yn Sudeten-Dútslân, Elzas-Lotharingen, Poalen, de Bûnskoloanje fan Eastenryk, en de Steaten dy't it âlde Eastenryk opfolge. Dizze easke slút lykwols elke oanstriid ta imperialisme útdruklik út; it is de ienfâldige en natuerlike easke, dy't elke sterke nasjonaliteit as har natuerlike easke nei foaren bringt.

2. Sterke fertsjintwurdiging fan Dútske belangen yn it bûtenlân is in fierdere en needsaaklike gefolch dêrfan fan Punt a.

   It binne meastal de bêsten, meast ynspannenden en ûndernimmenden - yngenieurs, ûntdekkingsreizgers, heechleararen, keaplju, dokters - dy't nei frjemde lannen geane en de Dútske Kultuer mei har drage. Se binne leden fan 'e grutte Dútske nasjonale famylje, dêr't se nea oan ferlern gean meie. Se hawwe it rjocht om beskerming fan hûs út te ferwachtsjen as se yn it bûtenlân binne. Se moatte net allinich fersprieders fan Kultuer wêze, mar de bewuste foarhoede fan it Germaanske idee yn 'e wrâld; net 'apostels fan 'e minskheid', mar dragers fan it Noardske idee.

   Dyjingen dy't Dútslân yn it bûtenlân fertsjintwurdigje, moatte gjin bûtenlânske ideeën krije, mar fêsthâlde oan har superieure Dútske karakter. Us Ministearje fan Bûtenlânske Saken moat mei in izeren biezem skjinfege wurde. Wy moatte ophâlde mei de ûnderdanige aard foar de bûtenlanner nei de wize fan Erzberger en Stresemann, en it sil sjoen wurde dat sterke fertsjintwurdiging fan Dútske belangen hiel oars respektearre wurde sil, en oandacht foar Dútske winsken ynstee fan minachting sil it resultaat wêze.

(b) Rassismebelied.

3. Útsluting fan Joaden en alle net-Dútsers fan alle ferantwurdlike posysjes yn it iepenbiere libben.

   Dizze easke is sa natuerlik foar ús nasjonaalsosjalisten dat gjin fierdere útlis nedich is; mar it is net mooglik om oertsjûgjende arguminten yn it koart te jaan oan dejingen dy't de prinsipes fan ús rasiale lear net yn har opnimme.

Machine Translated by Google

Elkenien dy't in Joad sjocht as in 'boarger fan 'e steat fan 'e Joadske religy' - en net as in heterogeen, segregearre folk, parasitêr fan aard, sil de essinsje fan dizze eask net wurdearje. As in man soe sizze of tinke dat in koal dy't tafallich yn 'e midden fan in ierdbeiplant groeid wie, in ierdbeiplant wie, en dat der goede ierdbeien fan krigen wurde koene, soe hy like ferkeard wêze as as hy tocht dat in liuwewelp dy't tusken in keppel skiep kaam wie, dêrmei in skiep waard. In Dútser soe net goed wêze as in oerheidsfunksjonaris yn Sina of Yndia, en wy soene net graach in Sinees of in Hottentot hawwe as in amtner fan 'e skatkiste of boargemaster fan in Dútske stêd.

En dochs soe it better wêze om in Enver Pasha of in Chang Kai Chek oan 'e macht te hawwen yn Dútslân as in Joad mei frij spul foar syn disintegrearjende rasiale skaaimerken.
Wat wis is, is dat de Revolúsje de bannen fan oarder yn 'e steat losmakke hat, en dat de lang fêstige Joadske bankiers, lykas de Joaden út it Easten dy't koartlyn nei Dútslân ymmigrearre binne, harsels ferrike hawwe troch Dútslân te ferarmen. Wy hawwe dit allegear sjoen en ûnderfûn; it is altyd oan 'e gong west, dizze ûntbining fan Noardske ynstellingen. "Der is mar ien wei iepen foar dit slûchslimme folk, - it hat neat te hoopjen salang't de oarder hanthavene wurdt." (Goethe op 'e merke yn Plundersweilen)

Dêrom easkje wy:

4. Dat de ymmigraasje fan East-Joaden en oare parasitêre frjemdlingen stoppe wurde sil, en dat ûnwinske frjemdlingen en Joaden deportearre wurde sille.

Yn 'e tiid fan 'e grutte ynflaasje kamen Joaden út Galisië en Poalen as ûngedierte nei de stêden fan Dútslân. Hoewol't der in grut tekoart oan huzen wie, waarden se al gau tige goed ûnderbrocht, wylst Dútsers yn gatten krûpe moasten. Se begûnen har smoarge bedriuw, en kochten alles op - pearels, Perzyske tapyten, diamanten, goud, sulver, platina, oarlochsliening, tûzen markbiljetten, koper, lead, literatuer, teaters, nôt (de Evaporator Company). Se waarden al gau sichtber ryk, - en namen de rang fan Dútsers oan - yn 'e eagen fan 'normale Dútsers'.

Kompromis is folslein ûnakseptabel yn 'e oanpak fan dizze saak. Wy moatte bestjoerders hawwe waans rasiale oertsjûgingen dúdlik en ûnbuigber binne. De sûnens fan it ras moat werombrocht wurde troch praktyske tapassing fan 'e antisemityske behanneling, en ús naasje moat nei it noarden keare wurde yn 'e sin fan it Noardske idee.

Dizze fraach heart miskien net goed by it 'foarlopige programma' fan 'e NSDAP; mar wy moatte allegear dúdlik begripe dat der net folle mei de Dútske naasje dien wurde kin oant it 'debastardisearre' is.

Mar wy kinne hjir en no stelle dat de ferskriklike rasiale dekadinsje allinich - teminsten yn teory - tebekstutsen is fanwegen de opmerklike belangstelling dy't oer it algemien wekker wurdt troch fragen oer ras en troch it bestean fan in oantal boeken oer it ûnderwerp; neat oars as solide en trochgeande wurk kin ús tastean echte foarútgong te meitsjen.

(c) Wat steatsboargerskip oanbelanget, easkje wy:

5. Dat allinnich Dútsers, dy't leauwe yn 'e Dútske kultuer en it mienskiplike lot fan alle Dútsers sille de rjochten fan in boarger fan 'e steat genietsje.

Machine Translated by Google

Sels hjir moatte grinzen lutsen wurde. Minsken dy't, sels as se yn Dútslân berne binne, bewust hannelje op in manier dy't skealik is foar de naasje en de steat, en oarders út it bûtenlân ûntfange en folgje - d.w.s. gjin diel oan it mienskiplike lot akseptearje, meie de rjochten fan boargerskip net tastien wurde; der binne genôch oan wa't wy de hege eare fan it genietsjen fan dizze rjochten ûntkenne moatte.

6. Net-Dútsers meie allinnich as gasten yn 'e Dútske steat wenje en wurde beskôge as ûnderwurpen oan bûtenlânsk rjocht.

Dit is in needsaaklik prinsipe, bedoeld om foar altyd in ein te meitsjen oan 'e ivige ûnderdanige aard foar de frjemdling. Mar it betsjut net dat wy boargers fan in frjemd lân net waarm wolkom hjitte sille en har goed as gasten behannelje, salang't se har goed gedrage; mar

7. De rjochten en belangen fan Dútsers sille foarrang hawwe boppe dy fan 'e ûnderdanen fan in frjemde naasje.

Us fierdere easken hoege net yn detail yn ús Programma opnommen te wurden. Bygelyks, de foarm dy't oannommen wurdt troch de wetten dy't bûtenlanners oangeane, sil letter regele wurde, ek de metoaden foar it útsluten fan 'e Joaden. In Programma fan prinsipes kin net ferwachte wurde dat it in Programma fan Aksje is, dat taktyske details jout oer hoe't de supremasy befeilige wurde moat, ensfh. Ik bin der hielendal tsjin om ús Programma te strang fêst te stellen, want yn dizze grutte striid moatte wy earst de prinsipes bepale wêrfan wy noait ôfwykje sille, en de metoaden fan stimmen fan 'e boargerlike en Sosjalistyske Partijen net imitearje.

Ekonomysk belied

It is de plicht fan 'e nasjonale oerheid om te soargjen foar de needsaaklike libbensûnderhâld en net om de heechst mooglike winsten foar Kapitaal befeiligje.

It kin by ienfâldige, dúdlik tinkende minsken foarkomme dat it oerstallich is om dit dúdlike feit as prinsipe oan te kundigjen. It is in gewoan ding foar de produsint, de boer, de ambachtsman, de fabrikant, dat wat hy makket of brûkt of konsumearre wurdt, - troch himsels of, as in hannelsartikel, troch oaren.

Yn syn eagen is bedriuw dat net dwaande is mei produksje of konsumpsje bespotlik, ûnmooglik, tsjin it sûn ferstân yn.

Dit bringt ús by ien fan 'e grutte yntellektuele swierrichheden yn ús rekrutearingswurk. Us lânslju sille grif sizze: - Fansels is jo natuerlike gefoel by it tinken oer de betsjuttingen en doelen fan arbeid en ekonomy hielendal korrekt, mar spitigernôch foldocht ús saneamde politike ekonomy fan hjoed op gjin inkelde manier oan dizze natuerlike oanspraak. As jo tichter sjogge, sille jo de ferskriklike skaaimerken ûntdekke dy't folslein tsjin 'e fanselssprekkende plicht fan alle nasjonale politike ekonomy yngeane.

Want hoe sit it mei de jildlieners en profiteurs? Tinke dizze universele plonderers ek mar oan it leverjen fan 'e needsaaklike dingen foar it libben? Nee! Binne se dwaande mei it skeppen fan wearden, produsearje se wat? Nee! Se binne rôvers en ferrieders yn 'e ekonomyske sin, en sammelje allinich rykdom foar harsels.

Hoe sit it mei de banken? Se sirkulearje jild en jouwe 'kredyt'. Ja; mar it postkantoar docht dit, en goedkeaper, rapper en better; en oan wa jouwe de banken kredyt? - Oan de

Machine Translated by Google

behoeftigen, de arbeidersmassa's, dy't gjin eigen hûs hawwe, of foar it bouwen fan huzen, foar it foarsjen fan 'e driuwende need oan wenten? Nee! Of oan 'e boeren, of oan dyjingen dy't bedriuwen rinne en dy't de ekonomyske needsaaklike guod produsearje en ferspriede? Net fergees, en allinich as der garânsje oanbean wurdt, boppe-op de natuerlike ferplichting om werom te beteljen; boppedat freegje se rinte. Meitsje de banken har soargen oft de klanten fan 'e produsinten goed, goedkeap en fluch betsjinne wurde, of oft ekonomyske needsaaklike guod fluch, goedkeap en mei de juste oandacht levere wurde? Nee! Harren ienige gedachte is om har winst te meitsjen út 'e rinte, kommisje, of hoe't it bankproses fan it oanboarjen fan 'e jildfoarrie ek hjit. Wat produsearje de banken? Neat! Wat fertsjinje se? Enorme bedraggen.

Sa leverje jildlieners, profiteurs, banken, finansjers gjin needsaak, mar ynstee helje se enoarme winsten út it hearskjende kapitalistyske systeem, - eins tyrannisearje en eksploitearje se it antisosjale ekonomyske systeem fan hjoed. De wichtichste taak fan 'e ekonomy is om te soargjen dat de rinte op lieningen feilich is, d.w.s. de arbeiders wurde twongen om in diel fan har fertsjinsten oan 'e 'Stêd' op te jaan. Wat docht de fabrykseigner, of sa't de arbeiders him neame, de 'eksploitant' en 'bloedsûger'? Troch it beteljen fan 'e leechst mooglike leanen, troch it brûken fan minderweardich materiaal, troch massaproduksje, middeling en hege detailhannelsprizen, besiket hy de grutst mooglike winst foar himsels te meitsjen.

Hy tinkt net oan 'e earmoede fan syn meiwurkers; it makket him neat út as syn guod gau as jiskefet fuortsmiten wurde moat, - te better, om't it mear wurk en mear winst foar him betsjut. De ûnsinnige minsken geane hieltyd wer achter goedkeap jiskefet oan, as it mar moai útstald wurdt.

It rendemint op syn kapitaal komt by him earst, it leverjen fan needsaaklike libbensfoarrieden komt op in minne twadde.

Hy docht lykwols wol wat. Hy leveret wurk.

De wiere fabrykseigner is hiel wat oars, hy dy't him bewust is fan syn hege taak as ekonomysk lieder. Hy moat in hege morele wearde hawwe - teminsten yn 'e ekonomyske sin.
Syn taak is om de wiere ekonomyske behoeften fan 'e minsken te ûntdekken - as hy ek in útfiner is, docht hy dit pionierswurk sels. Hy moat syn kosten sa leech mooglik hâlde en se sa goed mooglik benutte, de prizen sa leech mooglik hâlde om syn guod op 'e merk te krijen; sawol de kwaliteit as de kwantiteit fan 'e produksje op peil hâlde, syn meiwurkers goed betelje, sadat se frij guod keapje kinne, moat altyd tinke oan ferbetteringen en fernijingen fan fabryk- en hannelsmetoaden. As hy dit alles foarop stelt yn syn bedriuw, 'leveret hy de needsaaklike dingen fan it libben' yn 'e bêste en heechste sin, en winsten sille fan harsels komme sûnder dat hy se syn earste doel makket. 'It moaiste en meast universeel bekende foarbyld fan dit soarte fabrikant is Henry Ford. Der binne oare nammen yn ús eigen swiere yndustry dy't like heech steane, -

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens, en in protte oaren.

It karakter fan sokke bedriuwen is hielendal oars as se net persoanlik kontrolearre wurde troch manlju mei hege morele kwaliteiten dy't soargje foar de belangen fan har arbeiders, mar oerlevere wurde oan ûnpersoanlike beheinde bedriuwen.

Salang't de oprjochter fan in bedriuw ek de haadoandielhâlder is en de standert fan treflikens fan syn produkten hanthavenje kin, kin alles goed wêze; mar sa gau as de konverzje plakfynt, wurdt it oerweldige troch de belangen fan 'e kapitalistyske oandielhâlders. De eardere eigners, de managers, binne no ôfhinklik fan 'e Ried, dy't de oandielhâlders fertsjintwurdiget, foar ferbetteringen yn bedriuwsmetoaden en arbeidsomstannichheden, - en de oandielhâlders hawwe gjin belang (útsein dat fan 'e slavendriuwer) by it wolwêzen fan 'e arbeiders en de treflikens fan it wurk, salang't de

Machine Translated by Google

dividenden dy't derút komme binne goede grutte. De ynfiering fan eigen oandielen hat in tige ferneatigjende ynfloed hân, want elke tafallige spekulant kin de oandielen yn 'e hannen krije en eins eigener wurde fan grutte yndustriële wurken sûnder der wat fan te witten. Foar de oandielebeurs binne oandielen en oandielen gewoan in stik papier om mei te boartsjen. Se binne net ynteressearre yn produksje- en arbeidsomstannichheden, de measten fan harren koenen net sizze wat de produkten of de betingsten fan marketing, arbeid, leanen en ûnderhâld binne yn 'e saak dêr't se neffens de wet de eigeners fan binne. (!) En eigeners binne se eins, gewoan om't se tafallich de oandielen fan dizze of dy fabryk op 'e merk yn 'e hannen krigen hawwe.

Lit ús dizze steat fan saken no ûndersykje yn it ljocht fan syn effekt op 'e politike ekonomy, om sa it korrupte karakter fan it kapitalistyske systeem te realisearjen.

Tsjintwurdich siket bedriuwen allinich nei in rendemint op kapitaal.

De grutte winkels folgje ferskillende metoaden. Se kultivearje 'oantrekkingskrêft', 'bluff', 'middeling', 'lukse artikels', en wekke langstme nei net-needsaaklike dingen, lykas ik hjirboppe oantoand haw.

Grutte paleizen, boud mei alle keunsten fan ferfining, noegje út om skynber goedkeape, mar meast frij nutteleaze artikels te keapjen, en troch maklike betellingsbetingsten oan te bieden, lokje se har klanten om allerlei bedraggen út te jaan oan suvere lúkse. Der binne toiletten foarsjoen om minsken yn steat te stellen in lange tiid troch te bringen yn 'e winkels, dy't sadwaande gewoane broeiplakken foar ekstravagânsje wurde, want lit nimmen tinke dat hy wat kado krijt. Echt rike minsken keapje net yn grutte winkels; se witte wat de earmere net wit - hy dy't goedkeap keapet keapet djoer. Tinke de mannichte dy't yn dy paleizen keapet, dat se oars boud binne as mei har opsleine sinten? Tinke se dat se derfan ôfkomme om te beteljen foar de roltreppen, de liften, de toiletten, de fee-eftige ferljochting?

Realisearje jo ek dat de grutte winkels ruïne betsjutte foar de lytse winkeliers, dat se húsarbeid en har personiel it wreedst eksploitearje, dat wat produsearre wurdt meast jiskefet is. De bettere artikels binne meastentiids djoerder as yn respektabele spesjalisearre winkels, in feit dat ús striid tsjin de grutte winkels rjochtfeardiget. Wy beskôgje se as in spesjale foarm fan it kapitalistyske idee yn praktyske wurking, dat gjin needsaaklike libbensfoarrieden leveret, mar allinich dêr is mei it doel om enoarme winsten foar de oandielhâlders te produsearjen.

Mei dizze liedende opfetting fan it foarsjen fan 'e needsaaklike libbensûnderdielen (dy't, moatte wy opmerke, neat te krijen hat mei it kommunistyske skema fan ekonomy), stiet de fraach op it earste plak yn ús hâlding foar privee-eigendom.

8. It nasjonaalsosjalisme erkent partikulier eigendom fan eigendom as in prinsipe en beskermet it troch de wet, - sjoen dat it earfol oankocht en brûkt wurdt. Wy kinne it hjir net beprate, mar elkenien dy't de term 'wurk' goed begrypt, sil gau sjen dat it produkt fan 'wurk' it eigendom wêze moat fan him dy't wurket. In produsint sil net begripe wêrom't syn wurk, of syn wearde, it eigendom wêze moat fan in ûndúdlike 'mienskip', en hy sil ek net maklik tajaan dat de fruchten fan syn arbeid nei in yndividu, de kapitalist, gean moatte. Dêrom liedt in goed begryp fan 'e betsjutting fan 'wurk' fansels ta erkenning fan partikulier eigendom.

Uteinlik is der noch in ûnderwerp - it konsept fan it hûs. It hûs is gjin realiteit, útsein as it echt it eigendom fan in man is, en syn eigen hûs syn eigen famylje ûnderdak biedt. It eigen fruit en griente fan in man út syn eigen tún smakket better as in miel dat iten wurdt yn in drok ythûs. Elkenien dy't it langstme nei besittings noch de freugde fan besit net ken, sil it belang fan it erkennen fan privee-eigendom net begripe. Sa'n man hat nergens woartels, it is nijsgjirrich dat

Machine Translated by Google

De roofdierige man is altyd oergeunstich, altyd op syk nei wat nijs om te besitten, wylst de Noardske man, de solide man fan 'e grûn, absolút beskieden is yn syn ideeën. Hy wol net mear as hy mei syn wurk krije kin. In arbeider wol gjin moaie filla hawwe dy't hy noait fertsjinje kin; hy wol in moai lyts hûs fan himsels, net in hierd hûs dêr't hy yn 'e rin fan syn libben trije of fjouwer kear safolle foar betelje soe as it hûs koste om te bouwen. Mar de Joad, de kapitalist, - hy wol net oan in stik lân bûn wêze; syn ideaal is in grutte kluis fol mei skrip, hypoteekaktes en promesses. Rykdom, net yn eigendom, mar yn it hypoteekbesit fan oare minsken, is syn doel. Hy wurket net, mar hy rêstet net oant hy bondels obligaasjes sammele hat dy't him de swipehân jouwe oer al dyjingen oan wa't hy jild liend hat. De folgjende eask fan ús Programma is formulearre om hjir in ein oan te meitsjen.

9. It wolwêzen fan 'e naasje easke dat der in limyt steld wurdt oan it sammeljen fan rykdom yn 'e hannen fan yndividuen.

Rykdom is op himsels net skealik; krekt oarsom, goed behearde besittings dogge goed foar elkenien dy't dermei ferbûn is. Mar wer, it is it kapitalistyske systeem fan lieningen dat rykdom fan in segen yn in flok feroare hat; it is rôf. De grutte massa fan besittingsleaze arbeiders 40 en de skuldige middenklasse wurde hieltyd fierder skieden fan 'e riken; ûntelbere lytse eigners wurde yn beslach nommen foar skuld, en de macht fan 'e finansjers, dy't gjin heitelân, gjin heitelân kenne, wurdt hieltyd sinisterder, wylst se yn har moderne rôver-baronkastielen sitte, de banken. Om hjirfoar te soargjen, sil de Nasjonale Steat derfoar soargje dat:

10. Alle Dútsers sille foarme wurde ta in mienskip fan wurk foar de befoardering fan 'e mienskiplik wolwêzen en Kultuer.

Dit idee fan mienskip fan wurk ymplisearret de ekonomyske omkearing fan 'e universalistyske opfetting fan 'e maatskippij. Alle wurk en produksje moatte wurde opnommen yn it hegere idee fan tsjinst oan 'e mienskip. It is op gjin inkelde manier tsjin persoanlike ynspanning en arbeid, mar it betsjut dat yndividuele foarútgong net ten koste fan 'e meiminsken gean moat. It folgjende punt jout útdrukking oan dizze eask.

11. Binnen it ramt fan 'e algemiene wurkplicht dy't oan elke Dútser heart, en mei erkenning fan partikulier eigendom as prinsipe, sil elke Dútser frij wêze om te fertsjinjen op hokker wize hy ek kiest, en frij om oer de resultaten fan syn arbeid te beskikken.

It foargeande wiist de sosjalisearjende skema's fan it Marxisme en ek hege finânsjes útdruklik ôf. De steat moat safolle mooglik frije besteanen omfetsje dy't ferbûn binne troch it sosjale idee fan tsjinst. - It is fansels net mooglik om minen, heechovens, walserijen, skipswerven op lytse skaal te runnen, mar hûnderttûzen frije en ûnôfhinklike masterskuonmakkers binne better as fiif monsterskuonfabriken.

De grutte lângoeden yn it Noarden en Easten fan Dútslân binne produktiver as se op grutte skaal beheard wurde as as se beheard wurde troch lytse frije boeren. Lytse frije besittings dogge it it bêste as se binnen maklik berik fan stêden en doarpen binne. Us folgjende punt easke dat:

12. In sûne kombinaasje fan bedriuwen fan alle soarten, grut en lyts, ynklusyf lânbou, sil ûnderhâlden wurde.

13. Grutte bedriuwen (syndikaten, trusts) wurde nasjonalisearre. Dizze eask is yn oerienstimming mei ús algemiene striid tsjin it kapitalistyske idee. - It earste doel fan syndikaten en trusts yn elke bepaalde produksjetûke is om te ferienigjen mei oare ferlykbere bedriuwen

Machine Translated by Google

mei it doel om prizen te diktearjen. Se wurde regearre troch gjin winsk om goede guod te fersprieden tsjin in goedkeape priis. Sokke 'ringen' wurde foaral oanlutsen troch nije bedriuwen dy't it goed dogge. Nije bedriuwen yn deselde sektor wurde opkocht en út 'e wei set, faak tsjin in tige hege priis as kompensaasje. Oanbod wurdt regele troch pooling, wêrtroch't se de prizen kinne regelje neffens in skynber echte 'fraach en oanbod'. Dat is wat de oandielhâlders oangiet, dy't gjin winsk hawwe om prizen leech te hâlden troch konkurrinsje. Nije ideeën en útfiningen wurde mei in fijannige each besjoen, en leafst ûnderdrukt as har oannimmen de betelberens fan âldere fabriken yn gefaar bringe soe. Sokke bedriuwen, dy't as enoarme trusts fanút in grut sintraal kantoar rinne, binne dúdlik 'ryp foar sosjalisaasje', d.w.s. se hawwe opholden mei it ferfoljen fan ien fan 'e tsjinsten oan 'e mienskip dy't yndividuele konkurrinsje leveret. Se binne fan it begjin ôf ferlamme en tsjinje allinich de gierigens fan it kapitalisme.

14. Woekeraars en profiteurs, en rûge selsferriking ten koste fan 'e naasje, sille mei de dea bestraft wurde.

De Wet, sa't er no is, jout spesjale beskerming oan yndividueel eigendom. Lytse stellen wurde ûnminsklik bestraft, wylst de Wet gjin manier biedt om grutskalige oplichters te fangen, dy't in hiele naasje beroofje mei 'kapitalistyske metoaden'. Wy ferwize benammen nei dejingen dy't de ynflaasje befoardere en derfan profitearren. It wie de earste kear yn 'e skiednis dat in hiele yndustriële naasje fan al har sparjild beroofd waard troch in misdied fan ynflaasje op sa'n grutte skaal as yn Dútslân barde.

De gierigens fan 'e banken nei de stabilisaasje wie slimmer as dykroof. Mear Dútsers foelen slachtoffer fan 'e praktiken fan 'e 'oarlochsbedriuwen' as fan hokker organisearre rôverbende dan ek.

As de tiid komt, sille wy dizze dingen yn mear detail behannelje en sille wy in juridyske formule derfoar fine moatte. Mar elkenien sil it deroer iens wêze dat 'organisearre fraude tsjin 'e naasje' like swier bestraft wurde moat as, en sels swierder, lytse stellen fan jild, of fraude.

15. Ynfiering fan in ferplichtingsjier fan arbeid of tsjinst foar elke Dútser.

De ferplichting om te tsjinjen troch te wurkjen sil de sichtbere útdrukking wêze foar it publyk fan 'e tsjinstplicht. It is bedoeld om edukatyf te wêzen, en om foar elke Dútser in foarbyld te lizzen fan 'e hiele mienskip dy't as ien man tegearre wurket. It sil oan elke Dútser de segen sjen litte fan 'e strange ferfolling fan 'e plicht by it wurkjen foar de tsjinst fan 'e naasje.

Finansjeel belied

It brekken fan 'e slavernij fan belang.

Us prinsipes oer dit ûnderwerp binne sa folslein fêstlein yn it twadde haadstik, dat wy sil hjir allinich de maatregels beskriuwe dy't geskikt binne om ús doel yn 'e praktyk te berikken.

16. Befrijing fan 'e steat, en dus fan 'e naasje, fan syn skulden en fan 'e ferplichting om rinte te beteljen oan 'e grutte finansjele huzen.

De steat mei gjin skulden meitsje - want it hat gjin needsaak om dat te dwaan. Der is gjin ferliking tusken de steat en de partikulier dy't sa no en dan lieningen nedich hat en twongen wurdt om skulden te meitsjen. De steat kontrolearret de Munt; it kin sa jild fertsjinje, wat de partikulier net kin! It die dit op in gek manier:

Machine Translated by Google

tidens de ynflaasje. It die itselde mei de Rentenmark, en itselde - nei't it syn kontrôle oerdroegen hie oan de saneamde Reichsbank - mei de saneamde Reichsmark.

De steat koe folle better gebrûk meitsje fan dit rjocht om jild te fertsjinjen, sûnder it gefaar fan ynflaasje. - Mar allinich as earst:

17. De Reichsbank en alle útjaanbanken wurde nasjonalisearre, en

18. As der jild beskikber steld wurdt foar alle grutte iepenbiere objekten (wetterkrêft, spoarwegen, ensfh.) net troch middel fan lieningen, mar troch it jaan fan rintefrije steatsobligaasjes, of sûnder gebrûk te meitsjen fan klear jild.

Mei oare wurden: - It moedwillig printsjen fan bankbiljetten, sûnder nije wearden te skeppen, betsjut ynflaasje. Wy hawwe it allegear meimakke. Mar de juste konklúzje is dat in útjefte fan net-rintedragende obligaasjes troch de steat gjin ynflaasje produsearje kin as tagelyk nije wearden makke wurde.

It feit dat grutte ekonomyske ûndernimmingen hjoed de dei net op gong brocht wurde kinne sûnder gebrûk te meitsjen fan lieningen is pure waansin. Hjir komt ridlik gebrûk fan it rjocht fan 'e steat om jild te produsearjen dat de meast foardielige resultaten opleverje kin.

It moat elkenien dúdlik wêze dat bygelyks in grutte elektryske sintrale dy't wetterkrêft brûkt, wolris op de folgjende ûnútsûnderlike wize boud wurde kin:

De regearing yntrodusearret in wetsfoarstel yn 'e wetjouwende Ried foar it eksploitearjen fan 'e wetterkrêft fan Beieren, Saksen, ensfh., troch te foldwaan oan alle ekonomyske easken. De pleatslike Rjochtdei, of in oar orgaan, beslút oer de bou, machtiget de minister fan Finânsjes of de Steatsbank om in searje bankbiljetten út te jaan, spesjaal markearre om oan te jaan dat se folslein dekt binne troch de nije wurken dy't yn beskôging binne. Dizze biljetten wurde stipe troch it kombineare kredyt fan 'e Steat of it Ryk. Nimmen kin beswier meitsje tsjin 'e skoare fan ynflaasje. De bou fynt plak op it ekstra kredyt dat ferliend wurdt troch de Ried dy't de naasje fertsjintwurdiget, en de biljetten wurde wettich betelmiddel lykas de rest.

As it wurk klear is, wurde nitraten of elektrisiteit oan klanten levere foar dit jild, en binnen in pear jier kin de útjefte weromroppen en ferneatige wurde. Resultaat: De steat, de naasje, hat in nij wurk ynsteld, dat har in geweldige nije boarne fan ynkomsten befeiliget, en de naasje is dêrtroch riker.

Om de ûnferstân fan it hjoeddeiske systeem te bewizen, lit ús it foargeande fergelykje mei wat der bart no oan.

In liening wurdt oannommen. In pear kapitalisten dogge wat de hiele naasje, sels as it parlemint der foar stimme kin, net dwaan kin; se litte de steat jild fan har liene. Ynstee fan syn direkte gesach te brûken foar it foardiel fan 'e naasje, ferplichtet de steat him om permaninte rinte te beteljen foar it bedrach dat nedich is om bepaald wurk te foltôgjen, en hinget dêrmei in mûnestien om syn nekke. En, wat it kostberste fan alles is, it jout obligaasjes út en skept sa 'frisse keapkapasiteit'. Op 'e balâns makket it gjin ferskil oft it nije wurk fertsjintwurdige wurdt troch nij papierjild of nije obligaasjes.

Mar de mienskip lijt skea, om't de obligaasjes ymplisearje dat it nije wurk hypoteek hat oan kapitaal, dat himsels fansels frij feilich makket, prizen diktearret en de winst nimt. Sa binne it eins de finansjers dy't riker binne troch de ûntwikkeling fan 'e wetterkrêft fan it lân; se binne ûnferskillich oer werombetelling; se wolle graach monopolies hawwe lykas permaninte melkkoeien. De befolking wurdt twongen

Machine Translated by Google

om djoer te beteljen foar elektryske stroom of nitraten, en nochris wurdt in diel fan it nasjonale eigendom omset yn it belang fan 'e finansjers.

Ik moat de lêzer ferwize nei myn eardere geskriften, benammen Der deutsche Staat, dy't dizze fragen yn mear detail behannelet as mooglik is yn dizze pamflet. Ferskate nûmers yn dizze searje geane boppedat oer ferskate spesjale aspekten fan 'e nije metoaden fan 'e kommende steat om jild te meitsjen.

19. Wy easkje de ynfiering fan in fêste muntstandert. Dat hawwe wy no wol, mar de rôf bliuwt itselde as earder. Wy nasjonaalsosjalisten hienen alles klear, doe't wy ienris oan 'e macht wiene, om de ynflaasjefraude daliks te beëinigjen, en foar it ynfieren fan in nije garandearre muntstandert.

20. Oprjochting fan in nije nasjonale bank foar ûntwikkeling en ekonomy.

Dizze easkwurdt útputtend útlein yn Pamphlet 8 fan de National Socialist Library: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. It is opfallend dat dizze easkfan ús nei in finansjeel belied djip yn oare politike rûnten neist ús eigen trochdrongen is.

Yn 1921 haw ik dizze easkyntsjinne by de Beierske regearing yn 'e foarm fan in folslein útwurke wetsfoarstel. Der wie earst in soad sympaty foar it idee: mar doe't de 'eksperts' - bankbroederskip - yn oerlis wiene, wegere de regearing 'Feder's Utopia'.

Nei de suksesfolle ferkiezings yn Thüringen yn febrewaris 1921 wurke ús partij yn 'e Lândei dêr hurd foar it oprjochtsjen fan sa'n bank en fûn von Kluchtzner, de minister fan Finânsjes, ree om gear te wurkjen; de boargerlike seksje hie ek sympaty. Mei in mearderheid fan stimmen yn 'e Lândei waard de regearing machtige om in Sosjale Bank foar ûntwikkeling en ekonomy op te rjochtsjen. Wêrop't de regearing fan it Ryk, ûnder druk fan 'e Ryksbank, ferbea dat de wil fan it folk útfierd waard.

Underwilens wie it my slagge om in wetsfoarstel yn haadlinen yn te tsjinjen yn 'e Ryksdei, dat foarsjocht yn ferlykbere banken yn 'e ferskate steaten; yn 'e koarte sesje fan it Dawes-jier (1924) waard it lykwols foarsichtich útsteld troch de regearingspartijen oant de ûntbining yn 'e hjerst fan dat jier.

In wetsfoarstel foar in bank lei foar de Lândei fan Mechlenburg. De resolúsje waard ûneffektyf makke troch it wifkjen fan 'e Dútske nasjonalistyske minister fan Finânsjes, ek fanwegen de obstakels dy't de Ryksbank nei alle gedachten yn 'e wei sette soe.

It idee achter de bank foar ûntwikkeling is net minder ienfâldich as it hjirboppe útleine plan foar it meitsjen fan jild foar grutte iepenbiere doelen.

In kombinearre ekonomyske korporaasje, lykas de bank foar ekonomyske ûntwikkeling, moat it rjocht krije om jild út te jaan foar ûntwikkeling (Baumark-Scheinen) dat dekt wurdt troch de wearde fan 'e nijboude huzen. Dizze koenen dan boud wurde frij fan 'e enoarme lêst fan rinte, dy't it hjoed de dei allinnich al ûnmooglik makket om yn foldwaande hoemannichten te bouwen.

Elke Dútser mei in eigen hûs. In frij folk op ûnbelemmerd lân.

Machine Translated by Google

21. Folsleine remodelling fan it belestingsysteem op basis fan sosjaal-politike ekonomyske prinsipes. Befrijding fan 'e konsumint fan 'e lêst fan yndirekte belesting, en de produsint fan belestingen dy't syn aktiviteiten beheine.

Sosjaal belied

Sosjaal belied is it favorite motto fan ús hjoeddeiske politike wûndermiddels. It klinkt sa moai, makket se populêr, en lûkt stimmen foar de Partij dy't belooft alles goed te meitsjen.

As elke partij de amtner bygelyks in leanferheging taseint, neame se dat Sosjaal Belied.

It is itselde as se tasein de winsken fan 'e klerken en arbeiders te ferfoljen; of as se in bytsje dogge om minsken mei lege ynkommens, of oarlochsliedden, of jonge learkrêften, of Dútsers yn it bûtenlân te ûntlêsten.

En al it folk rint achter dizze politike rattefangers oan as dy op harren 'sosjale' fluit spylje2 .

It moat earst dúdlik makke wurde dat Sosjaal Belied it iepenbier wolwêzen de heechste wet oanjout, en dat, sa't it no begrepen wurdt, Sosjaal Belied eins ien is fan eigenbelang sûnder rekken te hâlden mei it algemien wolwêzen. Allerlei soarchleaze beloften wurde dien, en dejingen dy't se meitsje moatte fan it begjin ôf witte dat it ûnmooglik is om se nei te kommen.

No't Dútslân sa machteleas is, polityk, ekonomysk en finansjeel, - wat earst útdrukking fynt yn 'e Dawes-wetten en no yn 'e Young Law, en yn it saneamde belied fan ferfolling dat ús naasje swiere lêsten oplein hat, wêrtroch it libben hast ûnmooglik wurdt - is it sawol falsk as bespotlik om te praten oer 'Sosjaal belied'. No't it Dútske libben sa krap is, as elke man syn buorman fertrapet en besiket him foar te kommen en oan 'e kant te skowen, as de ferskillende klassen fan 'e befolking yn striid binne, belooft it iene groep te befoarderjen ten koste fan in oare bôge net 'Sosjaal belied foar it algemien belang', mar ien fan it oansetten fan ien klasse tsjin in oare. Se witte hiel goed dat in momintele 'ferbettering' ûnjildich makke wurdt troch hegere libbenskosten en hegere belestingen.

Sosjaal belied betsjut wat hiel oars - in fêst foarnimmen om it sosjale probleem op te lossen.

De pechleaze, de eksploitearre arbeidersklassen leauwe dat har rjochtfeardige lean, har eigen de posysje yn 'e maatskiplike oarder wurdt har ûnthâlden - dêrfandinne klasse-oarloch.

It is foar elkenien dúdlik dat ús ekonomysk libben lijt ûnder djippe ferwûnings; bittere ûnrjocht. En dochs binne de konklúzjes dy't it Marxisme luts mei syn 'klassenoarloch' en syn 'sosjale en ekonomyske easken' fan 'it ûnteigenjen fan 'e ûnteigener' en 'sosjalisaasje' folslein falsk, want dat slacht tsjin alle wiere easken fan in echt sosjaal belied, waans heechste wet it algemien wolwêzen is.

It liedende prinsipe fan klassestriid - as in prinsipe fan belied - is haat. 'Untboarring fan 'e ûntboarger' makket fan oergeunst in prinsipe fan ekonomy, en 'sosjalisaasje' betsjut it delslaan fan persoanlikheid yn liederskip, en it ynstellen fan materialisme, de massa, yn it plak fan yntellekt en effisjinsje.

2 In ferwizing nei de Rattenfanger fan Hameln.

Machine Translated by Google

Neat fierder is nedich om de folsleine ynstoarting fan 'e Marxistyske lear te bewizen, sjoen it folsleine fallisemint fan it kommunistyske systeem fan ekonomy en it jammerdearlike mislearjen fan 'e Dútske Revolúsje fan 1918.

Ik wol de oandacht fan myn lêzers rjochtsje op it feit dat dit pseudo-sosjalisme, berne út it Marxisme, net basearre is op sûn ferstân noch op in 'sosjaal' idee, net konstruktyf is, mar sonken bliuwt yn 'e djipste djipten fan it politike tinken, dat it rêst op itselde algemiene prinsipe fan grof en kaoatysk yndividualisme lykas wy it altyd witten hawwe. It wurdt allinich leaud troch in oantal yndividuen, ferienige troch gefoelens fan haat en oergeunst - net troch in konstruktyf doel - tsjin 'e oare helte fan 'e naasje. Kinne wy ferrast wêze dat de sosjale fraach net oplost wurdt, en net oplost wurde kin, op dizze manier, en dat har ienige oplossing haat en it langstme nei bút is; dat in libbene steat net ûntstean koe út 'e Marxistyske Beursopstân, mar allinich in heap ruïnes.

It Nasjonaal-Sosjalisme fynt wer it juste wurd: Beursopstân. Marxisme is in útdrukking fan kapitalistysk ferrie. Kapitalistysk, want as in maatskippij dy't basearre is op yndividualisme yn gaos rekke is, falt it needsaaklikerwize ûnder de ynfloed fan 'e grutte finansjele magnaat.

De sosjaal-politike teoryen, dy't har foardogge as 'anty-kapitalistysk' (Marxisme, de oarloch tusken klassen) - Sosjaal belied sa't it hjoed de dei begrepen wurdt - binne needsaaklikerwize kapitalistysk, om't se itselde yntellektuele prinsipe diele. Se hawwe net de winsk om lid foar lid organysk te bouwen, om mei pynlike soarch de ferskate klassen dy't wurkje ûnder it hege konsept fan nasjonale ienheid te ferbinen, mar har aspiraasjes binne suver egoïstysk, har winsk is om har eigen posysje te ferbetterjen sûnder rekken te hâlden mei oaren.

Kapitalisme en marxisme binne ien en itselde! Se groeie op deselde yntellektuele stam.
Der is in hiele wrâld fan ferskil tusken harren en ús, harren bitterste tsjinstanners. Us hiele opfetting fan 'e opbou fan 'e maatskippij ferskilt bot fan harren. It is noch in klassestriid noch klasse-egoïsme, mar - ús wichtichste wet is it algemien wolwêzen.

22. Grutte ûntwikkelingen yn âlderdomsfersekering troch it nasjonalisearjen fan libbenslange lijfrentes. Elk lid fan 'e Dútske naasje sil fersekere wurde fan genôch om fan te libjen by it berikken fan in bepaalde leeftyd, en foar dy leeftyd as se permanint ynvalid binne.

    Dat is de oplossing fan it sosjale probleem.

    It is net sa folle direkte ûntefredenens oer leanen, salarissen en ynkommens dy't sosjale spanning feroarsaket, as ûnwissichheid, de eangst fan in man oer syn lettere jierren, út eangst dat hy op strjitte smiten wurde sil. It is dizze knoeiende eangst dy't de ferskate beroppen driuwt om gear te gean yn skynsosjale organisaasjes fan it Marxistyske en kapitalistyske type en de fijânskip tusken wurkjouwer en wurknimmer ferbitteret. It lit de leechste ynstinkten oan beide kanten los, en ûnderlinge fijânskip is it resultaat. It eigentlike doel fan 'e arbeider yn it libben ferdwynt yn 'e striid foar in tydlike leanferheging, en hy realisearret him noait wat it grutte doel fan sosjaal belied wêze moat - in goede foarsjenning foar âlderein.

    leeftyd.

    Wy merke nochris op hoe't de steat in goede en priizgensweardige oplossing ûntduts yn it gefal fan 'e amtnersklasse, troch foar har te soargjen nei pensjoen. It is de juste en lokkige oplossing fan it kapitalistyske ideaal fan ynkommen, nammentlik om it te konvertearjen yn it wiere ideaal fan steatsfoarsjenning, basearre op persoanlike arbeid en effisjinsje.

Machine Translated by Google

It sil it heechste en edelste doel fan it Nasjonaalsosjalisme wêze om dizze standert fan algemien wolwêzen te realisearjen.

23. Winstdieling foar allegearre.

De NSDAP identifisearret himsels mei dizze eask. It is eins in suver sosjalistyske eask yn 'e juste sin fan it wurd; dochs komt it ús ta as in oantreklik mar korrumpearjend kado fan it kapitalisme.

It dielen fan winst dy't ûntstiet út it wurk fan oaren^ falt ûnder it haad fan it net-fertsjinne ynkommen dat it skerpst oanfallen wurdt troch it nasjonaalsosjalisme. It dielen fan 'e winst fan it eigen wurk fan in man is in eask sa natuerlik en sosjaal sa rjochtfeardich, dat neat der as prinsipe tsjin oanfierd wurde kin.

It is by it útfieren dêrfan dat de swierrichheid ûntstiet, dat is, by it beheinen fan it bedrach fan it oandiel dat te tankjen is oan 'e produksje, feardigens en ynspanning fan 'e arbeider, en dêrfan troch it harsenswurk fan 'e útfiner, de boekhâlder, de keapman, it management, en oare omstannichheden dy't ferbûn binne mei it bedriuw.

It is fansels tige wichtich dat de partijen dy't de wearde fan in produkt ferheegje net bûten beskôging litten wurde. Sels ûnder it hjoeddeiske systeem kin in part fan 'e bút dy't it kapitaal hopet út in bedriuw te heljen weromhelle wurde foar de arbeider.

Wy sille hjir net prate oer de fraach hoe't de Nasjonaal-Sosjalistyske Steat it probleem letter oplosse sil.

Persoanlik beskôge ik dat in algemiene ferleegjen fan prizen, tagelyk it behâld fan 'e leanen op it hjoeddeiske nivo, de bettere en praktyskere manier wêze soe om te foldwaan oan 'e fraach nei it ferdielen fan 'e winsten fan ús hiele nasjonale produksje.

It is lykwols mooglik dat de Nasjonaal-Sosjalistyske Steat it probleem op in folle wiidweidiger manier oplosse sil as hjoed de dei betocht wurdt troch harsens mei in Marxistyske en kapitalistyske oanstriid. De hjoeddeiske fraach nei winstdieling ûntstiet út in winsk nei winst (yn essinsje kapitalistysk), of út oergeunst (yn essinsje Marxistysk).

Allinnich yn 'e ideale steat, sa't wy it begripe, is it rjochtfeardige, om't wy, as wy it oplosse wolle, de kapitalistyske metoade fan it jaan fan in lyts oandiel yn it bedriuw moatte foarkomme, waans ienige doel is om de gruttere oandielhâlders har rjocht op har dividenden te befeiligjen, en ek it Marxistyske idee fan oergeunst, want dat ferleget de persoanlike faktor en skeat it algemien publyk.

Wy jouwe in pear foarbylden foar de dúdlikens.

It hat de 'winstdielende' arbeiders yn in skuonfabryk gjin goed om in pear oandielen yn it bedriuw te krijen of in lytse bonus of in pear skuon tsjin kostpriis, as se like djoer betelje moatte foar har shirts, pakken, sokken, iten en drinken, om't de kleermakkers, bakkers en brouwers de gierigens fan 'e kleanmakkers, bakkerijen en brouwerijen dekke mei har eigen 'winstdielende'.

It ferleegjen fan prizen is de sjarme dy't elk lid fan 'e naasje in oandiel jaan moat yn 'e winsten fan 'e nasjonale produksje.

Machine Translated by Google

It sil net foldwaan oan it gefoel fan sosjale rjochtfeardigens fan in echte nasjonaal-sosjalist as de strjitfegers, deiarbeiders, spoarwegen, postbodes, transportarbeiders, sikehûsarbeiders - om mar in pear te neamen -, lânarbeiders, mynwurkers, bouwers, arbeiders, útsletten wurde moatte fan winstdieling, gewoan om't dizze klassen net bydrage oan it ferheegjen fan wearden. Ek fan 'e lânbou (dêr't net allinich de details fan 'e lânbou yn oerweging nommen wurde moatte, mar ek de miljoenen dy't dwaande binne mei oare bedriuwen dy't dermei ferbûn binne) moat sein wurde dat it 'betelet' yn jierren dat de rispinge goed is; ek yn 'e swiere yndustry leverje de minen mar in bleate winst op fanwegen de druk fan 'e wrâldwide konkurrinsje.

Kinne wy beweare dat dizze miljoenen arbeiders en meiwurkers, dy't faak dwaande binne mei de wichtichste tûken fan 'e yndustry, mar dy't fanwegen de omstannichheden net hoopje kinne op in direkt oandiel yn 'e winst, minder omtinken krije as de talrike klasse, dy't miskien wurkje as ôfwaskmasines of dragers yn in nachtklub of in Turksk bad, of yn in optyske of gemyske fabryk dy't in monopoalje hat en de hiele wrâld foarsjocht? As de lêsten de winsten en dividenden op lúkseproduksje diele, moatte se it dan hieltyd ûnmoogliker meitsje foar it grutste part fan 'e naasje om dizze foardielen te berikken?

Wy sjogge graach nei in dûs fan dividenden, bonussen, krystkado's fan jild dy't útstort wurde op arbeiders en amtners, dy't jierrenlang prachtich wurk foar in bedriuw dien hawwe. Sokke aspiraasjes fan sosjaal-politike aard hoege net besprutsen en beargumentearre te wurden yn dizze traktaat oer algemiene prinsipes. De easke, sa't de saken no binne, is in wichtige easke, en ien dy't oanhingers oanlûke moat. 'Winsten' hinget benammen ôf fan 'e algemiene saaklike situaasje en fan 'e technyske feardigens en ferkeapkundichheid fan it management; mislearring kin komme troch ferkearde konstruksje of in flater yn berekkeningen. Hoe betûft de arbeiders ek binne, hoe ynspannend ek, se kinne hast gjin ynfloed hawwe op 'e resultaten fan it wurk fan it jier, of op 'e winsten of ferliezen.
Harren effisjinsje rjochtfeardiget harren yn it easkjen fan in fatsoenlik en foldwaande lean, mar der binne gjin morele of ekonomyske grûnen foar harren oanspraak op in oandiel yn 'e winst. Se soene mei rjocht wjerstean tsjin de suggestje dat se alle ferliezen fan it bedriuwsjier út harren sparjild dekke moatte; se soene mei rjocht wjerstean tsjin de ferwachte wurde dat se, troch in ferleeging fan leanen, min management of ekstravagant libjen fan 'e kant fan 'e direkteuren goedmeitsje. Mar 'winstdieling' is allinich rjochtfeardige as der fermogen en reeheid is om risiko's en ferliezen te dielen, of as spesjale effisjinsje it fertsjinnet.

Hjir is ien aspekt fan algemiene winstdieling.

Wêrom, bygelyks, soene de grutte ferverijen fan Dútslân, mei har oerhearskjende posysje fan monopoalje, trochgean mei mar in kapitalistyske melkkoe te wêzen foar de oandielhâlders fan 'e IG Farbenindustrie, en op syn bêst, troch prizen te ferheegjen, in oandiel yn 'e winst jaan oan har arbeiders en amtners?

It sil de taak fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Steat wêze om te soargjen dat enoarme monopolistyske winsten beskikber steld wurde troch in tige royale priisferleging.

It is dúdlik dat it probleem gjin kwestje is fan sosjaal belied, mar nau ferbûn is mei de hjoeddeiske kapitalistyske maatskiplike oarder (oanspraken fan oandielhâlders).

Machine Translated by Google

Wy wolle dizze koart útdrukte prinsipes tapasse; en ús der troch liede litte yn ús doel om winstdieling sa breed mooglik te realisearjen yn alle bedriuwen wêrby't de winst útslutend yn 'e bûsen fan profesjonele finansiers giet.

24. Untneming fan alle winsten dy't net makke binne troch earlik wurk, mar troch de oarloch, de Revolúsje - en fierder - de stabilisaasje en opnij wurdearring fan 'e mark; ek it eigendom fan jildlieners en grypers.

Dit is in maatregel fan straf en justysje, dy't ûnder hokker prinsipe dan ek gjin útlis fereasket.

25. Ferwidering fan it tekoart oan húsfesting troch wiidweidige bou yn it hiele Ryk mei de middels dy't foarsjoen binne ûnder nr. 20 (de bank foar ûntwikkeling). Dit slút de list mei sosjaal-politike easken. Oer de technyske finansjele fraach kin net folle sein wurde yn dizze pamflet, want it is in tige grut spesjaal ûnderwerp, en ien dat, sa liket it, allinich finansjele geasten begripe, en dat eins troch har útfierd wurde moat. Pamflet 8 fan 'e NS-bibleteek behannelet it ûnderwerp folslein.

Religy en keunst

It is net mooglik om oer dit ûnderwerp mear as in pear liedende prinsipes te neamen yn 'e romte fan in Programma. Dat is al dien. Foar de rest moat it ús prinsipe wêze om fragen fan religy net yn útspraken oer algemiene polityk te slepen; hoewol wy de korrumpearjende ynfloed fan 'e geheime lear fan it Joadedom wolris as in objekt foar iepenbiere útspraken en oanfallen behannelje kinne.

Itselde jildt foar al dy stomme oanfallen op it kristendom. Útdrukkings lykas "it kristendom hat allinnich mar skea oanrjochte" litte allinnich sjen dat de man dy't se seit noch minsklike noch politike yntelligинsje hat.

Men kin de Tsjerke wol de skuld jaan foar bemuoienis mei de polityk, en alle goede kristenen sille de wreedheden dy't yn 'e namme fan it Krús troch de Ynkwisysje en de rjochtsaken foar tsjoenderij beoefene wurde, ôfkeure, mar it is ferkeard om yn algemiene termen it grutste ferskynsel yn 'e minsklike skiednis te misbrûken foar de flaters en ferdorvenheden fan yndividuen. De kristlike religy hat miljoenen en miljoenen grutbrocht en opboud en har troch lijen ta God brocht.

De kultuer fan 'e Midsiuwen stie yn it teken fan it Krús; prestaasje, opoffering, moedige leauwen hawwe har woartels yn it kristendom. Dêrom moatte wy foarsichtich wêze om de ynderlike geastlike kearn fan it kristendom te ûnderskieden fan 'e ferskate foarmen fan útwreiding dy't derop ferskynd binne yn syn trochgong troch de skiednis.

Us partij stiet op 'e basis fan posityf kristendom.

Dit is net de plak om alle problemen, hope en winsken te besprekken oer oft de Dútske naasje op in stuit in nije foarm foar har religieuze leauwen en ûnderfiningen ûntdekke kin; dit binne saken dy't folslein bûten de grinzen fan in programma lykas dat fan it Nasjonaal-Sosjalisme lizze.

It is fan driuwend belang om ús gesicht te setten tsjin alle fersteurende ynfloeden dy't ús naasje skea oanrjochtsje op it mêd fan keunst, literatuer, wittenskip, it toaniel, de bewegende films, en boppe alles yn 'e hiele parse. Us programma fan prinsipes - de 25 punten -
giet sa fier yn detail dat it net nedich is om mear oer dit ûnderwerp te sizzen.

Machine Translated by Google

Militêre en oare herfoarmings

It nasjonale leger, de keamers fan hannel en beroppen, herfoarming fan it kiesrjocht en de wet, binne sa'n grutte fragen dy't it iepenbiere libben oangeane, dat se net yn in pear sinnen ôfwiisd wurde kinne. De liedende ideeën binne útlein yn it programma sels, mar de taak om se út te tinken en út te wurkjen en, boppe alles, se yn it histoaryske ferline te enten sil it grutte probleem wêze fan 'e kommende jierren, as wy hoopje dat de politike macht ús takomt, en as wy útrisd binne mei de krêft en kennis dy't nedich binne om de saken fan 'e steat oer te nimmen.

Hjir hawwe wy in ryk fjild foar ûndersyk ûnder it nasjonaalsosjalisme.

De betsjutting fan it Nasjonaalsosjalisme wurdt oantoand troch it feit dat it gjin domein fan it nasjonale libben ûnoantaaste lit; want it biedt in folslein nij fûnemint wêrop wy dat libben bouwe moatte.

Machine Translated by Google

5. Wat wy net winskje

Om de positive kant fan ús Programma te fersterkjen, sil it goed wêze om koart te sizzen wat wy net winskje.

Wy wolle net dat de tsjillen fan 'e skiednis efterút draaie, noch dat dynastyen dy't ferdwûn binne en amper in spoar fan harsels efterlitten hawwe - troch har eigen skuld - wer ta libben wekke. Wy wolle ek net de klassen dy't ûnttrone binne wer yn har eardere privilegearre posysjes sette.
De offisiersklasse en de amtners binne eins net heger of better as elke oare profesjonele klasse, foar safier't se echt gearwurkje mei ús idee om earst de naasje te tsjinjen.

It is net unifoarm of gouden kant, mar prestaasjes, dy't in man makket.

Wy winskje gjin iensidige foarkar of keunstmjittige ferheging foar de arbeidersklasse, noch hokker soart proletaryske diktatuer dan ek. Nimmen mei himsels "prate" om te leauwen dat hokker klasse dan ek, gewoan om't se yn it ferline ûnderdrukt binne, in oanspraak op macht kin meitsje. Sokke aspiraasjes, as se yn realiteiten oerset wurde, liede sûnder mis ta ferskriklike gefolgen, lykas dy fan 'e opstân op 'e Beurs fan novimber 1918. Oant no ta binne it net it 'ûnderdrukte' diel fan 'e befolking dy't boppe-oan steane, mar in kloft politike oplichters, gierige aventoerders, profiteurs, babbelaars en dwazen, dy't de politike masine en it bestjoer yn besit krigen hawwe. De beloofde diktatuer fan it proletariaat is feroare yn...

De diktatuer fan it 'Profitariaat'.

Sels in nije steatsoarder ûnder it Nasjonaal-Sosjalisme koe gjin hope op sukses hawwe, útsein as it in tige goed oplaat personiel fan resolute manlju ta syn beskikking hie dy't folslein trochdrenkt wiene mei de prinsipes fan ús Programma, serieuze manlju mei enerzjy en ûnderfining. Sels by ús soene tefolle suvere demagogen har wei deryn elbogje en foardiel plukke ûnder de nije oarder.

It is folle makliker om de flaters fan in ynstoarte maatskiplike oarder te kritisearjen as om der konstruktyf wurk oan te dwaan.

Wy hawwe net allinnich in nije Partij nedich, dy't stadichoan in basis krijt yn it parlemint en de administraasje, en dan miskien in posysje of twa akseptearret yn in koälysjeministearje, allinich om úteinlik de rêch derfan brutsen te krijen, - want dan soe ús rol yn 'e skiednis spile wêze, krekt sa't de Sosjaaldemokrasy hjoed-de-dei as politike en yntellektuele krêft yn Dútslân foarby is. Itselde jildt foar de Dútske Nasjonalisten, dy't al weromgien binne op har haadprinsipes om sitten yn 'e regearing te krijen.

Wy wolle gjin ministers dy't allinnich foar de posysje of foar de macht in amt oannimme, mar wy sille sa'n posysje beskôgje as in stap nei ús grutte doel. Tusken ús en de rest is altyd it flammende swurd fan ús wrâldteory.

Oan 'e iene kant de Steat; of leaver de skynsteat, mei it Liberaal-demokratysk-parlemintêre stempel, twongen troch needsaak om de tirannie fan 'e finansjers te maskeren, en oan syn fuotten in siedende kliber fan Joadske kampfolgers en plakjagers, dy't fjochtsje om in bestean te meitsjen út it systeem.

Oan ús kant, de striid foar de befrijing en suvering fan ús folk, oant wy de wiere steat fan sosjale gerjochtichheid en nasjonale frijheid berikke.

Machine Translated by Google

6. Konklúzje

De taak fan dizze earste pamflet fan 'e NS-bibleteek is om de nasjonaal-sosjalist te learen wat hy witte moat oer it partijprogramma. Wy hawwe hieltyd wer it ienige haadprinsipe sjoen dat as in skarlaken tried troch al ús arguminten lutsen wurdt: it nasjonaal-sosjalisme is in wrâldteory, dy't yn skerpe tsjinstelling stiet ta de hjoeddeiske wrâld fan it kapitalisme en syn marxistyske en boargerlike satellyten.

Us libben is in striid yn tsjinst fan dit machtige idee, in striid foar in nij Dútslân.

Wy nasjonaal-sosjalisten weagje ús stoarmbanier foar de wrâld. Altyd jong, skitterjend en glitterjend yn 'e sinne, riist it Heakkrús op, it symboal fan it opnij wekker wurdende libben.

Machine Translated by Google

It Manifest foar de ôfskaffing fan Slavernij fan belang

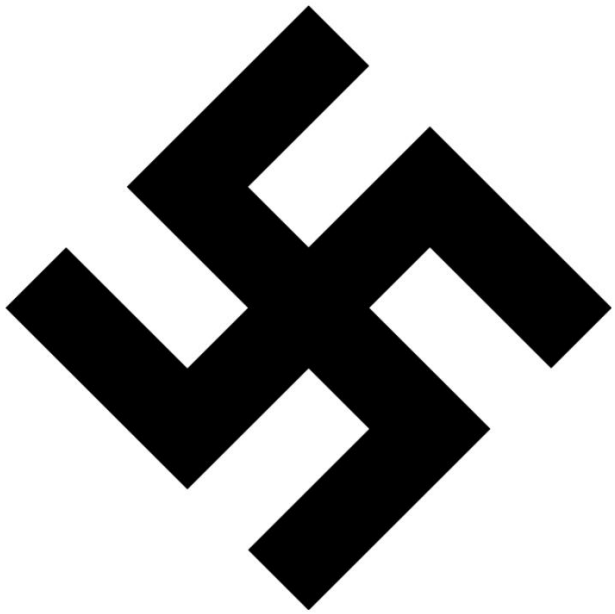

Machine Translated by Google

Mammonisme is de swiere, allesomfiemjende en oerweldigjende sykte dêr't ús hjoeddeiske kulturele sfear, en eins de hiele minskheid, oan lijt. It is as in ferneatigjende sykte, as in ferslindend gif dat de folken fan 'e wrâld yn 'e greep hat.

Under Mammonisme moat begrepen wurde:

oan 'e iene kant, de oerweldigjende ynternasjonale jildmachten, de supragûvernemintele finansjele macht dy't boppe elk rjocht op selsbeskikking fan folken troant, ynternasjonaal grutkapitaal, de suver Gouden Ynternasjonale;

oan 'e oare kant, in mentaliteit dy't de breedste sirkel fan folken yn 'e besnijing nommen hat; de ûnfersadige lust nei winst, de suver wrâldsk-oriïntearre libbensopfetting dy't al laat hat ta in skriklike delgong fan alle morele konsepten en allinnich mar ta mear liede kin.

Dizze mentaliteit is belichaamd en berikt syn hichtepunt yn ynternasjonale plutokrasy.

De wichtichste boarne fan krêft foar it Mammonisme is it muoiteleaze en einleaze ynkommen dat troch rinte produsearre wurdt.

Ut it folslein ymmorele idee fan rinte op lieningen waard de Gouden Ynternasjonale berne.
De mentale en morele konstitúsje dy't groeid is út 'e lust nei rinte en winstjaan fan alle soarten hat laat ta de skriklike korrupsje fan in diel fan 'e boargerij.

It idee fan rinte op lieningen is de diabolyske útfining fan grut lienkapitaal; allinnich it makket it luie dronelibben fan in minderheid fan tycoons mooglik ten koste fan 'e produktive folken en har wurkpotinsjeel; it hat laat ta djippe, ûnfersoenlike ferskillen, ta klassehaat, wêrút oarloch tusken boargers en bruorren berne is.

De ienige genêzing, it radikale middel om de lijdende minskheid te genêzen is

it ôfskaffen fan 'e slavernij fan belang.

De ôfskaffing fan slavernij oan rinte op jild betsjut de ienige mooglike en definitive befrijing fan produktive arbeid fan 'e ferburgen twingende jildmachten.

De ôfskaffing fan slavernij oan rinte betsjut it werombringen fan 'e frije persoanlikheid, de ferlossing fan 'e minske út slavernij, fan 'e flok wêrmei't it Mammonisme syn siel bûn hat.
Wa't it kapitalisme bestride wol, moat de slavernij oan it belang ôfskaffe.

Wêr moat de ôfskaffing fan 'e slavernij oan rinte begjinne? *Mei lienkapitaal!*

Wêrom?

Omdat lienkapitaal, yn ferliking mei al it yndustrieel grutkapitaal, sa oermânsk is dat de grutte jildmachten allinnich effektyf bestriden wurde kinne troch it ôfskaffen fan rinteslavernij. 20:1 is de ferhâlding fan lienkapitaal ta yndustrieel grutkapitaal. It Dútske folk moat jierliks mear as 12 miljard oan rinte foar lienkapitaal ophelje yn 'e foarm fan direkte en yndirekte belestingen, hier en de tanimmende libbenskosten, wylst sels yn 'e bloeijierren fan 'e oarloch de som fan alle dividenden dy't troch de Dútske oandielbedriuwen útrikt waarden mar 1 miljard bedroech.

De *lawine-eftige groei* fan lienkapitaal giet alle minsklike fermogen ta berekkening te boppe, troch ivich, einleaze en muoiteleaze ynkommen út rinte, en fan rinte op rinte.

Hokker segen bringt de ôfskaffing fan slavernij oan rinte foar it arbeidersfolk?
fan Dútslân, foar de proletariërs fan alle lannen fan 'e ierde?

De ôfskaffing fan 'e slavernij oan rinte jout ús de mooglikheid om *de ôfskaffing fan alle direkte en yndirekte belestingen nei te stribjen.* Hear dit, jimme weardeprodusearjende minsken fan alle lannen, alle steaten en kontininten: alle steatsynkomsten dy't út direkte en yndirekte boarnen streame, streame konstant yn 'e bûsen fan grut lienkapitaal.

Machine Translated by Google

De winsten fan steatseigene bedriuwen, ynklusyf de posttsjinst, telegraaf, tillefoan, spoarwei, minen, bosken, ensafuorthinne, binne folslein genôch foar de finansiering fan alle essensjele steatsferplichtingen foar skoallen, universiteiten, rjochtbanken, bestjoerlike ynstânsjes en maatskiplik wolwêzen.

Sa sil gjin wier sosjalisme in segen bringe foar de minskheid, salang't de winsten fan iepenbiere bedriuwen bliuwe ûnderwurpen oan grut lieningkapitaal.

Dêrom easkje wy as in fûnemintele steatswet, earst foar de Dútske folken, dan as in fûnemintele wet foar al dy besibbe folken dy't mei ús yn 'e kulturele mienskip fan in folkebûn wolle komme, it folgjende:

1. Oarlochsobligaasjes, tegearre mei alle oare skuldynstruminten fan it Dútske Ryk, tegearre mei alle oare skuldynstruminten fan 'e Dútske dielsteaten, benammen spoarweiobligaasjes, lykas obligaasjes fan alle lokale oerheden, wurde, ûnder opheffing fan 'e ferplichting foar rinte, ferklearre ta wettich betelmiddel foar de nominale wearde [of leaver, moatte wurde omset yn bankkredyt].

2. By alle oare papieren mei fêste rinte, dekte obligaasjes, yndustriële obligaasjes, hypoteken, ensfh., wurdt de ferplichting ta rinte ferfongen troch de ferplichting om de haadsom werom te beteljen; sadwaande wurdt nei 20 of 25 jier, ôfhinklik fan 'e rinte, it liende kapitaal werombetelle en de skuld ôflost.

3. Alle skulden oan ûnreplik guod, hypoteken, ensfh., moatte wurde ôfbetelle yn terminen fan itselde bedrach as de oant no ta fereaske betellingen, yn oerienstimming mei de kosten dy't yn it kadaster registrearre binne. It eigendom yn huzen en lân dat op dizze manier fan skuld befrijd wurdt, wurdt foar in part it eigendom fan 'e steat of fan it lokale bestjoer. [Op dizze manier komt de steat better yn steat om de hier te kontrolearjen en te ferleegjen.]

4. It hiele monetêre systeem moat ûnder de sintrale bank fan 'e steat falle. Alle partikuliere banken ek; postbanken, sparbanken en kredytuny's, wurde allegear oansletten as filialen.

5. Alle kredyt foar ûnreplik guod wurdt allinich takend fia de steatsbank. Persoanlik kredyt en kommersjeel kredyt binne ferplicht oan partikuliere bankiers ûnder in konsesje fan 'e steat.
   Dizze konsesje wurdt ferliend op basis fan needsaak, mei in ferbod op it oprjochtsjen fan filialen foar bepaalde distrikten. De taryf wurdt fêststeld troch de steat.

6. Oandielen wurde op deselde wize ôfbetelle as papieren mei fêste rinte tsjin in jierlikse taryf fan 5%. Oermjittige winsten wurde foar in part útbetelle oan 'e oandielhâlders as kompensaasje foar "risikearre" kapitaal (yn tsjinstelling ta papieren mei fêste rinte en munten), wylst it oerbleaune oerskot, troch it soevereine rjocht fan arbeid, of sosjaal ferdield wurdt of brûkt wurdt foar it ferminderjen fan 'e prizen fan produkten.

7. Foar alle persoanen dy't om fysike redenen (ferhege leeftyd, sykte, fysike of geastlike wurkbeheining, ekstreme jeugd) net yn steat binne om har bestean te fertsjinjen, wurde de rinte-ynkomsten út hjoeddeistige kapitaalaktiva fierder betelle as pensjoen op itselde, en úteinlik sels ferhege nivo, yn ruil foar levering fan weardepapieren.

8. Yn it belang fan in fermindering fan 'e hjoeddeiske ynflaasje fan papierjild wurdt in universele, sterk gradearre belesting op oarlochsobligaasjesertifikaten en oare skuldynstruminten fan it Ryk en fan steaten ynfierd. Dizze papieren moatte ferpulpt wurde.

9. Troch yntinsive foarljochting fan it folk moat it oan it folk dúdlik makke wurde dat jild neat oars is en wêze moat as in bon foar foltôge arbeid; dat wylst elke heechûntwikkele ekonomy fansels jild nedich hat as middel fan

Machine Translated by Google

útwikseling, de funksje fan jild einiget dêr ek mei, en yn gjin gefal moat jild in supramundane krêft liend wurde om fan himsels te groeien troch middel fan rinte, ten koste fan produktive arbeid.

Wêrom hawwe wy dit allegear net al dien, wat sa fanselssprekkend is, wat beskôge wurde moat? as it aai fan Kolumbus foar de sosjale fraach?

Omdat wy yn ús Mammonistyske blinens ôfleard hawwe hoe't wy dúdlik sjen kinne dat de lear fan 'e hilligens fan rinte in monsterlike selsbedroch is, dat it evangeelje fan 'e lienrinte dy't allinnich ien sillich makket, ús hiele tinken yn it gouden web fan ynternasjonale plutokrasy ferstrikt hat. Omdat wy fergetten binne en bewust yn betizing hâlden wurde troch de almachtige jildmachten oer it feit dat - útsein yn it gefal fan in pear rike minsken -
de rinte dy't sa moai liket, en sa leaf is by de ûnbeskôge, wurdt folslein kompensearre troch belestingen. Al ús belestingwetjouwing is en bliuwt, salang't wy gjin befrijing hawwe fan slavernij oan rinte, allinich in tribute-ferplichting oan it grutte kapitaal, en net, lykas wy ús foarstelle soene, in frijwillige offer foar it ferfoljen fan arbeid foar de mienskip.

Dêrom is befrijing fan slavernij oan rinte op jild it dúdlike motto foar de wrâldwide revolúsje, foar de befrijing fan produktive arbeid út 'e keatlingen fan 'e supragûvernemintele jildmachten.

Ymplemintaasjes en Rationale

Wy steane midden yn ien fan 'e swierste krisissen dy't ús earme folk yn syn pynlike skiednis trochmeitsje moast. Slim siik is ús folk; slim siik is de hiele wrâld.
Hulpeleas stotterje de folken; in passyfolle langstme, in rop om ferlossing giet troch de tsjustere massa's. Mei laitsjen en dûnsjen, mei bioskoop en pracht en praal, siket it folk syn eigen jammerdearlike bestimming te ferjitten - syn teloarstelde hope te ferjitten, de djippe ynderlike pine,
oer de ferskriklike teloarstelling oer wat men sa graach "winsten fan 'e revolúsje" neame soe.
Mar hoe hawwe wy it allegear oars foarsteld? Hoe hawwe al dy moaie beloften oars ferrûn? Alles wat wy hopen te krijen yn 'e tsjusternis fan 'e nacht, yn 'e tsjusternis fan ús militêre ynstoarting, like glinsterjend goud te wêzen, mar no, as de grize dei de fynst ferljochtet, binne it allegear rotte stikken hout.
No steane wy hjir ferlern. Foar dizze ferrotte stikken hout dy't sa moai yn 'e nacht skynden, hawwe wy alles fuortsmiten wat oant no ta ús dierber en weardefol wie en hawwe wy al ús bûsen folstoppe mei dizze jammerdearlike skat. Gjin wûnder dat de razernij fan wanhoop krekt de earmsten fan 'e earmen grypt, en dat se yn sinleaze grime tsjin har eigen bruorren raze, en yn har djippe ferlangen nei ferlossing besykje alles te ferneatigjen wat yn 'e wei stiet.
Dizze tastân moat liede ta folsleine waansin, as gewisseleazens en dommens de minsken fierder oansette.

En wêr't dizze waansin hinne liedt, sjogge wy yn it bolsjewistyske Ruslân. Nasjonalisaasje, sa't sosjalisaasje yn Ruslân neamd wurdt, is in mislearring bliken te wêzen, ferklearret in ûnfersteurde Lenin. De ekonomy is ferneatige, de keapkrêft fan jild ta neat werombrocht, de yntelligensje fermoarde, de arbeider sûnder brea. Wanhoop yn it hiele folk; allinnich bloedige terreur basearre op Sineeske en Letske hierlingen is yn steat om de Reade diktators te beskermjen tsjin de wraak fan it ferriede folk. Ek ûnder ús sil de ûntwikkeling dizze koers folgje, as ynternasjonale spekulanten, obsedearre partijfanatici, fertsjintwurdigers fan 'e swierst belaste boargerij, en leden fan in ras dat djipst frjemd fan aard is oan it Dútske folk, yn 'e regearing tastien bliuwe.

Machine Translated by Google

Wat wiene eins dy moaie, moaie wurden dy't ien ús yn it ear flústere? Underhannele frede, Folkebûn, parlemintarisme, soevereiniteit fan it folk, demokrasy, diktatuer fan it proletariaat, sosjalisme, ferneatiging fan it kapitalisme, befrijing fan militarisme, en oare sokke moaie slogans. In nij frij folk soe ûntstean, dat syn eigen bestimming bepale moat. Neat dêrfan is wier wurden, koe wier wurde, of koe ea wier wurde, as wy net mei de heechste morele earnst al dizze ferskiningen, al dizze slogans ûndersykje - as wy net gewissefol de symptomen fan 'e sykte testen lykas in yntelliginte, soarchsume dokter, en de hjoeddeistige tastân fan 'e sike persoan sekuer diagnostisearje, sûnder muoite te sparjen om út te finen wêr't dizze serieuze krityske sykte weikomt.

卐卐卐卐卐

De sykte fan ús tiid hjit Mammonisme.
Wat is Mammonisme?

Mammonisme is it sinistere, ûnsichtbere, mysterieuze bewâld fan 'e grutte ynternasjonale jildmachten. Mammonisme is lykwols ek in mentaliteit; it is de oanbidding fan dizze jildmachten troch al dyjingen dy't besmet binne mei it Mammonistyske gif. Mammonisme is de ûnbeheinde hypertrofy fan 'e - op himsels sûne - minsklike driuw nei oankeap. Mammonisme is de lust nei jild dy't útgroeid is ta in waansin, dy't gjin heger doel ken as jild op jild te stapeljen, dy't mei ûnfergelykbere brutaliteit besiket alle krêften fan 'e wrâld yn syn tsjinst te twingen, en moat liede ta de ekonomyske slavernij, ta de eksploitaasje fan it wurkpotinsjeel fan alle folken fan 'e wrâld. Mammonisme is de mentaliteit dy't laat hat ta in delgong fan alle morele konsepten. Mammonisme beskôge as in wrâldwiid ferskynsel moat lyksteld wurde oan brutaal, rûch egoïsme yn 'e minske. Mammonisme is de geast fan gierigens, fan grinsleaze winsk om te hearskjen, fan 'e mentaliteit dy't folslein rjochte is op it gripen fan 'e guod en skatten fan 'e wrâld; it is yn 'e kearn de religy fan it suver wrâldsk-oriïntearre minsklike type.

Mammonisme is it direkte tsjinoerstelde fan it sosjalisme. Sosjalisme, opfette as it heechste morele idee, as it idee dat de minske net allinnich foar himsels yn 'e wrâld is, dat elke minske plichten hat foar de mienskip, foar de hiele minskheid, en dat hy net allinnich ferantwurdlik is foar it momintlike wolwêzen fan syn famylje, fan 'e leden fan syn stam, fan syn folk, mar dat hy ek ûnwrikbere morele ferplichtingen hat foar de takomst fan syn bern en syn folk.

Konkreeter moatte wy it Mammonisme sjen as de bewuste gearspanning fan 'e machtshongerige grutte kapitalisten fan alle folken. Opmerklik hjiryn is altyd de ferburgen komst fan it Mammonisme west.

De grutte tycoons lizze yndie op 'e loer as de ultime driuwende krêft efter wrâldomfiemjend Anglo-Amerikaansk imperialisme; neat oars. De grutte jildmachten hawwe yndie de skriklike massamoarden fan 'e Wrâldoarloch finansierd. De grutte jildmachten hawwe yndie, as eigners fan alle grutte kranten, de wrâld yn in web fan leagens weefd. Se hawwe mei tefredenheid alle legere passys oanstutsen, de groei fan hjoeddeistige tendinzen sekuer befoardere, en troch knappe parsepropaganda it Frânske revansjisme oan 'e kook brocht. Se hawwe it Pan-Slavyske idee, it Servyske idee om in grutte macht te wêzen, en de needsaak fan dizze steaten oan jild, foarsichtich koestere, oant it punt dat de wrâldbrân ûntstean moat.

Sels ûnder ús yn Dútslân de geast fan it Mammonisme dy't allinnich mear eksportsifers, nasjonale rykdom, útwreiding, grutte bankprojekten en ynternasjonale finansjele deals witte woe,

Machine Translated by Google

late ta in delgong fan 'e iepenbiere moraal, ta de delgong fan ús hearskjende sirkel yn materialisme en hedonisme, ta in oerflakkigens yn ús nasjonale libben, allegear faktoaren dy't diele mei oan 'e skriklike ynstoarting.

卐 卐 卐 卐 卐

Mei fernuvering moatte wy ús ôffreegje wêr't it Mammonisme weikomt, wêr't it ynternasjonale grutkapitaal syn ûnwjersteanbere macht weikomt.

It moat net oersjoen wurde dat de ynternasjonale gearwurking fan 'e grutte jildmachten in folslein nij ferskynsel fertsjintwurdiget. Wy hawwe hjir gjin parallel foar yn 'e skiednis. Ynternasjonale ferplichtingen fan monetêre aard wiene praktysk ûnbekend. Allinnich mei de opkommende wrâldekonomy, mei de algemiene wrâldhannel, fêstige it idee fan ynternasjonale belange-ekonomy him, en hjir reitsje wy de djipste woartel oan, hjir hawwe wy de ynderlikste boarne fan krêft rekke dêr't de Gouden Ynternasjonale syn ûnwjersteanbere krêft út hellet.

Rinte, de muoiteleaze en einleaze ynstream fan guod basearre op it allinnich besit fan jild sûnder tafoeging fan arbeid, hat de grutte jildmachten groeie litten. Lienrinte is it diabolyske prinsipe dêr't de Gouden Ynternasjonale út ûntstien is. Lienkapitaal hat syn bloedtrechter oeral stevich oan fêstmakke. Lykas de earms fan in anemoon hat it grutte lienkapitaal alle steaten, alle folken fan 'e wrâld, yn 'e strik lein.

Oerheidslieningen, oerheidsobligaasjes, spoarweiobligaasjes, oarlochsobligaasjes, hypoteken, ferplichtingen mei dekte obligaasjes - koartsein, lienynstruminten fan alle soarten hawwe op in manier ús hiele ekonomyske libben yn 'e strik lein, sadat fan no ôf alle folken fan 'e wrâld hulpeloos yn 'e gouden webben wriuwe. Foar it rinteprinsipe, yn oerienstimming mei in folslein gekke politike waan dat elke soart besit in rjocht op fertsjinsten mei him bringt, hawwe wy ús ûnderwerpe oan 'e ferslaving fan rinte op jild. Gjin inkele echte, jildige morele reden kin jûn wurde wêrom't it allinnich besit fan jild in rjocht op ivige rintebetellingen soe moatte bringe.

Dizze ynderlike tsjinstelling tsjin rinte, en tsjin ynkommen fan alle soarten sûnder dat der produktive arbeid foarkomt, wreidet him út troch it sielslibben fan alle folken en tiden. Mar nea is dizze djippe ynderlike tsjinstân tsjin 'e macht fan jild sa bewust wurden foar de folken as yn ús tiid.

Noait is it Mammonisme op sa'n wrâldomfiemjende manier taret om wrâldhearskippij te begjinnen. Noait hat it alle leechheid, machtslust, wraaklust, gierigens, oergeunst en falskens yn syn tsjinst steld op in sa slûchslim ferburgen en dochs brutaal opdringerige manier as no. De Wrâldoarloch is yn syn djipste kearn ien fan 'e grutste besluten yn it evolúsjonêre proses fan 'e minskheid yn 'e striid om te besluten oft yn 'e takomst it Mammonistysk-materialistyske wrâldbyld of it sosjalistysk-aristokratyske wrâldbyld it lot fan ... bepale moat.

de wrâld.

卐 卐 卐 卐 卐

Oan 'e oerflakte is de Mammonistyske Anglo-Amerikaanske koalysje sûnder mis yn earste ynstânsje oerwinnend west. As reaksje dêrop ûntstie it Bolsjewisme yn it Easten, en as men in grut idee yn it Bolsjewisme sjen wol, is it sûnder mis de posysje dy't diametraal tsjinoersteld is oan it Mammonistyske wrâldbyld. De metoaden dy't it Bolsjewisme hjirfoar besiket te brûken binne lykwols de mislearre genêzingen fan in Dr. Eisenbarth. It is de poging om ien te helpen dy't siik is oan ynterne fergiftiging mei in skalpel, troch syn holle, earm en skonken te amputearjen.

Machine Translated by Google

Tsjin dizze rampage fan it bolsjewisme, tsjin dizze sinleaze omkearing, moatte wy in wurkber nij idee presintearje dat mei ferienigjende krêft alle arbeidersklassen ferieniget, om it gif te ferdriuwen dat de wrâld siik makke hat.

Ik sjoch dit betsjut yn 'e ôfskaffing fan slavernij oan rinte op jild.

Der binne trije faktoaren dy't rinte op lienkapitaal opfallend meitsje as de autentike en wiere oarsaak fan ús finansjele ellinde.

Earst, de monsterlike disproporsje fan lienkapitaal mei fêste rinte, dus fan kapitaal dat út eigen beweging groeit sûnder tapassing fan kreative arbeid, en yndie foar altyd trochgroeit. Under ús yn Dútslân hat dit lienkapitaal al in nivo berikt dat wy net te heech achtsje, nammentlik 250 miljard. Yn tsjinstelling ta dit enoarme bedrach stiet it yndustriële wurkkapitaal fan ús hiele Dútske yndustry op mar 11,8 miljard. Dêrneist is der noch de 3,5 miljard oan kapitaal fan 'e 16.000 yndustriële bedriuwen mei beheinde oanspraaklikens [GmbH], sadat wy mei-inoar mar sawat 15 miljard oan yndustrieel kapitaal hawwe om te tabelearjen. 20:1 is de earste fûnemintele fynst3 .

Dizze beoardieling betsjut dat by finansjele problemen fan it grutste belang alle maatregels oangeande lienkapitaal 20 kear sa effektyf blike moatte as maatregels rjochte op yndustrieel grutkapitaal.

Twadde: de rintebetelling op it boppesteande lienkapitaal, rûsd op 250 miljard, yn syn totaliteit foar alle tiden beskôge, bedraacht sawat 12½ miljard jierliks. Yn tsjinstelling dêrmei bedroech it totaal fan alle yndustriële dividenden dy't yn it jier 1916 útrikt waarden yn it jier 1915 sawat ien miljard mark. Yn 'e foargeande desennia wie dit oantal gemiddeld sawat 600 miljoen. Yn 'e lêste twa jierren fan 'e oarloch [1914-1918] kin it wol flink omheech gien wêze, mar sil it foar it hjoeddeiske jier [1919] in folle gruttere crash registrearje.

De gemiddelde winstjouwens fan alle Dútske oandielbedriuwen [AG] wie 8,21%; dus mar sawat 3½% heger as it gemiddelde rendemint op lieningen mei fêste rinte.

Sa, ik rekapitulearje, sil it Dútske folk yn 'e takomst sawat 12,5 miljard [jierliks] betelje moatte foar de ferskate ivige rintelasten fan grut lienkapitaal, wylst de opbringst fan yndustrieel kapitaal yn it grutste bloeijier 1 miljard wie, en yn tiden fan ûnfersteurde wolfeart mar 0,6 miljard. Sa sjogge wy hjir wer in ferhâlding yn 'e oarders fan grutte fan 20:1 oant 12:1.

De tredde en gefaarlikste faktor is de enoarme groei dy't it begryp fan grut lienkapitaal te boppe giet troch rinte en troch rinte op rinte. Ik moat hjir wat fierder ôfdwale en hoopje fia in lytse ekskurzje yn 'e hegere wiskunde it probleem te ferklearjen. Earst wat foarbylden.

It sjarmante ferhaal fan 'e útfining fan it skaakspul is wol bekend. De rike Yndiaaske kening Shihram joech de útfiner, as tank foar de útfining fan it keninklik spul, de ferfolling fan in winsk. De winsk fan 'e wize man wie dat de kening him ien weetkerrel jaan soe op it earste fjild fan it skaakspul, twa op it twadde, fjouwer op it tredde, en dus altyd op elk fjild twa kear safolle as op it foargeande. De kening glimke om 'e skynber beskieden winsk fan 'e wize man en joech opdracht om in sek weet te bringen, sadat foar elk fjild de weetkerrels ferdield wurde koene. Lykas wy allegear witte, wie de ferfolling fan dizze winsk sels foar de rykste prins yn 'e wrâld ûnmooglik. Alle wrâldse rispingen yn tûzen jier soene net genôch wêze om de 64 fjilden fan it skaakboerd te foljen.

[3] Fansels is 17:1 krekter, mar miskien hâldt Feder rekken mei de kâns dat de ferhâlding tanimme sil.

Machine Translated by Google

Noch in foarbyld: in protte sille har noch fan har skoaltiid de marteling fan it berekkenjen fan gearstalde rinte ûnthâlde; hoe't de sint dy't ynvestearre waard by de berte fan Kristus fermannichfâldiget mei gearstalde rinte, sadat it elke 15 jier ferdûbelet. Yn it jier 15 nei de berte fan Kristus is de sint groeid ta 2 sinten, yn it jier 30 nei Kristus ta 4 sinten, yn it jier 45 nei Kristus ta 8 sinten en sa fierder. Mar in pear sille har ûnthâlde hokker wearde dizze sint hjoed de dei fertsjintwurdigje soe: in folume goud lykweardich oan it folume fan 'e Ierde, de Sinne en alle planeten byinoar soe net genôch wêze om de wearde fan dizze sint dy't ynvestearre waard mei gearstalde rinte te fertsjintwurdigjen.

In tredde foarbyld: it fermogen fan it Hûs Rothschild, de âldste ynternasjonale plutokrasy, wurdt hjoed de dei wurdearre op sawat 40 miljard. It is bekend dat yn Frankfurt om it jier 1800 hinne de âlde boargemaster Amschel Rothschild, sûnder eigen rykdom dy't it neamen wurdich wie, de basis lei foar it gigantyske fermogen fan syn hûs troch it útleenen fan fraksjonele reserves fan 'e miljoenen dy't greve Wilhelm I fan Hessen him tafertroud hie foar feilich behâld.

As de oanwinst fan jild troch rinte en rinte op rinte mei Rothschild allinnich slagge wie tsjin it beskieden taryf fan 'e penny, soe de kromme net sa steil klommen wêze as er dien hat. Mar as wy oannimme dat it kollektive fermogen fan 'e Rothschilds allinnich mei it taryf fan 'e penny tanommen is, soe it fermogen fan 'e Rothschilds yn it jier 1935 80 miljard wêze, yn 1950 160 miljard, yn 1965 320 miljard, en dêrmei soe it al fierwei de totale Dútske nasjonale rykdom oertreffe.

Ut dizze trije foarbylden kin in wiskundige wet ôflaat wurde. De kromme dy't de opkomst fan it Rothschild-fortún fertsjintwurdiget, de kromme dy't ôflaat wurde kin fan it oantal weetkerrels foar it skaakboerd, en it getal dat de fermannichfâldiging fan 'e penny is

produseart tsjin gearstalde rinte, binne ienfâldige wiskundige krommen. Al dizze krommen hawwe itselde karakter. Nei in earste ynstânsje beskieden en stadige tanimming wurdt de kromme hieltyd steiler en komt al gau praktysk tangentiaal oan it ûneinige.

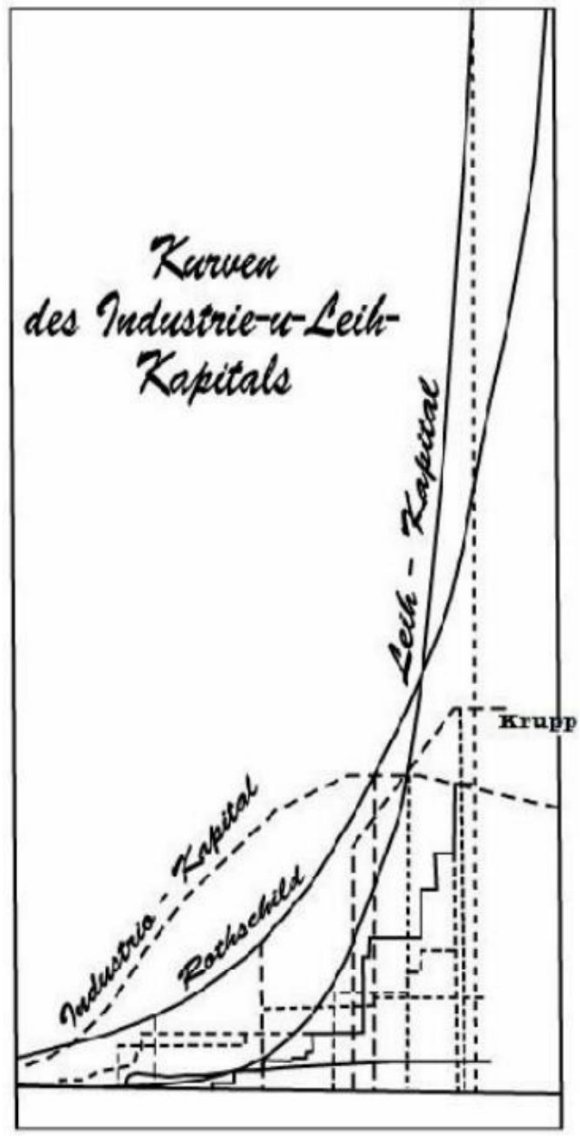

Mar hielendal oars ferrint de groeikurve fan it yndustrieel kapitaal.
Likegoed ûntstien meast út lytse begjin, ferskynt al gau in sterke eskalaasje fan 'e krommen, oant in beskate sêding fan kapitaal berikt is.
Dan rinne de krommen flakker, en sille yn bepaalde yndustryen miskien sels wat ôfnimme, as nije útfiningen laat hawwe ta de devaluaasje fan besteande fabriken, masines, ensafuorthinne. Ik wol hjir mar ien foarbyld selektearje, de ûntwikkeling fan 'e Krupp-fabryk. Yn 1826 stoar de âlde man Krupp hast sûnder besittings. Yn 1855 krige Alfred Krupp syn earste bestelling foar 36 kanonnen út namme fan 'e Egyptyske regearing.

Yn 1873 hie Krupp al 12.000 arbeiders yn tsjinst. Yn 1903 ferkocht frou Berta Krupp de hiele wurken en it pân oan Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

oandielbedriuw foar 160 miljoen. Tsjintwurdich bedraacht de totale wearde fan it oandielkapitaal 250 miljoen. Wat betsjut de namme Krupp foar ús Dútsers? It hichtepunt fan ús yndustriële ûntwikkeling. De earste fabrikant fan [stielen] kanonnen yn 'e wrâld. In enoarme som fan 'e meast oanhâldende, doelbewuste, yntinsive produktiviteit. Foar hûnderttûzenen fan ús folkskameraden hat it Krupp-projekt brea en wurk betsjutte. Foar ús naasje, wapens en ferdigening - en dochs is it in dwerch yn ferliking mei de Rothschild-miljarden. Hokker betsjutting hat de groei fan it Krupp-fortún yn in ieu yn ferliking mei de groei fan it Rothschild-fortún troch muoiteleaze en einleaze oanwinst fan rinte en rinte op rinte?

De twa krommen dy't yn fetdruk tekene binne, fertsjintwurdigje rinte op lieningen en yndie lit de boppeste kromme de ûntwikkeling fan it Rothschild-fortún sjen en de ûnderste kromme, earst flak en dan rap oprinnend, lit op in heul algemiene manier de karakteristike ûntwikkeling fan al sokke krommen sjen, wêrby't in lytse foarútgong op 'e horizontale as in ferdûbeling fan 'e wearde op 'e fertikale as kin produsearje. De arsearre line lit de ûntwikkelingskromme sjen fan ús totale yndustry yn 'e rin fan' e lêste 40-50 jier. De ferskillend arsearre tinne linen litte de ûntwikkeling sjen fan ferskate willekeurich selektearre grutte yndustriële bedriuwen wêrfan it algemiene karakter fan 'e arsearre kromme fan yndustrieel kapitaal ôflaat is.

It moat útdruklik opmurken wurde dat de krommen fan lienkapitaal sterk geardrukt werjûn wurde. Sa moat bygelyks de kromme fan it Rothschild-fortún 80 kear sa heech ynsteld wurde as de Krupp-kromme. It doel fan it sjen litten fan 'e krommen is fansels allinich om it fûneminteel ferskillende karakter fan 'e twa soarten kapitaal oan te toanen. De krommen fan lienkapitaal litte earst in frij stadichoan tanimmende ûntwikkeling sjen; de ûntwikkeling giet dan rapper oant it, hieltyd wilder en alles mei him meinimmend, himsels fier boppe minsklike konsepten útstiicht en nei it ûneinige stribbet.

De kromme fan yndustrieel kapitaal bliuwt dêr tsjinoer yn it eindige! Hoe sterk de ferskillen ek binne dy't in spoar yn detail sjen litte kin, oer it algemien sil it fûnemintele karakter fan yndustriële ûntwikkeling altyd sa wêze dat nei in sterke earste ûntwikkeling in beskate perioade fan folwoeksenheid, fan sêding, folget, wêrnei't ier of let de delgong yntreedt.

卐卐卐卐卐

Neat lit ús dúdliker it djippe essensjele ferskil tusken lienkapitaal en yndustrieel kapitaal sjen. Neat kin it ferskil foar ús dúdliker meitsje tusken de ferneatigjende effekten fan lienkapitaal en de bedriuwswinsten (dividenden) fan bedriuwskapitaal dat yn grutte yndustriële bedriuwen ynvestearre en riskearre wurdt, as dizze ferliking.

It kin net genôch beklamme wurde dat allinnich al it erkennen fan 'e wiskundige wetten dy't lienkapitaal en yndustrieel kapitaal folgje, ús it dúdlike paad sjen lit wêr't de hefboom oanlein wurde moat om ús fernielde finansjele ekonomy rjocht te setten. Wy erkenne dúdlik dat net de kapitalistyske ekonomyske oarder, net it kapitaal op himsels en as sadanich, de pleach fan 'e minskheid is. *De ûnfersadige rintebehoefte fan grut lienkapitaal is de flok fan 'e hiele wurkjende minskheid!*

Kapitaal moat wêze! Arbeid moat wêze! Arbeid allinnich kin net folle dwaan. Kapitaal allinnich kin neat dwaan!

Kapitaal sûnder arbeid kin allinnich steryl wêze! Dêrom is de wichtichste eask, de edelste taak fan 'e revolúsje, de ferstannichste betsjutting fan in wrâldrevolúsje, de ôfskaffing fan 'e slavernij oan rinte op jild.

It Hûs fan Rothschild wurdt hjoed de dei wurdearre op 40 miljard. De miljardêrs fan 'e Amerikaanske hege finânsjes, de hearen Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt en Astor wurde tegearre wurdearre.

Machine Translated by Google

op syn minst 60-70 miljard. By in rinte fan mar 5% betsjut dit in ynkommen foar dizze acht famyljes fan 5-6 miljard, wat, neffens it ûndersyk fan Karl Helfferich, sawat 75% is fan it jierlikse ynkommen dat alle belestingbetellers yn Prusen yn it jier 1912 hienen. (Der wiene doe sawat 21.000.000 belestingbetellers, 75% dêrfan soe sawat 15.000.000 wêze. Foar elke belestingbeteller binne der gemiddeld 1,56 sibben; dus 23 miljoen sibben.)

Sawat 38.000.000 Dútsers hawwe dus libje moatten fan wat de neamde miljardêrs as jierlikse ynkommen hawwe. Wiswier binne de Amerikaanske miljardêrs gjin suvere lienkapitalisten yn deselde sin as it Hûs fan Rothschild en sa fierder. Ik wol hielendal net argumintearje oer oft de Amerikaanske miljardêrs echt "100-miljoen dollar miljonêrs" of "1000-" binne.
"miljardêrs fan in miljoen mark"; yn it earste gefal soe men gewoan ien of twa tsientallen ekstra Croesuses hoege te rekkenjen. Of lit ús gewoan Rathenau syn "300" akseptearje; dan sil ús ynventaris wis yn oarder wêze. Hjir is it net wichtich om in krekt oantal te jaan, mar de erkende ferhâlding fan 300 oant 38.000.000 iepenet ús eagen oer it brutale bewâld fan ynternasjonaal lienkapitaal.

Dêrom, lit ús dizze ferskriklike keatlingen ôfsette dy't allinich alle enerzjike arbeid smoare kinne; lit ús fan jild de krêft ôfbrekke om rinte te dragen, en altyd wer rinte te dragen oant de hiele minskheid folslein ferplichte is foar rinte oan ynternasjonaal lienkapitaal.

Sa binne it dizze trije punten dy't ús foar it earst dúdlik meitsje wêr't allinnich de hendel kin effektyf tapast wurde foar it ferminderjen fan ús ynterne finansjele need.

Foar in oar ding, wy erkenne dat de oanfal fan 'e hiele sosjalistyske wrâld fan ideeën tsjin yndustrieel kapitaal folslein misgien is, om't sels in bedoelde folsleine regeling of sosjalisaasje fan alle ûndernimmende winst - útgeande fan in net-ferswakke ekonomy -
soe in laitsjend meager bedrach opleverje, yn ferliking mei de enoarme finansjele lêsten fan 'e budzjetten fan ús Ryk en ús Steat.

Troch it ôfskaffen fan 'e slavernij oan rinte op jild kin de hiele finansjele malaise mei ien klap útroege wurde. Fuortendaliks fiele wy wer fêste grûn ûnder ús fuotten; fuortendaliks moat en sil it ús dúdlik wurde dat wy ússels allinich op 'e meast groteske manier bedrogen hawwe mei dizze ellendige obligaasje-ekonomy.

Want wat is lienkapitaal oars as skulden? *Lienkapitaal is skulden!* Dat kin net faak genôch werhelle wurde. Hokker foarm fan waansin is it as it Dútske folk yn syn totaliteit 150 miljard liend hat foar syn oarloch? As it himsels hjirfoar sels in bedrach fan 7½ miljard oan rinte tasein hat en him no yn 'e ûngemaklike situaasje fielt, dy't fan it begjin ôf ûnûntkomber wie, om te besykjen dizze 7½ miljard fan himsels te ynjen yn 'e foarm fan folslein fantasijrike belestingen?

卐卐卐卐卐

It tragyske fan dizze selsbedroch is ûnderwilens minder de dommens fan dizze hiele oarlochsobligaasje-ekonomy, dêr't wy altyd safolle better gebrûk fan makke hawwe as de rest fan 'e wrâld, as it feit dat mar in relatyf lyts oantal grutte kapitalisten der enoarm foardiel út hellet, wylst it hiele arbeidersfolk, ynklusyf de middelgrutte en lytsere kapitalisten, lykas it bedriuwslibben, de hannel en yndustry, de rinte betelje moatte. En hjir komt de politike kant fan it hiele idee oan it ljocht. Hjir kinne se werkenne dat eins grut lienkapitaal en allinnich dit [dus net yndustrieel kapitaal] de flok is fan 'e hiele arbeidersminskheid. Men kin it ding draaie en draaie sa't men wol, mar altyd moat de massa fan alle hurdwurkjende minsken úteinlik de kosten drage fan rintebetellingen op lienkapitaal. De middelgrutte en lytsere kapitalisten hawwe neat te sjen litten foar har moaie rintebetellingen; kinne neat hawwe om te sjen litten, want de bedraggen fan

Machine Translated by Google

rinte moat folslein belêste wurde. Oft it no yn 'e foarm fan direkte belestingen is of yndirekt yn 'e foarm fan yndirekte belestingen, postsegels, tariven of oare lêsten op 'e hannel, it hurdwurkjende folk is *altyd de sûger* en *it grutte kapitaal* de begunstigde. It is no frij fernuverejend om te sjen hoe't de sosjalistyske ideeënwrâld fan Marx en Engel

It is no frij fernuverejend om te sjen hoe't de sosjalistyske ideeënwrâld fan Marx en Engels, fan it Kommunistysk Manifest oant it Erfurt Programma (benammen Kautsky), en sels de hjoeddeiske sosjalistyske lieders, de belangen fan lienkapitaal sparje as op befel. De hilligens fan rinte is taboe; rinte is it hillige fan hilligen; nimmen hat it noch weage om it yn twifel te lûken. Wylst eigendom, adel, feiligens fan persoan en besittings, de wetten fan 'e Kroan, privileezjes en religieuze oertsjûging, eare fan amtners, heitelân en frijheid mear of minder ferbean binne, is rinte hillich en ûnoantaastber. Konfiskaasje fan rykdom en sosjalisaasje, dus direkte oertredings fan 'e wet dy't mar wat sûkerich binne, foar safier't se skynber yn 'e namme fan 'e totaliteit fan yndividuen begien wurde, binne oan 'e oarder fan 'e dei: dat alles is tastien, mar rinte, rinte is de *noli me tangere,* it "oanreitsje-my-net".

De rintebetelling op 'e skuld fan it Ryk is it alfa en omega fan 'e steatsbegrutting. Syn gigantyske gewicht sleept it skip fan 'e steat yn 'e ôfgrûn en dochs ... it is allegear in grutte in oplichterij ... monsterlike selsbedroch, allinich en allinnich befoardere foar it foardiel fan 'e grutte jildmach

Hjir wol ik no koart yngean op de beswieren oangeande lytse pensjonarissen, dy't letter besprutsen wurde sille, sadat men der net mei ophâldt te tinken. By de tige grutte fragen wurde dizze net beskôge, mar it sprekt fansels dat dizze kompensaasjes fersoarge wurde sille troch de breedste útwreiding fan sosjale wolfeartstsjinsten.

Oplichterij, sei ik! *Rinte-oplichterij!* In sterk wurd. Mar as dit wurd rjochtfeardiging hat, wat tidens de oarloch miskien it meast brûkte wurd yn it fjild en thús wie, hat it de measte rjochtfeardiging oangeande de rinte-oplichterij.

Mar hoe sit it mei de oarlochsobligaasjes? Mei de earste 5 miljard naam it Ryk út 'e bûsen fan 'e minsken sparjild dat eins bestie. It jild streamde wer werom. Doe kaam de nije liening om it jild wer op te sûgjen, en dêrmei de lêste oerbleaune sparjild. En wer kaam de pomp en sûge de miljarden op, en wer sakken se werom, oant it Ryk fleurich, nei't dit sjarmante spultsje njoggen kear werhelle wie, 100 miljard oan skulden hie.

Yn ruil dêrfoar hienen de minsken fansels 100 miljard oan fyn printe papier yn 'e hannen - earst tochten wy dat wy safolle riker wurden wiene - mar dan komt de steat en seit: "Ik stean foar fallisemint."

Ja, mar wêrom? – Iksels kin wis net fallyt gean, sels as ik sa no en dan in hûndertmarkbiljet út 'e rjochter boppeste bûse helje en it yn 'e lofter doch. Wiswier, it soe de grutste dwaasheid fan allegear wêze as wy de dwaasheid fan ús oarlochsobligaasje-ekonomy trochsette troch fallyt te ferklearjen4 .

Lit ús de slavernij oan rinte op jild brekke! Lit ús de oarlochsobligaasjesertifikaten ta wettich betelmiddel ferklearje mei rinte annulearre, en de nachtmerje fan steatsfallisemint sil fan ús fuortsmelte lykas maartsnie ûnder de sinne.

4 Feder beskôget hjir de Dútske naasje as in ferienige entiteit ynstee fan in gewoane samling fan yndividuen: it jild dat fan guon Dútsers nei oare Dútsers oerdroegen is, bliuwt binnen de Dútske naasje, wat betsjut dat it binnen de macht fan 'e Dútske regearing leit om de ferdieling oan te passen, miskien yn direkt neidiel fan guon yndividuen, mar foar it wolwêzen fan 'e naasje as gehiel.

Machine Translated by Google

Minsken sizze tsjin my; it annulearjen fan rintebetellingen is in ferklaaid steatsfallisemint. Nee, dat is net wier! – It spoek fan steatsfalissemint is eins mar in mearke en in boeman útfûn troch de Mammonistyske krêften.

It boek fan Franz Röhr, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Wat elkenien witte moat oer steatsfallisemint], sit folslein fêst yn Mammonistyske tinkwizen.
Hoewol't de auteur yn 't algemien frij dúdlik de ekonomyske problemen erkent dy't ús bedriigje troch sosjalisaasje, en hoewol't hy mei klam en korrekt advisearret dat úteinlik allinich in weropbou fan ús ekonomy ús rêde kin - kin hy himsels net befrije fan it byleauwige leauwen yn 'e hilligens fan belang, en dêrom skilderet hy steatsfalissemint folslein yn oerienstimming mei it belang fan it Mammonisme, as in folslein skriklike ramp.

It is nijsgjirrich om te observearjen dat Röhr, nettsjinsteande bettere histoaryske kennis, himsels net losmeitsje kin fan 'e Mammonistyske opfetting, en yn syn slotwurd opmerkt: "As de ferneatigjende ekonomyske ramp net ôfwend wurdt, sil nimmen derfan sparre wurde," wylst hy op side 81 tajaan hat dat de gefolgen fan iepenbier finansjeel wanbehear foar in part tige fluch omkeard binne, en op side 68 seit hy dat der yn alle gefallen gjin twifel oer bestean moat dat Ruslân (yn 'e lêste ieu) dizze falutakrises sûnder bliuwende problemen oerwûn hat. Op side 76 seit hy, by it ûndersykjen fan 'e effekten fan steatsfalliseminten, dat hoewol fansels djippe ekonomyske problemen ensfh. foarkommen binne, oer it algemien noch de ferneatiging fan 'e steat noch dy fan syn ekonomyske krêft resultearre. Krektoarsom, *in rappe weroplibbing fan 'e nasjonale ekonomy en in herstel fan iepenbiere finânsjes binne faak genôch waarnommen.* As de auteur dan noch trije rigels trochgiet en seit dat steatsfallisemint absolút ekonomyske ramp betsjut en ûneinige ellinde feroarsaket; ik spyt it dat ik dizze logika net folgje kin.

Mar werom nei ús spesifike gefal! Hokker soe earliker wêze? Om farizeïsk te praten oer de ûnoantaastberens fan oarlochsobligaasjes, wylst it folk ûnderdrukt wurdt mei in flagrante belestingdruk? Of, as in minister fan finânsjes de moed hie om iepenlik nei de minsken te gean en te ferklearjen: "Ik kin de rintebetellingen op 'e oarlochsobligaasjes net dwaan, of ik kin allinich as ik krekt itselde bedrach oan belestingen fan jimme ynnim." ... Mar doetiids, tidens de oarloch, hie ik absolút jild nedich; neat slimmer (sjoch Ingelân) kaam my yn 't sin, en dus die ik de oplichterij mei de oarlochsobligaasjes mei hege rinte. Jimme moatte my ferjaan, leafste minsken; it wie úteinlik allegear foar jimme, mar as wy net mear ferskûlje wolle ... sil ik, de steat, gjin rinte mear betelje, en jimme, de belestingbeteller, hoege gjin belesting te beteljen om dizze rintebetellingen te dekken ... Dat ferienfâldiget ús transaksjes folslein; wy foarkomme de enoarme belestingburokrasy en ek de enoarme rintebeteljende burokrasy, wêrtroch't in enoarme hoemannichte jild en wurkpotinsjeel bewarre wurdt."

Ik haw lang útsteld om dizze oplichterij te bleatlizzen, mar ik beskôgje it absolút fûneminteel hjir op gjin inkelde punt om it grutte gehiel út it each te ferliezen.

卐卐卐卐卐

Neffens Beierske belestingoanjeften is de sirkel fan minsken dy't lije soene - lit ús sizze, krekt dejingen dy't neffens har belestingoanjefte mear as 30.000 mark oan rintebetellingen krigen hawwe - 822 minsken, dat is mar 0,4% fan dyjingen dy't belestingplichtich binne (Bayr. St-Z. 1913) yn hiel Dútslân, dus sawat 10.000. (De boppeste 10.000!)

Lit ús no sa koart mooglik foar ússels de wichtichste aspekten fan dizze revolúsjonêre easkferdúdlikje, en lit ús de fragen yndie earst fanút ús nasjonale perspektyf beskôgje.

Machine Translated by Google

Hjirfoar is earst in dúdlike blik nedich op ús hjoeddeistige situaasje. Minister fan Bûtenlânske Saken Eugen Schiffer hat yn syn grutte taspraak yn 'e Keamer fan Keaphannel fan Berlyn ferklearre dat it "ûnmooglik is om te negearjen". Dat is mar foar in part korrekt. Mooglik om te negearjen is de enoarme skulden fan ús nasjonale ekonomy, en de noch nea earder sjoen devaluaasje fan ús faluta - koartsein, it feit dat wy oernachtich in ferarme folk wurden binne.

De lêsten dy't ús oplein wurde troch it fredesferdrach kinne lykwols net negearre wurde. De op it stuit besteande skuldsertifikaten bedrage, lykas wy sjoen hawwe, sawat 250 miljard. Lit ús earst oannimme dat de Entente ús nochris 50 miljard oan oarlochsreparaasjes opleit yn ien of oare foarm: dat makket in totaal sawat 300 miljard oan skuld.

Hoe swier it ek de smelle grinzen fan dizze traktaat belastet, dochs moatte der wat wurden sein wurde oer de grutte fan 'e Dútske nasjonale rykdom. De ûndersiken fan Helferrich en Steinmann-Bucher skatte de Dútske nasjonale rykdom op sawat 350 miljard. Men kin mar in tige beheinde wearde taskriuwe oan sokke befiningen, hoe soarchfâldich se ek ôflaat binne. Se binne allinich jildich foar tiden fan ûnfersteurde ekonomyske aktiviteit. Mar se binne ek frij misliedend, om't steats- en gemeentelike eigendommen meirekkene binne, dus bygelyks ek dikenreparaasjes, oanpassingen oan wetterwegen, ensafuorthinne. It is dúdlik dat hoewol de produksje fan sokke wurken enoarm jild koste hawwe kin, se dochs strikt nommen gjin yntrinsike wearde hawwe. In bettere mjitte foar nasjonale rykdom is saneamde belestbere rykdom sa't dy bliken docht út 'e belestingoanjefte foar de definsjebydrage of de oarlochstiid-rykdombelesting. Hjirfoar resulteart in som fan 192 miljard, dus folle minder as it sifer fan Helfferich. Oan dit bedrach kin lykwols neffens ûnderfining sawat 10% tafoege wurde foar de wetlik belestingfrije lytse fermogens, en sawat in lykweardich bedrach foar "stille reserves " .5

Yn alle gefallen liket it my oeroptimistysk om te praten oer in nasjonale rykdom fan mear as 250 miljard. Mar sels dit getal hat mar in tige beheind belang. It meast korrekte soe wêze om folslein los te brekken fan it idee fan in nasjonale rykdom dy't numeryk te begripen is, en troch te dringen ta de erkenning dat nasjonale rykdom allinnich syn útdrukking fynt yn it mentale en fysike wurkpotinsjeel fan 'e hiele naasje, en dus heart ta oarders fan grutte dy't gjin relaasje hawwe mei it smelle konsept fan kapitaal. Yndied moatte wy noch in fierdere boarne fan nasjonale rykdom sjen yn 'e oanwêzigens fan minerale boarnen, de rykdom fan it bosk en fruchtbere boaiem, mar dizze dingen kinne ek net numeryk begrepen wurde, om't har wearde tusken nul en ûneinich fluktuearret, ôfhinklik fan oft de minerale boarnen ûnbenut lizze, of, basearre op in geologysk rapport, rekkene wurde kinne foar miljarden tonnen stienkoal en

ensafuorthinne.

Lit ús net ferjitte dat Dútslân echt in earm lân is. Fan monopolies hat it hast gjinien. Yn rykdom oan minerale boarnen stiet it fier efter de measte fan syn buorlju, om noch mar te swijen fan 'e ûnfergelykbere minerale boarnen fan 'e Sineeske, Yndiaaske en Amerikaanske ryken. Yn fruchtberens fan 'e boaiem komt it fier tekoart yn ferliking mei de seinige fjilden fan 'e swarte boaiem fan Ruslân en yn ferliking mei de muoiteloos produktive stikken tropysk en subtropysk lân. Dêrom hawwe wy úteinlik altyd allinich it potinsjeel en de wil fan ús folk om te wurkjen, lykas de beskikberens fan genôch wurk, en wy moatte dúdlik begripe dat yn dizze steat fan saken gjin sprake wêze kin fan befeilige skulden, fan ûnderpân foar ús skuldynstruminten ...

5 "Stille reserves" binne it resultaat fan it ûnderskatten fan positive wearden en it oerskatten fan negative wearden yn 'e boekhâlding, dus om de skyn fan it leechst mooglike nettowearde te skeppen.

Machine Translated by Google

Oft it no rintedragende oarlochsobligaasjes of net-rintedragende Ryksbankbiljetten binne, dêr efter stiet allinnich en allinnich it belestingpotinsjeel fan it hiele folk - en wat is belestingpotinsjeel oars as in funksje fan 'e arbeidskrêft fan 'e totale wurkjende befolking?

卐 卐 卐 卐 卐

Wy moatte no foar ússels noch in oar relevant kompleks fan fragen dúdlik meitsje, en fansels de wichtichste yngongen fan ús steatsynkomstenboarnen en útjeften. Der is in opmerklik kontrast tusken de brede romte dy't de soarch foar it fertsjinjen fan jild yn ús priveelibben ynnimt, en de oandacht dy't wy jouwe oan de grutte fragen fan ús steatsfinansjeel behear, en dochs bestiet der tusken yndividuele ekonomy en nasjonale ekonomy hielendal gjin essinsjeel ferskil.

De wichtichste ynkomsten foar steatsynkomsten binne: earst, de nettowinsten fan 'e postkantoaren en spoarwegen; twadde, dy fan 'e minen, boskbehear en oare steatsbedriuwen; tredde, tol en yndirekte belestingen; fjirde, direkte belestingen.

Om gjin suver teoretyske diskusjes te befoarderjen yn sokke eminint praktyske fragen, wol ik de yndividuele yngongen út 'e Beierske steatsbegrutting fan it jier 1911 ferdúdlikje neffens har oarder fan grutte. Post, telegraaf en spoarwegen brochten 120 miljoen; bosken, minen, ensfh., sawat 40 miljoen; yndirekte belestingen, 53 miljoen; direkte belestingen, 60 miljoen. In ekstra 67 miljoen streamde út segelrjochten, fergoedingen, erfbelestingen, lânbelestingen, ynkomstenoerdrachten út it Ryk, ensafuorthinne.

Hoe sit it mei de útjeften? Wy fine hjir yn it foarste plak de betellingen foar rinte op 'e steatsskuld ynklusyf de spoarwegenskulden mei 85 miljoen. Foar it keninklik hûs, 5 miljoen; justysje, 27 miljoen; ynterne administraasje, 40 miljoen; tsjerken en skoallen, 51 miljoen; finansjele administraasje, 13 miljoen; útjeften foar Ryk-relatearre doelen, 50 miljoen; pensjoenen, 36 miljoen. Diverse útjeften 5 miljoen. Doe, yn dit gelokkige jier fan 'e Beierske finânsjes, liet de jierlikse begrutting in ynkomstenoerskot fan 27 miljoen oer.

Yn it berik fan ús tinken geane ús lykwols allinich dy útjeften oan dy't weilitten wurde kinne troch it ôfskaffen fan rinteslavernij. Hjir stiet de rintebetelling op 'e steatsskuld fansels op it earste plak mei 85 miljoen mark; tel dêr it grutste part fan ús betelling foar finansjele administraasje by op mei sawat 10 miljoen; fierder in grut part fan 'e betellingen foar Ryk-relatearre doelen, wêrfan lit ús de helte, 25 miljoen, en úteinlik de 5 miljoen oan betellingen foar it keninklik hûs derby optelle, binne no fuort: in totaal fan 125 miljoen.

It ferdwinen fan dizze yngongen betsjut de mooglikheid om ôf te sjen fan it oplein fan *alle direkte en yndirekte belestingen,* dy't, lykas wy seagen, 53 miljoen en 60 miljoen mark opbrochten, in totaal fan 113 miljoen mark!

Wy binne no hielendal net fan betinken dat men direkte en yndirekte belestingen folslein ôfskaffe moat; sûnder mis, binnen ridlike grinzen, tsjinje se oan 'e iene kant om te ûnderwizen, oan 'e oare kant om te regeljen. It is wis net mear as rjochtfeardich dat de winsten út eigendom yn frije en dúdlike besit ûnderwurpen bliuwe oan in matige, graduearre belesting, om't de steat fansels ek feilich eigendom moat behâlde by syn plysje-ynstânsjes. It liket likegoed oan te rieden dat hannel en yndustry ferplicht wurde om belestingbydragen te dwaan dy't oerienkomme mei har wurkwinsten, om't de steat ek moat soargje foar it ûnderhâld en de ûntwikkeling fan iepenbiere hannelspaden foar har. In oerienkommende minimale stimbelesting foar elke boarger dy't rjocht hat om te stimmen is ek in...

Machine Translated by Google

easkfan earlikens, om't soarch foar de feiligens fan 'e persoan en syn eigendom ek fan 'e steat fereaske wurdt.

Op it mêd fan yndirekte belestingen hat in sterke útwreiding fan alle suvere lúksebelestingen in regeljouwend effekt yn 'e bêste sin fan it wurd, wylst alle ienfâldige iten en needsaaklike dingen fan 'e minsken frij fan belestingen hâlden wurde moatte!

It resultaat fan sa'n belestingbelied soe minder te finen wêze yn hege ynkomsten - dêr't net oer praat wurde kin, om't foar de grutte massa fan 'e befolking belesting gjin echte lêst wêze moat, mar allinich in oantinken dat de persoan net allinich in yndividuele essinsje is, mar ek in boarger fan 'e steat, en dat hy neist boargerlike rjochten ek boargerlike plichten hat.

Belestingynkomsten moatte minder nedich wêze foar it ôflossen fan 'e skulden fan steatsbedriuwen, waans nettowinsten, lykas wy sjoen hawwe, genôch binne om de normale útjeften fan 'e steat te dekken foar skoallen, universiteiten, justysje, ynterne administraasje, ensfh. Belestingynkomsten moatte brûkt wurde om spesjale kulturele taken fan 'e steat te befoarderjen wêrfoar't nea genôch middels beskikber wiene binnen it berik fan 'e normale steatsbegrutting. Hjir tink ik benammen oan weeshuzen, ynstituten foar blinen en beheinden, dei-opfangsintra, soarch foar oansteande memmen, de striid tsjin tuberkuloaze, alkohol en geslachtssykten, en de bou fan túnstêden en delsettings, foaral foar de akkommodaasje en minsklike soarch foar ús oarlochsminsken.

卐卐卐卐卐

Us sicht wurdt breder. Wy sjogge ûnbekend lân. Koe de ôfskaffing fan rinteslavernij betsjutte dat alle belestingen annulearre wurde? It soe betsjutte dat, as wy út dizze gigantyske striid kamen as in oerwinnend folk. Sa't it der no foar stiet, lit ús net te betiid fiere; de lêsten dy't ús troch ús fijannen oplein binne, sille derfoar soargje dat wy dat net dogge. Mar yn alle gefallen sjogge wy ûnbekend lân basearre op it yndie frij ienfâldige foarbyld fan ús Beierske steatsbegrutting dy't wy krekt brûkt hawwe...

Yn 't algemien fine wy frij ferlykbere relaasjes yn 'e oare Dútske dielsteaten, en it is net tefolle sein dat út 'e oerskotten fan 'e steatsbedriuwen, de spoarwegen, postkantoaren, telegrafen, bosken, minen, ensafuorthinne, alle steatsútjeften foar de hiele justysje, foar alle ynterne administraasje, ynklusyf steatsbouprojekten, alle útjeften foar skoallen en universiteiten, krekt as foar kulturele doelen, sûnder muoite dekt wurde koene. Dus in perfekt ideale tastân.

Wêrom is dat net it gefal? Rinte is deryn krûpt. Troch it beteljen fan rinte wurdt it iten fan 'e befolking djoer; troch rinte drage sûker en sâlt, bier en wyn, lúsjefers en tabak en ûntelbere oare needsaaklike dingen fan deistige needsaak yndirekte belestingen.
Fanwegen rinte moatte direkte belestingen ferhege wurde, dy't ferdield binne yn lânbelesting dy't trochjûn wurdt yn 'e foarm fan hegere prizen foar nôt, hûsbelesting dy't de hier omheech driuwe, bedriuwsbelestingen dy't lêst op produktive arbeid, ynkomstebelestingen dy't ûnûntkomber de libbensstandert fan amtners en minsken mei fêste salarissen ferleegje, en úteinlik oan 'e ein, beskieden yn it jaan mar ûnfersadigber yn it nimmen, betellet lienkapitaal belesting op kapitaaldividenden. Neffens de belestingoanjeften fan it jier 1911 waard fan 'e 253 miljoen oan kapitaaldividenden dy't yn Beieren ûntfongen waarden, allegear 8,1 miljoen betelle oan steatsbelestingen.

Wy hawwe sjoen dat alle kapitaaldividenden, alle rinte op kapitaal, úteinlik moatte wurde opbrocht troch de arbeid fan it hiele folk. Wy hawwe sjoen dat de rintebetelling op iepenbiere skulden

Machine Translated by Google

foarmet de grutste post yn ús steatsbegrutting, en wy hawwe sjoen dat dejingen dy't ferplichte binne om belesting te beteljen oer rintebetellingen mar in ekstreem beheinde bydrage leverje oan 'e steatsynkomsten.

Yn relative grutte betelle de kapitalist 8 miljoen fan in totaal fan 60 miljoen oan direkte belestingen, wat mar in achtste oant in sechsde is fan 'e direkte steatsbelestingen dy't yn 1911 yn Beieren betelle waarden. Direkte belestingen binne lykwols mar sawat in fyfde fan 'e totale steatsynkomsten. Dêrom draacht lienkapitaal mar sawat in tritichste oant in fjirtichste diel by oan 'e totale behoeften fan 'e steat.

It moat net ûntkend wurde dat belestingwetjouwing tidens de oarloch, benammen yn 'e lêste jierren, ta in sterkere belesting op kapitaaldividenden gie, mar sterkere yndirekte belesting hat dêr mear of minder mei byhâlden, sadat de relative grutte amper feroare is.

It byld wurdt somber as wy de begrutting fan it Ryk beskôgje. Hjir binne de ferhâldingen op harsels al folle minder geunstich. It Ryk hat net deselde belestingboarnen as de yndividuele dielsteaten. Direkte belestingen binne foarbehâlden oan 'e dielsteaten; de ûndernimmingen fan it Ryk binne beheind ta it postkantoar en de spoarwei fan it Ryk (tink derom dat dit de Prusyske steatspoarwegen net omfettet), en dêrtroch bliuwe allinich tol en yndirekte belestingen oer.

De oarders fan grutte fan 'e ynkomstenboarnen fan it Ryk *(sjoch Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich foar de jierren 1917 en 1918)* wiene, yn it jier 1915, 1 miljard oan yndirekte belestingen, 0,8 miljard oan spesjale ynkomsten (oarlochsbydrage, ynskriuwkosten), ensafuorthinne. Ek hjir itselde byld wer. Mear as in tredde, 1,3 miljard om spesifyk te wêzen, waard al yn it jier 1915 ferslokt troch it beteljen fan rinte op 'e skuld fan it Ryk. Ek hjir kaam lienkapitaal wer binnen. Ek hjir binne alle direkte belestingen nedich om it te befredigjen. Sûker betellet 163 miljoen, sâlt 61 miljoen, bier 128 miljoen, tabak, schnapps, mousserende wyn, lampebrânstof, lúsjefers, spylkaarten en ûntelbere oare items moasten wurde belêste om in miljard mark byinoar te skraabjen dat dan folslein yn 'e bûsen fan 'e kapitalisten streamt.

Tsjintwurdich is it in riedsel hoe't de rinte op 'e skuld fan it Ryk betelle wurde moat. Rintebetellingen allinnich al ferslinde 8 miljard [jierliks], basearre op 100 miljard oan oarlochsobligaasjes plus oare oarlochskredyt. De ynkomsten fan 'e post en spoarwegen kinne amper fierder ferhege wurde. In fierdere ferheging fan tolgelden sil amper tolerearre wurde; dêrom bliuwt wierskynlik mar in fiif- of tsienfâldige ferheging fan yndirekte belestingen oer - in ûnmooglikheid! - of it dúdlike ynsjoch dat allinnich en allinnich it ôfskaffen fan slavernij oan rinte op jild ús rêding bringe kin. In enoarme selsbedroch wie wat de hiele oarlochsobligaasje-ekonomy wie. De Dútske naasje liende hûndert miljard fan harsels foar har oarloch. Dêrfoar beloofde se harsels 5 miljard oan rinte; se moat dêrom 5 miljard oan belestingen betelje. Alle foardiel giet nei de grutte kapitalist, dy't safolle oan kapitaaldividenden lûkt dat hy it net mear brûke kin, en dochs wurdt mar in frij beskieden persintaazje weihelle fia de belesting op kapitaaldividenden, lykas wy sjoen hawwe.

卐卐卐卐卐

Ik hoopje no troch de haadpunten fan myn presintaasje de minsklik begryplike eangst te ferdriuwen dy't in protte lêzers miskien hawwe om úteinlik de rinte-ynkomsten fan har moaie sertifikaten te ferliezen. Lit it gewoan hiel koart demonstrearre wurde mei ien foarbyld dat de hiele rinte-ekonomy in grutte selsbedroch is, en dêrby wol ik sjen nei in heger nivo fan solide middenklasse-ynkommen.

Nim oan dat it haad fan in húshâlding in ynkommen út arbeid hat fan 10.000 mark, en dêr boppe-op nochris 5000 mark út kapitaaldividenden. Yn it foarste plak sille sawat 1500 mark hjirfan betelle wurde oan direkte belestingen; dan sille teminsten 1000-1200 mark yn 'e foarm fan hege hieren wurde

Machine Translated by Google

fuorthelle foar ivich rinte. Nochris 1000 mark sille wierskynlik yn 'e foarm fan yndirekte belestingen foar in húshâlding fan fiif of seis wurde ôffierd, en no realisearret men him al dat der net folle oer is fan 'e moaie kapitaaldividenden dy't de lytse en middelgrutte kapitalisten genoaten ûnder de lokkige belestingtariven fan eardere jierren. Yndied, hjoed de dei kin der al net mear praat wurde oer "oerskot"; krekt oarsom, as men hjoed de dei sels de hjoeddeiske fantastyske belestingfoarstellen ûndersiket, sil wierskynlik folle mear ynkommen út arbeid wurde belêste.

Fansels liket de situaasje hiel oars te wêzen foar de grutte kapitalist, dy't, lit ús bygelyks sizze, mar 1 miljoen oan kapitaaldividenden ynkassearret. (Sokke minsken binne hjoed-de-dei frij talryk yn Dútslân.) Fan 'e belesting op kapitaaldividenden betellet dizze gelokkige man op syn heechst 50-60 tûzen mark. Fan yndirekte belestingen betellet hy ek net mear as de famyljeheit fan it foarige foarbyld. Mei syn budzjet kin hy ommers noch aardich noflik libje mei 40-50 tûzen mark, sels yn it hjoeddeiske djoere tiidrek. As der sawat 900.000 mark kontant foar him oerbliuwe, sil hy dêrfoar mei 5% rinte op lieningen it kommende jier nochris 45.000 mark krije en dat, neffens de wet, ten koste fan 'e wurkjende befolking.

De lytse pensjonaris dy't allinnich fan syn rinte libbet, soe sûnder mis skea lije. As er wurkje kin, moat er fansels beslute om in ynkommen te fertsjinjen út arbeid. Dêrmei situearret er himsels dan folle better as de miljoenen fan syn folkskameraden dy't neat oars hawwe as har fysike of geastlike wurkpotinsjeel. As er dat net wol, moat er syn rykdom opite. Uteinlik hat er 20 jier om der hieltyd wer oan te knabbeljen, as er it jierlikse bedrach dat er mei 5% rinte ûntfangt trochgiet te konsumearjen. Foar persoanen dy't net yn steat binne om te wurkjen, of ferswakke binne troch sykte of leeftyd, moat fansels in passend bestean regele wurde troch de ûntwikkeling fan sosjale wolwêzen foar alle segminten fan 'e befolking.

Ik stel my sosjale wolwêzen foar as folget:

Lit ús oannimme dat in âldere dame, in widdo, dy't oant no ta libje moast fan 'e rinte fan in kapitaalynvestearring fan 60.000 mark, troch de wetlik útroppen ôfskaffing fan rinteslavernij har ynkommensboarne ûntnommen wurdt. Hjir soe, troch de breedste útwreiding fan it pensjoensysteem, de earder neamde persoan de kâns krije om in pensjoen te ûntfangen dat oerienkomt mei har kapitaal, wêrmei't it jierlikse pensjoen sels ferhege wurde koe yn ferhâlding ta de foarige rinteopbringst, om ek in bepaalde kompensaasje te jaan foar de fermindere wearde fan jild sels oan dizze sirkel fan minsken. Sa koe bygelyks yn ruil foar de oerlevere 60.000 mark yn skuldynstruminten fan it Ryk, fan 'e steaten, of yn dekte obligaasjes, in jierliks libbenslang pensjoen fan 4000 mark jûn wurde. As de widdo bern hat en se wol in diel fan it fermogen oan har testamentearje, dan kin har tastien wurde dat mar 40.000 mark yn in pensjoen omset wurde, wylst de oerbleaune 20.000 foar de bern bewarre wurde soene. Fan 'e 40.000 mark koe, ôfhinklik fan 'e leeftyd fan 'e pensjoenoanfreger, oant 1/12 fan it ûntfongen kapitaal jierliks jûn wurde. Fierder moat hjir ek opmurken wurde dat, mei it stopjen fan ûnderdrukkende belestingen as gefolch fan 'e ôfskaffing fan rinteslavernij, de libbenskosten fan 'e widdo frijwat fermindere wurde sille.

It soe it berik fan dit essay fier te boppe gean om de persoanlike belangen fan elke laach fan 'e befolking yn detail te ûndersykjen. Sa'n revolúsjonêre easke kin net oer persoanlike belangen gean; dochs, as it idee fan krêft wurdt, sil men ûntdekke dat de sûnensgefolgen úteinlik elk yndividu persoanlik te goede komme.

Krekt troch it probleem dat hjirboppe al isolearre is, fan hoe't jo rintefrijstelling op oarlochsobligaasjes berikke kinne, haw ik besocht dúdlik te meitsjen dat lytse kapitalisten - wêrmei't ik al dy hûnderttûzenen bedoel dy't oantrune binne troch in hyper-Amerikaanske reklame -

Machine Translated by Google

kampanje fiere om har sparjild te brûken foar ynskriuwing op oarlochsobligaasjes - net allinich gjin foardiel krije fan rinte, om't se it fansels sels moatte betelje mei belestingen, mar, mei belestingwetjouwing dy't oanpast is foar de beskerming fan grut kapitaal, moatte se rintebetellingen stypje foar ynskriuwingen fan miljoenen mark.

It liket my ta dat, neist dizze direkte oerwagings, in berop op elkenien foar it wolwêzen fan harren bern op himsels de soargenfolle obligaasjehâlder oertsjûgje moat om it ôfsizzen fan ivige rinte op 'e skulden fan it Ryk as folslein natuerlik te akseptearjen. Wat ferliest yn dit gefal de patriot, dy't 10.000 mark oan syn heitelân yn need jûn hat, eins, oars as in woekerpriis om binnen hûndert jier 50.000 mark oan rinte te ûntfangen, sûnder sels it haadbedrach te ferminderjen? Ivige moatte syn bern en bernsbern wurkje, allinich om alle rinte te beteljen.

卐 卐 卐 卐 卐

De fraach fan werombetelling fan 'e liende bedraggen kin op ferskate manieren oplost wurde. Yn myn koart útsprutsen haadideeën oer it probleem, dy't ik op 20 novimber ferline jier [1918] yntsjinne haw by de regearing fan 'e Folkssteat Beieren [ûnder Kurt Eisner], haw ik gewoan foarsteld om werombetelling yn plak te litten fan rintebetelling tsjin in taryf fan 5% jierliks foar 20 jier. Ik leau dat ik yn it folgjende sels in folle bettere suggestje dwaan kin, dy't fanwegen syn ienfâld wis foarkar fertsjinnet: "De oarlochssertifikaten by annulearring fan rinte wurde ferklearre as faluta." Dat is it aai fan Kolumbus. It foardiel fan dizze maatregel is yn it foarste plak dat nimmen der echt wat fan fielt. De oarlochssertifikaten bliuwe yn rêst lizze yn 'e depots; mar gjin jonge minsken krije se, net mear as in boek, of in kast, of in oar nuttich objekt dat immen oan syn freon liene soe.

As men jild nedich hat, dan hellet men gewoan in oarlochsobligaasjebrief te foarskyn en betellet dêrmei. Oarlochsbriefkes hawwe ommers likefolle skientme en papierwearde as ús oare briefkes fan 10, 20, 100 en 1000 mark. Der kin wis gjin sprake wêze fan in oerstreaming fan 'e merk mei faluta yn sa'n hobbelfrije oergong fan 'e rinte-ekonomy nei de rintefrije nasjonale ekonomy.
ekonomy. Alle oarlochssertifikaten binne yndie al goed beskerme en opslein yn bankkluizen, of oare plakken fan ferbergjen dy't troch de minsken feilich achte wurde, lykas in wollen sok of in dongheap. Yndied, it kin net ûntkend wurde dat ús útjûne papierjild, safolle as sawat 40 miljard, ek net yn omloop is, mar foar it grutste part opslein wurdt op 'e hjirboppe beskreaune manier. Us needsaak oan jild yn 'e tiden fan ekonomyske bloei foar de oarloch wie ek mar sawat 4-6 miljard, en it is ûnfoarstelber dat wy hjoed mear as twa kear safolle nedich hawwe soene yn 'e hieltyd mear gewoane kontantleaze ekonomy6 .

卐 卐 卐 卐 卐

De annulearring fan rinte moat op presys deselde wize dien wurde foar alle aktiva mei fêste rinte. Foar dizze aktiva, krekt as foar aktiva dy't dividend opleverje, wurdt de oarspronklik foarstelde "werombetelling" yn jierlikse pensjoenen fan 20 of 25 jier oanrikkemandearre, foaral foar hypoteken.

De ôfskaffing fan rinteslavernij foar hypoteken betsjut sûnder mis de oplossing fan it húsfestingprobleem, de befrijing fan exorbitante hierprizen. It is hielendal net dúdlik wêrom't de hâlder

6 Yn in lettere seksje stelt Feder dat hy besletten hat dat it gewoan brûken fan oarlochssertifikaten as faluta net it rjochtfeardige is bêste idee. Hy stelt foar dat se ynstee dêrfan omset wurde moatte yn bankkredyt.

Machine Translated by Google

fan in hypoteek it ivige foardiel fan rinte hawwe moat fan in ienris liende som, wêrom't in muoiteleaze en einleaze ynstream fan guod him takend wurde moat, wêrom't de grutte massa fan in folk, allinich foar dit ûnsûne prinsipe fan rinte, jier yn, jier út hege hieren betelje moat. Lit it hiel koart ynbrutsen wurde dat fanselssprekkend gjin sprake wêze kin fan in folsleine annulearring fan hier, om't it behear en ûnderhâld fan huzen fansels konstante arbeid en jild freget. In ferleegjen fan hieren kin dus allinich barre foar safier't it út eigen beweging resulteart troch de foltôge werombetelling fan hypoteken.

Allinnich ien ding moat skerp beklamme wurde, dat it ôfskaffen fan 'e slavernij oan rinte neat te krijen hat mei ús totale wearde-produsearjende arbeid, foar safier't der gjin hinder foar de ûndernimmende geast, foar produktive arbeid, foar de fabrikaazje fan guod, foar it krijen fan rykdom foarme wurdt. Krektoarsom, lykas wy sjoen hawwe, wurdt it hiele wurkjende folk befrijd fan in ferstikkende, ûnredelike, swiere lêst; ús siellibben wurdt suvere fan in bedwelmend gif.

卐 卐 卐 卐 卐

Wy kinne fertelle hoe korrekt de fruchtberens fan it belangeprobleem yn 'e rin fan 'e skiednis erkend is, troch it feit dat geasten yn alle tiden en alle folken dermei dwaande west hawwe ...

Yn ferskate passaazjes fan it Alde Testamint, lykas Leviticus 25 en Deuteronomium 15, fine wy regeljouwing oer it stopsetten fan rinte yn 'e foarm dat it sânde jier altyd in akseptaasje of jubileum wêze moat, wêryn't alle skulden fan folkskameraden kwytskolden wurde moatte.

Solon skafte yn it jier 594 f.Kr. persoanlike skuldslavernij ôf troch wetjouwing. Dizze wet waard de grutte Seisachtheia (it ôfskodzjen fan lêsten) neamd.

Yn it âlde Rome ferbea de *Lex Gemicia* fan it jier 332 f.Kr. Romeinske boargers abrupt folslein om rinte te freegjen.

Under Justinianus waard in ferbod op gearstalde rinte ynfierd, mei de regeling dat gjin rinte mear easke wurde mocht as efterstallige rinte opboud wie oant it nivo fan it oarspronklik liende bedrach.

Paus Leo I (de Grutte) ferklearre yn it jier 443 in algemien ferbod op it nimmen fan rinte; oant doe wie it allinnich geastliken ferbean om rinte te freegjen oer in liening. It ferbod op rinte wie no ûnderdiel fan it Kanonike Rjocht en ek in bindende regeling foar de leken. Sekuliere wetjouwing kaam ek stadichoan yn oerienstimming mei kanonike opfettings, en drige sels mei straf foar it yn rekken bringen fan rinte. Wy fine dit yn 'e plysjeferordeningen fan it Hillige Roomske Ryk foar de jierren 1500, 1530 en 1577.

Fansels waarden sokke wetten no tige tsjinwurke en faak omseild, en yn dizze frij koarte histoaryske weromblik kin it allinich neamd wurde as in fernuvere histoarysk feit dat hoewol ûnder it kanonike rjocht fan 'e 11e oant 17e iuw it yn rekken bringen fan rinte ferbean wie foar kristenen, it wol tastien wie foar joaden.

It soe bûtengewoan sjarmant wêze om yn elk gefal te ûndersykjen hokker ekonomyske tumors liede ta dizze krêftige kwytskelding fan lêsten. It soe foaral weardefol wêze om te sjen hokker machten en krêften de ferboden op rinte hieltyd wer skeind hawwe.

Yn 'e Midsiuwen waard der wis faak koart wurk dien fan woekeraars; de boeren of boargers, dy't leechbloede wiene, kamen byinoar en sloegen de profiteurs dea. Tsjintwurdich hawwe wy

Machine Translated by Google

yn in folslein oare faze fan it belangeprobleem yngien. Sokke pogroms wurde tige ôfwiisd.

Ek giet it net langer om yndividuele, lokaal beheinde syktesymptomen dy't bestriden wurde kinne troch it útsnijen fan 'e pusbûse; wat der bart is in serieuze sykte fan 'e hiele minskheid.

卐卐卐卐卐

It moat mei klam beklamme wurde dat krekt ús hjoeddeiske kultuer, krekt de ynternasjonaliteit fan ekonomyske relaasjes, it belangeprinsipe sa moardnerich makket.
De foargeande histoaryske weromsjoch moat ek net beskôge wurde as in analogy foar de omstannichheden fan hjoed. Doe't de Babyloniërs de Assyrjers, de Romeinen de Kartagers, de Dútsers de Romeinen oerwûnen, wie der gjin fuortsetting fan 'e slavernij oan rinte; der wiene gjin ynternasjonale wrâldmachten. De oarloggen waarden ek net finansierd troch lienen, mar mei skatten dy't yn frede sammele waarden. David Hume jout hjir in moai oersjoch fan yn syn Essay on Public Credit. Allinnich it moderne tiidrek mei syn kontinuïteit fan eigendom en syn ynternasjonaal rjocht lit lienkapitaal ta yn it ûneinige eskalearje. De sint dy't by de berte fan Kristus tsjin rinte ynvestearre waard, bestiet net mear, om't sûnt dy tiid alle eigendomsrjochten ferskate kearen plak hawwe moatten foar geweld; yn tsjinstelling dêrmei bestiet de sint dy't de âlde Rothschild tsjin rinte ynvestearre noch, en sil bestean, as der ynternasjonaal rjocht is, foar ivich.

Derneist moat der rekken mei holden wurde dat grutte dielen fan 'e ierde pas yn 'e moderne tiid oergien binne fan natuerlike ekonomy nei jildekonomy. It is yn dit ferbân benammen wichtich dat pas midden yn 'e 19e iuw alle beheiningen op it rekkenjen fan rinte, en ek alle ferbod op rinte, ôfskaft waarden: sa, Ingelân yn it jier 1854, Denemarken 1856, België 1865, Eastenryk 1868.

Sa is it hjoeddeiske konsept fan rinte as ûnskiedber fan it besit fan jild net folle âlder as in heale ieu. Mar krekt dit rintekonsept hat derfoar soarge dat jild foar it earst feroare is yn 'e demonyske macht fan sokke universele twang dy't wy kenne leard hawwe.

De begjinnende en doe hieltyd tanimmende skulden fan steaten oan kapitalisten datearje ek pas út it midden fan 'e 19e iuw. Pas sûnt dy tiid sjogge wy de steat degradearre fan de behearder fan 'e folksmienskip ta de behearder fan kapitalistyske belangen. Dizze ûntwikkeling hat syn hichtepunt berikt yn oarlochsobligaasjes, dy't wy yn alle lannen tsjinkomme, dy't útslutend, lykas wy erkend hawwe, allinich Mammonistyske belangen tsjinje, dy't bekroand wurde moatte mei it gigantyske kredytbouwurk fan in wrâldliening.

卐卐卐卐卐

Dizze koarte weromblikken moatte it ús makliker meitsje om úteinlik los te kommen fan 'e oanname dat oan lienkapitaal de supramundane krêft liend wurde moat om ivich en ûneinich út himsels te groeien. Bejeftige mei in skriklik potinsjeel om útdroegje te kinnen. Wy moatte loskomme fan it idee dat lienkapitaal, net beynfloede troch wrâldske dieden en misdieden, boppe de wolken troanje moat, net beynfloede troch ferganklikheid, net beynfloede troch de krêften fan ferneatiging, net beynfloede troch de skotten fan ús gigantyske gewearen. Want, as sels huzen en hutten, spoarwegen en brêgen troch granaten yn stof en jiske sakje soene, sille de hypoteken noch bestean;

Machine Translated by Google

de spoarwegenobligaasjes en iepenbiere skuldsertifikaten wurde dêrtroch net útwiske. As doarpen en stêden, hiele provinsjes slachtoffer wurde fan 'e waanzinnige ferneatiging fan oarloch, wat is dan it resultaat? Nije skuldsertifikaten binne wat it betsjut. Mei eagen dy't gierigens flitsje, sjocht de Gouden Ynternasjonale dy't boppe de wolken troant, de waanzinnige stoarm fan 'e minskheid. En net lang mear is de tiid dat de hiele minskheid úteinlik allinich as belangeslaven fan it Mammonisme tsjinje sil.

It idee is ynternasjonaal; it moat de hiele wrâld befrije. Heil oan de naasje dy't earst doart de dappere stap. Al gau sille oaren folgje.

De fraach dy't faak oan my steld wurdt, oft it idee wol lanlik te realisearjen is, antwurdzje mei ja. Wy binne yntern skuldich.

Tsjin bûtenlânske rinte-oanspraken binne wy fansels foarearst machteleas; dizze moatte gewoan betelle wurde. Oermjittige kapitaalútstream moat safolle mooglik blokkearre wurde, mar, like min as de wetjouwer him ûnthâldt fan it útwurkjen fan wetten tsjin moard, deaslach, fraude, ensfh., om't der noch altyd skurken soene wêze, like min moat in folk yn syn totaliteit himsels ûnthâlde fan it nimmen fan in stap dy't erkend wurdt as needsaaklik foar it genêzen fan syn iepenbiere finânsjes, allinich fanwegen it feit dat net krekt de bêste eleminten fan it folk besykje har bút yn feiligens bûten it lân te bringen. As wy oannimme dat hûnderten miljoenen, sels miljarden oan oarlochsobligaasjesertifikaten yn it bûtenlân bestege wurde soene; sels dit koe noch gjin wichtige ympuls wêze om rinte-slavernij net ôf te skaffen; want proporsjoneel, fan 'e mear as 250 miljard mark yn fêstrinte binnenlânske ynvestearrings-aktiva, moat fierwei it grutste part noch yn it lân wêze.

Lit ús it nochris koart gearfetsje. – De ôfskaffing fan 'e slavernij oan rinte is it radikale middel foar de definitive en permaninte genêzing fan ús iepenbiere finânsjes. – De ôfskaffing fan 'e belange-mienskip betsjut de mooglikheid om ôf te sjen fan ûnderdrukkende direkte en yndirekte belestingen, om't de steatsbedriuwen, foaral nei de sosjalisaasje fan fierdere geskikte sektoaren (binnenfeart, elektrisiteit, loftferkear, ensfh.), genôch oerskotten oan 'e iepenbiere kas sille jaan om alle sosjale en kulturele taken fan 'e steat te stypjen.

Neist dizze finansjele oerweging sil it ôfskaffen fan 'e belange-mienskip produktive arbeid yn alle sektoaren de prioriteit jaan dy't it fertsjinnet. Jild wurdt wer weromjûn oan 'e rol dy't derby past, om in tsjinner te wêzen yn 'e krêftige driuwfear fan ús nasjonale ekonomy. *It sil wer wurde wat it is, in bon foar foltôge arbeid,* en dêrmei wurdt it paad frijmakke foar in heger doel, foar it ûnthâlden fan 'e razende jildlust fan ús tiidrek.

It idee wiist nei it oprjochtsjen fan in ferienige front fan 'e hiele wurkjende befolking: fan 'e ûnbesitte arbeider dy't, lykas wy sjoen hawwe, tige swier belêste wurdt mei yndirekte belestingen foar it befredigjen fan lienkapitaal, fia de hiele boargerlike klasse fan amtners en meiwurkers, fan 'e lânbou- en lytse-hannelsmiddenklasse, dy't de ûnmeilydsume tirannie fan jild fiele yn 'e foarm fan earme húsfesting, hier fan lân, bankrinte, ensafuorthinne, oant de liedende hollen, útfiners en direkteuren fan ús grutte yndustry, dy't allegear min ofte mear fêst sitte yn 'e klauwen fan it grutte lienkapitaal, foar wa't de earste taak fan it libben altyd is om te wurkjen foar pensjoenen, dividenden en rinte foar de jildmachten dy't efter de skermen spylje. Net minder hearre alle sirkels fan 'e intelligentsia - keunstners, skriuwers, akteurs, gelearden, en ek oare ûnôfhinklike professionals - ta dizze groep.

Hoewol't grut lienkapitaal, as groep natuerlike persoanen of as de personifikaasje fan it rinteprinsipe, bewust of ynstinktyf besiket it feit fan syn grinsleaze kontrôlelust te ferbergjen, en hoewol't ús hiele juridyske tradysje basearre op it Romeinske rjocht, dus op it rjocht dat tsjinne foar de beskerming fan in plutokrasy, altyd sa sterk de klam lein hat op 'e beskerming fan eigendom en dêrmei it rjochtsgefoel fan ús folk trochdrongen hat, is *de ôfskaffing fan 'e slavernij fan rinte op...*

Machine Translated by Google

jild moat komme, as de ienige wei út 'e driigjende ekonomyske slavernij fan 'e hiele wrâld troch de Gouden Ynternasjonale, as ien fan 'e manieren om it gif fan it Mammonisme mei syn korrupsje en fersmoarging fan 'e mentaliteit fan ús tiidrek te ferdriuwen.

De omsetting fan oarlochsobligaasjes yn bankkredyt

De eask yn §1, foar it omsetten fan oarlochsobligaasjesertifikaten ensfh. yn wettich betelmiddel, is ferskate kearen beantwurde mei it beswier dat it betsjutte soe dat de merk oermjittich mei faluta oerstreamd wurde soe. Dit beswier is op himsels frijwat ferkeard. Ynflaasje komt troch it allinnich bestean fan oarlochsobligaasjes.

It is lykwols wier dat, nettsjinsteande syn ferkeardens, de soarch oer de fysike oanwêzigens fan dizze papieren dy't as faluta ferklearre binne, net fuortgiet, en dêrom, nettsjinsteande dat it unrealistysk is, kin dizze soarch ûngelokkige side-effekten hawwe, as wie der eins in nije ynflaasje plakfûn. Dêrom, mei it wizigjen fan § 1, easkje wy, nei wetjouwende ôfskaffing fan 'e ferplichting om rinte te beteljen, konverzje fan oarlochsobligaasjesertifikaten, tegearre mei oare iepenbiere obligaasjes, [net yn faluta mar] yn bankkredyt.

Dizze formulearring hat it grutte foardiel dat it fysike bestean fan oarlochsobligaasjes as papier ophâlde soe; de oarlochsobligaasjesertifikaten soene troch banken, bankiers, sparbanken, ensfh. oan 'e Reichsbank levere wurde, en soene ferneatige wurde nei't in kredytnota foar de nominale wearde útjûn is. Dêrmei soe hast elkenien yn Dútslân in bankkredyt krije, in iepen bankrekken dy't hy brûke koe.

Sa'n proseduere soe ek it grutte foardiel hawwe dat it behâld fan gruttere ynvestearrings yn partikulier besit net mooglik wêze soe, om't nei it ferrinnen fan in bepaalde deadline de net-levere sertifikaten ûnjildich ferklearre wurde soene.

Fierder soe it teminsten mooglik wêze om te kontrolearjen hoefolle oarlochsobligaasjes bûten it lân bestege wurde [en sadwaande de hannelsbalâns fan Dútslân beynfloedet]. It lêste punt moat lykwols op gjin inkelde manier de ferfolling fan 'e ôfskaffing fan 'e slavernij oan rinte blokkearje. Om't wy ús eins te swak fiele yn ferliking mei it bûtenlân, moatte wy (allinich) foldwaan oan 'e rinte-easken dy't ús fanút it bûtenlân konfrontearje. Persoanlik bin ik folslein fan betinken dat wy ek de annulearring fan rinte, sels foar bûtenlânske obligaasjehâlders, hanthavenje moatte. Wy hoege net bang te wêzen dat bûtenlânske rinte-easken mei wapensmacht ôftwongen wurde soene, om't der safolle foarútgong west hat yn it weromkommen [fan oarlochswaansin] nei eat dat liket op selsbewustwêzen, en noch nea yn 'e skiednis is in oarlochsachtige aksje ûndernommen tsjin in grutte steat fanwegen finansjele maatregels dy't partikulieren beynfloedzje.
It moat ek net foarsteld wurde dat sels it Frânske folk in ultimatum oan Dútslân stelle soe fanwegen de rinte-oanspraken fan 'e hearen Mayer, Schulze en Cohn út Dútslân, basearre op har Dútske oarlochsobligaasjes dy't oer de grins droegen waarden.

Dêrneist soe it mooglik wêze, om sels de skyn fan in steatsfallisemint foar de rest fan 'e wrâld te foarkommen, om in loterij fan 'e oarlochsobligaasje te hâlden, dy't dan fansels maklik manipulearre wurde koe op basis fan statistiken dy't krigen waarden troch de fereaske levering fan sertifikaten, sadat earst allinich de nûmers dy't nei alle gedachten ta minsken yn it bûtenlân hearden, lutsen en ôfbetelle wurde soene yn Ryksbankbiljetten.

In tredde ding soe lykwols de wolkomme fêststelling wêze fan 'e ferdieling fan oarlochsobligaasjes, en de begeliedende kâns dy't noch bestiet foar in bûtengewoan ienfâldige ynning fan 'e rykdombelesting, wylst de beurzen fansels allinich de kantoaren fan 'e Reichsbank hoege te ynstruearjen om de rekken fan de hear NN mei safolle en safolle mark oan belesting te belêsten. Op dizze manier belesting-

Machine Translated by Google

betellingen soene folle makliker wêze - hoewol it rjocht fan berop fan 'e belestingbetellers fansels yn syn folsleine omfang bestean bliuwe soe.

Mei sa'n transformaasje (konverzje) fan oarlochsobligaasjes yn bankkredyten koe ek in bepaalde sosjale nivellering berikt wurde, foar safier't lytsere ynvestearrings yn oarlochsobligaasjes, dus alle lytse ynskriuwingen fan al dyjingen foar wa't it ynskriuwingen fan oarlochsobligaasjes echt as in patriottyske died beskôge wurde moat; lit ús sizze oant 5 of 10 tûzen mark, soene goedmakke wurde tsjin pari, wylst alle gruttere ynskriuwingen goedskreaun wurde koene tsjin in fêst te stellen taryf. De kredyten foar alle oare oerheidspapieren soene presys itselde behannele wurde.

Spesjale opmerkings oer de fraach nei wet yn 'e Manifest

Oer § 1

It is folslein ûnmisber dat alle steatlike en gemeentlike skuld-abonneminten op deselde wize behannele wurde, om't allinich sa'n unitaire grutskalige regeling fan ús hiele monetêre systeem, hân yn hân mei de ôfskaffing fan rinte-slavernij, ymplementearre wurde kin.

Op § 2

It is al dúdlik dat de ôfskaffing fan rinteslavernij tagelyk tapast wurde moat op alle oare papieren mei fêste rinte, om gjin absurde boom yn dizze papieren te feroarsaakjen, dy't fansels foarkomme soe as allinich de iepenbiere papieren rintefrij ferklearre waarden. De fermindering fan 'e skuld as sadanich soe berikt wurde troch jierlikse werombetelling, wêrby't in konstante en konsekwinte ûntskuldiging fan alle skuldbelaste objekten berikt wurde soe.

Op § 3

Dizze paragraaf is tige nau ferbûn mei de foargeande, lykas mei de eask foar nasjonalisaasje fan hypoteeklieningen yn § 5. De boer of hûseigner dy't lêst hat fan hypoteken bliuwt, lykas earder, it bedrach betelje dat hy oan syn skuldeaskers betelje moast, mar net langer as ivige rinte, mar as werombetelling. Sa sil nei 20, 25 of 30 jier, ôfhinklik fan 'e besteande rinte, it eigendom fan lân en hûs frij wêze fan skuld. (De hypoteekbank kin fan har kant fansels allinich yn dizze tiid trochgean mei it beteljen fan rinte oer dekte obligaasjes oan hâlders fan dekte obligaasjes.) Hân yn hân mei dizze befrijing fan skuld ûntstiet it eigendomsrjocht fan 'e mienskip op it ûnreplik guod dat frij is fan hypoteken.

In universeel register fan wenten, of leaver in kadaster fan ûnreplik guod, soe earst komme moatte; om't skuldfrij eigendom fan ûnreplik guod fansels ek rjocht hat op werombetelling fan ynvestearre kapitaal, en ek in permaninte oanspraak op in diel fan 'e hier, om alle kosten, útjeften, ensafuorthinne te beteljen dy't komme mei eigendom fan ûnreplik guod, lykas passende kompensaasje foar wurk dat de eigener sels docht[7] .

Lit ús dit yn grutte linen beskôgje mei it foarbyld fan in stedsk appartemintegebou.
It hûs hat in wearde fan 100.000 mark. Dêrfoaroer wurdt in ynvestearring fan in hypoteekbank fan 50.000 mark tsjin 4% yn posysje 1 registrearre, in net-bedriuwsynvestearring fan 20.000 mark tsjin 5% yn

7 De ferbining tusken it wenningregister en de rjochten fan skuldfrije eigners is ferbjusterjend, útsein as it idee is om de groei fan hierpanden sa te behearjen dat it ridlik rendabel bliuwt.

Machine Translated by Google

posysje 2, en 30.000 mark is it bedrach dat de hûseigner sels ynvestearre hat. De ynkomsten út hier binne 7000 mark. Hjirfan moatte 2000 mark betelle wurde foar de earste hypoteek, 1000 mark foar de twadde hypoteek, en 1000 mark foar útjeften, útjeften, ensafuorthinne: yn totaal 4000 mark. Sa bliuwe der 3000 mark oer foar de hûseigner as rintebetelling [sa te sizzen] foar syn eigen ynvestearre kapitaal fan 30.000 mark.

Nei de ynfiering fan 'e wetlike ôfskaffing fan rinte op jild is de situaasje nei tsien jier as folget: 1e hypoteek 30.000 mark, 2e hypoteek 10.000 mark. De hûseigner hat syn kapitaalynvestearring folslein werom krigen, mar oan 'e oare kant is der in nij, iepenbier eigendomsrjocht fan 50.000 mark. Dêrmei begjint it rjocht fan 'e steat om in stim te hawwen oer fierdere ynkomsten út hier en it bepalen fan 'e hichte fan 'e hier8 .

It soe no ûnrjochtfeardich wêze, wat de werombetelling oanbelanget, om de hûseigner op itselde nivo te setten as hypoteken. Want syn kapitaal is net suver lienkapitaal yn 'e smelle sin dat beynfloede wurde moat troch it ôfskaffen fan rinteslavernij; hjir hawwe wy it oer "risikokapitaal", spesifyk oer jild dat omset wurdt yn in weardefol guod, spesifyk in hûs. It is dêrom oan 'e hûseigner oft er in langere betellingsdoer takend wurdt, of in oerienkommende persintaazje dat permanint opnommen is yn 'e eksploitaasjekosten fan it hûs.

It kin hjir net it doel wêze om bindende foarstellen te dwaan; hjir wurde allinich suggestjes dien oer hoe't in wriuwingleaze oergong fan 'e rinte-ekonomy nei de rintefrije ekonomy sels op it mêd fan ûnreplik guod plakfine kin.

Om it foarbyld te foltôgjen, lit de status nei 25 jier as folget oannommen wurde: tsjin dy tiid binne alle hypoteken ôfbetelle; allinich de permaninte útjeften binne itselde of, fanwegen de hegere leeftyd fan it hûs, ferhege fan 1000 mark nei miskien 1500 mark. Lit it rendemint dat de hûseigner fan dit bedrach krijt ek sawat 1000 oant 1500 mark wêze; dus liket it derop dat sawat 3000 mark fan 'e hierynkomsten geane om net-ûnderhannelbere kosten te dekken, wylst de oerbleaune 4000 fan 'e oarspronklike 7000 oan hierynkomsten frij beskikber wêze soene. De steat hat dus de mooglikheid om de hieren mei mear as de helte te ferleegjen; it sil dit bygelyks dwaan yn arbeiderswenten, of de steat kin de hieren mei mar 20, 30 of 40% ferminderje, en sa út it ferskil in enoarme boarne fan ynkomsten krije foar oare iepenbiere behoeften, foaral fansels foar iepenbier útfierde hûsbou. Foar hearehuzen wurde de hierprizen net ferlege, of net folle ferlege, wêrtroch't tige grutte ekstra middels beskikber komme foar de bettere bou fan huzen, of foar spesjale sosjale doelen. Dizze takomstige steat fan saken lit lykwols sjen - en ik hâld dit foar in tige fruchtber perspektyf - de ynderlike rjochtfeardiging foar de mienskip (steat) sels no om mei te dwaan oan it bepalen fan 'e hierhichte op' e manier dy't ik hjirboppe sketst haw, mei in ferleeging fan 'e hier foar arbeiderswenten.

Yn it groeiende rjocht fan 'e steat om diel te nimmen oan ûnreplik guod-eigendom leit ek de basis foar in sûne útjeftebank, en it útjaan fan kredyt oan hypoteekkrediteurs.

Oer § 4 en 5

Dizze paragrafen easkje de sosjalisaasje fan it hiele monetêre systeem. Jild is allinnich en útslutend in bon foar foltôge arbeid útjûn troch in mienskip dy't syn eigen hat.

---

8 Feder seit net hoe't er it sifer fan 50.000 mark ôfleidt: it is de helte fan 'e wearde fan it appartemintegebou, mar ek gelyk oan it bedrach fan 'e bedriuwshypteek. Wierskynlik it wichtichste feit is dat it net mear is as it bedrach dat oan hypoteken te beteljen is, en dêrom gjin pine feroarsaket foar de hûseigner. Wierskynlik, sjoen de klam dy't Feder leit op in pineleaze oergong, as it bedrach dat oan it hûs te beteljen is minder wie as de helte fan 'e wearde, soe de steat neffens it plan fan Feder noch altyd gjin oandiel yn it eigendom opeaskje dat grutter is as wat oan hypoteken te beteljen is.

Machine Translated by Google

steat. It útjaan fan jildtokens is ien fan 'e soevereine fûnemintele rjochten fan 'e steat. It ferfalskjen fan 'e jildtokens fan 'e steat is ûnderwurpen oan 'e swierste straffen; *dêrom is it in frij krêftige maatskiplike easkdat it monetêre systeem ûnder kontrôle fan 'e kollektiviteit pleatst wurdt.* De arbeidskrêft fan 'e kollektiviteit is it ienige substraat fan jildtokens, en allinich it net wurdearjen fan dit fûnemintele feit hat yn 't algemien laat ta de efterútgong fan ús iepenbiere finânsjes en ta folsleine anargy fan it monetêre systeem yn 't algemien.

Mei it opjaan fan persoanlik en kommersjeel kredyt troch partikuliere bankiers, foarsteld yn § 5, wurdt in djippere ynsnijing makke yn it totale kredytsysteem. Foar it steatskredytsysteem, lykas foar gemeentlik en sels ûnreplik guodkredyt, moat men mei de grutste strangens en enerzjy fêsthâlde oan it ôfskaffen fan rinteslavernij, om't it de ûnmisbere betingst is foar de sosjale steat yn 't algemien.

De situaasje is oars mei persoanlik kredyt. Wy easkje ek, op himsels, de rinteleazens fan persoanlik kredyt; mar dizze eask draacht net itselde enoarme en prinsipieel belang. Wy tinke oan de 250 miljard oan fêstrinte lienkapitaal yn ferliking mei
de ienige 12 miljard yn dividend-útkearende oandielen.

Al sokke kredyten, oandielen, dielname-sertifikaten, mynbou-oandielen, oandielhâlders, ensafuorthinne, binne risikokapitaal. De opbringst fan dit kapitaal hinget ôf fan 'e yndustry en effisjinsje fan dy persoanen oan wa't it jild tabetroud waard. Hjir komt it elemint fan risiko en gefaar fan ferlies dus yn it spul, tegearre mei de fraach fan persoanlik fertrouwen. Dêrfoar liket in bepaalde kompensaasje fan in spesjale soarte noch altyd ûnmisber. De eigener fan oandielen ensafuorthinne wurdt op gjin inkelde manier kompensearre of profitearre as de ûndernimming dêr't hy syn jild oan tabetroud hat neat fertsjinnet. Hy ferliest syn jild folslein as de ûndernimming ynstoart.

It is oars mei bygelyks de eigener fan obligaasjes fan 'e Reicheisenbahn.
De spoarwegen fan it Ryk [yn Elsaß-Lothringen] binne folslein ferlern gien mei it ferlies fan Elsaß-Lothringen. Dochs bliuwt de hâlder fan spoarwegenobligaasjes syn rintebetellingen ûntfangen. Fan wa? Fan 'e belestingen fan 'e kollektiviteit. De spoarwegen kinne wurkje mei in tekoartsaldo fan elke grutte lykas yn Prusen en Beieren yn it lêste jier; dochs krije de obligaasjehâlders har rintebetellingen krekt itselde. Fan wa? Fan tribute betelle út it wurkpotinsjeel en de konsumpsje fan 'e wurkjende befolking.

Men soe dit fûnemintele ûnderskied gewoan perfekt dúdlik meitsje wolle, om úteinlik
om te erkennen wêr't de vampier sûget oan it wurkpotinsjeel fan 'e minsken.

Sa moat persoanlik kredyt bliuwe, of leaver wer tawiisd wurde, oan persoanlike hannel fia de partikuliere bank. De persoanlike effisjinsje fan 'e kredytsiker, dêr't de bankier persoanlik mei bekend is, moat wer de bepalende faktor wurde foar persoanlik kredyt. De troch de steat fêststelde fergoedingen sille harsels regelje, yn oerienstimming mei de floeiberens fan jild dy't yn alle gefallen sil begjinne mei de ôfskaffing fan rinteslavernij.

Oer § 6

It wichtichste punt fan § 5 is ek jildich foar dividend-aktiva yn it bysûnder. Yn it belang fan 'e sosjale steatsmienskip moat easke wurde dat in werombetelling fan it ienris liende kapitaal ek foar de grutte yndustriële ûndernimmingen besocht wurdt - om hjir in fermindering fan 'e skulden fan 'e yndividuele yndustriële bedriuwen te berikken tsjin dyjingen dy't allinich ynvestearders binne.

Want eins werhellet wat wy waarnimme koene yn 'e relaasje fan lienkapitaal ta alle folken himsels hjir op in lytsere skaal. Ek hjir eksploitearret de kapitalist de arbeider, de

Machine Translated by Google

foarman, de yngenieur, de ûndernimmer, allegearre likegoed, om't de twang om dividenden te fertsjinjen foarrang krijt9 .

As wy lykwols de befrijing fan yndustryen en bedriuwen berikke fan 'e ivige rinte-sûger, dan is de wei frij foar it ferleegjen fan prizen fan produkten, en foar de levering en ferdieling fan mearwearde, foar in part oan 'e mienskip, foar in part oan 'e arbeiders, it middenmanagement en de rieden fan bestjoer fan 'e bepaalde bedriuwen, dus oan dyjingen dy't eins allinnich produksje en wearden skeppe.

Op § 7

Yn dizze paragraaf komt fansels ek it hiele fjild fan fersekering yn it spul, dat op in analoge rintefrije basis konstruearre wurde kin. De betelle preemjes kinne net groeie troch tafoeging fan rinte; leaver sille de fersekeringsmaatskippijen sparjildynstellingen wurde; mei oare wurden, it risiko en foardiel fan fersekering bliuwe behâlden. Hjirfoar moat de politike mienskip ferantwurdlik wêze.

Op § 8

Oangeande de devaluaasje fan ús jild, dy't allinnich ûntstien is troch de enoarme massa fan ús ûntelbere skuldsertifikaten, easkje wy in sterk gradearre fermogensbelesting. Wy lizze de klam hjiryn op "sterk gradearre".

In [flakke] rykdomsbelesting [mei it doel] it ferminderjen fan it oantal bankbiljetten en sa fierder soe neat oars wêze as selsbedroch wêrby't men sân yn 'e eagen fan 'e minsken smyt. Want as ik ek de helte fan alle rykdom oeral yn beslach nim en betelling yn obligaasjes ûntfang en dizze ferpulp, dan wurdt dêrmei allinich in fermindering fan 'e hoemannichte papier berikt, wylst yn ruil dêrfoar in konverzjefaktor de fiktive wearde fan 'e totaliteit fan sirkulearjend papier nei itselde nivo as earder sil ferheegje. De werklike wearde heart altyd allinich ta guod foar konsumpsje en guod foar gebrûk, nea ta de papieren bonnen foar foltôge arbeid.

In oare fraach is oft de bûtenlânske wikselkoers fan ús markfaluta ferbettere wurde kin. Mar sels dizze ferbettering fan 'e wikselkoers is úteinlik wer allinich ôfhinklik fan wurkpotinsjeel en produksje, mei oare wurden de mooglikheid foar produksje fan ús totale nasjonale ekonomy.

De beswieren en harren wjerlegging

Noch nea hat in idee himsels sûnder tsjinstân fêstigje kinnen, en alhiel net in idee dat sa'n radikale ôfwiking makket fan 'e lang fêststelde oannames oer de hilligens en ûnskeinberens fan belang. Mei de beswieren dy't al oanhelle binne en dyjingen dy't ferwachte binne, is der altyd in twafâldige observaasje te meitsjen: earst moat frege wurde hokker diel fan 'e oanhelle beswieren basearre is op opsetlike ferfoarming fan it idee fan ôfskaffing fan belangeslavernij, en twadde, wat moat sein wurde as antwurd op alle oprjochte en feit-basearre twifels?

De meast foarkommende beswier is de bewearing: sûnder it yn rekken bringen fan rinte sil nimmen jild liene.

9 Dit is in probleem fan oandielbedriuwen. Bedriuwen dy't frij en dúdlik eigendom binne fan famyljes, lykas gewoan is yn Dútslân, hawwe dizze eigenskip net.

Machine Translated by Google

Wy wolle eins net mear dat immen syn jild útlient. Kredyt wie de trúk, wie de fal, dêr't ús ekonomy yn telâne kaam, en dêr't er no hulpeloos yn finzen sit.

As it folk echt driuwend mear kapitaal nedich hat, dan krijt it it nedige jild rintefrij by de sintrale steatskas, wêrby't allinnich werombetelling nedich is. Uteinlik sil it nije bankbiljetten útjaan. Wêrom soe it rinte-dragende sertifikaten útjaan?! Oft it papier rinte draacht of net makket gjin ferskil! De ienige en ienige stipe is it wurkpotinsjeel en belestingpotinsjeel fan it folk. Wêrom elke iepenbiere útjefte fan it begjin ôf belastje mei it leaden gewicht fan ivige rinte?

Ja, mar hoe moat de steat syn kulturele wurk foar de mienskip ferfolje? It hat noch altyd nedich jild en kin allinnich earlik wêze yn dizze taak troch middel fan lieningen dy't rinte freegje.

Dizze útspraak is basearre op in folslein Mammonistyske manier fan tinken. It soe nei in yngeande lêzing fan dit Manifest bewust berekkene wurde moatte foar mislieding; want yn it foarste plak hawwe wy bewiisd dat nei de ôfskaffing fan rinteslavernij alle kulturele en sosjale taken fan 'e steat kinne wurde dekt út steatseigene bedriuwen, út 'e ynkomsten fan 'e posttsjinst, spoarwegen, minen, bosken, ensafuorthinne, sûnder fierdere saken. Yn it twadde plak hat de soevereine folksteat [Volksstaat] de macht om op elk momint spesjale kulturele taken te fersoargjen troch de útjefte fan rintefrije weardetokens yn plak fan 'e rintedragende sertifikaten dy't ferklearre binne as de regel yn 'e Mammonistyske steat. It is folslein ûnmooglik om te sjen wêrom't de steat spesjale kulturele taken, lykas spoarwegen, kanalen en wetterkrêftbou, djoerder meitsje moat foar himsels mei in ivige belofte fan rinte dy't folslein ûnnedich is. As it de kosten fan 'e bou net betelje kin út 'e ynkomsten fan syn hjoeddeistige steatseigene bedriuwen, dan is der gjin reden om te sjen wêrom't de steat it jild net oanmeitsje moat; it soevereine folk moat der yndie foar betelje, wylst it krekt dit jild as betelmiddel erkent. Wêrom lykwols soe it folk, mei syn hiele wurk- en belestingpotinsjeel, efter in oar stikje papier stean (de rintelieningen), dat it folk yn syn totaliteit allinich in ivige rinteferplichting opleit foar it foardiel fan 'e kapitalist!? Dêrom, fuort mei dizze obsesje fan 'e Mammonistyske steat!

De kapitalisten sille dan gewoan de útjûne papieren biljetten pakke en papier sammelje jild.

Dit wurdt op twa manieren wjerlein. Earst soe de eask dat it besit fan jild allinnich al ûnrendabel makke wurde moat, dan fansels al foldien wêze, en de ôfskaffing fan rinteslavernij frijwillich ûndernommen troch de kapitalisten sels, om't de kapitalist út eigen beweging rinte ôfswarret as er syn papieren biljetten thús opstapelt. Twad, de eangst fan 'e kapitalist foar syn jild makket it ûnwierskynlik; men hoecht allinnich de slapeloze nachten foar te stellen fan 'e jildhoarder dy't grutte sommen jild thús opstapelt hâldt en syn besit konstant bedrige sjen moat troch dieven, rôvers, ynbrekkers, hûssykingen, brân en oerstreaming. Ik bin derfan oertsjûge dat de oprjochte boarger dizze soargen yn koarte tiid wurch wurde soe en al gau syn wei nei de steatsbank fine soe. De steatsbank jout in ûntfangstbewiis út en is no wetlik ferantwurdlik foar de rekken, mar net foar rintebetellingen. Oars bliuwt fansels noch in tredde mooglikheid iepen foar elkenien, spesifyk om mei syn jild te wurkjen, wearden te skeppen en guod te meitsjen, diel te nimmen oan yndustriële ûndernimmingen, syn libben hieltyd riker en moaier te meitsjen, keunst en wittenskip te stypjen, koartsein om foardielich gebrûk te meitsjen fan syn jild wylst hy de Kultus fan Mammon ôfwiist.

It kin lykwols noch barre dat partikuliere kapitaalferlet foar bepaalde doelen driuwend ûntstiet, bygelyks foar it testen fan útfiningen, it oprjochtsjen fan bedriuwen troch jonge, betûfte ambachtslju of sakelju, ensfh.

Machine Translated by Google

Om te begjinnen, dit hat neat te krijen mei it ôfskaffen fan rinteslavernij!
Want, yn it foarste plak, moat men logysk oannimme dat de kapitalist, dy't nei it ôfskaffen fan rinte-slavernij fansels gjin kâns mear hat om syn jild bomfêst te ynvestearjen en ydele konsumpsje fan rinte te ferwachtsjen, leaver, lykas yn in earder tiidrek, geneigd sil wêze om syn jild foar sokke doelen te riskearjen, sadat in gebrek oan of need yn dizze rjochting dêrom folle minder sil foarkomme as oant no ta. Of hat men net krekt oarsom hieltyd wer fan 'e effisjinte sakelju, fan 'e tûkste útfiners, krekt de klacht heard oer hoe dreech it is om jild te krijen yn 'e Mammonistyske steat foar sokke doelen, útsein as in "dividend" garandearre wurde koe? Yn it twadde plak moat it de taak fan 'e kommende steat wêze om elke kompetinte krêft te befoarderjen troch royale stipe. Der wiene yndie sels foar no al begjinsels hjirfan yn 'e âlde burokratyske steat, mar sa lytshertich dat, ynstee fan in stimulâns, in remming en tsjinsin ûntstie, fanwegen de treiterjende regeljouwing dy't gepaard gie mei it jaan fan iepenbiere stipe. Yn it tredde plak lit opmurken wurde dat mei de tawizing fan ferskate miljoenen marken enoarm folle berikt wurde koe. De freugde fan it arbeid, de ynspanning en trochsettingsfermogen fan 'e Dútske útfiner, yngenieur, ambachtsman, ensfh. is sa grut dat, troch it rjocht fan 'e steat op dielname oan 'e resultaten fan gelokkige útfiningen, de útjeften wierskynlik ryklik beleanne wurde soene (Ingelân as foarbyld).

De ôfskaffing fan rinte-slavernij liedt needsaaklikerwize ta de útputting fan rykdom.

Oho! Wa beweart dat? Mar fansels! Wa't syn libben oanpast hat oan it ferbrûk fan syn rintebetellingen op kapitaal en him net foarnimme kin om te wurkjen, mei him is it wis wier: troch 5% jierliks te ferbrûken sil hy syn rykdom yn 20 jier folslein útput hawwe. Fansels, mar dat is yndie hielendal yn oarder! Wat wy wolle is krekt de ôfskaffing fan rinteslavernij; wy wolle dat libjen fan in pensjoen ophâldt it heechste ideaal fan 'e boarger te wêzen. Wy wolle in ein meitsje oan dizze Mammonistyske dekadinsje; yndie, wy wolle net langer tolerearje dat ien, dat in protte, allinnich permanint yn komfort libje kinne fan rintebetellingen op lieningen - mei oare wurden ten koste fan oaren!

Ik werhelje: it is ek hielendal net wier dat it ôfskaffen fan 'e hearskippij fan rinte soe liede ta it eliminearjen en útputten fan rykdom. Krektoarsom, it ôfskaffen fan rinteslavernij soe de skepping fan rykdom befoarderje basearre op arbeid dy't guod makket en wearde produseart, ûntlêste en befrijd fan ivige rinte-útjeften. It ôfskaffen fan rinteslavernij liedt, lykas wy sjoen hawwe, ta in wiidweidige ferleeging fan kosten yn it hiele libben; it ûntlêstet ús fan it oermjittige gewicht fan belesting, sadat foar elke wurkjende man de mooglikheid om sparjen te sammeljen yn 'e takomst grutter moat wêze as oant no ta. Noch ien ding! De guod- en weardeprodusearjende nasjonaal-ekonomyske arbeid fan yndustry, hannel en hannel wurdt op gjin inkelde manier hindere, mar úterst befoardere troch it ôfskaffen fan rinteslavernij.

Wat krijt de arbeider as kapitalisten gjin rintebetellingen mear ûntfange?

Dizze fraach soe eins net mear opkomme moatte! Yn it foarste plak wie it fansels de konstante striidkreet fan 'e arbeid dat de kapitalisten de arbeiders eksploitearje soene; yn it twadde plak hawwe wy yndie dúdlik en dúdlik sjoen dat it de arbeider is, mear as elkenien oars, dy't de rinte op lieningen betelje moat. [Mei oare wurden, wat de arbeider krijt binne legere belestingen en legere libbenskosten.]

De bannen fan 'e famylje wurde ferswakke en skansearre as men gjin rykdom efterlitte kin foar de bern.

Ja, wat is hjir de realiteit? Oer it algemien tink ik dat jild hast neat te krijen hat mei it gefoel fan famylje. Of hat men heard dat de bern fan rikere âlden oanhâlde

Machine Translated by Google

harren âlden mear as dy fan earme âlden? Of hâlde rike âlden mear fan harren bern as fan de minder begoedige? Wat is wierskynlik wichtiger foar de bern, dat harren âlden harren de bêst mooglike opfieding regelje en harren wat dissipline leare litte, harren opfiede ta ynspannende, sûne en moedige minsken, of dat se de grutst mooglike jildsek foar harren efterlitte?

Yn bysûndere gefallen sil in rjochtfeardige stribjen om de finansjele takomst fan 'e bern feilich te stellen sûnder mis erkend wurde moatte. Dit stribjen, en dus de sparsamens fan 'e âlden foar harren bern, sil op gjin inkelde manier negatyf beynfloede wurde troch it ôfskaffen fan rinteslavernij; krekt oarsom. De mooglikheid om te besparjen sil grutter wurde, as ús nasjonale ekonomy befrijd wurdt fan 'e allesomfiemjende druk fan rinteslavernij.

Wy hawwe sjoen út it foarbyld fan 'e man mei in ynkommen fan 10.000 mark en in pensjoenynkommen fan 5000 mark dat alle middelgrutte en lytsere fermogens eins fan elk foardielich effekt beroofd wurde troch de omwei fan 'e direkte en yndirekte belestingen fan wenninghier en sa fierder. Ik kin net faak genôch werhelje: rinte op obligaasjes foar besitters fan lytse en middelgrutte hoemannichten rykdom is in oplichterij, in selsbedroch, in rûntsje rinnen, mar it grutte kapitaal hat troch syn tawijde parse frij diabolysk it leauwen yn 'e hilligens en ûnoantaastberens fan rinte ferspraat en yn 'e hiele wrâld ferkundige. It lit elkenien skynber dielnimme oan 'e moaie, ferdôvjende konsumpsje fan rinte, om it minne gewisse yn 'e sliep te wiegjen dat steefêst gepaard moat gean mei idle, arbeidsleaze konsumpsje fan rinte - en om kameraden te rekrutearjen foar de striid, foar de ferdigening fan dit heechste goed fan it Mammonisme.

De amtner, de steatsman, sil sizze: de steat kin de ferplichting dy't er oan syn skuldeaskers oannommen hat, net ôfsizze.

Wat betsjut "ferplichtingen"? Is it op ien of oare manier moreel om ferplichtingen oan te gean wêrfan de steat fan it begjin ôf witte moat dat it dizze ferplichtingen allinich neikomme kin as it de rinte fan 'e skuldeaskers ôfnimt fia direkte en yndirekte belestingen yn presys itselde bedrach? Wêr is de moraliteit dêryn? Of is it miskien net earliker om ta te jaan: "Ik kin de rinte allinich betelje as ik likefolle oan belestingen ynnim - mar yn 'e oarloch moast ik absolút jild hawwe, en dêrfoar die ik de oplichterij mei de oarlochsobligaasje; jimme moatte my ferjaan, leafste minsken; it wie úteinlik foar jimme, en no wolle wy gjin ferskûlplak mear spielje; ik, de steat, betelje gjin rinte en jimme, de belestingbeteller, hoege gjin belesting te beteljen foar de rinte; dat sil ús transaksjes flink ferienfâldigje. Sa sille wy it dwaan sûnder de enoarme belestingburokrasy en ek sûnder de bûtengewoane belangebetsjinjende burokrasy. Rjochts? Hawwe wy in deal?" En jo, hear Scheidemann, set jo namme net wer op elke reklamepylder as steatssekretaris fan 'e âlde kompromisregearing te midden fan ûnferstannige ferklearrings oangeande de feiligens en ûnoantaastberens fan 'e oarlochsbân. Jo bringe josels allinich yn ferlegenens: it foardiel fan 'e hiele oplichterij is yndie allinnich en allinnich nei grut lienkapitaal gien.

Finansjele amtners en bankprofessionals ferklearje dat it ôfskaffen fan slavernij oan rinte op oarlochsobligaasjes en iepenbiere skulden ûnmooglik is, om't it synonym is mei iepenbier fallisemint.

Jo sille my ferjaan: neffens jo taspraken binne wy yndied iepenbier fallyt of moatte wy dat wurde. In iepenlike ferklearring fan iepenbier fallyt soe lykwols de grutste dommens wêze dy't wy begean kinne: oan 'e werklike ynkompetinsje fan 'e hjoeddeiske machthawwers soe it te betiid de histoaryske befêstiging fan dizze ynkompetinsje tafoegje.

Wêrom fallisemint oanfreegje? As ik 3 marken út 'e rjochter broeksbûse yn 'e lofter set haw, Ik moat dêrom noch altyd net it fallisemint fan 'e rjochter broeksek ferklearje!

Machine Translated by Google

Mei de oarlochsliening wie it yndie net oars! It Ryk helle de earste eins oanwêzige miljarden út 'e bûsen fan it folk, doe streamde it jild wer werom; doe kaam de nije liening en wer streamde it jild werom; wer kaam de pomp en sûge de miljarden op en wer ebbe se werom, oant, nei't it spul njoggen kear werhelle wie, de steat fleurich 100 miljard oan skuld generearre hie. Dêrfoar hie it folk 100 miljard oan fyn printe papier yn 'e hannen. Earst ferbylde it folk him dat it safolle riker wurden wie; doe kaam de steat en sei: "It is ôfgryslik; ik haw 100 miljard oan skulden en stean foar fallisemint." - Ja, mar wêrom? Dat is yn alle gefallen allinich selsbedroch! Iksels kin yndie noait fallisemint wurde as ik sa no en dan myn jild út 'e iene bûse helje en it yn 'e oare doch. Dêrom kinne wy gerêst wêze oer steatsfallisemint oangeande ús ynterne oarlochsskulden. Dêrom hoege wy eins gjin iepenbier fallisemint te ferklearjen en kinne wy ússels echt de gigantyske arbeid besparje mei de domme rintebetellingen en de grutte, mar noch dommere, belestingen.

Lit ús ússels úteinlik befrije fan it dwaan fan it befel fan grut lienkapitaal! Allinnich grut lienkapitaal profitearret fan dizze rintebelestingfraude, om't der in moaier stik goud foar oerbliuwt en it arbeidersfolk dit oerskot betellet yn 'e foarm fan yndirekte belestingen; ûnderwilens lykwols jaget de lytse en middelgrutte kapitalist gewoan syn eigen sturt.

De wrâldwide ekonomyske amtner seit: De ôfskaffing fan rinteslavernij is net mooglik foar ús om allinnich yn Dútslân te berikken; it moat ynternasjonaal dien wurde; oars ferlieze wy alle kredyt, sil kapitaal fuortstreame, en sille wy noch altyd ús rinteferplichtingen oan 'e rest fan' e wrâld moatte neikomme.

Ik moat bekenne dat ik sels in lange tiid yn 'e war wie oer dizze fraach. It is de dreechste fraach, om't it giet om ús relaasje mei de rest fan 'e wrâld; ûnderwilens hat de saak twa kanten. Oan 'e iene kant is it idee fan 'e ôfskaffing fan rinteslavernij de striidkreet fan alle produktive folken, tsjin ynternasjonale slavernij oan rinte op jild; oan 'e oare kant is it de radikale genêzing foar ús ynterne finansjele ellinde. Mar it is eins gjin reden om gjin genêzing te brûken, allinich om't de like sike buorman it net tagelyk brûkt. It soe lykwols ekstra dommens wêze as wy yn Dútslân yn in gekke sirkel trochrinne en belestingen en rinte betelje, wylst wy dúdlik erkend hawwe dat dizze bespotlike aktiviteit allinich de grutte kapitalisten en nimmen oars te goede komt. Dêrom, lit ús it foartou nimme mei ús befrijende foarbyld; lit ús ússels befrije fan 'e slavernij oan rinte op jild, en wy sille gau sjen dat de krêft fan dit oerwinnende befrijende idee de folken fan 'e wrâld sil stimulearje om ús te folgjen.

Ik bin der eins fan oertsjûge dat ús inisjatyf - as dit inisjatyf net ûnderdrukt wurdt troch de Dútske Mammonisten - sille de oare folken mei ûnwjersteanbere needsaak meifiere.

De Spartakus seit: It hiele idee komt allinnich del op in beskerming fan kapitaal; it is noch altyd bliuwt dan sa't it wie: de earme man hat neat en de riken bliuwe.

Ja, myn freon; it is yn 't algemien tige dreech om in diskusje mei jo te hawwen - as jo wirklik yn 'e djipten fan jo siel in kommunist binne, en dêrom eins folhâlde sille dat "alle dingen ta alle minsken hearre"10 , en as jo dêrby yndie bekend binne mei de werklike ideeën fan 'e grutte bolsjewistyske lieders yn Ruslân, benammen Lenin, en se as korrekt beskôgje, en dêrom de folgjende taken fan 'e Sovjetrepublyk dy't troch Lenin oanwiisd binne, "universele oanbesteging fan rekkens en kontrôle fan alle produksje en distribúsje", as minsklik mooglik beskôgje.

10 Peter Kropotkin, De ferovering fan it brea

Machine Translated by Google

As jo lykwols folslein dúdlik binne oer it feit dat dizze taak eins allinich mooglik is, as it al mooglik is, ûnder in ôfgryslike tirannie, en jo bliuwe noch altyd yn 'e djipte fan jo hert in oertsjûge kommunist of Spartakist en sa fierder, lit ús dan net fierder mei-inoar rûzje; wy begripe elkoar gewoan net en prate ferskillende talen, en de takomst sil beslute, of foar de dwangbuissteat dy't úteinlik kin ûntstean út 'e gaos fan it bolsjewisme, of de nije steat dêr't ik op hoopje, mei in nasjonale ekonomy befrijd fan belangeslavernij.

Mar as jo, yn 'e djipte fan jo kommunistyske hert - as jo earlik binne - fine dat jo noch tinke oan, ferlangje nei frou en bern, nei in minsklike siel dy't tichter by jo stiet as in Eskimo of in Zulu-kaffer, as jo tidens fabryksarbeid ûnder befel fan 'e sovjet-direkteur tinke dat it noch moai wêze soe om jo eigen lytse húske te hawwen, in lyts túntsje, as it yndie yn 'e djipte fan jo siel gjin wiere tefredenheid soe jaan dat jo lykas in hûn op strjitte it rjocht hawwe om elke teef te brûken dy't jo paad krúst, as jo immen jo frou neame wolle, as jo allinich tinke oan it besparjen fan wat fan jo lean, dat dan allinich fan jo moat wêze, dan binne jo al gjin kommunist mear; dan hawwe jo yn jo hert al brutsen mei jo sa lûd útroppen útspraak, "Alle dingen hearre ta alle minsken"; dan krekt wat jo net wolle is dat alle dingen ta alle minsken moatte wêze; jo wolle dat krekt wat jo foar josels winskje - frou, bern, hûs, pleats, sparjild - oft jo it no al hawwe of allinich hoopje it te krijen, sels dan allinich fan jo moat wêze.

En sjochstû, myn freon, as jo allinnich yn jo hert fermoedzje dat it foar jo in ferskil meitsje kin, as der in willekeurich yndividu komt en gewoan jo sparjild fan jo ôfnimt yn 'e namme fan "allen", en as hy in oar bern foar jo bringt en jo bern meinimt, om't alle bern fan "allen" hearden, dan myn freon, lit ús net trochgean mei folslein foarby elkoar te praten.

Miskien koe ik jo freegje om nei te tinken oft de kommunistyske boadskip dat alle dingen ta alle minsken hearre moatte net needsaaklikerwize *it ein fan elke kultuer betsjutte soe,* om't it ûntbrekken fan elk konsept fan eigendom de minske mei oertsjûgjende logika nei it nivo fan it beest twinge moat.

As alle dingen ta alle minsken hearre, as in oanbesteging fan rekkens en kontrôle oer alle boppegrûnske produksje en distribúsje yn 'e sin fan Lenin twongen wurde koe, dan soe yn it bêste gefal in mierenkoloanje ûntstean. Mar yn dat gefal kinne wy ek sûnder taal, siel en gedachte; stil en ynstinktyf kinne wy ús twongen arbeid útfiere. *It ein fan 'e minske is dêr.11*

Mar genôch no, freon Spartacus. Lit dizze fûnemintele oerweging djip yn jo holle en hert sakje. In krekter antwurd op jo fraach sil dan ûntstean tidens petear mei de oare partijen.

En no, jimme kameraden fan 'e twa sosjalistyske oriïntaasjes, matich en ûnôfhinklik!12

Ik kin my net yntinke dat serieuze tsjinstellingen of beswieren tsjin it ôfskaffen fan belangeslavernij fan jo kant komme soene, en dochs moat ik jo kategorysk behannelje, tegearre mei de hiele sosjalistyske ideeënwrâld, fan Marx oant de hjoeddeiske lieders Ebert, Scheidemann, Kautsky, ensafuorthinne.

1. De sosjalistyske wil: *ferheffing fan 'e arbeidersklasse* is in idee dat ûnfoarwaardelik foarbehâlden is om te winnen; *oant no ta binne wy it iens.*

---

11 “It Ein fan 'e Minske” komt fan Ezechiël. Dêr betsjut it it doel fan 'e minske, mar hjir koe it in dûbele betsjutting hawwe. It doel fan 'e minske ûnder it kommunisme wurdt sinleaze slavernij, dat is de ferneatiging fan 'e minske.

12 Feder ferwiist hjir nei de Sosjaal-Demokratyske Partij en har pasifistyske ôfsplitsing, de Unôfhinklike Sosjaal-Demokratyske Partij.

Machine Translated by Google

2. De paden dy't ynslein binne foar it berikken fan dit grutte doel binne hast hielendal ferkeard, omdat sy

3. binne basearre op falske oannames.

4. It [Marxistyske] sosjalistyske idee fan 'e steat liedt needsaaklikerwize ta it kommunisme, dus ta delgong.

5. Omdat de Sosjaal-Demokrasy lykwols in oar doel hat, de ferheffing fan 'e arbeidersklasse, fan alle arbeiders yn 't algemien, stiet it foar in ferskriklik ynderlik konflikt, om't de logyske gefolgen fan it Marxisme liede ta it direkte tsjinoerstelde fan it praktyske doel fan 'e arbeidersbeweging.

6. Ut dizze ynderlike ferdieling ûntstiet de dúdlike ûnwissichheid yn 'e rjochting fan 'e regear.

7. Foar it grutte praktyske doel (ferheging fan 'e arbeidersklasse) moat in skerpere line lutsen wurde tsjin Spartacus en it bolsjewistyske kommunisme, en har metoaden moatte mei al ús macht bestriden wurde. Mar de Sosjaaldemokrasy, organisearre troch fakbûnen, fielt him hjoed swak foar dizze radikale groepen, om't it it Marxistyske tinken as har fûnemintele prinsipe fan oplieding oannommen hat, en om't alle Marxistyske tinkwizen logysk liede ta it kommunisme.

No it bewiis: punt 2 seit dat de paden dy't de Sosjaal-Demokrasy ynslein hat hast hielendal ferkeard binne.

De hiele agitaasje dy't troch it hiele lân fierd wurdt, hat laat ta in djippe ferdieling binnen de befolking fan ús naasje. De konstant werhelle laster tsjin wurkjouwers fan alle soarten, eins fan elk boargerlik berop, as útbuiters en bloedsûgers fan 'e hânarbeider dy't skynber sûnder help wurket, hawwe laat ta in ûnrjochtfeardige ferbittering en ta de heechmoed fan 'e arbeid, dy't hjoed needsaaklikerwize syn útdrukking fynt yn 'e eask foar de "diktatuer fan it proletariaat" (Kommunistysk Manifest). De essensjele eask fan it Erfurt Programma - de oerdracht fan 'e produksjemiddels fan partikulier eigendom nei it eigendom en de eksploitaasje fan 'e mienskip - is hjoed gearparse ta de rop om "sosjalisaasje".

It is foar elke serieuze politikus folslein dúdlik dat in folsleine sosjalisaasje fan ús ekonomyske ruïne in folslein steatsfalite betsjutte soe. Mar men doarst dit net iepenlik en frij oan it folk te bekennen.

Net sosjalisaasje, mar desosjalisaasje soe no it motto wêze moatte. Sa besiket men de blatante mislearring fan elke sosjalisaasje te kompensearjen troch waanbyldige belestingprojekten en fia dizze rûte de "eksproppriearders" foar de twadde kear te ûnteigenjen. Dat alles betsjut neat oars as de hiele nasjonale ekonomy oan folsleine ruïne oerlitte. Ynstee fan groei (in ferdûbeling fan 'e produksje, lykas de hiele sosjalistyske literatuer foar de perioade nei de revolúsje tasein hat, is net mooglik) is krekt it tsjinoerstelde bard.

It slimste soe lykwols wêze as de hjoeddeiske sosjalistyske regearing deroan tocht om grutte bûtenlânske lieningen te akseptearjen. Dêrmei soe net allinich ús ekonomyske delgong besegele wurde, mar soene wy ússels fierder hielendal oerjaan oan rinteslavernij oan de Entente, wêrfan gjin weromkommen wêze soe.

De fûnemintele mislearring, de basisflater, wêrop dizze hiele ferkearde keatling fan ferdraggen, easken en beloften oan it folk boud is, is in folslein ferkearde hâlding foar yndustrieel kapitaal en lienkapitaal. It Kommunistysk Manifest, it Erfurt Programma, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky, hawwe it radikale ferskil tusken yndustrieel kapitaal en lienkapitaal net erkend.

Op dit punt moat de hiele Sosjaal-Demokrasy opnij leare; dizze fûnemintele flater moat dúdlik erkend en sûnder foarbehâld iepenlik talitten wurde. Dan moat men lykwols ek ûnmeilydsum de ienige mooglike konklúzjes lûke. Dizze betsjutte lykwols in radikale ôfwizing fan 'e sinleaze, om't se folslein ferkeard binne, razernij tsjin 'e yndustry, tsjin 'e wurkjouwer. *Arbeider en wurkjouwer hearre byinoar;* se hawwe itselde doel - wurk, produksje; want sûnder produksje, sûnder wurk, kin der gjin libben, gjin kultuer, gjin foarútgong en gjin omheech wêze. De fanselssprekkende en ûnûntkomber tsjinstellingen dy't tusken minsken besteane, gewoan om't se minsken binne, binne folle minder wichtich as it grutte mienskiplike belang fan wurkjouwer en wurknimmer. Dizze tsjinstellingen binne en binne oplosber west troch middel fan leankontrakten en hannelsorganisaasjes ta ûnderlinge tefredenheid fan beide kanten.

Mar lit ús dizze fragen dy't triviaal binne binnen it berik fan ús traktaat oer de grutste politike machtslinen net fierder behannelje en lit ús allinich beklamje dat it belang fan 'e arbeid kollektyf perfekt oerienkomt mei ús nasjonale yndustry, mei de nasjonale ekonomy fan ús folk.

Wa't oars leart en de tsjinstellingen tusken wurkjouwer en meiwurkers as wichtiger presintearret, lit himsels krekt foar de arbeiders ûnferantwurdlik sjen; want hy leit dêrmei de bile oan 'e woartels fan 'e beam dy't de arbeider fiedet en stipet.

De Sosjaal-Demokrasy hat dat lykwols dien, en dêrmei hat it ivige skuld oprûn foar de Dútske arbeid; dêrmei hat it ûnbeskriuwlike ellinde oer ús folk brocht, om't it net al syn beloften neikomme kin, *om't it ús de frede fan ûnderling begryp bringe kin, om't it gjin wurk foar ús skeppe kin, om't it sels in wapene macht tsjin ús opsette moat, om't it net sûnder de amtlike tsjinst rêde kin, om't it de ferplichting om te wurkjen easkje moat, om't algemien lykweardich en direkt kiesrjocht foar manlju en froulju boppe de 20 jier nimmen helpt om in bestean te fertsjinjen, om't sûnder de garânsje fan 'e steat foar de feiligens fan persoan en eigendom kaoatyske omstannichheden foarkomme moatte, om't sûnder yntegraasje en ûndergeskiktheid fan it yndividu yn 'e maatskippij gjin vitaliteit fan 'e steat mooglik is.*

Sa giet der in djippe, wanhopige weach fan teloarstelling troch it hiele folk. As yndividuen it noch altyd net begripe, bliuwe ministers, parlemintsleden en folksdelegaasjes fleurich tsjin elkoar ligen dat de "winsten fan 'e revolúsje" ferdigene wurde moatte tsjin "reaksje": wat dizze twa termen betsjutte, soe gjin oprjochte steatsman it folk dúdlik fertelle kinne.

De negative aksjes fan 'e revolúsje, *it ôfsetten fan in rige ferâldere dynastyen, it ôfsetten fan offisieren, it ôfskaffen fan 'e adel, it ûntbinen fan it leger,* koartsein, de "Grutte Sloop", is yndie gjin "winst".

En reaksje?! De weispielde, ferrotte lear fan godlik rjocht hat nergens yn it hiele folk genôch morele stipe om ta krêftige aksje te lieden; de boargerij, wat de echte boargerij oanbelanget, is folle te lafhertich, folle te moreel korrupt, om tsjin klassebewuste arbeid te protestearjen: dêrom is it net nedich foar de hearskjende klasse fan 'e arbeiders om har soargen te meitsjen oer in dynastike of boargerlike reaksje.

Mar de djippe teloarstelling fan it folk oer de saneamde winsten fan 'e revolúsje, mei oare wurden oer it ûntbrekken fan in echte ferbettering fan 'e situaasje fan it folk, dat is it grutte gefaar. Dizze teloarstelling liedt ta it weistreamen fan grutte massa's hieltyd fierder nei lofts, dêr't de al makke beloften fierwei oerbea wurde.

Machine Translated by Google

Uteinlik kin men gjin beloften mear dwaan lykas "alles foar alle minsken". Dat is pure waansin, mar elk idee, elk ferskynsel, elke aktiviteit dy't útrekt en oerdreaun wurdt ta it uterste wurdt úteinlik waansin, en feroaret dan yn it tsjinoerstelde. Sa giet it ek mei it kommunistyske idee dat alles ta allegearre hearre moat, want dit komt úteinlik ta in ein en oplost yn alles ... neat hawwe. Honger, wanhoop, ellinde, sykte en need binne yn Ruslân oankaam; minsken hawwe it lêste oerbliuwsel fan moed en libbensfreugde ferlern.

Ik werhelje: de enoarme fûnemintele flater yn 'e sosjalistyske ideeënwrâld is úteinlik te herheljen nei it net erkennen fan it djippe essensjele ferskil tusken yndustrieel kapitaal en lienkapitaal. *Rinte-ferslindend lienkapitaal is de pleach fan 'e minskheid.* It is de ivige muoiteleaze en einleaze groei fan grut lienkapitaal, net produktyf, guodproduksje, yndustrieel wurkkapitaal, dy't liedt ta de eksploitaasje fan folken.

Ik kin hjir it ûndersyk fan 'e fraach wêrom't dit essensjele ferskil net erkend is, net oerslaan; oft it echt net erkend is, of oft it miskien fertsjustere is foar it foardiel fan it grutte lienkapitaal; oft de lieders en haadmannen yn 'e striid tsjin it kapitalisme, oft de auteurs fan it Kommunistysk Manifest, fan it Erfurt Programma, en de hjoeddeiske lieders altyd mei de nedige gewisse te wurk gien binne.

It is it earnstichste en ferskriklikste ding as men twifel sakket oan 'e absolute earnst en fêste oertsjûging fan in oar; it liket allegear earnstiger, hoe sekuerder men siket nei de oarsaken en relaasjes dy't hearre ta de barrens fan it libben. Dêrom wol ik ek hielendal gjin antwurd jaan op dizze fraach sels, mar allinich ferwize nei grutte, ûndúdlike ferbiningen troch in útspraak fan Disraeli, de grutste Ingelske premier, Lord Beaconsfield, oan te heljen. Dit skriuwt er yn syn roman Endymion:

"Gjin minske sil it prinsipe fan ras mei ûnferskilligens behannelje. It is de kaai fan 'e skiednis, en wêrom't skiednis faak sa betize wurdt, is dat it skreaun is troch manlju dy't ûnwittend wiene fan dit prinsipe en alle kennis dy't it omfettet." [Baron Sergius oan Endymion]

De boargerlike.

De boarger, foar wa't rêst as syn boargerlike plicht liket, wurdt wis fersteurd troch elke nije revolúsjonêre easke, lykas altyd mei elk nij idee. It betsjut ûnrêst foar him; want miskien soe hy der sels wat oer neitinke moatte. Alle feroaring is walgelijk foar him; hy wol syn rêst hawwe, en wee him dy't syn jildsek begeart. No wol men yndie fan him syn rintebetellingen, syn ynkommen út hier op huzen, de rintebetellingen fan syn dekte obligaasjes, de rinte dy't hy op hypoteken sammelt; koartsein, wat syn rêst, syn tefredenheid en syn gelok útmakket.

Mar dochs moatte wy freegje wat de leden fan 'e klassen dy't lienkapitaal hawwe te sizzen hawwe sille. Sy foarmje, neist de wiere boargerij ... Bourgeois is in minsklik type, dêr't neat fierder mei ynwijd wurde moat; de boargerij is in tûke oan 'e beam fan 'e minsklikheid dy't ôfkapt wurde moat, hoe earder hoe better. Dit binne de selsgenoechsume, selsbefredige Babbitts mei har jammerdearlik smelle hoarizon, dy't gjin entûsjasme tastean kinne. Se ferbringe har dagen yn ivige monotonie mei kofje, moarnskrante, moarnsdrankje, middeiskrante, lunch, middeisdutje, couponknippen, middeisdrankje, freonen yn 'e kroech, en sa no en dan de bioskoop. Sûnder begryp foar alles wat de wrâld beweecht, alles wêr't de jeugd nei ferlangt, alles wat it folk, de steat en de maatskippij benearet, sûnder soargen oer oarloch en oerwinning, fegetearje en ferfalle se, tagelyk arrogant en ûnderdanich - mar de boargerij is sa'n brede klasse dat it net negearre wurde kin.

Machine Translated by Google

Sa wurdt troch it ôfskaffen fan rinteslavernij de sparjen ferneatige; minsken komme úteinlik yn it earmhûs telâne.

Dat de ôfskaffing fan rinteslavernij frij algemien ynfloed hawwe kin op sparjen moat beslissend ûntkend wurde. Sparjen hat like min te krijen mei de hearskjende ekonomyske opfettings as bygelyks fergriemerij. Sparjen en fergriemerij binne minsklike kwaliteiten dy't oanwêzich binne of net, ûnferskillich oan oft in tiidrek it idee fan rinte goedkart of ôfkeurt.

Yn oergongstiden kin miskien in tanimming of fermindering fan sparjen befoardere wurde. Yn it jûne gefal lykwols neige ik folle mear nei de opfetting dat in rasjoneel, ekonomysk ynsteld persoan tsjin himsels it folgjende seit: "Ik kin yn 'e takomst net langer rekkenje op it libjen fan allinich myn rinte. Ik wol lykwols op lettere jierren libje en ek noch wat efterlitte foar myn bern; dêrom moat ik no mear sparje." De ôfskaffing fan rinteslavernij moat, nei myn miening, dit effekt hawwe op it grutste part fan 'e minsken. Wat de ålderein oanbelanget, dy sille fansels ferwiisd wurde nei iepenbiere stipe.

Ek hjir moat ik nochris mei klam beklamje dat, sjoen de hjoeddeiske lêst fan direkte belestingen op eigendom en de lêst fan yndirekte belestingen op elke libbensstyl, neat fan 'e moaie rintebetellingen oerbliuwt, útsein yn it gefal fan dy persoan foar wa't - en it is yndie wat ûnrjochtfeardichs en dat bestriden wurde moat - alle ynkomsten allinich út ivige rintebetellingen komme. Dêrom is in delgong yn sparjen wierskynlik net te frezen.

Is (ôfgryslik) grutkapitaal echt sa folslein ûnfruchtber? Hat it net ek de middels makke foar grutskalige foarútgong dy't gruttere fruchten foar de minskheid draacht as wat de rinte op lienkapitaal ferneatiget?

Nee! It stellen fan 'e fraach bewiist allinnich dat de Mammonistyske fraseology ús dúdlike fisy fertsjustere hat.

Grut kapitaal hat net de middels makke foar grutskalige foarútgong; earder is grut kapitaal út arbeid groeid! Alle kapitaal is opboude arbeid. Grut kapitaal is op himsels ûnproduktyf, om't gewoan jild op himsels in folslein ûnfruchtber ding is. Ut geast, arbeid, en beskikbere of al ûntwikkele grûnstoffen of minerale boarnen wurde wearden produsearre, en guod wurde makke - troch arbeid en allinich troch arbeid.

Want as men safolle jild yn it fruchtberste lânbougrûn, yn 'e rykste koalmyn, giet, dan draacht it lânbougrûn dêrom gjin nôt, en de koalmyn spuugt ek gjin koalen út himsels út! Lit ús dit oertsjûgjend befêstigje.

As minsken jild útfûn hawwe, is it dêrom hiel nuttich en ridlik; want yn alles komplekse ekonomy hat men dizze (universeel erkende) "bon foar foltôge arbeid" nedich. Mar dat der in potinsjeel yn dizze "jildryken" ynbêde wurde moat om ivich fan harsels ta enoarm te groeien - en jild docht dat, as it rinte drage kin - it is dat dêr't de kearn fan ús wêzen tsjin yn opstân komt; it is dat wat jild fier boppe alle oare ierdske manifestaasjes ferheft; it is dat wat jild ta in ôfgoad makket. En dat alles is yndied allinich it meast enoarme selsbedroch fan 'e minskheid!

Neat, hielendal neat, kin allinnich fan jild komme. Tafel, kast, klean, hûs, ark, koartsein alles om ús hinne hat wat wearde; úteinlik kin men noch in brutsen meubelstuk brûke as brânhout om jin waarm te meitsjen, mar mei in biljet fan tweintich mark kin men neat dwaan;
Ik kin der net iens in stik tsiis yn wikkelje. Allinnich nei't minsken ferstannich ôfpraat hawwe oer it fasilitearjen fan 'e útwikseling fan guod foar konsumpsje, om bonnen te skriuwen foar foltôge arbeid, allinnich dêrmei krijt it stikje papier betsjutting en doel, en it is tige ridlik dat de boer foar syn nôt fan it koalmynbedriuw gjin koal krijt, mar jild; dus in

Machine Translated by Google

bon foar oar foltôge arbeid, bygelyks heafoarken, keramyk, ploech en sei. Mar dêrmei moat de macht fan jild einigje.

Sa is de grutskalige foarútgong fan 'e minskheid net troch jild makke, mar troch de minsken sels, harren dappere geast, harren grutske moed, harren tûke ferstân, de krêft fan harren hannen, harren dielde, dêrom sosjale, ynspannende arbeid. Sa grutsk en sa dúdlik moatte wy sjen. De manlju wiene it ding, wis net de jammerdearlike stikken papier dy't manlju útfûnen foar de ferienfâldiging fan 'e hannel.

Fierder programma

Hoewol't it ôfskaffen fan belangeslavernij net it eindoel is fan it nije steatsmanskip; it is wier de meast skerpsinnige died, de ienige died dy't alle folken ferienigje kin ta in wiere bûn fan folken, tsjin de tirannie fan it Mammonisme dat alle folken omfiemet. Mar it is net it ein.
Krektoarsom, it ôfskaffen fan belangeslavernij moat liede ta fierdere stappen, om't, lykas wy sjoen hawwe, it it wrâldwide kwea by de woartel pakt, en yndie by de haadwoartel.

Allinnich as de grûnlizzende eask foar it ôfskaffen fan rinteslavernij foldien is, wurdt it paad foar it earst ea frijmakke foar de sosjale steat. Dit moat dúdlik erkend wurde, en it moat berikt wurde nettsjinsteande alle Mammonistyske machten. De rop om sosjalisaasje [wylst rinteslavernij oanhâldt] is neat mear as de poging om de foarming fan in fertrouwen fan alle yndustryen te befoarderjen en oeral gigantyske konglomeraten te meitsjen, wêrop grut lienkapitaal, nettsjinsteande alle fermogenbelestingen, fansels ek yn 'e takomst wer de beslissende ynfloed sil hawwe. In sosjalistyske steat op in Mammonistyske basis is in absurditeit en liedt fan natuere ta in kompromis tusken de Sosjaaldemokrasy, dy't al sterk fersmoarge is mei Mammonisme, en it grutkapitaal.

Wy, yn tsjinstelling, easkje in radikale ôfwizing fan 'e Mammonistyske steat en in rekonstruksje fan 'e steat neffens de wiere geast fan it sosjalisme, wêryn't it hearskjende basisidee de ferplichting is om te fieden - wêryn in âlde basiseask fan it kommunisme syn rasjonele en nuttige foldwaning fine kin - yn 'e foarm dat elk lid fan it folk syn tawiisde rjocht op 'e boaiem fan it heitelân krijt troch de tawizing fan 'e wichtichste iten troch de steat.

Wy easkje fierder, as in skelet foar de nije steat, in fertsjintwurdiging fan it folk fia de Keamer fan Folksfertsjintwurdigers, dy't op 'e breedste basis keazen wurde moat, en dêrneist in permaninte Keamer fan Arbeid, de sintrale ried wêryn't de arbeiders fan it lân in stim hawwe yn ferhâlding ta harren ferdieling nei berop en ekonomyske klasse.
Ta beslút easkje wy de heechste ferantwurdlikens foar de direkteuren fan 'e steat. Dizze nije konstruksje fan 'e steat op in sosjalistysk-aristokratyske basis sil behannele wurde yn in ekstra wurk.
dat gau by deselde útjouwer ferskine sil. De betingst foar al dizze konstruksje bliuwt lykwols de ôfskaffing fan belangeslavernij.

Myn ûnwrikbere leauwe, nee mear, myn kennis makket my dúdlik te erkennen dat de ôfskaffing fan belangeslavernij net allinich ôftwingber is, mar oeral mei ûnbeskriuwlike jubel oannaam wurde sil en moat. Want tink derom: yn tsjinstelling ta alle oare ideeën en bewegingen en ynspanningen, hoe goed bedoeld ek, dy't rjochte binne op 'e ferbettering fan 'e minskheid, wol myn foarstel net besykje de minsklike natuer te ferbetterjen; leaver jildt it tsjin in giftige stof, tsjin in ferskynsel dat keunstmjittich - nee, diabolysk - útfûn is, folslein yn striid mei it djipste gefoel fan 'e minske, om de minskheid siik te meitsjen, om de minskheid yn it materialisme te fangen, om har it bêste dat it hat, de siel, ôf te roven. Hân yn hân neist it

Machine Translated by Google

giet de skriklike, meileaze tirannie fan 'e jildmachten, wêrfoar minsken allinich rinteslaven binne, allinich besteane om te wurkjen foar it dividend, foar rinte.

Djip yn ûnrêst werkenne wy de skriklike dúdlikens en wierheid fan 'e âlde Bibelske sprekwurden, neffens hokker de god fan 'e Joaden Jahweh oan syn útkarden folk belooft: "Ik wol jo alle skatten fan 'e wrâld yn besit jaan; oan jo fuotten sille alle folken fan 'e ierde lizze en jo sille oer har hearskje."

Dizze wrâldwide fraach leit no foar jim allegearre. Wrâldwide fragen wurde net mei in hânweach oplost, mar it idee is dúdlik as de dei. En de died moat sekuer ferspraat wurde; wy moatte dúdlik begripe dat wy foar de meast formidabele fijân steane, de wrâldomfiemjende jildmachten. Alle krêft oan 'e oare kant, oan ús kant allinnich justysje, de ivige justysje fan produktive arbeid.

Stek jimme hannen nei my út, wurkjende minsken fan alle lannen, ferienigje jimme!

Machine Translated by Google

De Dútske steat op in nasjonale basis

Sosjalistyske Stichting

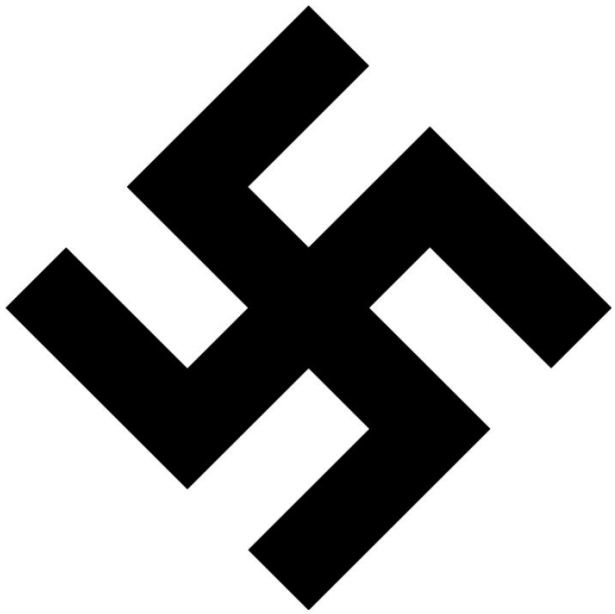

Machine Translated by Google

Foarwurd

troch

Adolf Hitler

Elk grut idee hat twa dingen nedich, de wil ta macht en dúdlike doelen. De wil ta macht, ta befrijing, leit gloeiend en sterk yn ús herten, Gottfried Feder hat yn syn boek, De Dútske steat op in nasjonaal en sosjalistyske basis, ús doelen dúdlik en ienfâldich en op in foar elkenien begryplike manier presintearre. Dêryn hat de hope en it langstme fan miljoenen in foarm en krêftige útdrukking fûn. De literatuer fan ús beweging hat dêryn syn katechismus krigen.

München, 8 novimber 1923 Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Foarwurd
nei de fyfde edysje

Hjir ferskynt myn wurk, *De Dútske steat op in nasjonale en sosjalistyske basis,* binnen de searje fan 'e "Nasjonaal-Sosjalistyske Bibleteek". De tekst is yn essinsje en yn prinsipe net feroare, mar de passaazjes dy't ferwiisden nei omstannichheden fan 'e tiid doe't dit wurk ferskynde (1923) en dêr foarbylden fan liend hawwe, binne wiske en de útlis fan 'e Joadske fraach ynkoarte, om't in spesjaal wurk oan dat lêste wijd wurde sil.

De nije edysje moat foaral bewiis jaan fan it feit dat der neat feroare is yn it basisprogramma.

Murnau, oktober 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

'Sillich binne de minsken foar wa't in grutte needsaak
in hege politike idee opleit dy't,
grut en ienfâldich wêze,
twingt elk oar idee fan 'e tiid yn syn tsjinst.'

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Ynlieding
nei de earste edysje

Wy sjogge de takomst yn fol sterke hope en langstme. Dútslân sil libje, Dútslân kin net ûndergean. Dútslân wurdt skodde as troch de oerweldigjende berteweeën fan in nij tiidrek. De ôfgryslike boeien fan selsskuld, lykas de frjemde pleagers, sille ôffalle en mei in krêftige skouderophalen ôfskodde wurde, en Dútslân sil oan it haad fan 'e folken marsjeare.

As safolle lijen en need net ferbûn wie mei de ynstoarting en ûndergong, soene wy mei in bepaald gefoel fan lok meidwaan kinne oan 'e dagen fan 'e skepping fan in nij tiidrek. As wy ús blik smite op 'e degradaasjes fan 'e dei, op 'e betizing fan it hjoed, sjogge wy oeral in krêftige wil, serieus wurk, ynspirearre yntuysje. De Dútske siel beweecht syn wjukken nei in nije hege flecht.

De taken binne hjoed machtich, grutter en dreger as ea yn 'e sa pynlike skiednis fan 'e Dútsers.

Dat betsjut dat it nedich is om de dûbele taak op te lossen - net allinich om de steat en ekonomy "wer op te bouwen" - mar om har in nije foarm te jaan. En dêrmei ek in nije foarm foar it kulturele en yntellektuele libben fan ús folk.

It âlde Dútske langstme nei in ferienige Dútslân moat einlings werklikheid wurde, in nije ekonomyske wet sil ûntstean en de nachtmerrieachtige foarm fan belangekapitalistyske ekonomy fuortfeegje.

Sa wiidweidich en oerweldigjend binne de taken dy't ús wachtsje. Earnstich en fermanend stiet de geast fan it ferline efter ús; fol mei eangst foar wat histoarysk bard is, op 'e fêste grûn fan 'e bêste Dútske tradysje, basearre op 'e ierste Aryske wiisheid, it folk en de steat, ekonomy en kultuer moatte op 'e nij makke wurde.

Hjir moatte de arbeiders har bewust wêze fan har enoarme ferantwurdlikens, se wurde yndie droegen troch de hope fan 'e hiele naasje - nei frijheid!

Mar it nasjonaal-sosjalistyske idee is folle mear as allinnich in weromkear of in omwei nei âlde foarâlderlike gewoanten, it brekt de keatlingen fan 'e marxistyske steats- en ekonomyske foarm, it, as it earste en meast besletten idee, fjochtet bewust de swierste striid tsjin 'e Mammonistyske machten, tsjin 'e wrâldomfiemjende macht fan it al-Joadske imperialisme, tsjin 'e geast fan rôfdierlikheid, egoïsme en ûnferskilligens.

Dizze universele en grutte Dútske frijheidsbeweging fynt syn machtichste, wilskrêftichste en doelbewustste kampanjefierder yn 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Dútske Arbeiderspartij. De partij hat syn doelen sketst yn in koart programma dat de fûnemintele easken fan 'e beweging yn 25 paragrafen gearfettet. Alfred Rosenberg, de haadredakteur fan 'e Nationalist Observer13, it polemyske orgaan fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske beweging fan Grut-Dútslân, hat, op in wize dy't tankber is, de programmapunten yndividueel útlein yn in koart wurk14 .

13 De Volkischer Beobachter waard yn 1920 troch de NSDAP kocht as it orgaan fan 'e partij en bewurke troch Dietrich Eckart oant syn dea yn 1923, doe't it laat waard troch Alfred Rosenberg.

14Rosenberg publisearre earst syn Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung in 1923.

Machine Translated by Google

Op basis fan dit wurk is it teminsten mooglik om tsjin freonen en fijannen te sizzen wat de Nasjonaal-Sosjalistyske Dútske Arbeiderspartij wol. Oan 'e oare kant ûntbrekt der yn 'e literatuer fan it Nasjonaal-Sosjalisme in wiidweidich wurk dat in ferslach soe jaan fan 'e politike en ekonomyske ideeën dêr't it Nasjonaal-Sosjalisme fanút giet, hokker paden it fan doel is te slaan oangeande de nasjonale polityk om ta syn úteinlike doel te kommen, dat fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Dútske steat, de steat fan wurk en prestaasjes. It hjoeddeiske wurk wol dizze taak ferfolje.
Wy sille dêrom it útgongspunt, de wei en it doel fan it nasjonaalsosjalisme ferljochtsje moatte, wy sille sjen litte wêr't de Dútske nasjonaalsosjalistyske steat yn essinsje ferskille sil fan 'e besteande steat, hokker fjilden yn essinsje ûnoantaaste bliuwe sille, op hokker fjilden substansjele herfoarmings sille wêze, en wêr't yn essinsje nije paden ynslein wurde moatte.

Wy sille nije wegen foar it iepenbiere libben sykje en iepenbierje moatte, benammen foar it nasjonale finansjele belied, foar de behanneling fan 'e rasiale fraach en de fragen dy't dêrmei ferbûn binne. Wy sille fierder fundamenteel omgean moatte mei fijannige beswieren, ferfoarmingen en leagens dy't al lûd wurden binne.

De taak dy't wy ússels steld hawwe is ekstreem grut en dochs mar in lyts ûnderdiel fan 'e hiele omfang fan 'e fernijing fan Dútslân.

Alle ynspanning soe om 'e nocht wêze as in fêstberadenens ta de dea en de ûnbeheinde wil fan in lieder wurke net foar de effektiviteit fan 'e ideeën.

De sterkste wil soe nutteloos fergriemd wurde as wy net ûnwrikber in dúdlik byld yn ús herten droegen fan hoe't dizze Dútske steat - Dútslân, it lân fan ús heiten en bern - der útsjen moat *neffens ús wil - nei ús oerwinning!*

Machine Translated by Google

1. De Fûneminten

De morele fûneminten

De basis fan nasjonaal-sosjalistyske steatskunst is folsleine ferantwurdlikens foar it folk en foar jinsels.

"Iepenbier belang foar eigenbelang" is de earste wet fan it nasjonaalsosjalisme.

It liket miskien frjemd dat sa'n prinsipe algemien fêststeld wurde moat foar in steat, want wy werkenne út 'e skiednis perioaden wêryn't it wolwêzen fan it gehiel yn 'e gedachten fan 'e hearskers wie as de basis fan har steatsliederskip. As it hjoed de dei nedich is om dit prinsipe foar alle oare oerwagings te stellen, is dit allinich de útdrukking fan it feit dat de hjoeddeiske iepenbiere omstannichheden allesbehalve de útdrukking binne fan dit ienige juste politike gefoel. Wy sjogge likegoed yn dit earste prinsipe hoe nau moraliteit en ekonomy mei-inoar ferbûn binne.

It publyk belang foar eigenbelang is earst in morele eask. Mar it drukt tagelyk mei poerbêste taalkundige dúdlikens de hiërargyske oardering út tusken it wolwêzen fan it gehiel en it rjochtfeardige stribjen fan it yndividu nei persoanlike ferwerving en eigendom. Dit nasjonaal-sosjalistyske prinsipe slút dêrom op gjin inkelde manier privee-eigendom út. Krektoarsom: it nasjonaal-sosjalisme erkent folslein en folslein it belang fan eigendom. It wit dat persoanlik eigendom en in rjocht om frij oer in ferwerving te beskikken de basis is fan elke ekonomy en, dêrneffens, fan elke hegere kultuer; mar it nasjonaal-sosjalisme hat likegoed erkend dat it foar de erkenning fan privee-eigendom needsaaklik is om frij dúdlike grinzen te lûken, dat is, dêr't eigendom in gewoan machtsynstrumint wurdt en op in eksploitative manier tapast wurdt tsjin it wolwêzen fan it gehiel.

Der is miskien amper ien serieus tinkende persoan dy't dit earste prinsipe yn dizze algemiene foarm tsjinsprekke wol. De swierrichheid sil lizze yn 'e juste beoardieling fan iepenbiere belangen tsjin dy fan 'e yndividuele partikulier. Nettsjinsteande de sûnder mis besteande
oerienkomst dat de oerwagings fan it iepenbier belang foar de partikuliere belangen moatte gean, is der opmerklik genôch, neffens de juridyske ideeën dy't ûnder ús jildich binne, krekt wat de foarm fan it gebrûk fan eigendom oanbelanget, gjin morele beheining dy't bûten de kriminele bepaald is. It is wis ferbean om mei geweld te hanneljen tsjin de meiminske (ôfpersing - moard -
deaslach - ferrie en ûnwettige ferriking, ensfh.), mar it is nea en nearne ferbean om ûnmeetbere rykdom op te stapeljen en gebrûk te meitsjen fan de faak frij twifele bank- en beurstechnyske middels dêryn. Fierder jout de wet elke skuldeasker it rjocht om in wanbetalende skuldenaar mei rûchwei syn hûs en besittings te ûntnimmen as ûngeunstige omstannichheden -
sykte, dea, misfoarming, minne rispingen en hongersneed - meitsje it ferfoljen fan oannommen ferplichtingen ûnmooglik. Elke erfarne rjochter kin ûntelbere gefallen neame wêryn ús stive wet ekonomyske besteanen ferneatige hat yn gefallen wêryn elk sûn gefoel fan justysje yn opstân kaam is tsjin it tydlik oerleverjen fan in hurdwurkjende, ynspannende man dy't lykwols troch pech efterfolge is oan 'e brute druk en greep fan 'e skuldeasker.

De ûnbeheinde erkenning fan persoanlik rjocht op fatsoenlike en juridyske oanspraken yn 't gehiel moat logysk liede ta it skealjen fan it iepenbier belang troch de egoïstyske eksploitaasje fan dit yn essinsje omkearde anty-sosjale juridyske idee yn tsjinstelling ta ús steatsprinsipe "Iepenbier belang foar eigenbelang".

Machine Translated by Google

Yn tsjinstelling ta de falske fûnemintele formulearring dy't ûnder ús hearsket, de kapitalistyske, is it oare ekstreme, it Marxistyske idee fan steat en ekonomy. It fûnemintele idee fan dizze ekonomyske foarm is de ûntkenning fan partikulier eigendom. De Marxistyske lear giet sels safier dat se eigendom direkt útleit as "diefstal" (Proudhon)15. It easke, yn it frjemde jargon dat foaral foar Dútske proletariërs sa ûndúdlik is, de "ûnteigening fan 'e ûnteigeners"16 - mei oare wurden, de ûnteigening fan eigendom! Dizze steats-, folks-, kultuer- en ekonomyferneatigjende lear hat syn ekstreme, mar logyske realisaasje fûn yn it Russyske bolsjewisme. Yn syn ekonomyske aspekt kin dit ekstreme gearfette wurde yn 'e sin:

"Alles heart by elkenien".

Wy hawwe hjir te krijen mei in depersonalisaasje fan eigendom, mei in oerdracht fan alle eigendom nei it anonyme eigendom fan it gehiel.

It ekstreme dat noch altyd ûnder ús hearsket fan in ûnbeheind rjocht op eigendom, hat ús oan 'e oare kant al laat ta de lêste stap foar de timpel fan 'e god Mammon, op waans doar yn gouden letters stiet: "Alles heart ta de Iene". Sels dizze skriklike ekonomyske foarm moat likegoed liede ta in depersonalisaasje fan eigendom - allinich op in oare manier - yn dat úteinlik de hiele wurkjende minskheid hjir yn in skriklike skuldslavernij oan in anonime finansjele macht drukt wurdt.

Yn it skrilste kontrast mei de krekt beskreaune ekonomyske ekstremen fan it Marxistysk sosjalisme en it heechkapitalistyske Mammonisme fan 'e westerske demokraten, easke it ekonomyske ideaal fan it Nasjonaal-Sosjalisme de realisaasje fan it prinsipe "Elk syn eigen".

Krekt yn dit prinsipe binne moraliteit en ekonomy wer ris it meast nau mei-inoar ferbûn. It fuortheljen fan morele prinsipes út it kommersjele libben is yndie sa karakteristyk foar de hjoeddeiske ekonomy, wêryn't krekt de superieure macht fan grutter besit, gruttere slûchslimmens, de keunst om it steatsautoriteit sels yn 'e gefaarlikste saken te ûntkommen, de lykwicht trochslacht. In blik op 'e tûzenen meast tsjustere besteanen dy't har kwea-aardichheid begeane yn alle grutte stêden, dy't fantastyske bedraggen hawwe, in blik op 'e ferskate rjochtsaken dy't nettsjinsteande alle ferset fan 'e dielnimmers foar de rjochter komme, lit ús sjen hoe ferskriklik ferdorven de hjoeddeiske kommersjele moraliteit is. Lit ús, yn tsjinstelling dêrta, de ferskriklike ellinde beskôgje yn 'e kringen fan 'e middenklasse en fan 'e troude arbeiders dy't net mear kinne betelje foar molke en brea foar har poppen en opgroeiende bern, lit ús dúdlik wêze dat oer it algemien yn in protte, in protte gefallen mei earfol wurk amper de basisbehoeften foar it libben fertsjinne wurde kinne, foaral...

as der bern binne dy't fersoarge en grutbrocht wurde moatte. De need fan 'e yntellektuele en frije beroppen giet alle mjitte te boppe; artysten fan 'e earste rang, foaral as har oriïntaasje net oerienkomt mei de Joadske oriïntaasje fan smaak dy't hjoed de dei hearsket, wurde flakwei oan 'e honger oerlevere; echte Dútske gedichten kinne gjin iepenbiere optreden berikke. Mar frij ûnbeskriuwber is de need fan dyjingen dy't, troch it ferkearde behear fan 'e steat oangeande finansjeel belied, har sparjild ûntnommen binne, de pensjonearren en pensjonearren fan lyts kapitaal, de oarlochshandikapten, dyjingen dy't twongen binne ta woldiedigenshelp, lykas al dyjingen dy't fertroud hawwe op 'e wissichheid fan iepenbiere obligaasjes, lykas op 'e stabiliteit fan ús nasjonale munt en de gouden dekking fan 'e mark. Sa'n tastân is in ûntbining fan 'e ekonomy - anargy. Ynspanning wurdt werombetelle mei ûnfoldwaande beleanning, luiheid wurdt beleanne, earbere hannel lijt ûnder need, ûnsûne hannel, tuskenhannel, winstjaan bloeit it bêste fan alles. Hoe superieur in produksje yn kulturele aspekten is, hoe minder de beleanning dy't krigen wurde kin. Fertrouwen wurdt werombetelle mei

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) ferklearre yn syn wurk út 1840 Qu 'est-ce que la proriete? dat "la propriete c'est le fol".

16 Dizze útdrukking, liend fan it Frânske 'Texpropriation des expropriates', wurdt brûkt troch Marx yn Das Kapital, I, haadstik 24: "It lêste oere fan partikuliere eigendomsstakingen, de ûnteigeners wurde ûnteigene".

Machine Translated by Google

ferrie, en yndied troch de steat, dy't de beskermer fan wet en justysje wêze moat, de advokaat fan 'e iepenbiere moraal.

Wy hoege hielendal net mear te wizen op 'e korrupsje yn it iepenbiere libben, de joadisaasje en de ferarming fan 'e parse en it jammerdearlik machteleaze en ûnweardige liederskip fan ús bûtenlânsk belied om de ekstreme ferfal fan ús iepenbiere libben en ús ekonomyske moraliteit oan te jaan.

Tsjin dizze materialistyske ferarming en fersmoarging fan it iepenbiere libben set it nasjonaal-sosjalistyske idee fan 'e steat it lang beproefde prinsipe fan steat en ekonomy: *"Oan elk syn eigen* ", mar boppe alles *"Iepenbier belang foar eigenbelang".* Mei it ferheegjen fan dit prinsipe ta it liedende prinsipe fan 'e nasjonaal-sosjalistyske steat ferbynt it nasjonaal-sosjalisme him mei de bêste en glorieuzeste perioaden fan 'e Dútske skiednis.

"Suum cuique"17 wie al it ekonomyske prinsipe fan 'e sûne Dútske iere Midsiuwen, mar foaral foar in lange perioade waard it troch de yndieling fan 'e gilden garandearre dat oan elk syn eigen tawiisd waard. De mienskiplike wurk tusken master en learling foar in heale of in tredde fan in penny soarge teminsten foar de arbeider syn ynkommen, better wurk en prestaasjes fûnen har erkenning en har beleanning en, yn gefallen fan treflike prestaasjes, roem en rike fertsjinsten.

"Suum cuique" fersiert ek de heechste Prusyske oarder, de Oarder fan de Swarte Earn, hoewol hjir yn 'e spesjale sin dat oan spesjale fertsjinste syn kroan te tankjen is. Krekt dizze ynterpretaasje komt frij bysûnder oerien mei it Nasjonaalsosjalisme - net sa folle om't it hjir giet om hoflike dekoraasjestikken of it iensidige earjen fan militêre tsjinst, mar om't de morele ynhâld fan 'e beleanne ferfolling fan plicht mei respekt foar steat en folk dêryn syn útdrukking fynt, in ferfolling fan plicht dy't selsleas sûnder opset en sûnder foarôfgeande oandacht foar klinkende leanen dien wurdt, mei in ferpleatsing fan persoanlike belangen nei de eftergrûn, berne út in ynderlik twingend gefoel fan ferantwurdlikens foar steat en folk.

Wy Nasjonaal-Sosjalisten wreidzje dit prinsipe ek út yn 'e oare rjochting, wy foegje ta oan it "oan elk syn eigen" fan 'e Dútske Midsiuwen en oan it idee fan "Om syn kroan te fertsjinjen" fan Friedrich syn steat, mei de grutste klam: *"Oan 'e misdiediger syn straf!".* Oan elk syn eigen, om syn kroan te fertsjinjen, oan elk oarderlik en earfol wurk syn foldwaande betelling, oan elke spesjale prestaasje syn hegere fergoeding, oan elke earm persoan en elke persoan dy't ûnskuldich yn need rekke is foldwaande help út iepenbiere fûnsen, mar likegoed oan al dyjingen dy't hannelje tsjin iepenbiere moraliteit en ekonomyske respektabiliteit - de fertsjinne straf.

Wy beklamje lykwols dat it op gjin inkelde manier binnen it berik fan 'e taken fan 'e nasjonaal-sosjalistyske steat leit om de steatsboarger yndividueel yn ekonomyske saken te kontrolearjen, dat de ekonomy it bêste bloeit sa frij mooglik fan burokratysk tafersjoch. Wy witte ek dat in fermindering fan risiko yn it gefal fan elke yndividuele steatsboarger fia de steat - earder yn 'e sin fan Naumann syn "risikofrije minske", dat is, fan in minske foar waans basisbestean de steat soargje moat - krekt it tsjinoerstelde berikke soe fan wat Naumann derfan ferwachte.18 *De plicht fan 'e steat moat beheind wurde ta it skeppen fan 'e betingsten foar in ekonomy dy't himsels hâldt*

---

17 Oan elk syn eigen

18 Friedrich Naumann (1860-1919) wie in protestantske teolooch en liberale politikus dy't yn 1896 de oprjochter wie en in foarm fan sosjaal liberalisme ferspraat fia syn tydskrift Die Hilfe. Nei de Earste Wrâldoarloch waard Naumann de earste foarsitter fan 'e Deutsche Demokratische Partei (DDP).

Machine Translated by Google

sa frij mooglik fan 'e skriklike woekerferskynsels dy't wy kenne yn 'e hjoeddeiske rintekapitalistyske steat.

It wolwêzen fan 'e steat moat dêrom wer de heechste wet wurde, de effisjinsje fan 'e steat moat it prinsipe "Iepenbier belang foar eigenbelang" foar alle oare oerwagings stelle.

No makket dit prinsipe lykwols needsaaklik ûnder de steatslju, de steatsmeiwurkers en dejingen dy't yn foaroansteande posysjes yn it iepenbiere libben steane, in skaaimerk dat hjoed de dei hast folslein ferdwûn is út 'e regearing en it iepenbiere libben - ferantwurdlikens.

Us hiele iepenbiere libben stiet hjoed direkt ûnder it teken fan ûnferantwurdlikens. De afgevaardigden binne net ferantwurdlik foar - men seit "ymmún foar" - wat se dogge en sprekke yn it parlemint In wanhopige term as men betinkt dat dizze útdrukking út 'e medisinen helle is, dêr't yn sein wurdt dat in lichem al sa verzadigd is mei gifstoffen dat nij ynfoege gifstoffen it lichem folle minder of hielendal net skea dogge, wylst in sûn lichem derfan stjerre soe. De fraksjes binne net ferantwurdlik foar de besluten fan 'e mearderheid, de ministers binne net ferantwurdlik foar de útfiering fan harren amt, want se binne allinnich funksjonarissen fan 'e partijen dy't krekt meidogge oan 'e foarming fan in regearing. As der wat mis giet, lijt it folk yndie de slimste skea, mar de saneamde ferantwurdlike minister wurdt allinnich ferfongen troch in oare like ûnferantwurdlike partijfunksjonaris. Fan echte ferantwurdlikens wurdt gjin melding makke.

Al wie it berop op 'e Almachtige yn it tiidrek fan it godlike rjocht fan keningen spitigernôch mar al te faak in hiel bysûndere foarm fan 'e ûnferantwurdlikens fan 'e hearskjende hearen - (seldsume útsûnderings foar wa't de ferantwurdlikens foar har god synonym wie mei har gefoel fan ferantwurdlikens foar har folk wurde útdruklik erkend). Yn 't algemien wie dizze leave god lykwols altyd, úteinlik, mar in noflik beskermjend skyld dêr't efter, op 'e trepladder fan 'e amtner dy't allinnich ferantwurdlik wie foar syn superieur, fan 'e minister dy't allinnich ferantwurdlik wie foar syn kening en fan 'e hearsker dy't allinnich ferantwurdlik wie foar syn god, de meast ûnbidige ûnferantwurdlikens fan 'e hearskjende klasse en har fertsjintwurdigers mei respekt foar de werklike libbensbehoeften fan it folk, ferbergje koe.

It nasjonaalsosjalisme sil dizze troch de steat sanksjonearre ûnferantwurdlikens radikaal fuorthelje moatte.

'Heechste ferantwurdlikens' sil yn izeren letters stean boppe de yngongspoarte nei de nasjonaal-sosjalistyske steat. Ien dy't de eare hat om in liedende posysje te bekleedzjen foar de belangen fan in grut folk, kin net genôch oan syn ferantwurdlikens herinnerd wurde. Yndied, allinnich hy kin in lieder wêze dy't dit djipste gefoel fan ferantwurdlikens yn syn boarst draacht. Foar alle steatsmeiwurkers en foar dyjingen dy't yn it iepenbiere libben steane, moat dizze ferantwurdlikens spesjaal fêstlein wurde en ek mei rûge strange útfiering útfierd wurde. Allinnich op dizze manier kin in herstel eins ôftwongen wurde, sa te si Allinnich op dizze wize kin it kostberste ding wer ta libben wekke en groeie dat de lieder en it folk wer in echte nasjonale en histoaryske mienskip wurde kin - fertrouwen. En út fertrouwen kin dan it leauwe wer groeie dat, mei de ferantwurdlikens fan 'e lieder, in herstel en fernijing fan Dútslân sil bringe, in weropwekking fan 'e Dútske siel, yn in nasjonalistyske steat fan wurk en prestaasjes wêryn elk syn eigen fine sil.

Machine Translated by Google

De ekonomyske fûneminten

Yn in sûn ekonomysk lichem kinne moraliteit en nasjonale ekonomy net skieden wurde. Oars lijt de ekonomy op de swierste wize, foaral mei respekt foar de meast earefolle taak fan elke ekonomy - *it ferfoljen fan 'e fraach.* Sûnder fertrouwen yn 'e hannel, sûnder ynspanning, sûnder de loyaliteit fan 'e amtners en arbeiders kin gjin wurk bloeie.
Effisjinsje, rjochtfeardigens, ûndernimmende geast, enerzjy, wjersidich fertrouwen tusken allegearre dy't meidogge oan in ekonomyske taak binne de ûnmisbere betingsten foar it wolfeart fan elke ekonomy. Al dizze dingen hoege allinich sein te wurden om erkend te wurden yn har útsûnderlike betsjuttin Elk dy't yn it hjoeddeiske en it resinte ferline ekonomysk aktyf wêze moast, wit yn hoefier't dizze moaie dingen hjoed de dei ûntbrekke. En wa lijt úteinlik de skea fan 'e heilslearen fan it Marxisme en syn operasjonele metoaden, de stakingen, sabotaazje en it sleauwich en slûchslimme wurk? - Mar úteinlik allinich de befolking sels dy't troch sokke steats- en folksferslitende learen alle gefoel fan mienskip ferlern hat en syn wichtichste wurk sjocht yn klassestriid. Dêrom moatte ek nei dizze kant de klachten rjochte wurde dy't benammen út 'e nasjonalistyske kampen klinke dat wy gjin folk mear binne, dat wy earst wer in folk wurde moatte as wy ús ferlerne machtsposysje en ynternasjonale status weromwinne wolle.

Dizze klachten binne rjochtfeardige, mar mei klachten giet men net foarút. It Marxisme wifke net om syn ekonomysk en polityk ideaal te realisearjen doe't it de macht hie om dat te dwaan, it skrille net ôf foar brutale ûnderdrukking fan dissidinten: yn Ruslân brocht it syn fijannen foar altyd stil troch de hiele boargerlike yntelligensje út te slachtsjen, ûnder ús troch de wetten foar de beskerming fan 'e republyk.19 It krijen fan politike macht is fansels de betingst foar elke ekonomyske of nasjonale politike herfoarming. Dat witte wy likegoed as de kommunisten en de sosjaaldemokraten, mar wy wolle politike macht net om 'e macht sels, net om de ferworven machtsposysje tsjin in bepaalde klasse te eksploitearjen, mar om de betingsten te skeppen foar in ekonomyske frede ûnder de nasjonale kameraden dy't byinoar bûn binne yn in wurkmienskip. It *ferfoljen fan 'e fraach20* is de taak fan 'e nasjonale ekonomy - net winstjouwens, dy't hjoed de dei hast allinnich beslissend is by de produksje fan guod. Mei dizze fûnemintele hâlding fan it Nasjonaalsosjalisme komme wy yn definitive tsjinstelling ta de basis ekonomyske ideeën fan 'e kapitalistyske steat. Net wat nedich wie, waard yn it foarste plak produsearre, mar wat rendabel wie. Alles dat net genôch belangen en dividenden tasei, waard fan it begjin ôf net opnaam. As in bysûnder dúdlik foarbyld fan 'e winstjouwende waansin fan 'e hjoeddeiske kapitalistyske ekonomy kin tsjinje it feit dat de wenningbou, nettsjinsteande de skriklike needsaak foar wenten - dus nettsjinsteande de meast driuwende needsaak - gewoan net útfierd wurdt, om't it net rendabel is! Dat de wenningbou, beskôge op in nasjonale politike manier yn in hegere sin, yndie rendabel wêze soe, fereasket hjir gjin fierdere útlis, mar is daliks dúdlik út wat der benammen sein is oer de sosjale taken fan 'e steat. Fierder, as it folk honger hat en friest, dan sjocht in kapitalistyske ekonomy dy't rjochte is op winst op gjin inkelde manier syn plicht om dizze needsaak te ferfoljen troch de produksje fan goedkeape en goede skuon, klean en ûnderguod, ensfh., want mei de ferlege keapkapasiteit fan 'e befolking is dit net "rendabel". Oan 'e oare kant is de lúkse-yndustry yn alle sektoaren folsút drok, want nea earder waard rykdom sa muoiteleas ferkrigen...

---

[19] Nei-oarlochsk Dútslân hat in ferlykbere wet, de Federale Wet foar de Beskerming fan 'e Grûnwet (Bundesverfassungsschutzgesetz), dat yn 1950 oannaam waard.

[20] Mei it ferfoljen fan fraach moat begrepen wurde de tefredenheid, troch betelbere prizen, fan 'e libbensbehoeften fan 'e totaliteit fan al dyjingen dy't byinoar ferbûn binne ta ien nasjonale mienskip.

Machine Translated by Google

graach om himsels te omringen mei suvere lúkse lykas hjoed. Mar it kapitalistyske idee fan winstjouwendens wurdt eins in ekonomyske ûnsin yn 'e tûken fan ús ekonomy dy't hjoed alles behearskje, yn it bank- en beurzensysteem. It feit fan 'e hearskjende posysje fan 'e banken bewiist it meast opfallend de ekonomyske sinleazens fan it kapitalistyske idee. Mei de "produksjes" fan 'e banken en beurzen is noch nea in bern fiede, noch nea in beferzen persoan klaaid, yn 't algemien is noch nea de lytste needsaak dy't nedich is foar it libben foarsjoen. Dizze útspraak is hielendal gjin demagogyske slogan, it omfettet net iens de oerstallichheid fan 'e ynstellingen fan monetêre transaksjes, it lit allinich mei alle dúdlikens sjen wat in enoarm ferskil der bestiet tusken in echt nasjonale ekonomyske ferfolling fan 'e fraach, lykas nasjonaal-sosjalistyske winsken, en in folslein partikulier-kapitalistysk rjochte winst-basearre ekonomy.

Sels de nasjonaal-sosjalistyske steat sil syn banken en oare finansjele ynstellingen hawwe, mar dy sille net langer de hearskers fan 'e nasjonale ekonomy wêze, mar har tsjinstfeinten, jild sil net langer de hear fan 'e steat en it folk wêze, mar allinnich it needsaaklike helpmiddel foar de útwikseling fan guod.
Wy witte krekt dat dizze striid tsjin it bank- en beurskapitaal de swierste striid foar de nasjonaal-sosjalistyske beweging betsjutte sil, om't hjoed de grutste oerfloed oan macht dy't de wrâld ea droegen hat, konsintrearre is yn it bank- en beurskapitaal.
Hjir giet it om in striid op libben en dea om macht, dit wit de tsjinstanner better as de measte fan ús freonen en folgelingen. Dizze striid sil safolle dreger wêze, om't hiele lagen fan 'e befolking noch altyd fongen binne yn 'e winstjouwende waansin.

In fûnemintele fraach dy't hjir nochris mei alle dúdlikens beantwurde wurde moat, is de fraach hoe't it Nasjonaalsosjalisme yn prinsipe stiet yn relaasje ta eigendom. Ut 'e fûnemintele observaasjes fan it earste haadstik en foaral út 'e fûnemintele tsjinstelling dy't dêr beskreaun wurdt tsjin it Marxistysk Sosjalisme resultearret mei natuerlike gefolgen foar it Nasjonaalsosjalisme de *fûnemintele erkenning fan eigendom.* Dizze erkenning fan partikulier eigendom is te djip ferankere yn it Aryske libben. De kreative geast dy't de omjouwing werkennet, dy't de omjouwing beskôget om dêrút syn wrâld te meitsjen en te foarmjen, de kreative minske dy't syn fruchten út 'e ierde wringt troch hurd wurk, dy't him nei wenjen set, foar himsels huzen en stêden bouwt, dy't, nei't er him nei wenjen set en woartele hat yn 'e sirkel fan syn sibben, syn rasiale kameraden, de minske dy't dan fierder giet op sa'n yn 'e grûn woartele ynfrastruktuer nei hegere kultuer en foar himsels syn - de - wrâld skept yn in hegere yntellektuele sin, op it mêd fan filosofy, poëzij, muzyk, keunst en byldhoukeunst - dizze minske kin it wis net oars foarstelle as dat de wurken fan syn hân, dy't út syn eigen berne binne, ek syn eigendom binne. Ut dizze kennis fan 'e kreative minske ûntstiet direkt it respekt foar it eigendom fan oaren, en ûntstiet de wet.

Yn fûnemintele en ûnfersoenlike tsjinstelling ta de kreative geast stiet de gierige, dieverige geast fan oare minsken dy't oars ynsteld binne, dy't de azem fan 'e skepping nea kend hawwe, dy't ûnrêstich fan plak nei plak bewege, dy't nea earne woartels sjitte koene, dy't net útwreide en út 'e grûn opstiene, yn in lange ûntwikkeling nei in hieltyd hegere kultuer, mar mei har ûnrêstich bewegende geast en mei har jild fan lân nei lân ferhúze, doe't se de yndividuele stêden of stikken lân "weide" hiene. Sels yn 'e fjilden fan 'e kreative naasjes stie de Joad yn essinsje frij fier fan 'e werklike produksjes ôf, wy kenne de Joad net as boer, net as hannelers, net as yngenieurs of masterbouwers, net as fabryks- en leanarbeiders, en wiere kreative sjeny is him frjemd, sels yn 'e byldzjende keunsten en yn 'e wittenskippen. De bewegende geast begjint syn karakteristike aktiviteit allinich dêr't in wurk makke is troch in kreative hân, in objekt produsearre is, dêr wit de gierige geast dizze guod te krijen foar...

Machine Translated by Google

himsels en om se nei syn jildfoardiel te ferpleatsen. Net om te foldwaan oan 'e nasjonale ekonomyske fraach, mar om sa heech mooglik winst foar himsels te meitsjen út dit ferkear fan produksje nei konsumpsje, sette it himsels op tusken produsint en konsumint - de hanneler ûntstie. Tsjintwurdich is de hanneler en jildwikseler de ried fan bestjoer en bankhear wurden. De ekonomy fan 'e hiele wrâld is op 'e meast sinleaze manier op 'e kop set. De tûke, útfynende, doarrige, kreative en produktive geast hearsket net mear; de kromme geast, net yn steat om wat fan himsels te meitsjen, eksploitearjend en gierig, hearsket. Jild hearsket oer wurk en bloed.

De bewegende geast fan 'e Joad hat alles mobiel meitsje kinnen, sels it lân troch hypoteken, de grutste lang besteande yndustryen troch anonymisaasje en troch de oandielbedriuw, en, troch de steatsobligaasje-ekonomy, hat it ynternasjonale kapitaal sels de oerheden fan har folken skieden. Tsjintwurdich binne de oerheden allegear ôfhinklik fan grut lienkapitaal en yn relaasje ta har folken binne se allinich de rinte-ynkassors foar har anonime hearen yn Wall Street, de City of London en Parys.

Dizze koarte observaasjes hawwe ús it djipste geheim sjen litten fan 'e ûnfersoenlike tsjinstelling tusken kreative folken en de gierige Joad. "De Ariër skept, de Joad grypt de wrâld foar himsels.

Hjir kin koart tafoege wurde dat der in hiel lyts ferskil bestiet tusken eigendom en besit. Besit hoecht hielendal net needsaaklik eigendom te wêzen, besit kin net sels skepen wurde. Yn it gefal fan in besit wurdt de oarsprong fan it besit net yn twifel lutsen. De Joad hat it eigendom fan 'e Aryske folken yn besit nommen en regearret no de skeppers troch syn finansjele macht. Dizze abstrakte foarm fan eigendom yn 'e foarm fan juridyske oanspraken, obligaasjes, hypoteken, ensfh. hat de hiele wrâld hjoed de dei *ûnderwurpen makke troch rinte oan kapitaal.* De rintekapitalistyske ekonomyske foarm ken oer it algemien gjin grinzen fan besit, it lit hiele folken mei al har wurk ûnderwurpen wurde oan rinte fan in hantsjefol bank- en beursmagnaten.

Tsjin dizze net sa min skriklike belangekapitalistyske rôverekonomy stelt it Nasjonaalsosjalisme de *beheining fan it rjocht op eigendom.* It prinsipe foar dizze beheining leit yn 'e sin: "Iepenbier belang foar eigenbelang". Dat dizze limyt foar eigendom boppedat tige heech oplein wurde kin, blykt út it feit dat it Nasjonaalsosjalisme sels de grutste yndustriële wurken, salang't se yn it priveebesit fan 'e skeppers bliuwe (wy tinke oan Krupp, Mannesmann, Thyssen, ensfh.), op gjin inkelde manier ôfwize sil as tsjinstridich mei de belangen fan it gehiel, foaral as de eigners fan dizze grutte wurken gefoel en begryp hawwe fan maatskiplike fragen en de juste grinzen fine kinne tusken passende eigenwinst út produksje, in adekwate priis foar de ferkeap en it foldwaan oan 'e fraach fan 'e nasjonale ekonomy, en in oerienkommende en weardige foarm fan dielname fan 'e arbeidskrêft oan 'e ynkomsten fan 'e wurken.

Hjir komme wy ta koarte fûnemintele observaasjes oer de eksterne foarmen fan produksje.
De krêftich opkommende Dútske ekonomy foar de oarloch waard ûnderskieden troch in tige gelokkige miks fan grutte, middelgrutte en lytse bedriuwen. No, yn 't algemien, leit der yn 'e oanstriid ta grutbedriuw yndie in gefaar foar de nasjonale ekonomy foar safier't de folgjende stap boppe it grutbedriuw tsjinnet, dat net langer tsjinnet oan it foldwaan oan 'e fraach, mar oan 'e hege kapitalistyske belangen fan 'e dominaasje fan 'e merk en fan 'e diktatuer fan 'e prizen. Dochs wurdt dúdlik tajaan dat bepaalde yndustryen allinich as grutte bedriuwen kinne wurkje. Dit jildt foar dy yndustriële tûken dy't wy oer it algemien as swiere yndustry oantsjutte. Sûnder op dit punt yn details te treden, kin yn prinsipe steld wurde dat de nasjonaal-sosjalistyske steat gjin reden hat om te stribjen nei fûnemintele feroarings yn dizze eksterne foarmen fan 'e ekonomy. It nasjonaal-sosjalisme wiist alle soarten "sosjalisaasje of nasjonalisaasje" yn 'e Marxistyske sin ôf. Us ekonomysk ideaal easke in sa grut mooglike...

Machine Translated by Google

oantal ekonomysk frije besteanen krekt yn 'e middelgrutte en lytse bedriuwen. Wy witte dat allinnich de frije en ûnôfhinklike minsken dy't frij oer har wurk en har wurkynkommen beskikke kinne, fol binne mei in serieus gefoel fan ferantwurdlikens oangeande har wurk, dat allinnich op dizze boaiem machtige persoanlikheden ûntsteane en dat allinnich op 'e boaiem fan *frijheid en ferantwurdlikens* it gefoel fan mienskip bloeit dat dejingen dy't troch mienskiplik wurk ferbûn binne oan in mienskip fan libben en bestimming ferieniget en har dêrmei in frije, selsbewuste naasje makket.
Allinnich op sa'n boaiem kin it wolwêzen fan it yndividu ferienige wurde mei it wolwêzen fan it gehiel.

Op 'e grinzen fan steat en ekonomy

Manchesterisme21 en Steatssosjalisme binne de tsjinoerstelde polen as it giet om it fêststellen fan 'e grinzen dy't de steat yn acht nimme moat by syn yntervinsje yn 'e ekonomy. De earste lear easke safolle mooglik frijheid fan elke steatsbeskermer, it soe it leafst sjen dat de steat ferwiisd wurdt nei de rol fan nachtwacht. Steatssosjalisme is fan betinken dat de measte bedriuwen it bêste troch de steat sels laat en beheard wurde kinne. De meast ekstreme foarmen fan sosjalisaasje of nasjonalisaasje, dat is de Russyske term foar it rinnen fan 'e bedriuwen troch elkenien, hawwe oan elkenien dy't de sosjalistyske eksperiminten ûnpartidich en mei beslissende dúdlikens waarnommen hat, sjen litten dat sokke kommunistyske foarmen fan produksje op 'e lange termyn net te dwaan binne.
Ien dy't ús útlis oer de fûneminten fan 'e ekonomy folge hat, sil sûnder muoite de ynderlike redenen foar dit ferskynsel werkenne kinne. Oan 'e iene kant moat de ûnderdrukking fan it ûndernimmende inisjatyf, it ûntbrekken fan it winstmotyf, it fuortheljen fan konkurrinsje, oan 'e oare kant de twang om te wurkjen dy't mei rûchleaze krêft útoefene waard troch de Sovjets it foardiel fan 'e produksje ta in minimum beheine.

De stadige, myldere foarm fan "steatskontrôle" fan bedriuwen sa't wy dy kenne út ús Dútske ekonomyske libben moat allinnich mei súkses tapast wurde yn ferskate sektoaren fan 'e iepenbiere ekonomy. Yn 'e sektoaren dy't yn konkurrinsje mei de frije ekonomy útfierd wurde, benammen op it mêd fan grutte yndustriële produksje (koal), is it kommersjele súkses sterk beheind yn ferliking mei de frije ekonomy, dy't yn steat is om alle wichtige besluten rapper en selsstanniger te nimmen as needsaaklikerwize mooglik is yn it gefal fan steatsbedriuwen. Om in goed oardiel te hawwen oer hokker bedriuwen yn 't algemien geskikt binne foar steatskontrôle, moatte wy dúdlik wêze oer hokker posysje de steat ynnimt yn 'e totale operaasje fan in nasjonale ekonomy.

Wy hawwe útlein dat it Nasjonaalsosjalisme de taak fan ekonomy sjocht yn it ferfoljen fan 'e fraach. Produsint en konsumint, fabrikant en brûker, binne de twa wichtichste dielnimmers yn elke ekonomy. No witte wy dat it gebrûk, úteinlik, altyd en oeral suver yndividueel is, of tige dúdlik útdrukt: elk stik brea kin yndie mar troch ien persoan konsumearre wurde, klean binne ek allinnich bedoeld foar persoanlik gebrûk, in fiat jout op elk momint allinnich in dak oan in lytse, ferbûne sirkel, de wurkplak jout op elk momint allinnich in posysje oan in miskien grutter, mar noch beheind oantal wurkkameraden, dus wy kinne hielendal net prate fan in mienskiplike konsumpsje of gebrûk fan produkten. As konsumpsje dêrom, úteinlik, yndividueel is, jildt itselde ek foar produksje, foar de produksje fan guod. Hoe weardefoller it produkt fan produktyf wurk is, hoe dúdliker it is dat dit allinnich ûntstiet út in tige persoanlike kreative krêft.
Foar de wurken fan 'e geast op it mêd fan wittenskip en de byldzjende keunsten, op it mêd fan technyske útfiningen en ûntdekkingen is dit fuortendaliks dúdlik, mar sels yn it gefal fan gearstald wurk yn

21 Manchesterisme is de skoalle fan ekonomysk tinken dy't yn 'e 19e iuw yn Manchester ûntstie as reaksje tsjin de proteksjonistyske Cora-wetten fan 1815 en 1846. It pleite foar frije hannel en stipe de yndustrialisten tsjin de agraryske belangen fan 'e lâne-aristokrasy. De wichtichste foarstanners fan dizze beweging wiene Richard Cobden (1804-1865) en John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

fabryksachtige bedriuwen, dêr't de meganisaasje troch masines hast folslein minsklik yndividueel wurk ûnderdrukt, is it úteinlik noch altyd jildich dat it pear skuon dat krekt dizze arbeider makket allinnich troch dizze makke wurde kin en net troch in oar. De kwaliteit fan 'e produkten sakket lykwols mei tanimmende meganisaasje. Al yn 'e lânbou is de âlde regel jildich: "It each fan 'e hear fet it fee", dat wol sizze, allinnich de persoanlike soarch fan 'e fokker krijt de heechste resultaten.

Alle pogingen fan 'e kommunistyske ekonomy binne elke kear yn in folsleine mislearring einige. Wy moatte dêrom fundamenteel ferklearje dat sawol konsumpsje as produksje tsjin sosjalisaasje yngeane. No, sa gau as de minskheid de oarspronklike ekonomyske foarmen fan yndividuele ekonomy yn 'e famylje ferliet en oergie nei yngewikkelder ekonomyske foarmen troch arbeidsferdieling en grutte steatsmienskippen foarme hie, kaam der tusken produksje en konsumpsje wat nijs - *hannel en kommersje en it finansjele systeem.*

Dizze tige dúdlike ekonomysk-filosofyske observaasje jout ús it dúdlikste bewiis fan 'e fjilden wêryn't de steat syn ekonomyske aktiviteit beheine moat. It is yndie fuortendaliks dúdlik dat it hjir giet om saken wêryn't elk yndividu likegoed ynteressearre is. En it is allinich logysk dat de steat hjir syn omfang fan taken sil fine as de belichaming fan 'e mienskiplike belangen.

As ús ekonomyske filosofy kloppet, moat de steat op ien fan dizze mêden wat foarbyldichs dien hawwe, foar it gefal dat it him al besocht hat. Dit hat it ek dien op it *mêd fan ferfier.* De prestaasjes fan 'e Dútske spoarweiautoriteiten foar de oarloch wiene gewoan foarbyldich, en dat binne se sels hjoed de dei noch, foar safier't de âlde trou oan plicht en gewisse noch altyd hearskje. Men skriuwt it net-steatlike spoarsysteem yn Amearika ek faak ta oan spesjale perfeksje; dit is ek akkuraat yn in bepaalde kontekst, om't it ferkear frijer ferrint, en in protte lytse swierrichheden dy't by ús ferbûn binne mei it burokratike systeem amper foarkommen wurde koene. Sels de bou fan lokomotiven fan grutte diminsjes yn Amearika rôp earder fernuvering by ús op, mar de wichtichste reden hjirfoar wie dat de bredere breedte fan it Amerikaanske spoarnetwurk dit yndied technysk makliker mooglik makke. Mar dit is gjin aspekt fan ferfier, mar in technysk feit dat net ta it berik fan ús observaasjes heart. Oan 'e oare kant is folle wichtiger foar ús fraach - de feiligens fan it ferfier yn 'e spoarwegen. Op dit mêd wiene de Dútske spoarwegen har konstant bewust fan dizze heechste taak fan it steatsferfier en kinne se ek de reputaasje foar harsels opeaskje dat se, technysk en organisatoarysk, alles dien hawwe wat mooglik wie. Mei hokker ûnferantwurdlike roekeloosheid it libben fan 'e passazjiers op dit mêd yn gefaar brocht waard, krekt by de Amerikaanske en Frânske spoarwegen, blykt út 'e skiednis fan spoarûngemakken op Amerikaanske spoarwegen en op Frânske spoarwegen foar de nasjonalisaasje, salang't dizze tsjinne hawwe oan it roekeloze winstjaan fan 'e Paryske Rothschilds. - Sels hjir sjogge wy dêrom nochris de fûnemintele tsjinstelling tusken it kapitalistyske idee fan winstjouwens en it idee fan plicht fan 'e fraachferfollingsekonomy.

De taak fan 'e hannel is, yn it foarste plak, om de nasjonale ekonomy te tsjinjen troch it feilige, rappe en goedkeape ferfier fan guod en persoanen nei de plakken fan gebrûk of wurk. De fraach fan winstjouwens komt pas op it twadde plak yn in steatsbedriuw, of it is allinich in fraach fan taryfbelied. Ta de hannel heart fansels ek it post- en tillegraafsysteem. Sels hjir is allinich de earefolle oantinken oan 'e prestaasjes fan 'e Dútske post- en tillegraafadministraasje nedich om te sjen hoe feilich, fluch en betrouber dizze wichtige nasjonale ekonomyske taak troch de steat folbrocht waard.

Machine Translated by Google

Hannel, oan 'e oare kant, is altyd beskôge as de eksklusive taak fan partikulier ûndernimmend inisjatyf. No kin net sa ûndûbelsinnich oer hannel sprutsen wurde as oer it ferfiersysteem. Foar in steatsregeling komt fan it begjin ôf allinnich in bepaald type guod yn oanmerking, yndie massa-konsumpsjeguod. Sa min begryp as men foar de oarloch ferwachtsje koe fan in steatsregeling fan hannel yn 'e wichtichste itenprodukten - om't de frije hannelsdoktrine ús nasjonale ekonomyske tinkwize behearske - sa min kin men hjoed de dei ferwachtsje, mei it each op 'e skamteleaze woeker yn 'e wichtichste itenprodukten yn 'e noch ûnfergetten nei-oarlochske perioade, dat it idee dat it de taak fan 'e steat is om te soargjen foar de tarieding, oerdracht en distribúsje fan 'e wichtichste itenprodukten op fruchtbere grûn falle sil. By útsûndering fine wy, sels ûnder ús tsjinstellingen op ekonomysk mêd, de bolsjewisten, besikingen om dit probleem op te lossen, dat is, troch de steatskontrôle fan produksje en de distribúsje dêrfan. Wat dêr mis is, lykas wy al oantoand hawwe, is it altyd op in steatskontroleare manier útfiere wolle of begripe wolle. Oan 'e oare kant is de juste ferdieling fan 'e produksje sûnder mis in bysûnder wichtige steatstaak. It is opmerklik dat yn Ruslân de ienige boargerlike organisaasjes dy't bewarre bleaun binne de lânbouproduksje- en konsumintekoöperaasjes wiene, dus, mei oare wurden, dy organisaasjes dy't har krekt de taak steld hiene om de wichtichste itenprodukten op te slaan en te sammeljen yn it mienskiplik belang en, oan 'e oare kant, om de konsumint te foarsjen yn it mienskiplik belang. In oersjoch fan ús Dútske
It ekonomyske libben lit ús no sjen dat dit idee, sels ûnder ús, net folslein nij is, mar dat it koöperative idee hieltyd mear oeral fêst komt te lizzen en dêrmei de betingsten skept dy't it Nasjonaalsosjalisme foar eagen hat foar it regeljen fan dizze bûtengewoan wichtige fraach. It koöperative gebrûk fan lânbouprodukten soarget oan 'e iene kant foar de boer foar de ôffier fan syn produkten tsjin foldwaande prizen, it soarget foar de koöperative oankeap fan dongstoffen, lânbou-ark, ensfh., en it docht benammen pogingen om de fraach te foldwaan troch it oprjochtsjen fan lânboupakhuzen. Oan 'e oare kant hawwe de konsumintebûnen fan harren kant folslein praktyske stappen nommen om de produkten sa direkt mooglik oan 'e konsuminten te leverjen en foaral mei it ûnderdrukken fan tuskenhannel. In gearfoeging fan 'e produksjekoöperaasjes en de konsumintekoöperaasjes ûnder steatstafersjoch is bedoeld om dizze fraach op te lossen.

Sels hjir is de kearn fan 'e fraach nochris: *Net winstjouwens, mar it foldwaan oan 'e fraach is de earste taak fan 'e ekonomy.*

Foar de hannel bliuwt der mear as genôch oer om it te besetten, foaral yn alle sektoaren dêr't de persoanlike risikofaktor yn fraach komt. Foar in itenprodukt dat altyd en yn alle omstannichheden fan 'e ferkeap feilich is, wurde de faktoaren dy't de sakeman karakterisearje fan it begjin ôf eliminearre.

It finansjele systeem is it tredde en wichtichste ding dat ûnder steatsregeling brocht wurde moat. Jild wurdt troch in protte finansjele teoretisy útlein as in middel fan ruil foar de útwikseling fan produkten; dizze útlis is yndie net falsk, mar ek net wiidweidich en net dúdlik. Dochs drukt dizze definysje it juste gefoel út dat jild in helpmiddel is foar it hanneljen yn guod. It feit dat de steat it foarrjocht fan munten foar himsels opeasket, bewiist al dat de steat jild beskôget as in bysûnder wichtich fjild fan it iepenbiere libben. It feit dat de steat in hiele rige paragrafen yn it wetboek fan strafrjocht produsearre hat dy't oer falskemunterij geane, bewiist op deselde wize dat it giet om in saak fan iepenbiere oangelegenheden fan it earste belang. Eins hat de steat ek al lang troch eigen gesach bepaald wat as jild yn it iepenbier jildich is.

Machine Translated by Google

hannel. In spesjale oriïntaasje fan finansjele teoretyken - de Chartalisten22 - fertsjintwurdiget de steatsteory fan jild dy't gearfettend ferklearret: "Jild is wat de steat ferklearret jild te wêzen". Dêrmei wurdt jild folslein skieden fan 'e substânsje fan jild, en it segel fan 'e steatsoevereiniteit is genôch om "jild" te meitsjen fan izer, aluminium, porselein en, boppe alles, papier. It hjoeddeiske leart ús dat dizze teory eins werklikheid wurden is. De tsjinstanners fan dizze finansjele teoretyken - de Metallisten23 - hâlde fêst oan it âlde idee dat jild in ynderlike wearde hawwe moat, dus fan kostber metaal (goud en sulver) wêze moat. De relaasjes fan it hjoeddeiske stypje dizze oriïntaasje net, want eins makket de steat sels jild fan papier, en yndie jild wêrmei't men echt wat keapje kin, sels as de bankbiljetten makke binne fan frij weardeleas papier. Mar de fraach fan 'e keapkrêft fan dit jild is in oar ferhaal. Hjir liket de sinkende keapkrêft fan jild, dy't yn omkearde ferhâlding stiet ta de tanimmende hoemannichte papierjild, de metallisten gelyk te jaan, want eins hawwe de munten fan goud en sulver net it ferlies fan keapkrêft fan papierjild feroarsake. Mar dit komt troch in oare reden, nammentlik it hannelsmerk fan goudjild. Net om't it goudjild echt goud is, behâldt it syn keapkrêft, mar om't goudjild ek in hannelswaar is. De tweintich markmunt ûntlient hjoed-de-dei syn keapkrêft hielendal net oan it stimpelde steatsmuntteken '20 Mark', mar oan syn ynhâld fan 'e hannelswaar fan raffinearre goud. Mar wy kinne hjir net langer by dizze finansjeel teoretyske kontroversjele fragen stilstean, wy sille útwreide oer dizze fragen prate moatte yn 'e foarstelling fan it steatsfinansjele systeem neffens de redenearring fan 'e nasjonaal-sosjalistyske herfoarming. Hjir giet it om it erkennen dat it finansjele systeem, yn it gefal fan 'e fraach dy't ús op it stuit dwaande hâldt oer de grinzen fan steat en ekonomy, yn alle gefallen heart ta de fjilden dy't, as in eminent wichtige saak fan it hiele ekonomyske libben, krekt lykas hannel yn 'e wichtichste itenprodukten, perfoarst ûnderwurpen wurde moatte oan 'e meast soarchfâldige fertrouwensregeling fan 'e kant fan 'e steat.

It belang fan it finansjele probleem op himsels freget hjoed-de-dei gjin spesjale útlis. De macht fan 'e grutte finansjele machten dy't alles behearskje, leit dúdlik foar elkenien dy't it sjen wol. De skerpsinnige persoan hat al lang erkend dat krekt de ynkompetinte, falske manier wêrop de steat himsels posysjonearre hat oangeande it finansjele systeem de basisreden is foar de hjoeddeiske katastrofale omstannichheden yn 'e steatsfinânsjes. It feit dat de measte fan 'e saneamde steatssintrale banken hielendal net suver steatsynstituten binne, mar oandielbedriuwen wêryn't de oerheden allinich bepaalde tafersjochhâldende rjochten foar harsels hawwe bewarre, jout al in idee fan 'e betize omstannichheden op it mêd fan it iepenbiere finansjele systeem.

De nasjonale politike fûneminten

Gjin steat sûnder macht en, sûnder autoriteit, gjin regearing. Neat is mear fanselssprekkend, en mear direkt dúdlik foar it sûne ferstân. Men moat it taskriuwe oan 'e folsleine ferwaarloazing fan ús iepenbiere tinken as men, ûnder ús yn 'e regearingskringen, hjoed de dei noch leaut dat men yn steat is om te regearjen mei in totaal gebrek oan militêre en politike macht.

Macht sûnder in machtsynstrumint is ûntinkber; politike macht en militêre machtsmiddels betingen inoar ûnderling like yntym as ekonomy en moraliteit net skieden wurde meie. Om ferlerne macht werom te krijen is der allinnich it middel om in militêr machtsynstrumint te meitsjen.

22 Chartalisten stypje it gebrûk fan fiatjild of troch de oerheid útjûne tokens (Latyn: charta) as de nasjonale munt.

23 Metallisten binne fan betinken dat jild syn wearde ûntlient oan edelmetalen en binne tsjin fiatjild as hawwend gjin yntrinsike wearde.

Machine Translated by Google

Hoe ferskriklik is ús earme heitelân bestraft om't it it idee fan macht ôfsward hat en himsels oerjûn hat oan 'e pasifistyske fanfare dy't wy no deistich en elk oere belibje. "Om in slimmer situaasje te foarkommen" hawwe wy ússels oerjûn en ús wapens ferneatige, "om in slimmer situaasje te foarkommen" hawwe wy it diktaat fan Versailles ûndertekene, "om in slimmer situaasje te foarkommen" hat de Berlynske regearing ja en amen sein tsjin alles wat fan ús easke waard, "om in slimmer situaasje te foarkommen" hawwe wy tastien dat elke kwea-aardichheid, elke fernedering, elke eksploitaasje tsjin ús útfierd wurdt. Mei dit skamteleaze stekwurd fan lafhertigens en ferachting is it Dútske folk yn hieltyd djippere ellinde laat. Wy hawwe foldien oan wat fan ús easke waard, en in

minister dy't in Dútser wêze woe, Dr. Rathenau24, doarst iepenbier te ferklearjen: Der is gjin absolute ûnfermogen om te ferfoljen, it is allinich in kwestje fan hoe djip in folk yn need falle mei! Dit betsjut mei oare wurden - hoewol de wurden fan Rathenau al dúdlik genôch binne: de Dútske naasje is folslein ferdigenleas, it is polityk folslein machteleas, yntellektueel is it hast ferstomme, it kin gewoan trochgean mei wurkjen. It hat himsels belêste litten mei sa'n gigantyske lêst fan skuld dat de leden fan it Utkarde Folk, op dizze reparaasjes, foar altyd in glamoureuze wurkfrij libben kinne liede yn alle lannen fan 'e wrâld ten koste fan Dútsk wurk. Mar no bestiet it gefaar dat sels de enoarme arbeidskrêft fan 'e Dútsers ûnder de fantastyske lêst brekt. Dêrom moatte de Dútsers konstant yn libben hâlden wurde troch stimulanten en krekt op dizze manier oan 'e grins fan har fysike prestaasjekapasiteit hâlden wurde, sadat se wurkje kinne mei alle krêften oproppen altyd yn 'e misleidende hope dat se harsels ien dei fan har lêsten befrije kinne. "It is allinich in kwestje fan hoe djip in folk yn need falle mei!" Dit wie it politike gefoel fan minister Rathenau dat sa fierd waard troch alle republikeinen.

As wy dit paradigma fan moderne Dútske steatskunst weromhelle hawwe, wie it allinich om dit sa skriklike foarbyld te befêstigjen dat sa ticht by ús leit fan in ferdigenleaze en wapenleaze naasje dy't gewoan alles, sels elke bespotting, ferneare moat. Dêr tsjinoer jildt foar ús it leauwen yn in ekstern machtige steat dy't allinnich frede en frijheid garandearje kin. Wy litte histoaryske redenen achter, dit is net de taak fan in manifest, mar in saak foar de histoarikus.

De tsjinhinger fan it idee fan ekstern rjochte machtspolityk is de yntern rjochte stive konstitúsjonele steat. Wy kamen frij ticht by dizze ideale tastân yn 'e Bismarckiaanske machtssteat, mar op 'e mêden dy't it finansjele systeem en de ûnbeheinde erkenning fan partikulier eigendom en de easken dy't dêrfan ôflaat wiene, stiene ús juridyske ideeën folslein ûnder it kapitalistyske idee.

It fereasket gjin spesjale klam dat it Nasjonaal-Sosjalisme yn termen fan ynterne polityk ûnfoarwaardelik op it stânpunt fan 'e wet stiet, foar safier't elkenien gelyk wêze moat foar de wet en der gjin ferskillen yn maatskiplike oarders wêze moatte. Mar in essensjele transformaasje moat

realisearre wurde mei respekt foar it basisidee fan 'e wet dy't foar de Dútser in ynderlike need betsjut, in frijwillige ûnderwerping oan 'e hegere belangen fan it gehiel, wylst de foarskriften fan 'e wet dy't hjoed ûnder ús jildich binne gewoan ferskine as in machtsgebod en yndie as geboaden fan in macht dy't net yn tsjinst fan it gehiel stiet, mar, krekt yn relaasje ta de fragen fan eigendom, de beskerming fan eigendom foar de beskerming steld hat.

24 Walther Rathenau (1867-1922) wie in Joadske yndustrialist en politikus dy't yn 1922 minister fan Weropbou wie en yn 1922 minister fan Bûtenlânske Saken. Syn oanhâlden dat Dútslân syn ferplichtingen ûnder it Ferdrach fan Versailles neikomme moast, soarge foar fijannigens fan Dútske nasjonalisten en hy waard yn juny 1922 fermoarde. De reaksje fan 'e Weimarregearing op dizze moard wie de útfiering yn july 1922 fan 'e Republikschutzgesetz (Wet foar de beskerming fan 'e republyk) dêr't Feder faak nei ferwiist.

Machine Translated by Google

fan 'e persoan. De fraach fan 'e nije yndieling fan it iepenbier rjocht sil yn in oare seksje fierder en yn mear detail besprutsen wurde moatte.

No geane wy koart oer nei de fragen fan 'e eksterne steatsfoarm. In definitive beslissing oer dizze fraach is op gjin inkelde manier driuwend. It kin yn 't algemien allinich oplost wurde nei in frij basale suvering fan ús ynterne politike omstannichheden. De ienige mooglike manier ta dizze ynterne politike suvering liket ús allinich te wêzen fia in diktatuer dy't mei totale fêstberadenens de boarnen fan ûntbining en sykte yn ús nasjonale lichem ôfsnijt en ferbaarnt.

De easken dy't wy oan sa'n lieder stelle binne bûtengewoan heech; in hertstochtlike leafde foar syn folk, in ûnbuigbere wil, in praktysk somnambulistyske wissichheid yn al syn besluten moatte him ûnderskiede. Dat syn yntellektuele kapasiteiten boppe it gemiddelde útstekke moatte, sprekt fansels, mar kennis en kapasiteiten op 'e ferskate mêden binne net de beslissende faktor. Kennis en learen kinne troch oaren realisearre wurde - Hoefolle manlju der binne mei hege kennis, grutte dúdlikens fan tinken, mei grutte yntuysje, it moaiste artistike talint - mar as it lêste ding yn har ûntbrekt, de hertstochtlike wil, de ûnwrikbere ympuls, basearre op 'e djipste morele earnst, dan sille se noait foarút stride oan it haad fan folken, as pioniers en lieders, nei nije hichten. Wy tinke oan religieuze genieën lykas Kristus en Luther, Savonarola25 en Mohammed, steatslju lykas Bismarck en Cromwell, generaals lykas Frederik de Grutte en Yorck26, ensfh. De diktator moat folslein frij wêze fan alle ûnnedige beheiningen en wifkjen, foar him kinne der gjin ûnûntkomberheden wêze, want hy moat de skiednis meitsje en hy grypt mei in dappere, besletten hân as syn oere slacht, hy belichemmet it langstme fan 'e naasje, en dêrom makket hy noait in flater en wurdt droegen troch de fanatike leafde fan dyjingen oan wa't syn died befrijing bringt. Hy moat haatsje kinne, sa sterk en rûchwei as hy fan syn folk en syn hillige taak hâldt. Yn relaasje ta syn assistinten en kollega's stiet hy as de earste *ûnder frije en gelikense minsken.*

Dit âlde Dútske idee foarmet de basis fan dizze izeren ferbining tusken de lieder en syn freonen foar it goede doel.

Hy is de lieder om't hy himsels bewiisd hat, en salang't hy himsels bewiist.

Elke macht liket as wie it ferdûbele troch syn oanwêzigens
Hy lûkt elke latinte enerzjy út,
Oan elk syn eigen bysûndere talint sjen litte,
Mar dochs alles litte om te wêzen wat de natuer har makke hat,
En allinich sjen dat se neat oars binne
Op it juste plak en tiid.

(Schiller, Wallenstein)27

Hy is strang en hurd foar himsels, hy rjochtet him neffens syn eigen wetten. Hy hat tiid foar en lústeret nei elkenien, mar hy is wol by steat om ûnderskied te meitsjen tusken it wichtige en it ûnbelangryke. Foar it berikken fan syn doel hoecht hy net bang te wêzen foar...

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) wie in Dominikaanske muonts dy't preke tsjin de korrupsje fan 'e steat en geastliken en profetearre dat Florence in machtich Nij Jeruzalem wurde soe as it syn morele ûndeugden korrizjearje soe. Syn fierdere wegering om stipe fan Paus Aleksander VI syn Hillige Liga tsjin Frankryk soarge foar syn ekskommunikaasje yn 1497 en eksekúsje de folgjende jier.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) wie in Prusyske fjildmaarskalk dy't him tsjin 'e gearwurking fan 'e Prusyske generaal Julius von Grawert mei de Frânsen ferset tidens Napoleon syn ynvaazje fan Ruslân yn 1812 en dêrtroch ynstrumintal wie yn 'e foarming fan 'e Seisde Koälysje tsjin Napoleon dy't einige yn Napoleon syn ballingskip nei Elba yn 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, it earste stik yn syn Wallenstein-trilogy (1799). De oersetting is dy fan Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

bloed en oarloch, hy kin net rêste en ûntspanne oant syn doel berikt is, dan befeiliget hy syn skepping fierder safier't dit minsklik mooglik is, mar hy kin himsels weromlûke, lykas de diktator Sulla die, en dêrmei syn wurk op in dûbele manier befeiliget, yn dat hy fan in ôfstân operearret, mar dochs net alles troch syn sterke persoanlikheid twingt om te mjitten oan bûtengewoane noarmen; oan 'e oare kant sil in frijere en ûnôfhinklikere oanhing him ûntwikkelje kinne as de Titan net konstant it politike deistich libben bepaalt, mar de lieder bliuwt yn 'e geastlike sin. Sa'n briljante aksje sil de diktator ûnderskiede dy't Dútslân wer nei in hichte sil liede. As dan de wei út 'e modder fûn wurdt troch de prestaasje fan in bûtengewoane lieder, sille de ynterne en eksterne betingsten foar in ûnôfhinklik nasjonaal libben weromwûn wêze, dan kin de naasje wer beslute oer de eksterne foarm fan 'e steat.

Us sicht op 'e takomstige steatsfoarm sil yn essinsje beynfloede wurde troch de wize wêrop bepaalde foarmen fan it iepenbiere libben, benammen it kiesrjocht en de dêrút ûntliende folksfertsjintwurdiging, gearstald wurde sille. Wy koenen grif tinke oan 'e mooglikheid fan in sûne republikeinske steatsfoarm, krekt lykas yn it âlde Rome. Yndied, hast alle histoaryske oantinkens yn Dútslân wize op 'e monargyske steatsfoarm. No, mei de monargyske steatsfoarm is op gjin inkelde manier ûnskiedber ferbûn it dynastike idee. Krektoarsom, it liket derop dat dynastike belangen mar al te faak tige ta skea fan folken ûntwikkele binne. In oare faktor warskôget ús ta ekstreme foarsichtigens yn 'e fraach fan in mooglike werynfiering fan 'e monargyske steatsfoarm - it gefolch fan erflikens tusken dynastyen. Yn 'e pynlike skiednis fan it Dútske folk kin men hieltyd wer fine dat de tredde generaasje nei in wichtige hearsker it erfgoed fan syn foarâlden fergriemd hat, de eare en weardichheid fan 'e naasje skansearre hat, de machtsposysje fan it ryk ferlern hat, en de frede en it wolwêzen fan 'e boargers ferneatige hat. Wat de Dútser him foarstelt as er praat oer de foardielen fan 'e monargy, foaral ûnder in erflik hearskjend hûs, is altyd de gedachte oan dejingen oan wa't de skiednis de bynamme "de Grutte" jûn hat. Wy tinke dêrby oan Karel de Grutte, Otto de Grutte28, Frederik de Grutte29 en de pear dy't op ien line steane mei dizze echte hearskers; mar gewoan in flechtige oantinken oan 'e galery fan ûnfermogen, luiheid, egoïsme, ferspilling, fantasy, ôfstân fan it folk, en oare gefaarlike skaaimerken dy't ferbûn binne mei de nammen fan Loadewyk de Fromme30, Otto III31, Wenceslaus32, Karel VI33

,

---

[28] Karel de Grutte (sawat 742-814) waard kening fan 'e Franken yn 768 en wreide syn hearskippij út bûten Frankje ta in Karolingysk gebiet. ryk dat it grutste part fan West-Europa omfette.

29 Otto de Grutte (912-973) wie de hartoch fan Saksen dy't yn 936 kening fan 'e Dútsers waard, de Magyaren yn 955 fersloech en it keninkryk Itaalje yn 961 ferovere. Yn 962 waard hy troch Paus Johannes XII ta keizer kroane en regearre fanút Rome as de Hillige Roomske Keizer.

30 Loadewyk le Pieux (778-840) wie de soan fan Karel de Grutte, mei wa't hy fan 813 ôf as mei-keizer regearre. Yn 817 ferdielde hy syn ryk ûnder syn trije soannen en syn neef Bernard, dy't as kening fan Itaalje regearre. Bernard kaam lykwols yn opstân tsjin syn omke en waard bestraft mei in straf fan blynmeitsjen, al gau dêrnei stoar hy. Loadewyk boete iepenbier foar syn wredens en ferlear dêrmei in grut part fan syn prestiizje as hearsker. It Frankyske ryk waard markearre troch boargeroarloggen yn 'e rest fan syn regear.

[31] Otto III (980-1002) wie fan 996 ôf it Hillige Roomske Ryk en krige tidens syn regear in soad tsjinstân fan 'e Slavyske folken, sadat hy twongen waard om de keizerlike gebieten eastlik fan 'e Elbe te ferlitten, hoewol hy der dochs yn slagge om de ynfloed fan it kristendom yn Poalen en Hongarije te konsolidearjen.

[32] Vaclav I (sawat 907-935) fan 'e Pÿemyslid-dynasty wie hartoch fan Bohemen fan 921 ôf. Yn 929 waard Bohemen oanfallen troch de East-Frankyske kening, Hindrik de Fûgelfanger, en twongen om de lêste wer te beteljen mei it beteljen fan tribute. Vaclav waard fermoarde troch in groep eallju yn bûnskip mei syn broer Boleslav, dy't de folgjende hartoch fan Bohemen waard.

33 Karel VI (1368-1422) waard 'le bien-aime' (de Leafste) en ek 'le fou' (de Gekke) neamd. Hy hie lêst fan oanfallen fan waansin en syn regear waard markearre troch de oanhâldende konflikten fan 'e saneamde Hûndertjierrige Oarloch. Karel syn oanhâldende fete mei Boergonje waard misbrûkt troch Hindrik V fan Ingelân, dy't de Frânsen fersloech yn 'e Slach by Agincourt yn 1415.
Troch it Ferdrach fan Troyes, tekene yn 1420, krige Hindrik de dochter fan Karel VI, Katarina, yn it houlik, en ek de troanopfolging fan Frankryk.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 is genôch om dúdlik te erkennen dat de dynastike steatsfoarm op gjin inkelde manier in garânsje foar it wolwêzen fan 'e naasje omfettet.

Dat wat de oanstriid fan 'e Dútser ta monargy útdrukt, is de needsaak fan 'e Dútser oan in lieder, en de reeheid om himsels oan in lieder ûnder te jaan. Krekt dit lêste skaaimerk is miskien in bysûnder typysk skaaimerk fan 'e Dútser, wy kenne dizze eigenskip fan it Dútske karakter mar al te goed yn syn goede en minne aspekten. De loyaliteit oant de dea liet him fjochtsje foar en de machtichste oerwinningen winne, it liet him sels bûtenlânske flaggen folgje; mar it omfettet ek in soad gebrek oan ûnôfhinklikens ûnder de swakkere typen oant it punt fan weardeleazens en slaafskens, leafde foar frjemde dingen en gebrek oan oardiel.

De fraach oangeande de opfolging is dêrom, yn Dútslân sels, net dreech op te lossen.
De folle dreger fraach leit yn it probleem fan 'e lieder.

De seleksje fan 'e lieder is oant no ta mear of minder altyd oan suver tafal oerlitten.
It prinselike houliksbêd is yndied op gjin inkelde manier in garânsje foar de yntellektuele kapasiteit en foar de nedige karaktereigenskippen dy't perfoarst fan in monarch easke wurde moatte. En as wy ús de moderne Dútske ekonomy betinke, dêr't it simpele lidmaatskip fan 'e partij bepaalt oft de kwalifikaasje foar de heechste amtners plakfynt, moatte wy dizze fraach spesjale oandacht jaan.

De swierrichheid leit yn alle gefallen yn it beskermjen fan 'e morele en karaktereigenskippen fan dejinge yn waans hannen it lot fan it folk lein wurde moat. Wylst in diktator lykwols it liederskip fan himsels op him nimt, as de drager fan it nasjonale langstme, moat in takomstige lieder eins út 'e bewuste wil fan 'e naasje as de bêste en meast geskikte komme.
Dêrtroch kin it folslein iepen bliuwe oft de heechste wearde ferienige wurde moat yn ien persoan of oft de steatslieding út twa of mear bestean moat. Yn alle gefallen stiet ien ding fêst foar ús, dat dejinge dy't tabetroud is mei de lieding fan 'e heechste steatsaken, oft it no kroane hollen binne of in konsulêr duumor-triumviraat, de heechste ferantwurdlikens sil, yn it bêste gefal, ferankere wurde yn 'e grûnwet. De heechste ferantwurdlikens sil dêrom it wichtichste nasjonale politike fûnemint wêze dat de nasjonaal-sosjalistyske steat ûnderskiede sil fan 'e foargeande foarmen fan hearskippij.

In spesjaal aspekt fan 'e nasjonale politike fûneminten fan 'e nasjonaal-sosjalistyske steat is de easke nei in nasjonalistyske steat wêryn't de leden fan frjemde lannen en rassen útsletten binne fan 'e lieding fan 'e steatsaken, lykas fan it oannimmen fan iepenbiere amten.

De grutte les fan 'e hiele Dútske skiednis kin gearfette wurde yn it feit dat Dútslân altyd earm, swak en ellindich wie doe't syn hearskers bûtenlânske belangen neistribbe en doe't de smelle lytse soargen fan 'e yndividuele provinsjes en stêden boppe de mienskiplike saken fan it Ryk steld waarden; en likegoed wie Dútslân altyd sterk en machtich doe't it ferienige wie en syn hearskers op in Dútske manier tochten en fielden en de provinsjes en stêden har fielden as leden fan it grutte mienskiplike heitelân. It sluten fan 'e naasje ekstern mei alle frijheid en ferskaat yntern. Dit is it juste idee fan in Dútske steat. It Bismarck Ryk al...

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) wie kening fan Prusen fan 1797 ôf. Hoewol't er besocht in neutraliteitsbelied te fieren yn 'e Napoleontyske oarloggen en net by de Tredde Koalysje kaam, waard er troch de pro-oarlochspartij dy't syn keninginne Luise stipe om by de Fjirde Koalysje fan 1806 te kommen, wat late ta de Slach by Jena, wêryn't Prusen troch Napoleon ferslein waard.

35 Wilhelm II (1859-1941) wie de lêste Dútske keizer en regearre fan 1888 oant novimber 1918. Wilhelm stipe de strange anty-sosjalistyske wetten fan Bismarck net en ûntsloech de kânselier yn 1890. Doe't Eastenryk twongen waard om Servje oan te fallen nei de moard op aartshartoch Franz Ferdinand yn Sarajevo, besleat hy Eastenryk-Hongarije te stypjen, ek al wie hy bewust fan 'e gefaren fan in oarloch dy't Ruslân, Frankryk en Ingelân belûke koe.

Machine Translated by Google

kaam tige ticht by dit ideaal fan it idee fan 'e Dútske steat, allinnich dat ús rasbruorren yn Dútsk Eastenryk36 noch bûten it Ryk bleauwen.

De feriening fan alle Dútske stammen yn in sletten nasjonale steat is dêrom ús meast foaroansteande nasjonale politike doel. Yntern polityk moat it federale en federale karakter fan 'e gruttere provinsjes sa't it histoarysk produsearre is, behâlden of wer opboud wurde. De nasjonale politike basislinen yn dit ferbân binne de folgjende: Alle funksjes fan it Ryk wêrby't it giet om de machtspolitike posysje fan it Dútske Ryk oangeande it bûtenlân binne saken fan it Ryk. Dit binne it Ministearje fan Bûtenlânske Saken, ambassades en konsulaten, it paspoartsysteem, de kontrôle fan bûtenlânske hannel, it dûanesysteem en, boppe alles, it leger en de marine.

Yntern polityk, oan 'e oare kant, moat it idee fan 'e fiergeande ûnôfhinklikens fan 'e yndividuele provinsjes of federale steaten befoardere wurde. Finansjele ûnôfhinklikens is de betingst foar it ûnôfhinklike bestean fan 'e naasje, dus sil de belestingwetjouwing benammen oan 'e provinsjes delegearre wurde moatte.

De wetjouwing foar it boargerlik-, hannels- en strafrjocht sil wurde regele troch de wet fan 'e Ryk mar yn 'e praktyk ûndergeskikt oan 'e provinsjale justysje- en plysjeautoriteiten.

Op in fergelykbere wize sille de ferfiersynstellingen wis regele wurde neffens rjochtlinen fan 'e wet fan it Ryk, mar se sille dochs, yn har finânsjes en administratyf en operasjoneel, ûnder de provinsjale soevereiniteit bliuwe.

Dat de frijheid fan religy folslein hanthavene wurde moat troch de grûnwet hoecht gjin spesjale fermelding te wurden; oan 'e oare kant sille religys waans geskriften net folslein yn it Dútsk skreaun binne en tagonklik binne foar elkenien en waans ynhâld learingen befettet dy't gefaarlik binne foar de steat, dizze beskerming net genietsje.

De konstitúsjonele foarm fan it basis sosjalistyske karakter fan it Ryk wurdt benammen beklamme op it mêd fan arbeidsrjocht, lykas op it mêd fan sykte-, ûngemak-, âlderdoms- en ynvaliditeitsfersekering, en sil better ymplementearre wurde as hjoed de dei bart.

Ynsjoch en doelstelling

As elke yngeande behanneling fan saken dy't mei tiid te krijen hawwe in antwurd freget op 'e trije fragen: Hoe is it no? Hoe is it ûntstien? en Wat no? - want sûnder dit basisûndersyk is in folslein en gewisse wurk nea te ferwachtsjen - is dit jildich yn in hegere sin as it giet om it bouwen fan in nije steat. In beskriuwing fan 'e hjoeddeiske situaasje binnen it berik fan dit wurk hat fansels allinich in plak foar safier't it giet om it ekstrahearjen fan 'e essensjele skaaimerken fan 'e hjoeddeiske krityske omstannichheden fan 'e steat en ekonomy. Yn sa'n taak moat men foaral foarkomme dat symptomen as oarsaken wurde nommen. Dit is krekt de keunst fan elke diagnoaze dy't net bedrogen wurdt troch eksternaliteiten of útwurpen, mar djipper sjocht yn 'e reden fan dingen. Dit wurdt it dúdlikst yn it medyske foarbyld of yn it gefal fan in libbene man. As in swelling earne yn it lichem ferskynt, moat de oarsaak earst socht wurde yn 'e sykte fan it betreffende diel fan it lichem; it feit dat dit diel fan it lichem siik is, hat syn oarsaak yn in minne steat fan it bloed; mar sels dizze kennis moat net beskôge wurde as de lêste oarsaak, mar de minne tastân fan it bloed sil op syn beurt it gefolch wêze fan minne of ûnfoldwaande fieding. No soe de genêzing net slagje kinne as de dokter bestriden soe

36 De Republyk Dútsk Eastenryk wie de namme dy't jûn waard oan de steat dy't yn 1918 nei de Earste Wrâldoarloch foarme waard út de Dútsktalige lannen fan it Eastenryksk-Hongaarske Ryk. It omfette, neist de hjoeddeiske Eastenrykske gebieten, Súd-Tirol en Tarvisio (no yn Itaalje), súdlik Karinthië en súdlik Stiermarken (no yn Sloveenje) en it Sudetenlân en Dútsk Bohemen (no yn Tsjechje).

Machine Translated by Google

allinnich it eksterne ferskynsel; dêrmei soe yn it bêste gefal in tydlike ferlichting yngean, in ferlichting fan 'e pine, mar de sykte soe trochgean. Sels in besykjen ta genêzing troch in bloedreinigjende behanneling soe gjin bliuwende genêzing bringe kinne as de basisoarsaak, nammentlik de tekoart oan of minne fieding of de oare skealike omstannichheden, net fuorthelle waarden. Allinnich sa'n behanneling fan binnenút kin in echte genêzing bringe. Dit is foar elkenien dúdlik. Krekt sa moat it ûndersyk dien wurde as wy te krijen hawwe mei in siik nasjonaal lichem. Sels hjir is it tige min nuttich as de eksterne symptomen fan 'e sykte bestriden wurde. Men fielt mar al te goed as in tryste wierheid it bekende sprekwurd: "De lytse skelms wurde ophongen; de grutten meie frij gean". De frekwinsje fan oertredings tsjin it mienskiplik belang is allinnich it eksterne teken fan it feit dat efter de skermen dingen ôfspile wurde dy't it mienskiplik wolwêzen yn grutte mjitte skea dogge. Want allinnich as der wat ferrotte is yn 'e steat, kin sokke grutte skea oanhâlde en in bliuwend gefaar wurde foar it bestean fan 'e steat sels. As de steat sels sa siik is, moat mei de grutste kâns oannommen wurde dat de oarsaak dêrfan ferkearde yntellektuele hâldingen binne oangeande folkssaken en oangeande de werklike funksjes en it gesach fan 'e steat sels. In genêzing kin dêrom úteinlik ferwachte wurde fan in nij sûn idee fan 'e steat, troch it skeppen fan in sûn machtich steatsliederskip dat folslein ûnôfhinklik is en net belêste is mei de sûnden fan it ferline. Elke oplossing dy't útgongspunt nimt fan in kompromis mei de besteande machten of dy't besiket himsels wer te binen oan 'e ynstoarte foarmen fan 'e eardere steat draacht it sied fan syn eigen ferfal yn himsels. Yn dit ferbân moat men ek warskôge wurde tsjin it binen oan histoaryske steatsfoarmen dy't op harsels yndie net min wiene, mar dochs hiel gau oan in ynstoarting ûnderwurpen binne.

Wat binne no de meast opfallende skaaimerken fan 'e hjoeddeiske krisis?

Uterlik en oerflakkich - lykas yn it gefal fan koarts - hege temperatuer of, oerset yn ekonomysk-politike termen: ûnrêst, spanning by elke gelegenheid, ûnrêst en wanorde. It is tige wichtich dat elke ferstoppe en luie persoan, mar ek it hiele leger fan 'e eigentlike skuldenaren, altyd mei de lûdste stim "rêst en oarder" as it wondermiddel priizge hawwe. Rêst en oarder binne fansels gjin polityk doel yn 't algemien, mar allinich in tastân dy't sjen lit dat sûne omstannichheden binnen it nasjonale lichem hearskje. Mar as in naasje siik is, is it hiel natuerlik en fanselssprekkend dat dit him manifestearret yn ûnrêst en wanorde. In politike hâlding dy't allinich "rêst en oarder" preeket en besiket te fêstigjen, is dêrom folslein ferkeard oriïntearre; oan 'e oare kant helpt it allinich de sykte om hieltyd djipper yn te gean, oant de dea mei de skriklikste krampen ynkomt.
Sels maagzweren en etteringen, beskôge as persoanifisearre, winskje fansels ek dat de sike persoan frij stil bliuwt, want de bacillen kinne har dan sa wûnderbaarlik fluch fermannichfâldigje en oer it hiele lichem ferspriede en it ek yntern folslein ferrotte. Nee, krekt oarsom: fuort mei de etteringen! Dy moatte útsnien wurde, men kin de pine fan 'e operaasje net as tsjinargumint oanfiere; de pasjint moat út syn minne omjouwing helle wurde, en boppe alles moat hy in sûn en sterk dieet krije.

De fierdere symptomen binne it ynfoljen fan steatsposysjes mei ûngeskikte eleminten, it ôfhanneljen fan steatsaken troch mearderheidsbeslissingen, it foarkommen fan sokke mearderheidsbeslissingen yn it parlemint dy't gjin ferantwurdlikens drage, de ferkiezing fan sokke parleminten neffens in kiesrjocht dat ekstern yndie it frijste en universeelste is, mar yntern spekulearret oe it gebrek oan oardiel fan 'e massa en ûnderdrukt gewoan better ynsjoch en in heger gefoel fan ferantwurdlikens. In regearing dy't ôfhinklik is fan parlemintêre mearderheden - dy't suver tafallich ûntsteane en wêrfoar allinich de partijpolitike oerwagings beslissend binne - kin fansels foar syn part net langer de objektive beskermer fan it mienskiplik wolwêzen wêze, mar it is de

Machine Translated by Google

in sloopplak foar ambisjeuze partijpolitisy en koppige doktrinêren. Al dizze symptomen kinne gearfette wurde yn it wurd "parlemintarisme".

Dit *parlemintarisme* is de grutte demokratyske leagen fan it fermogen fan it folk ta selsbestjoer. Fansels kinne wy tinke dat ferantwurdlikensbewuste steatsboargers folslein yn steat binne om op in autoritative manier te oardieljen oer iepenbiere saken en it lot fan har mienskip of lân te lieden, mar in kiesrjocht lykas it universele, direkt en geheim foar persoanen boppe de 21 jier fan beide geslachten, draacht needsaaklikerwize it sied fan 'e gemene hearskippij fan 'e minderweardige en gewetenleazen.

Tegearre mei de gemene hearskippij fan 'e parleminten en de regearingen dy't dêrfan ôfhinklik binne, hearsket hjoed-de-dei yn werklikheid, nettsjinsteande alle antikapitalistyske slogans fan 'e Marxisten, *grut lienkapitaal.* Hege finânsjes binne de ûnbeheinde hearsker fan steat en ekonomy. Gjin regearing doart drastyske maatregels te nimmen tsjin 'e winstbelangen fan 'e bank- en beurzenwrâld. Alle folken binne yn rinte en tol ferbûn rekke oan dizze supranasjonale wrâldmacht troch frij gigantyske nasjonale skulden. De resultaten fan dizze rinteslavernij binne enoarm, se skodzje de hiele wrâld ta syn fûneminten yn ekonomyske en nasjonale politike relaasjes. Rinte-ynning is yndie it wichtichste wurk fan 'e regearingen wurden. Dit betsjut foar de folken in skriklike belestingeksploitaasje en útputting troch de ferskate metoaden fan direkte en, foaral, yndirekte belestingen, troch in ûnstopber progressive ynflaasje dy't op syn hichtepunt laat hat ta in beroving fan 'e hiele middenklasse fan har sparjild. Dizze ûnbeheinde hearskippij fan 'e jildsek oefenet, efter it masker fan 'e wetlike oanspraak op rinte, de meast brutale hearskippij út dy't ea de wrâld regearre hat. It liedt ta in ferarming en ferpaupering fan 'e massa en foaral fan dy kringen foar wa't it krijen fan jild gjin doel op himsels is en dêrom net it sintraal punt fan har hiele tinken. Allinnich hjirút ûntstiet it meast skriklike gefolch fan dizze absolute finansjele hearskippij, dat is, de morele degradaasje fan 'e folken dy't ûnder dizze hearskippij steane. Alle ynstinkten binne rjochte op it krijen en besit, alle konsepten fan loyaliteit en leauwen sakje yn it rûge stribjen nei winst, de respektabele man wurdt twongen te belibjen dat hy, as beleanning foar syn respekt, hieltyd djipper sakje moat, wylst gewetenleazens gigantyske winsten bringt yn it gefal fan alle mooglike en ûnmooglike bedriuwen. Wanhopich grutte kringen stride foar har bestean, in draachlik ynkommen troch allinnich wurk wurdt hieltyd dreger.

Yn sletten frontlinen besykje de arbeiders hieltyd hegere leanen ôf te persen, stakingen skodzje de ekonomyske wurkplakken, lamje har produksje en skealje dêrmei yndirekt benammen dejingen dy't ôfhinklik binne fan 'e grutst mooglike produksje fan guod foar de nasjonale ekonomy, krekt de arbeiders sels.

As in totaalferskynsel kinne wy dizze omstannichheden gearfetsje ûnder it konsept fan *"Mammonisme".*

De kearside fan dit *Mammonisme* is de *Marxistyske wrâldbyld* dy't ûntstien is út 'e yntellektuele stimming fan 'e slachtoffers fan 'e Mammonistyske oertreding. Wy witte hiel goed dat de masterbreinen fan 'e Marxisten dizze yntellektuele stimming op in knappe manier foar harsels brûke koenen as hannelers foar ynternasjonaal kapitaal en tagelyk de haat fan 'e eksploitearren fan harsels ôfliede koene, mar wy hawwe hjir te krijen mei in yntellektuele disposysje dy't net allinich op in obstruksjefolle, mar ek op in tige fijannige manier tsjin it weroprjochtsjen fan in sûne nasjonale ... stiet.
steat.

De essinsje fan *it Marxisme* moatte wy sjen yn it feit dat it privee-eigendom ûntkent en dêrmei de grûn ôfsnijt fan elke ekonomy en, dêrneffens, elke hegere kultuer; fierder, yn it feit dat it it idee fan klassestriid befoardere hat en dêrmei de minsken útinoar skuord hat yn

Machine Translated by Google

ferskate klassen dy't ûnderling tsjin elkoar fjochtsje. It is genôch om te wizen op 'e nammeleaze ellinde fan it Russyske folk, dêr't, yn 'e Sovjetsteat, dizze ferkearde naasje- en ekonomy-deadzjende lear yn 'e heechste mjitte yn 'e werklikheid oerset waard.

En as wy no sykje nei de werklike patogenen fan 'e sykte, komme wy frjemd genôch oeral tsjin Joaden oan as lieders en wichtichste begunstigden.

De Joadske fraach wurdt in wrâldfraach oer waans oplossing it wolwêzen en it ellinde fan 'e folken sil ôfhinklik wêze.

Oan dizze fraach sil in spesjaal wurk wijd wurde yn dizze bibleteeksearje37 .

In oersjoch fan 'e skiednis lit ús sjen dat de wanhopige folken hieltyd wer besocht hawwe harsels te befrijen fan dit kwea troch bloedige ûnderdrukking en útrûging fan yndividuele Joaden - mar nei guon generaasjes binne de Joaden wer sterker en finansjeel machtiger weromkaam nei sokke pogroms.

Wy moatte dêrom foarkomme dat wy op dizze primitive manier nei de oplossing fan 'e Joadske fraach sykje - men kin de pestbacillus yndie net yndividueel deadzje, men kin him allinnich útroege troch syn libbensbehoeften derfan ôf te snijen.

It antisemitisme dat yn 'e hiele wrâld oplaait is it fakkelsignaal dat de folken har grutste en deadlikste fijân erkend hawwe, mar it is no ús taak om dizze juste emosjonele kennis op in juste, ridlike manier te rjochtsjen.

De striid tsjin *it Marxisme* en dêrmei tsjin de Joaden slagget troch ûnfermoeibere oplieding fan 'e fergiftige massa's. It is de earste etappe fan ús striid.

It brekken fan 'e belangeslavernij is de lêste en swierste striid op ekonomysk mêd foar de befrijing fan it folk en de steat út it gouden netwurk fan 'e supra-nasjonale finansjele krêft.

Allinnich nei it trochfjochtsjen fan dizze stadia, en as de oerwinning folslein wûn en befeilige is, soe it tiid wêze om alle fierdere herfoarmings út te fieren dy't it ferswakke en sike nasjonale lichem in nije libbenswil en in nije libbenskrêft jouwe dy't earst realisearje sil wat yn ús allegearre har gedachten sit, dêr't wy allegear mei gloeiende herten yn leauwe en dêr't wy mei ûnbuigbere wil nei stribje:

De werberte fan Dútslân.

In nij, frij, ferienige Grut-Dútslân yn in sûne, fêste en machtige steat fan wurk en prestaasjes.

37 Feder syn wurk oer de Joaden, Die Juden, waard yn 1933 publisearre as diel 45 fan de Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. It programma

De oarsprong fan it programma

Elk wurk fereasket in plan, elke realisaasje moat foarôfgien wurde troch yntellektuele skepping. Hoe dúdliker en better útwurke de bouplannen binne, hoe moaier en rapper it gebou boud wurde sil. Sels nije politike struktueren fereaskje in dúdlik bouplan, dit wurdt hjir in polityk programma neamd.

De easken dy't oan in polityk programma steld wurde moatte binne tige heech en tige ferskaat. It giet om in taak fan 'e heechste ferantwurdlikens, want it wolwêzen en it lijen fan it eigen folk hinget derfan ôf oft it plan goed wie. In programma moat fierder, mei de meast bondige koartheid, alle wichtige fjilden fan it iepenbiere libben behannelje, moat elke krityk wjerstean, mei himsels net yn detail ferlieze, mei de tsjinstanners gjin ûnnedige swakke punten biede, mei gjin Utopyske hope wekker meitsje dy't letter net tefreden steld wurde kin. It programma moat in trouwe ôfbylding wêze fan 'e kommende steat en de nije ekonomy. It moat elkenien yn haadlinen de skets sjen litte fan 'e winske steats- en ekonomyske oarder, mar it mei de útfiering ek net yn details beheine of foarútgean.

Elk programma hat ek in skiednis en in ûntwikkeling, mar it is wis in toetsstien fan 'e fûnemintele korrektheid fan in beweging as, nei safolle jierren, neat essensjeels feroare wurde moat yn har basisfunksjes en allinich guon ûndúdlikheden fuorthelle wurde moatte. Allinnich it wichtichste en opfallende programmapunt fan it âlde programma fan 24 febrewaris 1923, nr. 11, "Afskaffing fan ynkommen sûnder wurk en ynspanning, brekken fan 'e belangeslavernij" fereasket driuwend in yngeande programmatyske behanneling yn nasjonale, finansjele en ekonomyske politike termen. De detaillearre behanneling fan dit punt wie doe net sa'n absolute needsaak, om't doe de mear detaillearre geskriften dy't hjirmei te krijen hiene, Manifest foar it brekken fan 'e belangeslavernij en it steatsfallisemint, de oplossing dêrfan, hast de ienige besteande geskriften wiene en folslein bekend en fertroud wiene by de oprjochters en earste folgelingen fan 'e beweging. Yn in sin wie it de yntellektuele ynhâld fan dizze geskriften dy't de sosjalistyske omfang fan aktiviteit tafoege -
mei plannen dy't doe al yn har fûnemintele skaaimerken bepaald wiene - nei de wil ta fernijing dy't in lytse sirkel om Anton Drexler38 en Adolf Hitler byinoar brocht hie, nei de sirkel fan nasjonalistyske en populistyske ideeën.

It binne krekt dizze programmapunten en easken wêrmei't de Dútske frijheidsbeweging fan it nasjonaalsosjalisme him yn essinsje en fûneminteel ûnderskiedt fan alle oare populistyske en nasjonalistyske groepen, bewegingen en partijen, en wêrmei't it him benammen ûnderskiedt fan alle saneamde parlemintspartijen dy't, fan har kant, allinich in manifestaasje binne fan it Mammonistysk-plutokratyske bewâld.

In fierdere needsaak yn 'e nije formulearring fan it programma wie om in dúdliker te krijen foarm en in dúdlike strukturearring oangeande de yndividuele fjilden fan it iepenbiere libben. Dit is bard.

It is myn plicht hjir om te tinken oan noch in baanbrekkend wurk dat syn oarsprong te tankjen hat oan in parallelle manifestaasje fan it Nasjonaalsosjalisme yn Eastenryk en Bohemen, ik bedoel it boek fan

38 Anton Drexler (1884-1942) wie, tegearre mei Dietrich Eckart en Feder, ien fan 'e oprjochters fan 'e Dútske tsjinhinger fan 'e oarspronklik Eastenrykske Deutsche Arbeiter Partei yn München. Drexler tsjinne as earefoarsitter fan 'e partij, wêrfan Hitler al yn 1921 de dúdlike lieder wurden wie. Drexler ferliet de partij yn 1923 en kaam wer by him doe't Hitler yn 1933 oan 'e macht kaam.

Machine Translated by Google

de yngenieur Jung39, fertsjintwurdiger foar de Sudeten-Dútsers yn Tsjechoslowakije yn it Parlemint fan Praach.

It Eastenrykske Nasjonaal-Sosjalisme giet yn syn begjin fier werom nei de tiid foar de oarloch. Syn ideeëngebiet rêste mear op 'e poging om de sosjalistyske ideeënwrâld yn harmony te bringen mei it nasjonalistyske idee, wylst it Dútske Nasjonaal-Sosjalisme fan it Ryk dat pas nei de ynstoarting ûntstie - eins sûnder kennis fan it bestean fan dit Eastenrykske Nasjonaal-Sosjalisme - fan it begjin ôf in fûnemintele striidposysje tsjin it Marxisme oannaam.

Hjoed binne de twa bewegingen byinoar kommen yn har mienskiplike doelen.

[39] Yngenieur Rudolf Jung in delegaasje út Troppau

Machine Translated by Google

It Nasjonaal en Ekonomysk Programma fan 'e NSDAP

Us doel is - de werberte fan Dútslân yn in Dútske geast ta in Dútske frijheid.[40]

De wei nei dit haaddoel is:

I. It nasjonale politike prinsipe: It Dútske Ryk is it thús fan 'e Dútsers.

1. Yn bûtenlânsk belied:

1. De oprjochting fan in sletten nasjonale steat dy't alle Dútsers omfettet.

2. De machtige fertsjintwurdiging fan Dútske belangen yn it bûtenlân.

2. Yn rasiaal belied:

3. It fuortheljen fan 'e Joaden en alle net-Dútsers út alle ferantwurdlike posysjes yn iepenbiere libben.

4. Ferbod op ymmigraasje fan eastlike Joaden en oare parasitêre bûtenlanners. Problematyske bûtenlanners en Joaden kinne deportearre wurde.

3. Yn boargerlik belied:

5. Allinnich de Dútser dy't him oan 'e Dútske kultuer en mienskip wijt, kin útoefenje steatsboargerskipsrjochten.

6. Ien dy't gjin Dútser is, kin allinnich as gast yn 'e Dútske steat wenje en falt ûnder bûtenlânsk rjocht.

7. De rjochten en belangen fan 'e Dútsers geane foar dy fan leden fan bûtenlânske naasjes.

II. It ekonomysk-politike prinsipe: *De taak fan 'e nasjonale ekonomy is it befredigjen fan 'e fraach en net in sa heech mooglike winstjouwens foar lienkapitaal.*

8. It nasjonaalsosjalisme erkent fundamenteel privee-eigendom en pleatst it ûnder steatsbeskerming.

9. It wolwêzen fan 'e minsken lûkt lykwols in grins oan it ûnbeheinde opgarjen fan rykdom yn 'e hannen fan yndividuen.

10. Alle Dútsers foarmje in wurkmienskip foar it befoarderjen fan it mienskiplik wolwêzen en kultuer.

11. Binnen it berik fan dizze algemiene wurkferplichting fan elke Dútser en mei fûnemintele erkenning fan partikulier eigendom is elke Dútser in frije mooglikheid tastien om syn wurkynkommen te krijen en frij te ferdielen.

12. De sûne kombinaasje fan lytse, middelgrutte en grutte bedriuwen yn alle sektoaren fan it ekonomysk libben, dus ek yn 'e lânbou, bliuwt hanthavene.

13. Gigantyske ûndernimmingen (korporaasjes, syndikaten en trusts) sille bestriden wurde.

14. Woeker en ôfpersing, lykas ek rûge ferriking ten koste en skea fan it folk, sille mei de dea bestraft wurde.

15. De ynfiering fan in jier ferplichte wurk foar elke Dútser.

---

[40] Foar in detaillearre besprek fan dizze punten sjoch Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, The Program of the NSDAP and its General Conceptions, Munich, 1932

Machine Translated by Google

III. It finansjeel politike prinsipe: *It finansjele systeem stiet yn tsjinst fan 'e steat, de finansjele machten meie gjin steat binnen de steat foarmje; dêrom ús doel: It brekken fan 'e belangeslavernij troch:*

16. Befrijing fan 'e steat en dêrmei it folk fan syn rinte-bûne skuld oan grutte lienkapitaal.
17. Nasjonalisaasje fan 'e Reichsbank GmbH., en de sintrale banken.
18. De finansiering fan alle grutte iepenbiere taken (ûntwikkeling fan wetterkrêft, diken, ensfh.) mei it foarkommen fan lieningen troch it útjaan fan rintefrije steatskasbonnen of fia in cashfrije metoade.
19. De ynfiering fan in stabile munt op in dekte basis.
20. De oprjochting fan in non-profit Bou- en Ekonomyske Bank (falutaherfoarming) foar it jaan fan rintefrij kredyt.
21. Yngeande herstrukturearring fan it belestingsysteem neffens sosjalistyske, nasjonale ekonomyske prinsipes. Befrijing fan konsumpsje fan 'e lêst fan yndirekte belestingen en produksje fan beheinde belestingen (belestingherfoarming en belestingfrijstelling).

IV. It sosjaal-politike prinsipe: *It mienskiplik wolwêzen is de heechste wet.*

22. Romhertige ûntwikkeling fan âlderdomsfersekering troch nasjonalisaasje fan it libbenslange lijfrentesysteem. Oan elke behoeftige Dútske nasjonale kameraad sil in foldwaande pensjoen garandearre wurde fan in bepaalde leeftyd ôf of yn gefal fan in te betiid foarkommen fan permanint ûnfermogen om in bestean te fertsjinjen.
23. It dielen fan alle minsken dy't dwaande binne mei produktive bedriuwen neffens prestaasjes en leeftyd yn 'e ynkomsten fan it wurk mei in begeliedend oandiel yn 'e ferantwurdlikens foar it ferfoljen fan 'e nasjonaal ekonomyske taken fan it wurk.
24. De konfiskaasje fan alle oarlochs- en revolúsjewinsten dy't net basearre binne op earlik wurk, lykas fan eigendom dat ferkrigen is troch hamsterjen en woeker en har gebrûk foar de ûntwikkeling fan sosjale fersekering.
25. Ferwidering fan it wenningtekoart troch wiidweidige nije wenningbou yn it heule Ryk troch middel fan 'e nije non-profit Bou- en Ekonomyske Bank dy't neffens Art. 21 oprjochte wurde moat.

V. Yn kultuerbelied: *In bloei fan alle wittenskippen en byldzjende keunsten op 'e basis fan in polityk frije, ekonomysk sûne steat is ús wichtichste kulturele doel.*

Dit moat berikt wurde fia:

26. De oplieding fan 'e jeugd ta lichaamlik sûne en yntellektueel frije manlju neffens de grutte tradysjes fan it Dútske yntellektuele libben.
27. Folsleine frijheid fan religy en gewisse.
28. Spesjale beskerming fan it kristlike leauwe.
29. Underdrukking en útsluting fan religieuze learingen dy't tsjin it Dútske morele gefoel yngeane en waans ynhâld in steats- en naasjeferneatigjend karakter hat.
30. Underdrukking fan alle skealike ynfloeden yn literatuer en de parse, it toaniel, de keunst en bioskoop.
31. Frijheid fan ûnderwiis oan 'e Dútske universiteiten, foarming fan in hearskjende klasse fan manlju mei karakter.

Machine Translated by Google

VI. Militêr:

32. De naasje ferdigenber meitsje troch de ynfiering fan militêre wet foar elke frije Dútsk.

33. Ofskaffing fan hierlingentroepen.

34. De oprjochting fan in milysjeleger foar de ferdigening fan it heitelân ûnder in profesjoneel offisierskorps dat opboud wurde moat troch in strange hiërargyske dissipline.

VII. Oare herfoarmings:

35. Herfoarming fan it parsesysteem. Underdrukking fan alle parseynstruminten dy't yn striid binne mei de soargen fan it Dútske folk. De strangste ferantwurdlikens foar al it nijs dat is falsk of tendinsyf ferfoarme.

36. Herfoarming fan it kiesrjocht mei de ôfskaffing fan 'e hjoeddeiske korrumpearjende foarmen fan ferkiezingskampanje en it gebrek oan ferantwurdlikens fan 'e keazenen (ymmuniteit).

37. Untwikkeling fan profesjonele keamers.

38. Herfoarming fan 'e rjochterlike macht op it mêd fan

Lânrjocht – (fûnemintele erkenning fan it rjocht op eigendom fan lân, net-ferpachtberens fan lân troch partikulier kapitaal, foarkeursrjocht fan 'e steat, en weromjefte fan lân oan 'e steat yn gefal fan soarchleaze behear).

Boargerlik rjocht - (folle strangere beskerming fan persoanlike eare en sûnens, yn tsjinstelling ta de iensidige juridyske beskerming fan eigendom dy't hjoed de dei hearsket).

39. Grûnwetlike herfoarmings:

Grûnwet: De grûnwet dy't oerienkomt mei it Dútske karakter is in soevereine steatsliederskip rjochte op in heechste posysje. - Oft dizze heechste posysje ynnommen wurdt troch in monarch dy't troch it folk keazen wurdt of troch twa of trije ferantwurdlike heechste Ryksfunksjonarissen moat oan lettere bepaling troch it folk oerlitten wurde.

Federaal karakter fan it Ryk: De gearstalling fan it Dútske folk út ferskate provinsjes dy't yntern ferbûn binne troch stammen en skiednis, betingst de wiidweidige ûnôfhinklikens fan 'e yndividuele federale steaten oangeande har ynterne saken.

De soarch fan it Ryk is de fertsjintwurdiging fan it Dútske folk nei bûten ta, paspoarten en tol, en fierder it leger en de marine.

Trije wichtichste tsjinstanners steane de ferfolling fan dit nasjonale en ekonomyske programma fan it Nasjonaal-Sosjalisme yn 'e wei. Marxisme, parlemintarisme en, boppe beide, grut lienkapitaal.

Us anty-Marxistyske striid is rjochte tsjin de steatsûntbinende lear fan 'e 1 Joad Karl Marx, tsjin de folksûntbinende lear fan klassenstriid, tsjin de ekonomysk ûntbinende lear fan 'e ûntkenning fan partikulier eigendom en tsjin de suver ekonomysk materialistyske opfetting fan skiednis.

2. Us anty-parlemintêre striid is rjochte tsjin de ûnferantwurdlikens fan 'e saneamde folksfertsjintwurdigers dy't - ymmún - eins noait ferantwurdlikens hoege te nimmen foar de gefolgen fan har besluten, lykas tsjin alle skea dy't dêrtroch ûntstiet (korrupsje, nepotisme, omkeapberens) en, as it minste gefolch - in regearing dy't ôfhinklik is fan sa'n parlemint.

Machine Translated by Google

3. Us anty-Mammonistyske striid, dy't boppe de oare twa striidfronten útstiet, is rjochte tsjin de wrâldomfiemjende finansjele macht, dat is, tsjin it permaninte finansjele en ekonomyske bloedjen en eksploitaasje fan ús folk troch grut lienkapitaal.

Dizze striid is lykwols, oan 'e oare kant, ek in machtige yntellektuele striid tsjin 'e sielferneatigjende materialistyske geast fan egoïsme en gierigens mei al syn begeliedende korrumpearjende manifestaasjes op alle mêden fan ús iepenbiere, ekonomyske en kulturele libben.

Yn 'e lêste en djipste analyze giet it om de striid tusken twa wrâldbylden dy't útdrukt wurde troch twa fûneminteel ferskillende yntellektuele struktueren - de produktive en kreative geast en de mobile gierige geast. De kreative geast dy't woartele is yn 'e grûn en wer de wrâld oerwint yn metafysyske ûnderfining fynt syn wichtichste fertsjintwurdigers yn 'e Aryske minske - de gierige, woartelleaze kommersjele en materialistyske geast dy't allinnich rjochte is op it dizze-wrâldske fynt syn wichtichste fertsjintwurdiger yn 'e Joad.

It nasjonaalsosjalisme, lykas it antisemitisme, sjocht yn 'e Joadske materialistyske geast de primêre woartel fan it kwea, mar it wit ek dat dizze machtichste striid fan 'e wrâldskiednis net stean bliuwe kin yn suver negative antisemityske easken, dêrom komt it hiele nasjonale en ekonomyske programma fan it nasjonaalsosjalisme fier boppe de wis baanbrekkende, mar negative antisemityske striid út troch posityf in kreatyf konstruktyf byld te jaan fan hoe't de nasjonaalsosjalistyske steat fan wurk en prestaasjes der útsjen moat.

As dit haaddoel berikt wurdt, dan sil de Nasjonaal-Sosjalistyske Partij ûntbûn wurde. *It Nasjonaal-Sosjalisme sil dan de libbensynhâld wurden wêze fan it hiele Dútske folk.* De Nasjonaal-Sosjalistyske Dútske Arbeiderspartij is yndied yn 't algemien gjin parlemintspartij yn 'e gewoane sin fan it wurd, mar allinnich it fêstberaden, foarútstribjende en takomstrjochte diel fan 'e befolking dat him om in lieder mei sterke wil en geast byinoar sammele hat, om Dútslân út skamte en machteleazens nei bûten ta, út ferneatiging en korrupsje nei binnen ta te lieden, nei in machtige en ymposante posysje nei bûten ta, en, yntern, nei in ekonomysk sûne, kultureel bloeiende, yntellektueel en moreel heechweardige nasjonale mienskip.

Wy wolle it Ryk fan Dútske langstme bouwe lykas Geibel41 it sjongt:

Ien fan bûten, mei in machtich swurd,
Rallying om in hege banier,
Yntern ryk en mannichfâldich,
Elke stam op syn eigen manier!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) wie in Dútske dichter en toanielskriuwer dy't ferskate patriottyske gedichten skreau dy't oanfallen waarden troch de hjoeddeiske liberale 'Jonge Dútske' literêre sirkel om de Joadske skriuwers Heinrich Heine en Ludwig Borne hinne, mar letter stipe waarden troch de Nasjonaal-Sosjalisten.

Machine Translated by Google

3. De steatsstruktuer fan 'e Nasjonale Sosjalistyske steat

It nasjonaal-sosjalistyske idee fan 'e Dútske steat

Al yn it haadstik oer de machtspolitike fûneminten hawwe wy wiisd op it feit dat elke ôfwiking fan 'e Dútske hearskers fan har suver Dútske taken begelaat waard troch de meast ferneatigjende gefolgen foar it Dútske folk. As men de Dútske skiednis ûndersiket, fynt men altyd it Dútske langstme nei in sletten nasjonale steat dat allinich yn koarte histoaryske perioaden realisearre is, hieltyd wer ferdwûn dizze Dútske dream, en hieltyd wer sakke Dútslân werom yn machteleazens en ûntbining. Dêrmei stiet út 'e hiele Dútske skiednis ien les fêst dat allinich it sluten fan 'e naasje binnen in machtich liede steat Dútslân yn steat stelt om de enoarme gefaren te wjerstean dy't har allinich ûntsteane út syn ûngeunstige geopolitike situaasje. Hast nergens hat Dútslân natuerlike grinzen, hast oeral leit it frij en ûnbeskerme tsjin fijannige ynfallen. Noch de see dy't Ingelân omslút, noch de hege bergen dy't Spanje en Itaalje skiede fan syn buorlju, jouwe Dútslân in natuerlike ferdigening. Frankryk hat mar ien iepen kant tsjin ús, Ruslân itselde. Allinnich Dútslân leit yn 'e midden tusken de oare folken - as it hert - en as it slachfjild fan Jeropa. Op Dútske boaiem fochten Spaanske, Frânske, Ingelske, Sweedske, Russyske en Mongoalske legers, op Dútske boaiem waarden de skriklike religieuze oarloggen fan 'e Tritichjierrige Oarloch útfochten, en oarsom bloedden Dútsers yn bûtenlânske tsjinst foar bûtenlânske belangen yn alle lannen. Mem Germania bloedde út tûzenen wûnen dy't rekke waarden troch har bûtenlânske legers en - dy't yn har rekke waarden troch de striid fan har eigen soannen. Einleaze tragysk is de Dútske skiednis, sa tragysk dat it Dútske langstme nei in ferienige, sletten Dútsk Ryk opnommen waard yn mearkes, yn 'e sagen fan 'e âlde Barbarossa yn 'e Kyffhäuser42. Troch de ieuwen hinne bleau de realisaasje fan it Dútske steatsidee - in langstme en hope fan 'e bêste minsken fan 'e naasje oant, yn 1871, in machtige smid de Dútske ienheid smeide. In protte bleau te winskjen oer yn 'e realisaasje fan 'e Grut-Dútske steat dy't alle Dútsers omfetsje soe dy't yn territoriale ferbining mei it memmelân libje. Mar al dizze dielde realisaasje fan it Dútske langstme joech ús in hege bloei fan 'e Dútske skiednis lykas selden earder.

Mar wy hoege net te rekkenjen mei 'as' en 'mar', wy moatte leare fan 'e skiednis.
Polityk is skiednis dy't wurdt, en as út it "meitsjen fan skiednis" heil foar ús folk bloeie moat, dan moat ús steatsmanskip, ús nasjonale polityk, mei respekt foar wat yn 'e skiednis bard is, de flaters fan eardere tiden foarkomme en harsels bine oan 'e bêste tradysje. De man, de politikus sûnder skiednis dy't dogmatysk skiednis makket fanút syn leunstoel, sil allinich ramp oer in folk bringe kinne sa't wy it yn 'e lêste jierren meimakke hawwe fan 'e nije Dútske Marxistyske regearings-showmannen. Sa rampzalich en skealik de folsleine ynstoarting fan 'e âlde maatskiplike foarm is, foaral as dizze ferneatiging identyk is oan 'e krêft fan 'e Marxistyske beweging, sa min kin it âlde bewarre bliuwe allinich om't it âld is.

Hjir leit nochris de trageedzje fan 'e konservative geast, dy't, kreatyf ûnfruchtber en

42 De Kyffhäuser-heuvelrige tusken de steaten Thüringen en Saksen-Anhalt wurdt beskôge as it rêstplak fan 'e Hillige Roomske keizer, Friedrich Barbarossa (1122-1190), dy't ferdronk yn 'e rivier de Saleph yn Turkije tidens de Tredde Krústocht.

Machine Translated by Google

sûnder ferbylding fersmyt it alles wat nij is, gewoan om't it nij is, en om't it fêsthâldt oan ferâldere foarmen dy't lang lyn har substânsje ferlern hawwe. Minsken en steat binne gjin mummies en konstruksjes, mar libbene wêzens; de klean dy't ien kear knipt binne, passe net foar altyd.
Allinnich guon frij grutte basistrekken wurde troch it lot fan folken lutsen, en in ferwaarloazing fan sokke basiskennis hat him altyd bitter wraak nommen op 'e folken. Foar ús Dútsers is de fûnemintele histoaryske nasjonale politike lear: "Wês ferienige!"

It wurd "ferienige"[43] betsjut lykwols net "ienheid"[44] mar "yn oerienstimming wêze"[45]. Allinnich út 'e oerienkomst fan 'e Dútske stammen oer de prinsipes fan eksterne en ynterne polityk kin dêr as syn moaiste blom in yntern frije steat groeie dy't ekstern machtich is mei ynternasjonaal gewicht.

Foar de Dútske steat hoege der dus gjin Jeropeeske of ynternasjonale ekonomyske, tsjerklike of humanitêre motiven te wêzen, mar allinnich útslutend it wolwêzen fan 'e hiele Dútske naasje. Ik bedoel "motiven" foar politike aksje. Njonken dêr rinne fansels de ynfloeden fan in tsjerklik, ekonomysk en algemien minsklik karakter dat genôch wurdearre en beskôge wurde moat. Mar it prinsipe moat wêze en bliuwe dat de Dútske nasjonale steat allinnich Dútsers fertsjintwurdigje moat en dit sawol yn 'e ynterne as yn 'e eksterne polityk.

Us nasjonale politike doel is dêrom:

1. De oprjochting fan in sletten nasjonale steat dy't alle Dútsers omfettet.

2. De machtige fertsjintwurdiging fan alle Dútske belangen yn it bûtenlân.

It nasjonalistyske idee

De betingst foar it wekker wurden of, better sein, foar it wer wekker wurden fan in sterk nasjonaal bewustwêzen is

it fuortheljen fan alle Joaden en net-Dútsers út alle ferantwurdlike posysjes yn it iepenbiere libben.

De beslissende ferdigeningsstriid tsjin de ynvaazje fan 'e Joaden yn hast alle gebieten fan ús iepenbiere libben wurdt allinnich troch it Nasjonaalsosjalisme mei totale enerzjy fierd. De striid tsjin it Joadendom is de bewuste striid foar de Dútske geast en foar de Dútske frijheid.

De ynfloed en it effekt fan 'e Joaden op harren gasthearfolken kin hielendal net fergelike wurde mei de machtsferhâldingen en de striden fan oare folken, mar allinnich mei de striid om libben en dea tusken in sûn lichem en de deadlike giftige kimen dy't it oanfallen hawwe. As in libbend organisme oanfallen wurdt troch giftige bacillen, is de fraach allinnich: of de sûne krêft fan it lichem sil master wurde oer de frjemde yndringers - dan snijt it se út - of it sil net langer master oer har wêze, dan sil it stjerre fanwegen har. Sa ek, foar de gasthearfolken fan 'e Joaden oeral yn 'e wrâld is der allinnich dit: of snij de Joaden út it nasjonale lichem - of stjerre fanwegen de Joad.

Krekt de ferliking mei it minsklik lichem en de baktearjes lit ús tige grafysk sjen hoe skean de favorite misliedende miening is, dat de Joaden har oeral omheech wurken allinich fanwegen har gruttere effisjinsje en it is tige ferkeard en ûnrjochtfeardich om har dêrom oan te fallen en te ferfolgjen. Men kin net gewoan sizze dat de kolerabasil likegoed safolle sterker en effisjinter is as de minske en dêrom de sûne minske oerwûn hat - nee,

[43] ienich
[44] 'Einheit'
[45] 'Einfachheid'

Machine Translated by Google

it is in gif foar de minske. En, krekt lykas yn dizze striid fan it libbene organisme tsjin ynfallende gifstoffen, spesjale symptomen fan fergiftiging ferskine begelaat troch koartsomstannichheden, krampen, symptomen fan ferlamming, ensfh., sa wurdt de striid fan 'e folken oanfallen troch de Joad útdrukt yn frij ferlykbere symptomen fan sykte - ûnrêst en agitaasje yn it boargerlike en politike libben, krêftige stuiptrekkingen yn it nasjonale lichem, gaos, skrik, boargeroarloch ôfwikseljend mei frij typyske ferlammingssymptomen foaral yn 'e yntellektuele dielen fan' e folken - yn 'e regearingen. Dan is der mar ien fraach, oft de nasjonaal bewuste sirkels dy't de fijân werkenne slagje om de regearingen te warskôgjen en te ferljochtsjen of om de regearing te foarmjen en de Joaden sels te neutralisearjen - dan komt de genêzing mei wissichheid; as it net slagget om dit te dwaan, dan komt de nasjonale dea like wis. Der is gjin tredde wei. In tydlike isolaasje - om by de medyske byldspraak te bliuwen - bringt allinich skynbere remedies teweeg: ier of let brekke de bacillen opnij út yn 'e bloedfetten fan it lichem, it ein fan dizze twadde striid is dan deadlik foar de pasjint.

Beslissend foar it úteinlike súkses - lykas yn it libben yn 't algemien - is de wil ta macht. Sûnder dizze wil ta macht - sûnder dizze wil ta it behâld fan 'e naasje wurdt de naasje hulpeloos oan in ûndergong oerlevere. Wat net letterlik nei ûnderen giet, wurdt in slaaf, fellaheen, knecht en tsjinner fan 'e al-Joadske wrâldmacht.

It is in striid op libben en dea. In protte effisjinte soldaten binne úteinset - mar de mearderheid fan ús nasjonale kameraden sliept noch. Underwiis, hieltyd wer, ûnfermoeiber, is de oplossing. Wat dizze oplieding sa bysûnder lestich makket, is de ûnkunstichheid en sêftens fan 'e Ariër krekt yn dizze wichtige rasiale fragen.

De sterke rasiale mingsel binnen ús Dútske folk sels hat sûnder mis it dúdlike en hege rasiale bewustwêzen by tefolle minsken hast folslein begroeven, sadat allinnich in ûnbepaald gefoel fan ôfkear tsjin de rasiaal frjemde Joaden oerbleaun is ynstee fan in krekte kennis fan raswetten. De Joad fan syn kant hat syn raswetten al mear as twatûzen jier it strangst folge yn 'e dúdlike kennis fan it útsûnderlike belang fan it behâld fan 'e suverens fan it bloed foar karakter en naasje46 .

Oan 'e oare kant hat hy de rasiale agitaasje as ferâldere ûnsin foarstelle kinnen, wat, oangeande de rasiale mingsel yn Dútslân, spitigernôch foar him mooglik wie mei in beskate skyn fan rjochtfeardiging. Ynstee fan dat de Joadske minachting foar raswittenskip fan 'e kant fan 'e Dútsers mei folsleine fêstberadenheid tsjinwurke waard, troch de easken: "Dútser, hâld jo bloed suver!", wie de Dútser sels op dit mêd minderweardich oan 'e psychagogyske keunsten47 fan 'e Joad. De ieu fan 'e Ferljochting mei syn humanitêre idealen brocht de Joaden yndie emansipaasje fan 'e keatlingen dy't troch ús foarâlden yn har hegere wiisheid smeid wiene tsjin 'e ynfestaasje fan 'e Joadske geast fan rôf en woeker, mar foar ússels allinich betizing en ûnwissichheid oer dizze fûnemintele fraach. Mei de sin: "de Joaden binne ek minsken" - in sin dy't troch nimmen yn diskusje brocht waard en yndied nea bestriden wurdt - waard de yngong fan 'e Joaden ta boargerlike gelikense rjochten ferliend. It nasjonaal-rasiale ferset tsjin it Joadske frjemde folk fan in hiel oare yntellektuele struktuer waard dêrmei stilmakke en de striid tsjin 'e boargerlike emansipaasje waard dêrmei fan it begjin ôf ferlamd.

Fan dit platfoarm ôf fûn no de ferovering plak fan ús hiele ekonomyske en,

koartlyn, it iepenbiere libben oant de hjoeddeiske situaasje fan 'e ûnbeheinde hearskippij fan 'e Joaden.

---

46 Sjoch de boeken fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Bibleteek oer ras en de Joaden!

47 Keunsten fan oertsjûging.

Machine Translated by Google

In hiele rige tsjûgenissen fan 'e Joaden sels lit sjen dat se har as in steat binnen in steat fiele, dat se har nauwer ferbûn fiele mei har rasiale kameraden yn oare lannen as mei har gastfolken.

Ut dit Joadske gefoel fan nau byinoar hearre tusken folken wurde direkt gefaren produsearre foar de ynheemse folken op it mêd fan 'e bûtenlânske politike relaasjes fan naasjes yn oarloch en frede.

Yn it earstoan wie de oandacht fan 'e Joaden lykwols rjochte op 'e fraach nei ekonomyske foardielen. Hjir kaam har ûnbeheinde winststribjen, beheind troch gjin sosjale gefoelens foar har gasthearfolken, har wer fan pas.

As útfiners en dragers fan it moderne kredytsysteem wie it al gau in maklike saak foar harren om de hiele finansjele ekonomy fan 'e steaten en, fia banken en oandielebeursen, ek fan 'e partikuliere sektor foar it grutste part ûnder harren ynfloed te bringen.

Fan hjirút, dus nei it skeppen fan harren finansjele posysje, strekte it Joadedom ek de fingers út nei de yntellektueel-kulturele produkten fan 'e naasje; hjir kamen harren bewegende geast, harren rappe humor, harren krityske begryp - eigenskippen dy't faak as dúdlike foardielen foar de serieuze, swiere, nuchtere Aryske geast lykje - harren te help.

Mar yn werklikheid wie it allinnich it stellende ynstinkt, harren gebrek oan gewisse en gewetenleazens - dat al oankundige wurdt yn harren religieuze lear. Foar de Joad, neffens de lear fan 'e Schulchan Aruch48, is it eigendom fan 'e net-Joad as eigendom sûnder master - dêr sadat de Joad it ta eigen meitsje kin! De Joad stelde alle middels fan 'e bank- en beurstechnyk ta syn tsjinst. Anonymisaasje - de depersonalisaasje fan ús ekonomy troch de oandielferkeapbere foarm fan 'e iepenbiere besletten vennootskip - hat yn in beskate mjitte kapitaal fan wurk skieden, de oandielhâlder wit yn 'e seldsumste gefallen wat fan syn fabryk, hy hat allinnich it iensidige belang by de *winstjouwens fan syn jild.*
as er it ynvestearre hat yn 'e foarm fan oandielen. Dit ferskynsel moat hjir neamd wurde, om't mei dizze depersonalisaasje fan ús ekonomy ek de degradaasje hân yn hân giet. De ûndernimmer en fabrikant dy't syn bedriuw fanôf it begjin opboud hat, dy't de easken fan syn klanten ken, dy't noch de âlde saaklike earberens hat en it as syn plicht beskôget om in solide, goed, duorsum produkt te produsearjen dat oerienkomt mei de werklike behoeften fan 'e ekonomy, dizze echt solide ûndernimmer is wat sa fundamenteel oars as de moderne grutte oandielhâlder dy't, mei it suver kapitalistyske besit fan in grut oandielpakket, mar ien belang ken, om te stribjen nei in sa heech mooglik rendemint. Oft yn 'e bedriuwen goede en goedkeape objekten produsearre wurde, oft yn 't algemien produktive wearden makke wurde troch in oandielhâlder of, lykas yn it gefal fan 'e kredytbedriuwen (banken) yn 't algemien, gjin wearden makke wurde, is in kwestje fan grutte ûnferskilligens foar de kapitalist - de oandielhâlder. Dit hat as fierdere gefolch dat de produksje minder rjochte is op 'e behoeften, dat folle leaver allinich in skynbere needsaak oanwakkere hoecht te wurden troch enoarme reklame. Earder wie it yn 'e earekoade fan 'e ûndernimmers folslein ferbean om jo produkten te priizgjen; ien dy't dat die wie in merkroper, en sa'n merkroper-eftige priizging fan jo guod waard troch de solide sakeman beskôge as ûnearlike konkurrinsje. De Joadske hanneler fierde lykwols krekt dit soarte merkropende hannelsbedriuwen mei totale oanhâldendheid, wêrby't syn *keunst fan oertsjûging* goed fan pas kaam. Tsjintwurdich is yn plak fan 'e oanhâldende Joadske roper Joadske reklame ferskynd.

48 De Schulchan Aruch is it meast autoritative koade fan Joadske wet en waard yn 1563 yn noardlik Palestina gearstald troch Yosef Karo.

Machine Translated by Google

Op it mêd fan 'e wittenskip fûn in ferlykbere ûntwikkeling plak, benammen op it mêd fan ekonomyske wittenskip - de saneamde nasjonale ekonomy. Stadichoan waard de taak fan nasjonale ekonomy net mear sjoen as it ûndersykjen fan 'e nasjonale ekonomyske legitimiteiten en needsaak en it ôfliede fan rjochtlinen foar it ekonomysk liederskip út 'e resultaten fan 'e ûndersiken, mar waard hieltyd mear allinich in beskriuwing fan 'e situaasje útfierd sûnder te ûndersykjen oft de tsjinkommen ekonomyske ferskynsels en foarmen ek goed en geskikt en fan tapassing wiene op 'e werklike behoeften fan 'e nasjonale ekonomy. Op dizze wize slagge it minsken, en slagget it hjoed mear as ea, om de skriklike skea oan 'e ekonomy en dêrmei oan 'e nasjonale mienskip oan te bringen - wittenskiplik beskôge - en dêrom op in ûnferoarlike wize. Yn dit mêd komt benammen de lear fan 'e steats- en partikuliere kredyttsjinstensektor, en foaral de lear fan rinte, yn. Wy hawwe dizze fraach earne oars yn detail behannele, hjir kin it genôch wêze om te wizen op it feit dat yn essinsje dat wat wy hjoed de dei nasjonale ekonomy neame, allinich in partikuliere kapitalistyske ynstruksje is ta persoanlike ferriking en in goed organisearre besykjen ta rjochtfeardiging fan 'e woekerkapitalistyske rôf fan 'e arbeidskrêft fan produktive naasjes.

It is it neamen wurdich dat ûnder de dosinten nasjonale ekonomy in tige grutte persintaazje fan Joaden.

Foar de leek is opfallender de ynfal fan 'e Joaden yn 'e literêre en artistike wrâld fjild.

Ien dy't ús hjoeddeiske teater beskôget, sil skrokken wêze fan 'e leechheid en it sinisme dat dêr ferspriedt. Benammen jildt dit foar it moderne ferskynsel fan 'e bioskoop. It drama fan wellustige minsken en harken behearsket ús poadia; mei subversive en knap dialektyk wurdt de goede Dútser leard dat moraliteit en etyk, eare en gewisse yn essinsje pure dommens binne, sûnder hokker men fierder kin. Dizze oanfallen op it publyk wurde begelaat troch de Joadske teaterburo-oerlêst, wêrby't de kennis fan 'e artistike minsken minder beslist as de tankberens oan 'e teater- en konsertaginten fan dyjingen dy't in posysje sykje.

Mar doe folge op in wiidfersprate wize de manipulaasje fan 'e publike opiny fia de deiparse. Hast alle grutte kranten kamen stadichoan oer yn Joadsk eigendom.
Dêrmei waard de sirkel om it Dútske folk sletten. Oan de ekonomyske hearskippij waard de yntellektuele hearskippij tafoege. Alles dat skealik wie foar de Joadske belangen waard sa lang mooglik foar it publyk ûnthâlden en stilmakke; as ideeën of optredens har dochs bewearden, dan begûn de echte heksejacht, earst troch de besykjen om sokke ynspanningen bespotlik te meitsjen, en, as sels dat net holp, moasten ligen en ferkearde foarstellingen, lykas persoanlike ferachting, operearje. Omkeapjen, bedrigingen waarden besocht en úteinlik skrille men net iens werom om de ûngemaklike tsjinstanner of fermaner ekonomysk te ûntginnen, of him sels te deadzjen.

Dit lêste en meast skriklike wapen waard oer it algemien net, of mar selden, brûkt tsjin partikulieren, want hast noait berikte de reaksje fan in echte freon fan it folk sûnder in politike of steatlike machtsposysje in mjitte fan effektiviteit foardat hy al brutsen wie troch it spervuur fan leagens en laster yn 'e iepenbiere organen fan 'e Joaden.

Yn 'e partijen waard de ûntefredenens fan 'e massa's oanstutsen troch ekstreme oerdriuwing, en de klassehaat tsjin 'e besittenden en harren ferûnderstelde beskermers, it steatsautoriteit en it leger, waard oanstutsen. Sels hjir - lykas oeral yn it gefal fan dizze oanfallen op 'e nasjonale steat - wiene it Joaden dy't meast agitearren en oanstutsen. It hoecht allinich mar betocht te wurden dat Karl Marx, de oprjochter fan 'e Marxistyske lear fan klassestriid, yndie in Joad wie (Mardochai

Machine Translated by Google

wie syn echte namme). Syn heraut yn Dútslân, Ferdinand Lassalle49, oarspronklik Feist Lasal, wie ek in Joad.

Yn 'e oarloch en revolúsje waard doe it Joadske ferneatigingswurk tsjin 'e Dútske steat foltôge. De prinsen waarden fuortjage, de epauletten fan 'e offisieren ôfskuord, de amtners troch honger foldien, sadat se har mankrêft - sels ûnmisber foar de sosjalistysk-heechkapitalistyske steat fan it moderne Dútslân - beskikber stelle koene. Op dizze wize waard de Dútske naasje ûntwapene, emasculearre, fan har lieders beroofd, ûnteigene en skeind, demoralisearre en ferswakke, wylst oeral yn it iepenbiere libben, yn ekonomy en polityk, yn keunst en teater, de Joaden harsels in ûnbestriden hegemony opeasken.

De basis fan harren hearskippij is harren enoarme rykdom.

Nettsjinsteande harren lytse oantal yn ferhâlding ta harren gasthearfolken hawwe se alle wichtige posten fan it iepenbiere libben yn 'e hannen fan harren Joadske rasiale kameraden of fan Dútsers dy't nau besibbe binne oan Joaden bringe kinnen. Mar dochs is in ferwidering fan 'e Joaden út it Dútske nasjonale lichem folslein mooglik - safolle mear om't de echt libbensbelangryke produktive aktiviteit yn yndustry en lânbou, yn 'e beroppen en administraasje, hast folslein frij is fan Joaden.

In ferwidering fan 'e Joaden út ús nasjonale lichem soe de lânbouproduksje net fersteure - ik haw noch gjin Joad efter de ploege sjoen dy't om 'e foare giet - en de fabriken soene ek net stil hoege te lizzen troch gebrek oan arbeiders - de arbeidskrêft sil yndie witte dat gjin Joad stienkoal yn hurd wurk tilt of by de smidse stiet - ús wurkplakken fan 'e smid en metaalbewurker, timmerman en skuonmakker soene net wees wurde - de huzen soene op gjin inkelde manier as ruïnes hoege te bliuwen nei de ferdriuwing fan 'e Joaden, de statistiken neame neat fan Joadske mitselers en timmerlju, dakdekkers of glêsmakkers. Mar sels net yn hannel en kommersje soe in stagnaasje ûntstean as de Joaden der net mear wiene. Op it mêd fan it ferfiersysteem hat de steat oant no ta al op in foarbyldige manier soarge foar persoanlik en guodferkear en, trouwens, wa hat Joaden sjoen as spoarkondukteurs of lokomotyfbestjoerders -

of as tramkondukteurs, of as weinmakkers of ferfiersmeiwurkers?

Mar sels op it mêd fan 'e typyske oanlis fan 'e Joad foar hannel en finânsjes, hawwe de militêre bestjoerlike posten foar de oarloch sjen litten dat se in soarchfâldige opslach- en bevoorradingstsjinst útfiere koenen, yn 'e hannel sels binne hûnderttûzenen kommersjele klerken en Dútske sakelju aktyf dy't de wiere aspekten en needsaak fan hannel begripe, en yn 'e steatsbank en de postbank hawwe wy ynstellingen dy't de basis foarmje kinne fan in sûne nasjonale ekonomy befrijd fan 'e Joadske rôverekonomy.

As wy yn dit frij koarte oersjoch sjoen hawwe dat de Joaden op gjin inkelde manier in ûnferfangbere funksje fertsjintwurdigje yn ús steats- en nasjonaal libben, dat se oan 'e oare kant har supremasy op 'e meast rûge manier misbrûke ta skea fan har gasthearfolken, dan wurdt as in fanselssprekkend en logysk gefolch de eask produsearre foar de ferdriuwing fan 'e Joaden út ús naasje.
Allinnich ien dy't him oan 'e Dútske nasjonale mienskip ferbûn, kin in steatsboarger wêze50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) wie in Dútsk-Joadske sosjalist dy't bekend wie mei Marx, hoewol dy him as in opportunist beskôge fanwegen syn bereidwilligens om in kompromis te sluten mei de konservative Bismarck. Marx stipe Lassalle dêrom net doe't dy in Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Algemiene Dútske Arbeidersferiening) oprjochte.
Feriening) yn 1863 hie benammen as doel om algemien direkt kiesrjocht te krijen.

50 Dizze bepaling wie al opnommen yn it twadde diel fan 'e Neurenberger Wetten fan 15 septimber 1935, 'It Ryksboargerskipsrjocht', Art.2: "In boarger fan it Ryk is allinnich dy ûnderdaan dy't fan Dútsk of sib bloed is en dy't troch syn gedrach sjen lit dat hy sawol winsket as geskikt is om it Dútske folk en it Ryk trou te tsjinjen." De folsleine skieding fan Joaden fan 'e Dútske maatskippij waard bepaald yn it earste diel fan dizze wetten, 'Wetten foar de beskerming fan Dútsk bloed en Dútske eare'.

Machine Translated by Google

Ut dizze resinsje fan 'e rasiale fraach folgje fansels en needsaaklikerwize ek de oare gefolgen fan it ferbod op 'e ymmigraasje fan eastlike Joaden. It is in folslein gebrek oan begryp fan 'e Joadske fraach as men leaut dat it genôch is om de eastlike Joaden ôf te kearen troch in ferbod op ymmigraasje. It is absolút needsaaklik om tagelyk de Joaden dy't fijannich binne tsjin ús folk en dy't ûnder ús fêstige binne ûnder in frjemdlingewet te pleatsen. De eastlike Joaden binne fansels it grutte reservoir wêrfan de Joaden harsels konstant oanfolje. It grutte gefaar dat dizze ymmigraasje op himsels omfettet, is mei alle dúdlikens bleatlein troch de ûnderfiningen fan 'e lêste jierren. Yn in pear jier hawwe dizze eastlike Joaden troch alle mooglike saaklike trúkjes en flourishes yn it besit kommen fan enoarme rykdom. Us rjochtsealen binne fol mei fraude dy't troch sokke bûtenlânske eleminten útoefene wurdt. De steat hat net it minste belang by de ymmigraasje fan sokke minsken dy't harsels op gjin inkelde manier produktyf nuttich meitsje.

Dizze posysje fan 'e nasjonaal-sosjalistyske steat oan 'e eastlike Joaden slút net út dat sels de leden fan oare naasjes dy't parasiten binne op it nasjonale lichem kinne útsletten wurde.

De diskusje oer dizze fragen liedt ús no ta it tredde diel fan it steatsbelied fan Nasjonaal-sosjalisme: nei it boargersrjocht.

It boargerskipsrjocht

It boargerrjocht moat ferwurven wurde. Yn dit prinsipe ferskilt it Nasjonaal-Sosjalisme flink fan it rjocht dat op it stuit jildt, neffens hokker elke folwoeksen Dútser boppe de 20 jier, fan manlik en froulik geslacht, steatsboargerrjochten útoefenje kin. Likegoed stiet dizze mooglikheid hjoed de dei, neffens de Weimar-grûnwet, iepen foar de leden fan it Joadske ras. Op deselde wize kin dit steatslidmaatskip troch elke bûtenlanner ferwurven wurde mei it ferfoljen fan in pear oerflakkige formaliteiten.

De Weimar-grûnwet begrypt yn 't algemien it konsept fan steatsboarger net, mar sprekt yn Art. 110 fan lidmaatskip yn in steat, en yn Art. 109 fan gelikense rjochten foar de wet foar alle steatsleden fan manlik en froulik geslacht. De ûndúdlikens fan dit konsept slút fansels de easke fan morele en rasiale betingsten foar it krijen fan it boargerrjocht út. Yn tsjinstelling hjirmei nimt Art. 113 fan 'e Ryksgrûnwet de frjemdtalige "dielen fan 'e naasje" (!) ûnder syn spesjale beskerming; se "meie net benadeeld wurde yn har frije tradisjonele ûntwikkeling, benammen yn it gebrûk fan har memmetaal yn it ûnderwiis, lykas yn it ynterne bestjoer en de útfiering fan justysje".

As men mei dizze meast wiidweidige beskôging fan bûtenlânske boargers de praktyk fan ús Wet foar de Beskerming fan 'e Republyk tsjin eigen nasjonale kameraden fergeliket, de ferplichting om de saneamde oarlochsmisdiedigers oan 'e fijân út te leverjen, mei de wissichheid garandearre yn Art. 1 12 dat "gjin Dútser fan in bûtenlânske regearing oan ferfolging of straf útlevere wurde mei", en, as men krekt dit lêste neamde artikel ienris fergeliket mei de beruchte oardielen fan 'e Frânsen tsjin Krupp51 en syn direkteuren, is miskien in ferwizing nei it feit dat de auteur fan dizze grûnwet de Joad Preuss52 wie genôch om in definityf ljocht te skinen op al dizze barrens.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) hie fan 1909 oant 1941 de lieding oer de Friedrich Krupp AG. Yn gearwurking mei de Reichswehr ûnder Hans von Seeckt (1866-1936) ûndernaam Krupp de geheime werbewapening fan Dútslân yn striid mei it Ferdrach fan Versailles. Yn 1923, doe't de Frânsen en Belgen it Ruhrgebiet besetten, beboete se Krupp ek foar it hâlden fan in grutte iepenbiere begraffenis foar de trettjin arbeiders fan 'e Krupp-fabryk) yn Essen dy't troch de Frânsen tidens de besetting deasketten binne.

52 Hugo Preuß (1860-1925) wie de Dútsk-Joadske minister fan Binnenlânske Saken fan 'e Weimarrepublyk en spile in wichtige rol. by de formulearring fan 'e Weimargrûnwet fan 1919.

Machine Translated by Google

Net "de gelokkiger takomst fan 'e Poalen", lykas Betthmann-Hollweg53 sei yn ien fan syn ûngelokkige parlemintstaspraken, en net ek de ferbettering fan 'e Joaden yn Roemenië (neffens Kuhlmann)54 kin it liedende idee fan in Dútske steat wêze, mar allinnich it wolwêzen fan it Dútske folk. Dit liedende tema wurdt útdrukt yn it nasjonale en ekonomyske programma fan 'e NSDAP (It Programma, p.35) ûnder nr. 7: *"De rjochten en belangen fan 'e Dútser geane foar dy fan 'e leden fan frjemde folken" en ûnder nr. 6: "Ien dy't gjin Dútser is, kin allinnich as gast yn Dútslân libje en falt ûnder de frjemdlingenwet".*

Neffens dit moat it steatsboargerskipsrjocht ferwurven wurde. It kin ek ferlern gean troch ûnweardichheid. It is in rjocht dêr't de Joaden fundamenteel fan útsletten binne, dêr't ek leden fan oare folken fan útsletten wurde kinne.

De ynterne betingst foar de oanfreger fan Dútsk steatsboargerskip is de tasizzing oan 'e Dútske kultuer en mienskip. Ien dy't himsels net op dizze manier oan 'e Dútske naasje tasizzet, ien dy't himsels in fijân fan 'e Dútske steat ferklearret, ien dy't him nauwer ferbûn fielt mei leden fan oare folken as mei syn folk, kin gjin Dútske steatsboargerskipsrjochten krije, want hy wol yndie neat te krijen hawwe mei de Dútske mienskip.

It liket yndie in waansin te wêzen as minsken dy't frij iepenbier ferklearje dat se gjin heitelân kenne dat Dútslân hjit, lykas Crispien55 en oaren diene, noch altyd advys jaan wolle oer it lot fan dit lân, as se as fertsjintwurdigers fan it folk, as afgevaardigden, beweare noch altyd spesjale privileezjes te genietsjen en as se noch altyd de beskerming fan benammen strange wetten (de beskerming fan 'e republyk) genietsje yn gefal se fan dit parlemint nei regearingsposysjes promovearre wurde.

De nasjonaal-sosjalistyske Dútske steat sil krekt fan sokke mannen de swierste ôfrekkening easkje en de leden fan 'e revolúsjonêre regearingen en parleminten sille mei weromwurkjende krêft ferantwurdlikens nimme moatte foar har dieden of omissies. De wetten dy't ûntwikkele wurde moatte op ferantwurdlikens fan alle persoanen dy't yn it iepenbiere libben steane, sille dêrom mei weromwurkjende macht begiftigd wurde moatte.

Hjir giet it net, lykas yn it gefal fan 'e flater fan 'e Dútske revolúsje, om de striid om leanen fan 'e hongerige "proletariërs" tsjin 'e sêde en ûnfersadige kapitalisten, dus net om it mislieden fan 'e sûne en juste gefoelens fan 'e arbeiders troch it idee fan klassestriid, mar hjir giet it om de morele easke dat der in ein komt oan 'e ûnferantwurdlikens fan 'e hjoeddeiske begunstigden fan it hjoeddeiske parlemintêre en regearingssysteem, en dat dejingen dy't harsels op in ûnmatige manier ferrike hawwe op 'e need fan it folk of dejingen dy't de masjinaasjes fan oare kringen oanmoedige hawwe, ta de fertsjinne straf brocht wurde.

De slogan: "De lytse skelms wurde ophongen; de grutten meie frij gean" moat net wier bliken te wêzen. De nasjonaal-sosjalistyske steat sil, krekt oarsom, yn it gefal fan it bepalen fan 'e straf, rekken hâlde mei it feit dat de lytse skelms ferlied wurde as in tige fersachtsjende straf en, oan 'e oare kant, de grutte misdiedigers tsjin it Dútske folk foar it gerjocht bringe mei de folsleine strangens fan 'e wet.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) wie fan 1909 oant 1917 Dútske bûnskânselier. Tidens de oarloch, Betthman-Hollweg like foarstander te wêzen fan moderater belied as dat fan 'e militêre lieders.

Richard von Kuhlmann (1873-1948) wie fan augustus 1917 oant 1948 minister fan Bûtenlânske Saken fan Dútslân. Juli 1918. Yn maaie 1918 ûnderhannele hy oer de Frede fan Boekarest mei Roemenië.

55 Arthur Crispien (1875-1946) waard yn 1920 keazen as sosjaal-demokratysk parlemintslid en waard yn 1922 mei-foarsitter fan 'e Sozialdemokratische Partei (SPD).

Machine Translated by Google

It purgative wurk fan dizze steatsrjochtbank kin no op gjin inkelde manier stopje by dejingen dy't earst oan 'e macht kamen mei de revolúsje. It sil ek rjochte wêze moatte op dejingen ûnder it keizerlike regear dy't, troch har sleauwichheid, dizze Dútske ûndergong mooglik makken. De haadferantwurdlike - Bethmann-Hollweg - is yndied fan syn ierdske rjochters ôfnommen, itselde jildt foar de folgjende meast skuldige - Erzberger56, dy't, as heit fan 'e ellindige parlemintêre revolúsje fan july 1917, de sinkende wil om te winnen fan 'e fijannen opnij oanwakkere. Sels Eisner57
en Rathenau binne fuorthelle fan it toaniel fan harren naasje-ferneatigjende aktiviteit, wis op in yllegale manier, mar neffens de izeren wetten fan 'e skiednis. Mar in protte fan dyjingen dy't, troch de organisaasje fan 'e munysje-oanfal yn jannewaris 1918, in dolk yn 'e rêch fan it stridende leger stutsen hawwe, libje noch, dyjingen dy't troch spraak en skriuwen de wil om te winnen brutsen hawwe, libje noch, dyjingen dy't 'frede sûnder winners en ferliezers' predikten, dyjingen dy't libje noch en it as rjocht akseptearje, dy't de need fan it folk yn oarloch en revolúsje misbrûkt hawwe foar harren eigen ûnmatige ferriking.

Wiswier, sa'n nasjonale politike eask sil eangst en ôfgrys ferspriede, en tsientûzenen sille bang wêze foar har libben, om't se net fan suver hert binne. Mar foar it Nasjonaalsosjalisme stiet en falt mei dizze eask foar sosjale gerjochtichheid de fraach fan it lot foar it Dútske folk, oft it Dútske folk syn wei fine kin nei in aadlike naasje, of oft it in ellindich libben yn degradaasje en korrupsje as in fellaheen-naasje trochbringe sil. Foar de Nasjonaalsosjalistyske beweging wurdt har raison'être ek bepaald troch dizze fraach.

It steatsboargerskipsrjocht is dêrom net iets dat yn 'e widze lein wurdt fan elkenien dy't yn Dútslân berne is; folle earder omfettet dit steatsboargerskipsrjocht op himsels ek de heechste morele ferplichtingen foar steat en naasje. It neikommen fan dizze ferantwurdlikens foar steat en naasje moat lykwols ek beskerme wurde troch de mooglikheid dat dit rjocht wer ferlern gean kin yn gefal fan ûnweardichheid.

Oan 'e oare kant sil it krijen fan it steatsboargerskip gjin died fan genede wêze, mar in oanspraak dy't elke ynspannende Dútser opstelle kin dy't himsels weardich bewiist fan 'e Dútske mienskip en dy't him ynset foar de Dútske rasiale en histoaryske mienskip.
Ien dy't oan syn leger- en wurkferplichting foldien hat, ien dy't aktyf is as in earbere arbeider yn syn berop, hat oanspraak op it krijen fan it steatsboargerskipsrjocht.

Mar mei dit steatsboargerskipsrjocht is ek bûn de ferplichting om yn al it wurk it sicht op it gruttere gehiel net te ferjitten en ek om yn 'e ekonomyske aktiviteit altyd bewust te wêzen fan it feit dat men syn wurk yn it gehiel passe moat, dat is, sels mei folsleine frijheid op bepaalde gebieten moat de aktiviteit fan 'e Dútske steatsboarger net rjochte wêze tsjin it wolwêzen fan it gehiel.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) wie in lid fan 'e Deutsche Zentrumspartei (Katolike Sintrumpartij) dy't beskôge waard as de rjochterhân fan Betthman-Hollweg. Tidens de oarloch, midden 1917, drong hy oan op in ûnderhannele ein oan 'e oarloch en ûndermynte hy it fertrouwen yn it Dútske leger. Erzberger ûndertekende de wapenstilstân dy't in ein makke oan 'e Earste Wrâldoarloch en, as minister fan Finânsjes yn 'e Weimarrepublyk, stipe hy it Ferdrach fan Versailles. Hy waard yn 1921 fermoarde troch ultra-nasjonale leden fan 'e 'Organisaasjekonsul' oprjochte troch de Freikorps-kommandant, Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) wie in Dútsk-Joadske sosjalist dy't de revolúsje organisearre dy't de Wittelsbach-revolúsje omkearde. dynasty fan Beieren yn novimber 1918. Hy waard de republikeinske premier fan Beieren en op 'e Bernske Konferinsje fan Sosjalisten foel hy de moderate sosjalisten oan om't se de skuld fan Dútslân oan it feroarsaakjen fan 'e Earste Wrâldoarloch net erkenden. Hy waard yn febrewaris 1919 fermoarde troch de nasjonalist greve Arco von Valley.

Machine Translated by Google

Nasjonale Ekonomy

De taak fan 'e nasjonale ekonomy is it befredigjen fan 'e fraach en net it berikken fan in sa heech mooglike rinte-opbringst foar lienkapitaal.

Men soe tinke dat dit prinsipe foar elke ekonomy as fanselssprekkend beskôge wurdt, en dochs is de nasjonaal-sosjalistyske ekonomy krekt yn dit liedende prinsipe oars as de hjoeddeiske belangekapitalistyske ekonomy. It is net sa maklik foar it argeleaze gefoel fan 'e produktive minske om him in nasjonale ekonomy foar te stellen dy't net tsjinnet oan it foldwaan oan 'e fraach; en dochs moat no dúdlik makke wurde dat foar de hjoeddeiske masters fan 'e ekonomy - it bank- en beurskapitaal - it foldwaan oan 'e fraach yn prinsipe fan tige lyts belang is. Ynternasjonaal kapitaal hat in belang allinnich foar safier't dizze ferfolling fan 'e fraach op in woekerkapitalistyske wize eksploitearre wurde kin.

Wy hawwe hjir eins te krijen mei twa fundamenteel ferskillende hâldingen oer de ekonomy. De ienige driuwende fraach oan 'e hiele ekonomy fan 'e kant fan 'e hiele befolking is fansels it befredigjen fan 'e needsaak oan iten, dan it foldwaan oan 'e fraach nei húsfesting en klean, en pas dan wurde yn in assortiment alle oare deistige behoeften oant de hegere keunsten en kulturele wille rangearre. Dêrtusken komme de stipetsjinsten, it hiele ferfiersysteem en wat dermei ferbûn is, hannel en it finansjele systeem. De produksje fan guod hat fan syn kant yn in sûne ekonomy it weardichste doel om de needsaak sa goed mooglik te dekken troch in betelling dy't de produksjekosten dekt en in oerienkommende wurkynkommen foar de ûndernimmer en in gaadlik winstoandiel omfettet wêrfan sawol ûnûntkomber ferliezen as ferbetteringen en renovaasjes yn 'e ûndernimming kinne wurde fergoede.

De oandacht fan 'e rjochtfeardige ûndernimmer is net rjochte op it berikken fan ûnbeheinde winst yn yndividuele gefallen, sels as gelokkige tafallen dit mooglik meitsje kinne. De rjochtfeardige ûndernimmer is him folslein bewust fan syn nasjonale ekonomyske taken, om de produksje sa te fêstigjen dat de need mei de leechste kosten foar de brûker dekt wurde kin, dat tagelyk de ûndernimming groeit en bloeit, dat de produksjekosten hieltyd lytser wurde sûnder dat de leanen fermindere wurde.

Miskien is it meast ferljochtsjende foarbyld fan sa'n wiere manier fan ûndernimmend tinken Ernst Abbe[58], de mei-oprjochter en direkteur fan 'e Zeiss-fabryk yn Jena. Dizze man hat dizze nasjonale ekonomyske taak fan 'e ûndernimmer yn hege mjitte fan perfeksje begrepen en besocht dit sa goed mooglik te realisearjen.

Mar yn dit opsicht hawwe wy ek, yn 't algemien, gjin reden om spesjale klachten te meitsjen oer ús ûndernimmers foar de oarloch. Manlju lykas Alfred Krupp[59], Mannesmann[60], Werner Siemens[61], Thyssen[62], Borsig[63], Krauss, Maffei[64], ensfh. hawwe harsels sels sosjaal in eareplak yn 'e skiednis fan 'e Dútske yndustry fersoarge. Se waarden allegear net regearre troch iensidige winstjaging,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) wie in natuerkundige en ûndernimmer dy't ynhierd waard troch Carl Zeiss, de oprjochter fan 'e Jena bedriuw, Carl Zeiss AG dat optyske ynstruminten en systemen produsearre. Abbe waard mei-eigner fan it bedriuw.

[59] Alfred Krupp (1812-1887) wie de soan fan Friedrich Krupp (1787-1826), dy't yn 1811 de Krupp Cast Steel Company oprjochte hie. Tidens it direkteurskip fan Alfred Krupp waard it bedriuw it liedende wapenproduksjebedriuw fan dy tiid.

[60] Mannesmann waard oprjochte yn 1890 en produsearre oarspronklik naadleaze stielen buizen.

[61] Werner Siemens (1816-1892) wie in útfiner en oprjochter fan it bedriuw Telegraphen-Bauanstalt yn 1847. Hjoed Siemens AG is ien fan 'e grutste elektrotechnologyske bedriuwen yn 'e wrâld.

[62] August Thyssen (1842-1926) stifte de izerwurken Thyssen-Foussol yn 1867 en naam oare swiere yndustriële bedriuwen oer dy't yn 1926 waarden gearfoege ta de Vereinigte Stahlwerke, it grutste mynbou- en stielkartel yn 'e wrâld foar de Twadde Wrâldoarloch.

[63] Borsig wie in lokomotyfbedriuw oprjochte troch August Borsig (1804-1854) yn 1837.

64 Krauss-Maffei is in masineprodusearjend bedriuw dat oprjochte waard yn 1838.

Machine Translated by Google

se bleauwen allegear ienfâldich en beskieden foar harsels, allinnich de wolfeart fan har wurken wie har liedstjer.

Yndied, de ûnfermoeibere produktive en útfinende krêft fan 'e Dútske yndustry hat derta laat dat net allinnich de gigantyske befolkingsgroei wurk en brea fûn hat, mar dat, nettsjinsteande tanimmende leanen, nettsjinsteande in wiidweidige ferbettering fan 'e libbensstandert fan alle lagen fan 'e befolking, de wichtichste produkten goedkeaper makke wurde koene troch hieltyd nije ferbetteringen en útfiningen. De Dútske arbeider moat noait ferjitte dat hy dit oan 'e harsensarbeiders te tankjen hat.

En hjir moat nochris mei alle klam beklamme wurde: dat de basis en betingst foar dizze hege bloei fan 'e Dútske ekonomy it machtich laat Bismarck Ryk wie. Dizze twa faktoaren, de ferienige en dêrom machtige politike situaasje fan it Dútske Ryk en de noch nea earder sjoen ynspanning fan 'e Dútske ûndernimmers en arbeiders, makken it mooglik dat in wiidweidige ferheging fan 'e libbensstandert fan 'e hiele befolking registrearre waard, dat de gigantyske befolkingsgroei fan Dútslân fiede, klaaid en ûnderbrocht wurde koe en dat de emigraasje út Dútslân sakke ta ûnbelangryke oantallen.

De sifers fan 'e Dútske migraasje yn 'e desennia nei 1870 omfette allinnich it sûne oerskot oan 'e Dútske ûndernimmende en keapmansgeast dy't de wrâld yn streamde as de pioniers fan Dútske wurkzaamheid en Dútske prestaasjes.

Foar it grutste part die de hiele nasjonale ekonomy fan it Dútske Ryk rjocht oan 'e fûnemintele easken dy't wy ek stelle oan in sûne nasjonale ekonomy.

De fraach waard rom foldien. Dochs ferskynde der sels doe djip skea yn ús ekonomy dy't op ferskate manieren útdrukt waard.

1. *Us steatsfinânsjes* rekken yn hieltyd gruttere skulden, tagelyk wêryn't it Dútske folk hieltyd riker en machtiger waard, wêryn't de produkten fan Dútske yndustriële en hannelseffisjinsje de ôfsetmerken fan 'e wrâld feroveren, yn in tiid wêryn't ús ynterne ekonomy fan sukses nei sukses gie en de medyske en libbensomstannichheden fan jier nei jier better waarden.

No, it is fansels gjin goed teken as de skulden hieltyd grutter wurde. Sa'n ferskynsel wiist altyd op it feit dat der wat net yn oarder is. Want it moat yndied as folslein absurd en ûnsinnich beskôge wurde as in steat waans boargers genietsje fan tanimmende rykdom, him net tagelyk yn in steat fan sûne en bloeiende steatsfinânsjes befynt. Dit moat safolle ferrassender wêze as nei it Dútske Ryk en de dielsteaten bûtengewoan grutte ynkomsten streamden fan har spoarwegen, post- en mynwurken, lykas fan 'e steatsbosken, ensfh., hielendal ôfsjoen fan it feit dat it Ryk en de dielsteaten, troch har finansjele soevereiniteit, de flinke belestingkapasiteit fan har boargers opeaske koene.

2. In fierdere djipsittende ekonomyske skea wie de progressive skuld fan ús agraryske en stedske ûnreplik guod. De beweging fan lânherfoarming dy't dêr tsjin tapast waard, erkende korrekt in tige wichtich ûnderdiel fan it heule probleem sûnder spitigernôch folsleine effektiviteit te berikken.

3. It feit fan 'e ynflaasje fan ús yndustry troch kredyt fan alle soarten moat ek skerpsjende waarnimmers mei eangst fol makke hawwe. Wiswier, yn tiden fan tanimmende wolfeart nimme de kommersjele en yndustriële bedriuwen it akseptearjen fan bûtenlânsk jild en de dêrmei ferbûne rinteferplichting licht op, om't de sterk tanommen wurk- en ynkommensmooglikheden it dragen fan dizze lêsten yndie mooglik meitsje.

Machine Translated by Google

Mar wee as der ekonomyske krisissen komme! Dan lit it gebrûk fan rinte-bûn kredyt him sjen yn al syn ekonomyske ferwoasting.

De foarm fan oandielbedriuw dy't yn dizze jierren ûntstie mei de werklike losmeitsjen fan kapitaal fan it dêroan bûne wurk, dat is, de skieding fan suvere kapitalistyske belangen yn 'e winstjouwens fan jild, fan 'e kant fan 'e skuldeaskers, fan 'e sûne gearwurking fan 'e yndividuele ûndernimmer en fan 'e folsleine identifikaasje fan syn bestean mei syn ûndernimming, siedde op deselde wize it sied fan djippe ekonomyske skea.

4. De groeiende machtsposysje fan 'e jildmakelders, de banken, hie de eare freon fan 'e naasje mei eangst folje moatten. Fan tsjinstfeinten fan 'e ekonomy waarden de banken de ûnbeheinde masters fan 'e hiele nasjonale ekonomy. Op in opmerklike en wichtige wize gie dizze groeiende machtsposysje fan 'e banken op gjin inkelde manier begelaat troch in tagelyk wolfeart fan ús nasjonale ekonomy, mar krekt oarsom, hoe jammerdearliker ús ekonomy waard, hoe mear de banken harsels fergrutten.

Wy wolle hjir net fierder yngean op dizze ûntwikkeling, dêr sil in soad oer te sizzen wêze yn 'e diskusje oer de suver finansjele- en monetêre-ekonomy. De fermelding fan 'e fjouwerfâldige woartel fan 'e grutte nasjonale ekonomyske skea troch it finansjele en kredytsysteem wie fan grut belang, om't krekt dit aspekt fan 'e hiele ekonomy it tsjinoerstelde wurden is fan in wiere nasjonale ekonomy, nammentlik in iensidige rôverekonomy fan 'e finansjele machten.

Ien oan wa't it byld fan in lichem troffen troch parasiten him net spontaan opleit, moat tige ynteressearre wêze yn it behâld fan 'e hjoeddeiske situaasje of ôfhinklik wêze fan 'e begunstigden fan dizze eksploitative ekonomy. Spitigernôch is dat lêste it gefal ûnder in tige grut tal manlju. Dêrom ûntstiet de ynterne wjerstân tsjin dit moderne ekonomyske rôverbaronsysteem net op in oerienkommende wize.

It is foaral slim dat sels de wittenskip, en eins foaral de wittenskip, dy't plichtsgetrou mei dizze dingen omgean moat, noch, mei in pear útsûnderingen (Othmar Spann65), yn 'e ban is fan 'e hjoeddeiske belangekapitalistyske ekonomy en dêrfan ôfhinklik is. De hjoeddeiske nasjonale ekonomy is gjin lieder nei de wierheid en nei rjochte kennis, mar is de wurdfierder wurden fan nasjonale ekonomyske kriminaliteit.

Alle grutte wierheden en wiisheid kinne troch elke ienfâldige man yn har essensjele aspekten begrepen en beskôge wurde. Net te betiizjen mei dit is it feit dat it fansels net sa ienfâldich is om ta sokke fûnemintele kennis te kommen. Wis is de kennis sels, de yntuysje, as in helder ljocht dat skynt yn 'e siel dy't ivich toarstich is nei kennis. Dreech is lykwols it neifolgjende wurk fan it begryp dat mei krêft stien op stien opstapelje moat om, mei de meast soarchfâldige seleksje fan materialen, de hiele tinkstruktuer op te bouwen, sadat it foltôge wurk foar elkenien as fanselssprekkend liket.

Yn sokke gefallen is der dan gjin moaier lof as wannear't men sa no en dan sels ta sokke gedachten komt. Sa krige ik, wylst ik oan dit wurk wurke (simmer 1923), in

65 Othmar Spann (1878-1950) wie in Eastenrykske anty-sosjalistyske ekonoom en sosjolooch dy't beynfloede waard troch de ekonomyske teoryen fan Adam Muller (1779-1829) - dy't tsjin Adam Smith syn materialistyske liberale ekonomy wie. Hy wie heechlearaar oan 'e Universiteit fan Wenen fan 1919 oant 1938, doe't hy troch de nasjonaal-sosjalisten útsletten waard fan syn heechlearaarskip nei de Anschluss (anneksaasje) fan Eastenryk. Hoewol Spann sympatisearre mei de nasjonalistyske oriïntaasje fan 'e NSDAP, waarden syn opfettings oer in korporatistyske steat net folslein stipe troch de nasjonaalsosjalisten.

Machine Translated by Google

poerbêst wurk fan in no âlde man, de Eastenrykske yngenieur W. Schober66, wêryn't de hiele rampzalige ûntwikkeling fan 'e Eastenrykske finansjele en kredytsituaasje al 30 jier lyn mei noch nea earder sjoen dúdlikens foarsein waard.

Schober wiisde derop dat allinnich in folsleine ôfwiking fan 'e fûneminteel falske nasjonale ekonomyske lear de desastreuze ûntwikkeling fan 'e nasjonale ekonomy stopje koe - spitigernôch sûnder it minste súkses.

De wichtichste reden lei doe yn it feit dat Schober syn freonen, fan 'e kristlik-sosjalistyske partij, nei in earste entûsjaste ynstimming, him ôfkearden mei luie ekskuses: "De tiid is noch net ryp", mar yn werklikheid, om't it de kristlike hege finânsjes net paste.

De bank is al lang net mear de fertroude tuskenpersoan tusken sparkapitaal en de oanspraken fan 'e ekonomy en it wurkkapitaal. Tsjintwurdich hawwe de grutte banken har direkteuren en afgevaardigden yn alle oandielbedriuwen sitten. Neat kin barre sûnder dat de bank it wit. En hokker belang hat de bank no by de ekonomy? It hat allinnich belang by it kapitaal dat sa heech mooglik winst oplevert; op hokker manier is it dêr hielendal ûnferskillich foar. It sjocht syn taak net yn it befruchtsjen fan 'e ekonomy troch it lienen fan jild tsjin de goedkeapste tariven, krekt as de nasjonale ekonomy bedrige wurdt troch krisissen fan 'e slimste soarte - dit soe lykwols syn heechste taak wêze -; de grutte banken komme folle leaver krekt op dat stuit mei kredytpakketten en kredytberjochten, as de produksje-yndustry it driuwendst in foarútstribjend kredyt foar syn wurk nedich hat.

Men kin fierder it folgjende beskôgje: Hokker need dekke de banken? - Men sil sizze: de need oan jild. Fansels. Mar hoe en ûnder hokker betingsten? De bakker, de skuonmakker, de fabrykseigner, de sakeman, dekke yndie de wiere need oan iten, klean, ensfh., en se krije dêrfoar de lykweardige wearde, de priis, yn jild of troch in oerdracht fan jild.
Dêrmei wurdt de need dekt, en de fabrykseigner, ensfh. hat wer wurkkapitaal foar oankeapen, betelling fan leanen en fierdere produksje. Hjir sjogge wy in ekonomyske sirkel foltôge. De produsint dekt de need fan 'e brûker, it jild ferfollet syn eigen taak as tuskenpersoan fan in ruilbedriuw en befruchtet de ekonomy op 'e nij yn 'e hannen fan 'e produsint.

It is hiel oars yn it gefal fan it jildlienen. Earst bestiet der foar gjin bank in ferplichting om har guod - jild - fuort te jaan, lykas sa'n ferplichting bygelyks foar elke hanneler bestiet. It kin dêrom derfoar soargje dat it allinich jild jout oan dejingen dy't har geunstich binne. Fierder easke de bank, yn it grutste oantal gefallen, weardepapieren dy't de wearde fan 'e liening fier boppe de wearde útstekke, it easke fierder in skuldsertifikaat neffens hokker de skuldenaar him moat ynsette foar de werombetelling fan 'e skuld mei alles wat hy hat en fertsjinje sil. Mei oare wurden, tsjin it útjaan fan jild lûkt de bank yn har machtsdomein aktiva dy't folle grutter binne as it liende bedrach; it lit ek in skuldsertifikaat útrikke dat de wurkynkomsten fan 'e skuldenaar oan har greep stelt. Mar dat is net genôch: foar dizze dûbeld, en faak, befeilige liening fan jild lit de bank himsels noch mear betelje yn 'e foarm fan rinte dy't enoarme oerwurk wurde. Wy hawwe hjir dus te krijen mei in proseduere dy't, ekonomysk sjoen, hielendal gjin produktive prestaasje is, de werombetelling - pand, skuldsertifikaat - wurdt fuortendaliks jûn, en dêrneist moat de skuldenaar ynstimme mei in oare trochgeande betelling dy't oer in pear jier de wearde fan it ûntfongen jild oertreft, sûnder dat de pandjouwer...

---

66 Wenzel Schober (1846-1928) wie in Eastenrykske spoarwei-yngenieur dy't - lykas de Weenske heechlearaar Josef Schlesinger (1830-1901) - yn syn ekonomyske geskriften de ôfhinklikens fan Joadske ynternasjonale finânsjes identifisearre as de wichtichste oarsaak fan 'e ekonomyske problemen fan Eastenryk. Syn wichtichste wurken wiene Die Noth und ihre Ursachen, 3 dielen, Wenen, 1880-82, en Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

frij wurde of de skuld oplost wurde. Sa'n finansjele saak is natuerlik nasjonaal-ekonomysk in absurditeit, it is ûnferfalske woeker.

De wiere sin fan kredyt, fan it leauwen yn 'e gruttere ekonomyske effektiviteit fan in oar, is yndie dat de eigener fan besparre jild net sjocht dat hy yn in posysje is om syn jild sels op in rendabele manier te brûken, hy keart him dêrom ta ien dy't hy fertrouwe kin dat hy dit jild oan fertrouwe kin en dy't him de garânsje biedt dat hy syn besparrings op fersyk folslein en ûnfermindere weromjaan sil. As de liening de skuldenaar fersterket yn syn ekonomyske wurkkapasiteit dat hy flink gruttere winsten meitsje koe, kin men dit beskôgje as in hanneling fan earlikens of tankberens as de skuldenaar de skuldenaar, neist it weromjaan fan it jild, ek in bepaald oandiel fan syn winst jout. *Dizze opfetting fan partikuliere monetêre en kredytekonomy regearret de hiele Midsiuwen, it foarme de kearn fan 'e rintelear fan' e Tsjerke. De eask fan rinte waard beskôge as woeker.* Tsjintwurdich is de rinte dy't troch de Tsjerke as woeker beskôge waard yndie aksiomatysk wurden fan ús hiele ekonomy - it nasjonaal ekonomyske gefoel fan kredyt is in nasjonaal ekonomyske ûnsin wurden. Wis is foar de rike man sa'n lear de boarne fan duorsume muoiteleaze ferriking. Net echt om't goud - sa't it graach lykje wol - eins in krêft is dy't jild út himsels produseart, in boppeminsklik ferskynsel dat, befrijd fan 'e ierdske wetten fan fergonklikheid, alles ûnfergonklik en foar altyd ûnder syn betsjoening twingt, mar om't it yn 'e moderne finansjele en ynternasjonale ekonomy gewoan field wurdt as in wet dat elke soarte finansjeel besit op himsels in oanspraak op rinte draacht, oant in beskate mjitte oanberne yn jild, wurdt dizze meast monsterlike omkearing fan 'e relaasje tusken wurk en jild akseptearre as in wet, as eat dat net oanrekke wurde kin, as eat wêrfoar't de wittenskip dy't dermei omgiet in grut oantal rjochtfeardigjende redenen produsearje moat.

Allinnich op dizze wize wie it mooglik om de hiele nasjonale ekonomy ôf te lieden fan har iennichste en natuerlike taak om de need te dekken en dêrmei wurk en iten foar elkenien te skeppen en it foaral te misbrûken as in ynstrumint foar de persoanlike ferriking fan 'e eigners fan bank- en beurskapitaal.

It is no in favorite trúk fan 'e politike striid tsjin ús beweging dat dizze opposysje fan ús tsjin 'e *hege kapitalistyske eksploitaasje* fan ús nasjonale ekonomy en ús striid foar in nasjonale ekonomy dy't foldocht oan 'e easken fan sosjale justysje ôfbylde wurdt as in opposysje tusken eigendom en oare foarmen fan besit, dat ús easK "Iepenbier belang foar eigenbelang" as kommunistysk ôfwiisd wurdt. Tsjin dizze moatte wy konstant wize op Art. 8 fan it nasjonale en ekonomyske programma (It Programma, p. 35):

"Nasjonaal-sosjalisme erkent fûneminteel privee-eigendom en pleatst it ûnder oerheidsbeskerming".

It sil lykwols de taak fan 'e wetjouwing wêze om de grinzen te lûken oangeande de it opsparjen fan ûnmatige rykdom yn 'e hannen fan yndividuen ten koste fan it gehiel.

Posityf en foar de ekonomy sels ûntstiet dêr, as in fraach nei de hiele ekonomy en har taken yn 'e geast fan it Nasjonaal-Sosjalisme, fraach nûmer 10 fan it "Nasjonaal en Ekonomysk Programma": *Alle Dútsers foarmje in wurkmienskip foar de befoardering fan it mienskiplike wolwêzen en de kultuer fan it Dútske folk.*

Hjirút is op syn beurt de morele easK ôflaat dat *elke Dútser yntellektueel en fysyk wurkje moat neffens syn krêft, mar dat dit wurk fan him yn it gehiel opnommen wurde moat.*

Ik beklamje dat dit in morele eask is. It giet dêrom net om it fêstigjen fan in twang om te wurkjen lykas ynfierd is yn Sovjet-Ruslân. Wat hiel oars is de

Machine Translated by Google

ynfiering dy't troch ús easke waard fan in jier ferplichte wurk foar elke Dútser foardat folsleine steatsboargerskipsrjochten krigen waarden.

It is wer hiel oars dat ús haaddoel krekt rjochte is op it garandearjen fan in soargenfrije âlderdom foar alle nasjonale kameraden dy't yn har jeugd en folwoeksen jierren hurd wurke hawwe. Krekt yn it gefal fan in nasjonale ekonomy dy't net oanhâldend ûnder it bloedferlies fan in rinte- en tolferplichting stiet om kapitaal te lienen, sil, en moat en kin, it maklik berikt wurde dat it grutte oerskotten fuortjout op sa'n wize dat oan alle nasjonale kameraden in gaadlik en foldwaande âlderdomspensjoen - fergelykber mei it pensjoenlean fan amtners - fersekere is by it berikken fan in bepaalde leeftyd of yn gefal fan in te betiid ûntstiene arbeidsynvaliditeit.

Ik bring dizze sosjaal-politike eask hjir yn, om't it ferfoljen fan dizze taak heart ta de prestaasjes fan 'e hiele nasjonale ekonomy, om't it it punt is dat net allinnich yn steat is om konstant tsjin 'e arbeider te sizzen yn 'e breedste sin fan it wurd: Jo moatte wurkje!, mar om't it, efter de wurktwang, wat treastliks en fersoenjends fêstiget - it útsicht op in befeilige âlderdom foar elkenien dy't syn hiele libben syn plicht dien hat.

Binnen it berik fan 'e fûnemintele erkenning fan partikulier eigendom as de basis fan ús ekonomy heart fansels ek it feit dat elke Dútser beskerme is yn syn frije mooglikheid om in bestean te fertsjinjen en yn 'e frije beskikking oer syn wurkynkommen en syn ferworven fermogen (nr. 11 fan it "Nasjonaal en Ekonomysk Programma"). It beheinen fan dit basisrjocht is allinich tastien troch de wet, wêrby't de rjochtline folge wurde moat dat allinich sok wurk beskôge wurdt as wurk dat net rjochte is tsjin 'e belangen fan 'e mienskip. Keatlinghannel en winstjaan feroarsaakje sûnder mis ek in soad wurk; op deselde wize sil in ynbrekker faak mear switdrippen yn syn "wurk" ferlieze as de mitseler by it bouwen fan in hûs, mar sok "wurk" is yndie allinich rjochte op iensidige persoanlike ferriking ten koste en skea fan oaren. Sok "wurk" is dêrom oer it algemien skealik en moat dêrom mei alle swierens bestraft wurde.

Sa'n útdruklike bepaling is op gjin inkelde manier oerstallich, want út 'e praktyk fan 'e wet docht mar al te faak bliken, en yn skriklike mjitte, hoefolle dingen dêr as earlik wurk oantsjut wurde. Der is ek in hiele rige aktiviteiten dy't tige ticht by de grins lizze, dêr't it lestich is om te sizzen dat dit wurk noch "mei it gehiel" yn oerienstimming is.

Yn alle gefallen moatte juridyske ark makke wurde, sadat al dizze aktiviteiten of ûndernimmingen dy't rjochte binne tsjin 'e nasjonale sûnens op in fysike of yntellektuele manier ûnderdrukt wurde kinne. Itselde jildt foar de eksploitaasje fan 'e need fan 'e befolking troch winstjaan en

Foar sokke ûngedierte dy't fijannich binne tsjin 'e naasje easkje wy de deastraf. Finansjeel straf of sels finzenisstraf is net effektyf tsjin sokke gewetenleaze minsken.

Koartsein sil it ekonomysk belied fan it nasjonaalsosjalisme dêrom wurkje oan it fuortheljen fan in yn essinsje falske konsintraasje fan ekonomy op winstjouwens en dêrom om de ienige juste en ridlike taak fan 'e nasjonale ekonomy werom te jaan: it ferfoljen fan 'e fraach.

Dit slút op gjin inkelde manier ynkommen en winst út foar de hanneler, fabrykseigner en de earlike sakelju; krekt oarsom, der moatte op gjin inkelde manier swierrichheden makke wurde foar it rjochtfeardige stribjen nei fertsjinsten, salang't dit stribjen binnen it berik fan 'e publike belangen falt.

It giet dêrom om in purgative aksje, en dan om it ûnderhâld fan 'e Dútske ekonomy dy't sawol yn relaasje ta har foarmen as yn relaasje ta har prestaasjes ûnbestriden is. Hjirmei moat begrepen wurde wat nûmer 12 fan it "Nasjonaal en Ekonomysk Programma" easke: *De sûne kombinaasje fan grutte, middelgrutte en lytse bedriuwen yn alle sektoaren fan it ekonomyske libben, dus ek yn 'e lânbou, bliuwt hanthavene.*

Machine Translated by Google

Dêrmei wurdt ek de fûnemintele posysje fan it Nasjonaalsosjalisme jûn yn 'e ferskate maatskiplike oarders.

It nasjonaalsosjalisme *sil lânboukundigen mei alle middels stypje en befoarderje as de basis fan in machtige naasje en fan 'e fieding fan 'e befolking.*

As punt 17 fan it Programma in klausule befettet dy't in frije ûnteigening yn spesjale omstannichheden foarsjocht, waard hjirmei allinnich bedoeld, lykas Adolf Hitler op 13 april 1928 ferkundige, it "skeppen fan wetlike mooglikheden om, as it nedich is, lân te konfiskearjen dat op in yllegale manier oankocht is of net beheard is neffens it eachpunt fan it wolwêzen fan it folk. Dit is dus benammen rjochte tsjin de Joadske lânspekulaasjebedriuwen". Dizze klausule wie dêrom allinnich bedoeld foar de beskerming fan 'e lânseigen befolking.

Benammen dierber leit it nasjonaalsosjalisme ek *de wolfeart en de ûnôfhinklikens fan in sûne kommersjele en merkantile middenklasse.*

En sels yn 'e produksjefoarmen fan 'e saneamde swiere yndustry is der, út it eachpunt fan it Nasjonaal-Sosjalisme, neat essensjeels om tsjin yn te gean. Krekt dizze grutte yndustry hat alles op in foarbyldige wize rasjonalisearre, dat wol sizze, it hat gjin kosten foarkommen om bettere en ienfâldiger produksjemetoaden ta te rieden. De hjoeddeiske oerbelêsting fan bedriuwen -
rjochte op kommunisaasje - mei in oermjittich oantal minsken dy't echt oerstallich binne (wy tinke hjir benammen oan de needsaak om eigen belesting- en fersekeringsamtners te behâlden, ensfh.) wurket fansels direkt tsjin de nasjonalisaasje-ynspanning fan 'e yndustry yn.

Oan 'e ein fan dizze ekonomysk-politike taken fan it Nasjonaal-Sosjalisme stiet in oare enoarme organisatoaryske prestaasje: *"De ynfiering fan in jier wurktsjinst foar elke Dútser".*

Sels hjir is it in djip moreel prinsipe dat dizze eask twingt - plicht.

Ien dy't steatsboargerlike rjochten útoefenje wol, moat ek de steat tsjinne hawwe, hy moat himsels ek plichtbewust en trou oan syn steat bewiisd hawwe troch dieden en eins sûnder beleanning, dat is, mooglikheid fan ferriking, krekt sa't de soldaat syn heitelân tsjinnet.

Wy sjogge yn it idee fan 'e ferplichte wurktsjinst in folslein oanfoljend idee op it idee fan universele militêre tsjinst.

Sa graach as wy it mooglik achtsje wolle om de training om effisjinte soldaten te wurden substansjeel te ferminderjen yn ferliking mei de eardere tsjinstperioade fan twa en trije jier, sa graach achtsje wy it needsaaklik en oan te rieden dat elke jonge Dútser bekend is mei ien of mear kommersjele aktiviteiten wêryn't hy de steat tsjinje kin.

It plichtbewustwêzen oangeande de kwaliteit fan it wurk hat safolle te lijen hân ûnder it bewâld fan 'e masine en ûnder de noch ferneatigjende lear fan 'e klassefijannigens fan 'e arbeiders tsjin 'e ûndernimmers dat in begelieding op dit mêd ûnder strakke steatslieding neffens unifoarme prinsipes folslein ûnmisber liket. Krekt de ûndernimmers sille, yn 'e goede sin, sa'n ynstelling wolkom hjitte en it op gjin inkelde manier as in konkurrinsje beskôgje. Sa'n wurkleger kin net al in konkurrinsje wêze, om't neffens ûnderfining elke produktive ekonomyske aktiviteit fan 'e steat oermjittich belêste wurde moat mei syn offisjele apparaat, om't de wurkgelegenheid en training fan in jonge ûnerfarne arbeidskrêft tefolle fan syn effisjinsje opslokt.

Oan 'e oare kant sil it de taak fan dit jier fan wurktsjinst wêze om de jonge minsken yn foarbyldsteatsbedriuwen better bekend te meitsjen mei alle foarútgong fan technology. Se moatte, as

Machine Translated by Google

mooglik, de werklike behoeften fan 'e arbeidskrêft en fan 'e nasjonale kameraden dy't militêr tsjinje dekke.

Sa komt in steatskonkurrinsje mei de rest fan 'e nasjonale ekonomy net yn fraach, it koe op syn heechst yn bepaalde sektoaren operearje as in priisregulator mei merkprizen dy't de frije hannelers en de frije ûndernimmers noch in grutte romte litte foar in ridlike winst.

It kin net de taak fan dit manifest wêze om fierder yn details te gean. Dochs moatte se koart sketst en ferljochte wurde, want wy witte dat in juste oplossing fan dizze fraach fan enoarm foardiel sil wêze foar it herstel fan ús ekonomyske moraal, hielendal ôfsjoen fan it foardiel dat de hiele ekonomy sil helje út it feit dat it idee fan plicht oangeande wurk wekker wurdt as in morele plicht oangeande de naasje.

Oangeande de posysje fan 'e steatsboarger oangeande de nasjonale ekonomy
Bismarck ferklearre ienris:

"Wy libje net om lokkich te wêzen, mar om ús plicht te dwaan."

Dit morele prinsipe leit ek oan 'e basis fan ús posysje oangeande de steat en de ekonomy.

Machine Translated by Google

Nasjonale finansjele herfoarming - Jild en kredyt yn 'e Nasjonaal-Sosjalistyske steat

'De regel fan rinte.'

De eask om de belangeslavernij te brekken is baanbrekkend nij yn in polityk programma. Allinnich dit feit soe genôch wêze foar de breedste kringen om in tige fûleindige opposysje tsjin it nasjonaalsosjalisme nei foaren te bringen.

Fierwei it grutste part fan 'e tsjinstanners bestiet út dejingen dy't yndie alles ferlern hawwe troch de hjoeddeiske belangekapitalistyske ekonomy en dy't, grutbrocht yn dizze ideeën, noch altyd bang binne foar it ferlies fan al ferlerne privileezjes. Dizze opposysje hat yndie gjin ympuls, want krekt it ûntbrekken fan elke ynterne ympuls is karakteristyk foar de sirkel dy't finzen sit yn it ideaal fan kapitaalpensjoenen.

In fierdere groep binne dejingen dy't ôfhinklik binne fan lieningen of teminsten leauwe dat se dat binne. Dizze groep is fansels net echt bang foar it ôfskaffen fan 'e ferplichting om rinte te beteljen, mar is bang dat it gjin wurkkapitaal mear krije soe, útsein as alles bliuwt lykas foarhinne.

In oare groep binne de prachtige nasjonale ekonomen foar wa't ferset tsjin it probleem fan 'e befrijing fan rinte is it alfa en omega fan harren nasjonale ekonomyske wiisheid.

In fierdere groep binne de kwea-aardichlingen dy't yndied net fan in better stânpunt binne, mar dy't, om persoanlike of partijtaktyske redenen, dizze basiseask fan it nasjonaalsosjalisme bestride mei falske útspraken en ferkearde foarstellingen.

Dat de sirkels fan ynternasjonale finansjele ynstellingen dy't de regel fan belang útoefenje, krekt op rekken hâldend mei dizze eask, ús meast ûnfersoenlike en bittere fijannen, is selsdúdlik.

Mei útsûndering fan 'e kwea-aardige en profesjoneel ynteressearre opposysje binne de wichtichste redenen foar in fijannige en wantrouwende hâlding - ûnwittendheid en yntellektuele luiheid, dommens.

Wy hawwe hjir te krijen mei frij machtige tsjinstanners, mei tsjinstanners ûnder wa't elk systeem dat men besykje te hanthavenjen mislearret, dy't har weromlûke as kwallen foar de druk fan oertsjûgjende útlis, mar fuort nei it ûntspannen fan 'e druk wer weromstreame yn 'e âlde tinkwizen.

Dus, wat wurdt begrepen ûnder "rinteslavernij"? Mei *rinteslavernij* moat begrepen wurde de rinte-bûne skuld fan 'e steat en it folk oan 'e supranasjonale finansjele machten. Hjir giet it dus om in nije foarm fan slavernij, fan 'e slavernij oan 'e hearskippij fan finânsjes. Dizze slavernij is skrikliker en wreder as elke foarm fan hearskippij ea west hat ûnder de hearskippij fan absolute prinsen, om't it op in ûnpersoanlike manier útoefene wurdt, sûnder minsklik gefoel, allinich obsedearre mei in ûnfersadige ynstinkt om út te wreidzjen en te fergrutsjen, mei in gierigens nei macht sûnder ferliking.

De gewoane útdrukking foar it bestean fan dizze regel is: "Jild beweecht de wrâld".
Mar hjir wurdt jild allinnich brûkt as symboal fan behearsking fan finansjele macht. Jild sels, de metalen en papieren faluta, binne op harsels fansels noch goed noch min, en oefenje gjin soarte fan hearskippij út. Jild as faluta is ûnmisber foar de útwikseling fan guod en tsjinsten. Dêrom binne alle besykjen om de hearskippij fan 'e finansjele machten allinich fanút it jild oan te pakken fan it begjin ôf ferkeard en feroardiele ta ineffektiviteit, om't wy yn it gefal fan dizze regel net te krijen hawwe mei in fraach fan it smelle monetêre systeem, mar mei fragen fan macht.
Jild as machtsynstrumint is op himsels, lykas neamd, noch goed noch min, it hinget allinich ôf fan it gebrûk derfan. It feit dat it ek moardnerich brûkt wurde kin, dat is, misbrûkt, betsjut net dat

Machine Translated by Google

op hokker wize dan ek syn einleaze ferskate en ûnmisbere nuttige gebrûksmooglikheden neutralisearje. Sels jild, op in nuttige manier tapast, hat in foardielich effekt op 'e nasjonale ekonomy. Jild is net ferkeard it bloed yn it nasjonale ekonomyske lichem neamd. Salang't jild syn taak as ruilmiddel trou bliuwt, salang't ûntfongen of fertsjinne jild wer werom nei de ekonomy rjochte wurdt, *kin* it gjin skealike ynfloed útoefenje op 'e nasjonale ekonomy.

No komt der in faktor by: dat is de winsk om jild as sparmetoade te brûken. Dizze winsk is sels folslein rjochtfeardige, krekt oarsom, it is allinich te winskjen dat it spargefoel wer yn eare weromkomt as - ja, as - sparjen yn 'e hjoeddeiske omstannichheden yndie mooglik wie. De bliuwende, driigjende devaluaasje fan ús Dútske jild troch in ûnferantwurdlik steatsfinansjeel belied makket sparjen yndie ta in dommens, want nei in pear wiken of dagen kin de wearde fan it jild sakke wêze ta in fraksje fan syn eardere wearde. Dêrom, as jild syn taak as sparjild ferfolje moat, moat it fan *stabile wearde wêze.*

Omdat it Dútske jild, om redenen dy't wy noch ûndersykje moatte, op it stuit net fan stabile wearde is en ek net fan stabile wearde wêze kin, siket de Dútske sparer yn elke ynstabile perioade om him hinne nei sok jild fan stabile wearde. Sok jild fan stabile wearde binne de saneamde aadlike faluta, de dollars, de Switserske frank en Nederlânske gulden, it jild fan 'e Skandinavyske folken, ensfh., en ek it metallyske jild fan edelmetalen.

Mar no stiet de nasjonale ekonomyske taak fan jild as it wurkkapitaal fan 'e ekonomy tsjinoer dizze winsk nei opgarjen fan stabyl jild. Om dizze fraach yn syn folsleine djipte te begripen, moatte wy ús oan it feit hâlde dat jild neffens syn essinsje neat oars is en wêze moat as in *"teken fan útfierd wurk".* De gewoane útlis: 'Jild is in middel fan ruil' is op gjin inkelde manier falsk, mar it makket de fraach net folslein. It is in taak fan jild, en yndie syn wichtichste, om de útwikseling fan guod te bemiddeljen. Mar dizze taak wurdt ek ferfolle troch oare dingen lykas de teepakjes fan 'e Sinezen, de kauri-skelpen fan 'e negers, ensfh. De ynderlikste *essinsje* fan it jild dat hjoed de dei troch de steat útrikt wurdt, lykas fan 'e jildsurrogaten, is dat se tekens binne - men koe ek sizze bonnen - fan wurk útfierd troch oare persoanen. Mei "útfierd wurk" moatte wy elk ekonomysk produkt frij wiidweidich begripe, dus ek grûnstoffen, want sels dizze hawwe allinich kommersjele of ferkeapwearde as se wûn wurde en as se op 'e merk brocht wurde. Om dizze útwikseling fan guod ûnderinoar te fasilitearjen, ja, om dit hielendal mooglik te meitsjen yn in yngewikkelde ekonomy, moast in útwikselingsmiddel útfûn wurde dat it direkt mooglik meitsje soe dat de produsint fan mar ien guod syn eigen *ferskate* behoeften befredigje koe troch dit útwikselingsmiddel, dat in algemiene jildigens hie. In skuonmakker makket jier yn, jier út skuon en learzens - mar hy hat syn deistich brea, fleis, molke, aaien nedich, hy hat klean nedich en sa fierder. De bakker, dêr't de skuonmakker syn brea fan keapet, kin wol ien of twa pear learzens yn in jier nedich hawwe, mar hy kin net echt it hiele jier betelle wurde foar al it brea dat elkenien yt mei allinnich learzens, hy moat wol syn mûnder en brânhoutleveransier betelje foar moal en brânstof, mar dy kinne ek gjin learzens mear brûke, om't se sels al learzens en skuon fan in oare skuonmakker krije.

Mar de bakker kin de mûnder fansels net betelje foar syn moal mei syn eigen produkten, de bakker moat brea bakke foar de mienskip. Mei oare wurden: in suvere ruilekonomy is hielendal ûnmooglik yn in ûntwikkele nasjonale ekonomy mei in wiidweidige arbeidsferdieling. In *ruiltuskenperso* is dêrom ûnmisber. Yn 'e meast algemiene foarm moat dizze útwikselingstuskenpersoan in algemien erkend rekord wêze, beskerme troch de steat, fan 'e produksjes fan 'e nasjonale ekonomy; men moat ek wat keapje kinne mei dizze records en elkenien moat ferplichte wurde om syn kommersjele produkten te leverjen foar dit útwikseljild.

Machine Translated by Google

It is bygelyks ek ferkeard om te sizzen dat jild in ferslach is fan in útfierd wurk. Wiswier, men akseptearret dit jild as in útfierd wurk, mar net om't in ekonomyske syklus dêrmei al foltôge is, mar om't dit jild yndie in rekord is fan elk fan in protte útfierde wurkaktiviteiten - rekords wêrmei't elkenien syn behoefte oan libbensbehoeften en syn oare behoeften befredigje kin. Allinnich as dizze needsaak dekt is, en it jild weromfierd wurdt yn 'e ekonomy, is de basissyklus fan jild foltôge. Mar as it jild as opslein of bewarre jild yn ien hân leit, dan wurdt mar in heale útwikseling, mar in heale syklus útfierd. It jild hat syn doel noch net foldien, krekt oarsom, it is weromlutsen fan it doel wêrfoar it útfûn is en wêrfoar it bestiet. Wy moatte fundamenteel ferklearje dat dizze ûnderbrekking fan 'e nasjonale ekonomyske taak fan jild, om nasjonale ekonomyske en nasjonale politike redenen, net tastien is. It kin fansels net sa wêze dat elk ûntfongen finansjeel bedrach fuortendaliks útjûn wurde moat, dat de finansjele merk sa oerfloedich foarsjoen wurde moat fan jild dat elke partikulier syn ekonomyske regelingen sa meitsje kin dat hy foar himsels bedraggen bewarret foar it dekken fan syn moanlikse behoeften of de bedraggen foar gruttere ienmalige jierlikse tsjinsten, mar it moat nasjonaal-ekonomysk as folslein ûnakseptabel ferklearre wurde dat de faluta dy't troch de steat útjûn wurdt foar it wolwêzen fan 'e mienskip as opsparre jild út 'e iepenbiere sirkulaasje helle wurdt.

Mei it finansjele systeem komt dêrom ek oerien mei de plicht om út te jaan, dat is de plicht om it ferworven jild wer yn omloop bringe.

Men kin hjir ek nochris frij skerp oanjaan dat sparjen dêrmei op gjin inkelde manier ûnmooglik makke wurdt. Sparjen, goed begrepen, is op gjin inkelde manier it gierige en gierige opgarjen fan jild, mar - as men de favorite kombinaasje fan it idee fan sparjen mei bernhelp brûke wol - , it is it meitsjen en oanskaffen fan guod, it keapjen of bouwen fan in lyts hûs, it keapjen fan weardefolle objekten, fan kolleksjes, boeken, plaatsjes, húshâldlike guod, it útwreidzjen en ferbetterjen fan 'e bedriuwsynstelling, it útwreidzjen fan 'e foarrieden, ensfh., en dat is in folle bettere "besparring" as it hamsterjen fan goud.

Krekt wy Dútsers hawwe in oplieding yn wrâldbyld fan 'e grutste styl oer dizze fraach ûndergean moatten. Dit krekt beskreaune "sparjen" hat himsels it bêste beleanne, it falske rjochte op jild is bitter wreke.

Dit ûnfeilber korrekte gefoel fan 'e minsken, sels foar dizze saken, is frij korrekt wjerspegele yn sagen en mearkes. It opsparre jild wurdt feroare yn weardeleaze klont of it ferdwynt, of it bringt einleaze ûngelok. Oan 'e oare kant, altyd en oeral, dejinge dy't, út syn ynspanning, "wat berikt" hat - en ûnder dy sûne redenearring altyd in bloeiende partikuliere ekonomy begrypt, oft it no hannels-, kommersjele of yndustrieel is - hat respekt en wurdearring krigen. Sa'n ûntwikkeling fan rykdom is ûnbestriden, it is net rjochte tsjin 'e geast fan jild, it is, as in bloeiend lid fan 'e hiele ekonomy, sosjaal yn 'e bêste sin.

Nei dizze koarte, mar needsaaklike, om't essensjele, observaasjes oer it finansjele systeem, litte wy weromgean nei it útgongspunt fan ús fraach: "Wat bedoele wy mei rinteslavernij?"

As, troch it ynhâlden fan jild yn 'e hannen fan minsken dy't net bewust binne fan 'e nasjonaal-ekonomyske taak fan jild, of noch mear yn 'e hannen fan dyjingen dy't it sammele jild as in machtsynstrumint brûke wolle, in deade punt ûntstiet, it jild dat yn omloop bliuwt krapper wurdt, ûntstiet der in jildkrapte. Mar dyjingen dy't jild hawwe, bringe har jild noch altyd net, op in nasjonaal-ekonomysk sûne manier, werom yn omloop, om't se fan har kant foldien hawwe oan oanhâldende behoeften en huzen bouwe litten of oare kocht hawwe.

Machine Translated by Google

kommersjele of yndustriële produkten. Se nimme dêrom net ôf fan 'e sakeman of de fabrykseigner, dy't perfoarst it wurkkapitaal nedich hat foar it ûnderhâld fan syn bedriuw, syn produkten, mar se jouwe him it jild dat se *yllegaal ynhâlde,* yn in nasjonaal-ekonomyske sin, tsjin in spesjale tol - tsjin rinte. *De nasjonaal-ekonomyske krapte begjint.*

De relaasje fan 'e produksje fan guod - de produsint - fan 'e nasjonale ekonomyske arbeider ta jild wurdt yn ien klap op 'e kop set. It jild dat, neffens syn essinsje en syn útfining, de ekonomy tsjinje moast, hat himsels ynienen emansipearre en oefenet in druk út op 'e produksje fan guod. De finansjele hearskippij begjint. Wis is de partikuliere ekonomy bliid dat it syn bedriuwen teminsten op dizze manier ûnderhâlde kin, want it fielt him ferplichte om de produksje nasjonaal ekonomysk te tsjinjen. De jildhoarder ûntlient oan dit gefoel fan nasjonale ekonomyske plicht fan 'e nasjonale ekonomyske arbeider in dûbeld foardiel: earst lit hy in skuldsertifikaat opstelle - dus in juridyske titel - neffens hokker de skuldenaar mei syn hiele fermogen oanspraaklik is foar de ûnfermindere werombetelling fan 'e liende bedraggen, yn 'e measte gefallen wurde oare bepaalde objekten fan rykdom hiel bysûnder ferpân, en twadde moat de skuldenaar himsels fierder ferpânje oan in trochgeande ekstra betelling dy't men rinte neamt.

It garandearre kredyt wurdt dus net jûn om redenen dy't oerienkomme soene mei de letterlike sin fan it wurd kredyt, dat is, it fertrouwen yn 'e gruttere ekonomyske effektiviteit en prestaasjekapasiteit, *mar suver mei de bedoeling om de needsaak fan 'e ekonomyske ûndernimmer te eksploitearjen om sûnder muoite in diel fan syn wurkynkommen foar himsels te krijen.* It kredyt wurdt ek net jûn om dêrmei de produksje te befoarderjen, mar allinnich om it besit fan jild "rendabel" te meitsjen. Foar hokker bedriuwen it kredyt brûkt wurdt, is yn prinsipe in kwestje fan folsleine ûnferskilligens foar de krediteur; as hy der belangstelling foar hat, bart dit allinnich om himsels te fersekerjen dat syn jild feilich is en, boppe alles, dat it ek effektyf *rinte draacht.*

Yn 't algemien waarnommen, is it kredytsysteem dat troch de banken bemiddele wurdt hjoed de dei sa opboud dat de kapitalist, de besitter fan jild en kredyt, oer it algemien folslein los stiet fan wurk. Hy hat hielendal gjin persoanlike relaasje mei de ferskate produksjetûken dêr't er "syn jild yn wurkje lit", lykas de favorite misliedende útdrukking seit. Wat wit de oandielhâlder fan "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, wat wit er fan wat der yn dizze wurken produsearre wurdt? Hy hat der gjin belang by, hy hat allinnich it iensidige belang oft de oandielen omheech of omleech geane, en hoe heech de dividenden binne dy't syn kapitaal oplevert. It is ek in kwestje fan folsleine ûnferskilligens oft de oandielbedriuwen of de oare foarmen fan kapitalistyske aktiviteit (oandielen, feriening mei beheinde oanspraaklikens, fakbûn, ensfh.) de produksje yn 't algemien tsjinje. It wichtichste, it ienige beslissende is - de "winstgevendheid". In bewiis dêrfan is de enoarme populariteit dy't de bankoandielen genietsje. De grutte banken, lykas elke kredytynstelling, dogge yn 't algemien gjin produktyf wurk yn 'e sin fan 'e produksje fan guod. Hjir, yn it grutte banksysteem, fiert it idee fan rinte - dat is, de mooglikheid om in gigantysk oandiel fan 'e ynkomsten fan produktyf wurk oer te dragen yn it besit fan 'e gewoane jildbesitter, en yndie, foar dy lêste, folslein sûnder muoite - echte orgieën. Tsjintwurdich is der hast gjin ûndernimming mear dy't net yn ien of oare foarm ôfhinklik is fan 'e bank, dy't net yn in suver rintekapitalistyske foarm wurdt bestjoerd. It hiele nasjonale ekonomyske wurk is ôfhinklik fan it bank- en beurskapitaal en rinte-bûn dêroan.

67 Girmes is in tekstylbedriuw oprjochte troch Johannes Girmes (1854-1912); Weser wie in skipsboubedriuw, Riebeck-Montan wie in mynboubedriuw, Otavi wie in mynbou- en spoarweibedriuw, Salitrera wie in Sileensk salpeterbedriuw, Steaua Romana is in Roemeensk oaljeraffinaazjebedriuw.

Machine Translated by Google

De hearen fan 'e banken - de hege finânsjes - binne dêrmei ek de hearen fan 'e produksje. It hinget fan harren ôf oft it wurk stil komt te lizzen of oft de merk oerstreamd wurdt mei in enoarme hoemannichte jiske. Foar de organisearre partikuliere sektor is it foldwaan oan 'e fraach folslein in bysaak.

Yn it gefal fan dizze belangekapitalistyske ekonomyske foarm fan it moderne kredytsysteem hawwe wy dus te krijen mei de *meast folsleine nasjonale ekonomyske ymmoraliteit,* mei in totale ferfoarming fan 'e betsjutting fan it finansjele en kredytsysteem as in tsjinner fan 'e ekonomy yn 'e posysje fan absolute hear fan 'e ekonomy.

Kreatyf en produktyf wurk is de slaaf wurden en de slûchslimme, ivich mobile Joadske geast fan woeker regearret de wrâld. In stik ôfpersing allinnich mooglik troch it optroppen fan in keunstmjittige needtastân troch in nasjonale ekonomysk illegitime ynhâlding fan jild. En dat wurdt hjoed de dei as rjochtfeardich beskôge, as in rjocht dat nimmen oanreitsje doart, om't it him yn konflikt bringt mei de wrâldhearskjende macht fan grut lienkapitaal.

De slavernij fan belangstelling is perfeksjonearre!

It waard perfeksjonearre troch it feit dat de ferliedlike keunsten fan 'e mobile geast deryn slaggen om sels de steat, de jûne beskermer fan it finansjele systeem, oan 'e rinteslavernij te binen, sadat ek dy, mei bûne hannen, it ynternasjonale kapitaal as syn hear erkent en himsels ôfliede litten hat fan syn eigentlike taak as beskermer fan 'e nasjonale ekonomy nei de posysje fan 'e gerjochtsdeurwaarder, de rinte-ynkasser foar grut lienkapitaal.

Machine Translated by Google

De Nasjonale Finansjele Ekonomy

It is no ús spesjale taak om dizze ûntwikkeling fan 'e *nasjonale finansjele ekonomy te folgjen.*

Sels hjir sil it de juste manier wêze om te begjinnen mei in bepaling fan 'e feiten sa't se hjoed de dei fûn binne.

It opfallende ferskynsel yn it nasjonale libben fan 'e folken fan 'e westerske kulturele sirkel is de enoarme *skuld fan alle steaten.* Oft se no oerwinners of ferslein binne, se drage allegear gigantyske skuldlasten yn har nasjonale ekonomyen dy't swier troffen binne troch de oarloch.

It wichtichste statistyske wurk fan it Britske Ryk is The Statesman Yearbook; dit offisjele nasjonale jierboek jout de yndividuele steaten in presys oersjoch fan 'e steat fan har iepenbiere skulden, ensfh.

Neffens dy skuld wie de skuld fan Ingelân - dat is, fan 'e Ingelske arbeidersklasse - oan it ynternasjonale kapitaal - op 31 maart 1930 7.596.000.000 pûn sterling mei in jierlikse rintebetelling fan sawat 350 miljoen pûn sterling. It is frij nuttich om dit bedrach om te setten yn Dútske marken, om't men op dizze manier it bêste sjocht dat it yn dizze rintefraach giet om in ynternasjonale fraach fan 'e breedste omfang.

Frankryk is oan syn ynlânske en bûtenlânske belangstellenden sawat 279 miljard goudfrank skuldich.

De Feriene Steaten fan Noard-Amearika, it sillige lân fan 'e dollar, draacht in iepenbiere skuld in lêst fan sawat 16 miljard dollar.

Yn Kanada, Austraalje, Yndia, Itaalje, Tsjechoslowakije, Poalen, oeral fine wy itselde ellindige byld fan in hopeleaze skuld fan 'e steaten en dêrmei fan 'e folken oan it ynternasjonale kapitaal. Oeral draait it nasjonale libben om ien fraach: Hoe betelje wy de rinte foar ús lieningen, dat is, foar ús skulden oan ynternasjonale finânsjes, oan it grutte lienkapitaal?

De ministers fan Finânsjes yn alle steaten binne ûnmeilydsum dwaande mei it oanboarjen fan nije belestingboarnen, de parleminten advisearje moannenlang oer de nije belestingwetten, mar alle ferset is nutteloos. Foardat de majesteit fan it ynternasjonale woekerkapitaal en syn oprjochte "juridyske" oanspraken op 'e rintebetellingen ynstoarte, falle parleminten en regearingen hieltyd wer yninoar en ûnderdrukke har folken mei noch nea earder sjoen belestinglasten, ynstee fan dat se doarre om in ein te meitsjen oan dizze enoarme ynternasjonale fraude mei in flak 'Nee'.

Unrjocht waard de wet, de hear in slaaf.

Hoe't it der yn ús earme heitelân foar stiet, belibje wy alle dagen en oeren.

Geweldich en machtich kaam de jonge Dútske wurkreus op nei't er in nasjonale ienheid berikt hie troch bloed en izer. Syn ûnfermoeibere wurk, syn kreative geast brocht hieltyd nije útfiningen. De Dútske ûndernimmersgeast en moed feroveren de merken fan 'e wrâld. Mei fernuvere eangst seagen it Frânske en Ingelske lienkapitaal fan 'e Rothschilds en de oare bankmagnaten, lykas it fertrouwenskapitaal fan 'e Amerikaanske finansjele minsken, de Kahns, Loebs, Speyers, ensfh., harsels it meast serieus bedrige yn syn winstjouwens. De wearde fan 'e Dútske mark, dat is de kwaliteit en goedkeapens fan Dútske produkten, bleau tanimmen, men koe útfine wannear't de mark de wearde fan 'e dollar berikke soe oant de Ingelske wrâldhannel troch Dútslân oertroffen wurde soe, men seach hoe't oer de hiele wrâld de Dútske ferfierynstallaasjes, de Dútske ûnderwiisynstellingen, de Dútske sanitêre organisaasjes, de Dútske stedsbestjoeren, de Dútske militêre metoaden as foarbyld nommen waarden, men seach hoe't oeral yn 'e wrâld Dútske yngenieurs as pioniers fan Dútske arbeidskapasiteit spoarwegen, brêgen en strjitten bouden. Mar dit alles betsjutte dat de winstjouwens fan it liende kapitaal...

Machine Translated by Google

oer de hiele wrâld troch ynternasjonale finânsjes waard bedrige. Doe besleat de ynternasjonale finânsjes, mei help fan ynternasjonale frijmitselderij, Dútslân te omsingeljen en, troch it brûken fan alle middels fan leagens en laster, Dútslân foar te stellen as de fijân fan 'e wrâld. - Edward VII wie mar in stik dat nei foaren skood waard yn dit skaakspul. De nasjonalistyske passys waarden oanstutsen tsjin Dútslân, sawol yn Ingelân as yn Frankryk. It oanjaan fan 'e politike prehistoarje fan 'e wrâldoarloch heart hjir net thús, mar it is yn alle gefallen wis dat de kant fan Dútslân, nettsjinsteande syn militêre krêft, ferlern gie, om't der yn 't algemien gjin sprake wêze kin fan in polityk tsjinspul tsjin it yntrigespul fan 'e Entente-machten (sjoch Rosenberg, *Ynternasjonale Frijmitselderij68).*

Sels de ienige groep dy't noch in bûtenlânsk polityk ynstinkt hie yn Dútslân, de Al-Dútske69, hie gjin idee dat dizze machtige striid tusken de bewapene naasjes net oer polityk súkses gie, mar rjochte wie op it doel fan 'e finansjele ûnderwerping fan 'e Dútske arbeiders oan 'e belangeslavernij fan it ynternasjonale kapitaal. De militaristyske oermacht fan Dútslân wie fansels it spesjale doel fan Frankryk, de ferneatiging fan 'e Dútske marine it spesjale doel fan Ingelân, mar boppe dizze beide imperialistyske doelen fan Frankryk en Ingelân stie altyd it stribjen nei wrâldhearskippij fan it ynternasjonale kapitaal.

Wylst de folken inoar sa útinoar skuorren yn in wylde striid en it bloed fan 'e bêsten yn streamen streamde op 'e slachfjilden, wie it Joadedom fan 'e hiele wrâld yn beweging. Foar hiel Juda wie de rispingetiid kommen.

Hege finânsjes finansierden de wrâldoarloch; yn alle folken fan 'e wrâld sieten de Joadske skriuwers yn 'e redaksjes fan 'e ynternasjonale parse en leagen tsjin en setten de folken oan ta hieltyd nije ynspanningen tsjin elkoar. 26 steaten waarden op dizze manier laat ta de oarloch tsjin 'e Sintrale Machten. Fanút it easten streamde in stream fan eastlike Joaden oer de Dútske lannen; dizzen stoten har foarút, ûnderhannelen en ferrike harsels, namen de flats yn 'e stêden yn besit en krigen alles wat se krije koene. Yn 'e militêre yndustriële bedriuwen waard dizze saak fan it plonderjen en wanbestjoeren fan 'e Dútske arbeidskrêft fersoarge troch de leden fan it Joadske ras, en de Joaden twongen harsels foarút en omheech yn alle posysjes fan 'e steat en ekonomy. De ynterne demoralisaasje waard likegoed bewust laat troch Joaden, de Haasen, Dittmannen, Cohns, Luxemburgen, Barths, doe de Parvus-Helphands, Eisners, Leviens, Gradnauers70 agitearre en oanstutsen, stipe troch ambisjeuze minsken, dwazen en machtshongerige kriminelen tsjin it Dútske folk.

---

68 Alfred Rosenberg publisearre in wurk mei de titel Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), en ek Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) yn de rige Nationsozialistische Bibliothek, diel 9.

69 De Alldeutscher Verband wie in Dútske nasjonalistyske organisaasje oprjochte yn 1891. Tidens de Earste Wrâldoarloch befoardere de feriening Dútske útwreidingsdoelen, en nei de oarloch stipe it generaal Erich Ludendorff (1865-1937) yn syn bewearing dat Dútslân yn 'e oarloch ferret ("yn 'e rêch stutsen") wie troch sosjalisten en demokraten.

70 Hugo Haase (1863-1919) wie in Joadske sosjalist dy't yn 1911 foarsitter waard fan 'e Sosjaaldemokratyske Partei Deutschlands (SPD), tegearre mei de Dútser August Bebel. Hy joech him út as pasifist en organisearre yn july 1914 in grutte anty-oarlochsdemonstraasje. Wilhelm Dittmann (1874-1954) wie in prominent lid fan 'e SPD dy't ta finzenisstraf feroardiele waard foar syn dielname oan 'e staking fan 'e Berlynske wapenarbeiders yn febrewaris 1918. Tidens en nei de Novimberrevolúsje nei it ein fan 'e Earste Wrâldoarloch spile Dittmann in aktive parlemintêre rol as lid fan 'e Unôfhinklike Sosjaaldemokratyske Partij fan Dútslân (USPD). Yn 1933, nei't Hitler oan 'e macht kaam, flechte Dittmann nei Switserlân. Oskar Cohn (1869-1934) wie in Joadske politikus dy't gearwurke mei Karl Liebknecht, de oprjochter fan 'e Spartakistenbûn, en in oertsjûge sionist wie. Hy flechte nei Parys yn 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) wie in Joadske Marxiste dy't, tegearre mei Liebknecht, de Spartakistyske Liga oprjochte, dy't úteinlik de Kommunistyske Partij fan Dútslân (KPD) waard. Sawol Luxemburg as Liebknecht waarden yn 1919 fermoarde troch de Freikorps. Emil Barth (1879-1941) die mei oan de USPD yn 1917 en wie ien fan 'e seis leden fan 'e Ried fan Folksdeputearren (Rat der Volksbeauftragten) dy't yn novimber 1918 oprjochte waard nei de fal fan 'e Dútske monargy (de oare leden wiene Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann en Otto Landsberg fan 'e SPD en Haase en Dittman fan 'e USPD). Alexander Parvus (berne Israel Helfand) (1867-1924) wie in getto-Joad út Wyt-Ruslân dy't ynstrumintal wie yn it útfieren fan 'e Marxistyske strategy fan in "permaninte revolúsje" troch syn ferskate ynternasjonale kontakten mei Rosa Luxemburg, Lenin, Trotsky en de Jonge Turken. Max Levien (1885-1937) wie in Russyske Joadske bolsjewiek dy't yn 1913 Dútsk boarger waard en lid wie

Machine Translated by Google

Op dizze wize stoarte de Dútske naasje úteinlik fan binnenút yn. De stjer fan Juda stie bloedread op. De lêste naasje dy't de ynternasjonale finânsjes en har tsjoenderij stevich ferset hie, stoarte yn, se smiet har earms del en bûgde foar it skriklike jok fan it diktaat fan Versailles. Bloedend út tûzen wûnen, *sûnder lieder,* net echt fanwegen de ferdriuwing fan 'e prinsen, want krekt dizze hiene folslein mislearre as echte lieders, waard de Dútske naasje troch har parleminten en parlemintêre regearingen mei de fatale sin dy't altyd op sokke tiden tapast wurde kin, mei de sin "Om slimmer te foarkommen", laat ta de rinteslavernij fan it lienkapitaal.

fan 'e KPD (Kommunistyske Partij fan Dútslân). Yn april 1919 stifte Levien de Beierske Sovjetrepublyk tegearre mei in oar Russysk-Joadsk lid fan 'e KPD, Eugen Levine (1883-1919). Mar dit 'Sovjet'-eksperimint waard ûnderdrukt troch presidint Friedrich Ebert, dy't de Freikorps ynsette om de oarder yn München te hanthavenjen. Levine waard yn maaie 1919 arrestearre en eksekutearre troch de Freikorps, mar Levien flechte nei Eastenryk en de Sovjet-Uny, dêr't hy ek yn 1937 eksekutearre waard tidens Stalin syn Grutte Suvering. Georg Gradnauer (1866-1946) wie in Joadsk lid fan 'e SPD dy't tsjinne as de earste minister-presidint fan Saksen nei de ôfskaffing fan it Keninkryk Saksen. As moderate sosjalist besocht hy de radikalen yn Leipzig te ûnderdrukken mei help fan it Freikorps, nei it foarbyld fan Ebert yn München. Dit koste him elektoraal jild en hy waard twongen om yn 1920 ôf te treden.

Machine Translated by Google

It Diktaat fan Versailles, It Dawes-pakt en it Young-plan

It doel fan 'e wrâldoarloch wie berikt: Dútslân, de meast ynspannende en effisjinte naasje fan 'e wrâld, fuorthelle as konkurrint op 'e wrâldmerk, militêr oermastere, liederleas makke en ferliede en fergiftige troch de falske Marxistyske lear, moreel ferspraat en begroeven ûnder in berch fan skulden dy't it noait wer fan himsels kwytreitsje kin, mar foar altyd tsjinje moast as in belangeslaaf fan it ynternasjonale kapitaal.

Neffens it betellingsplan fan Londen moast Dútslân in rinte erkenne-
mei in skuld fan 132 miljard goudmark, en oan dizze skuld waarden ek de rinte tafoege.

It soe bespotlik wêze as it net sa ferskriklik serieus wie en as de fijannen it net sa genadeloos namen krekt yn striid mei alle platitudes fan 'e pasifisten, "mar it sil net sa slim wêze", en "redelikheid sil triomfearje". Nee! It sil net triomfearje! En de ynternasjonale finânsjes sille alles dwaan om Dútslân kontinu yn dit belang slavernij te hâlden. Allinnich wy kinne ússels befrije.

It is de djippe trageedzje fan 'e Dútske naasje dat, hoe effisjint it yn 't algemien ek is yn har smelle wurksirkel, it daliks ûnwis wurdt as it syn blik bûten de grinzen fan it deistige wurk opheft en foar de grutte wrâldgebeurtenissen stiet. Hjir ferliest de gewisse en krekte Dútser alle mjitte, hy wurdt in fisioenêr en entûsjast. De "Dútske professor", dy't treflike dingen docht yn syn spesjalisaasje, wurdt, konfrontearre mei de dingen fan 'e wrâld, in objekt fan 'e stripblêden, fan it ferjitten fan syn paraplu oant de streamende proliksiteit fan 'e ideologen; de Dútske offisier, dy't fertrout op 'e treflike effisjinsje fan syn troepen, is geneigd de geastlike ûnbeoardielbere saken fan politike aard en de krêft fan ideeën te ûnderskatten, en dêrmei it úteinlike súkses yn twifel te lûken; de Dútske amtner hat de neiging om himsels te sjen as in baas fan 'e befolking ynstee fan as de tsjinner fan it gehiel.

Dus, wy sjogge yn grut en lyts dizze rampzalige eigenskip yn it Dútske karakter: de Dútsers binne spesjalisten en dreamers. Yndividueel effisjinter en ynspannender yn alle spesjale fjilden as hokker folk dan ek, sels folslein yn steat om entûsjast te wurden oer elk grut idee en mei heroyske moed har libben te jaan foar in idee, mar minder betûft yn it sjen en finen fan 'e juste oplossing binnen de tuskenlizzende sirkel fan ynternasjonale ekonomyske en politike saken.

De wjerspegeling fan sa'n fûnemintele karaktertrek yn 'e Dútser op it politike mêd is syn sa faak beklaagde gebrek oan nasjonaal gefoel en syn politike ynkompetinsje. De gemiddelde Dútser mist yn in beskate mjitte it gefoel foar grutte oarders; sa begrypt hy ek net meast dat dy skuldsifers eins syn bestimming binne, dat dy sifers, dat de erkenning fan dizze skuld en de bereidwilligens en de poging om dizze skuld yn jild en materiële guod te beteljen de basisreden is foar de hiele wanhopige situaasje fan 'e Dútske naasje.
Folle minder sjocht hy lykwols dat de begunstigden fan dizze Dútske betellingsferplichting net echt de oare naasjes binne, mar allinich - ynternasjonale finânsjes.

Foar ynternasjonale finânsjes is de werombetelling fan 'e liening lykwols op gjin inkelde manier wichtich, allinich de bliuwende ferplichting ta rinte. Dat en allinich dat is wêrom't ynternasjonale finânsjes, dy't it Versailles-diktaat yn har finansjele dielen gearstald hawwe, it basisbedrach fan it begjin ôf sa fantastysk heech ynsteld hawwe dat in werombetelling nea tocht wurde kin, mar sels by in úteinlike fermindering fan it basisbedrach (yn alle gefallen allinich mei in simultane ferheging fan 'e rinte), sil Dútslân foar altyd yn rinteslavernij hâlden wurde.

Machine Translated by Google

It oplein fan dizze rinteregel oer ús earme, ynspannende minsken wie it úteinlike doel.
fan 'e wrâldoarloch wie it it doel fan hege finânsjes en dit doel is folslein berikt.

De relevante klausules fan it Versailles-diktaat binne sa skriklik, se litte sa dúdlik de folsleine earnst en de ferneatigjende hurdens sjen fan dizze belangeregel dy't alles wat wy hawwe en wêrfoar wy wurkje yn it greep fan ynternasjonale finânsjes leveret, dat ik se yn úttreksels yn it folgjende sitearje:

> Art.231. De Alliearde en assosjearre regearingen ferklearje, en Dútslân erkent (!), dat Dútslân en syn bûnsgenoaten, as de oarspronklike (!), ferantwurdlik binne foar alle ferliezen en skea dy't de Alliearde en assosjearre regearingen en harren leden hawwe te lijen hân as gefolch fan 'e oarloch dy't har oplein is troch de oanfal fan Dútslân en syn bûnsgenoaten.

Hoewol't yn Art. 232 frij sinysk erkend wurdt "dat de middels fan Dútslân net genôch binne om de folsleine kompensaasje fan al dizze ferliezen en skea te garandearjen", wurdt dochs de ferplichting easke "dat al dizze ferliezen en skea kompensearre wurde".

> Art.233 seit: "De omfang fan 'e skea wurdt bepaald troch de Reparaasjekommisje."

> Art.234 seit: "De Reparaasjekommisje sil periodyk de betellingskapasiteit fan Dútslân testen ... Mar it kin gjin bedrach kwytskeld sûnder de goedkarring fan 'e ferskate regearingen dy't yn 'e Kommisje fertsjintwurdige binne".
>
> Art.234 bepaalt: "Dútslân sil foar de bepaling fan it definitive bedrach fan 'e kompensaasje-easken betelje ... 20 miljard mark yn goud (yn goud, guod, skippen, weardepapieren of op oare manieren)"
>
> Dútslân sil dêrneist de obligaasjes útjaan dy't oanjûn binne yn Art. 12c fan Annex II.

En no komt, moai opslein en tichtby it ein yn dizze Anneks II Art. 12c yn Seksje VIII fan it saneamde Fredesferdrach fan Versailles, de finansjele politike wurging fan Dútslân. Dizze Art. 12 seit yn syn wichtichste punten as folget:

> De Kommisje hat alle foegen en oefenet alle autoriteit út dy't har yn dit ferdrach garandearre binne.
>
> De Kommisje hat, yn 't algemien, de meast wiidweidige tafersjoch- en hanthaveningsmacht oangeande de fragen fan 'e reparaasje. It moat de folgjende betingsten en bepalingen yn acht nimme:
>
> a) Elk diel fan it folsleine bedrach fan 'e fêststelde easken dat net betelle wurdt yn goud, skippen, weardepapieren of guod of op in oare wize moat troch Dútslân befeilige wurde ûnder de betingsten dy't troch de Kommisje bepaald binne troch de oerdracht fan in oerienkommende bedrach oan obligaasjes of ferplichtingen fan hokker soart dan ek om in erkenning fan it ferskuldige bedrach te befoarderjen.
>
> b) De Kommisje sil periodyk de betellingskapasiteit fan Dútslân evaluearje en it Dútske belestingsysteem ûndersykje (!), sadat earst alle ynkomsten fan Dútslân, ynklusyf de ynkomsten dy't bepaald binne foar de rinte- en skuldtsjinst fan har binnenlânske lieningen, by foarkar (!) brûkt wurde foar de betelling fan 'e bedraggen dy't it skuldich is ûnder de titel of

Machine Translated by Google

> reparaasjes, en twadde, om de wissichheid te krijen dat it Dútske belestingsysteem krekt (!) like ûnderdrukkend is as dat fan elke oare macht dy't yn 'e Kommisje fertsjintwurdige is.

Dizze paragraaf is diabolysk rjochte op 'e bliuwende ûnderdrukking fan Dútslân, it befettet praktysk de mooglikheid, mei de ferwizing nei in lytse rôversteat wêryn ûnbeheinde belestingen dekretearre binne, om gewoan de oplegging fan deselde belestingen sels yn Dútslân te stipulearjen. Mar it erkent tagelyk ek mei brute iepenheid dat sels de oare folken yn deselde skuldslavernij hâlden wurde moatte. En no komt de beruchte paragraaf c.

> c) Om it herstel fan it ekonomyske libben yn 'e Alliearde en assosjearre lannen te fasilitearjen en út te fieren, sil de Kommisje, lykas regele yn Art.232, in earste betelling fan Dútslân ûntfange as garânsje en erkenning fan har skuld, besteande út obligaasjes oan 'e hâlders, te beteljen yn goud, dy't frij binne fan elke belesting of heffing fan hokker soart dan ek (!) dy't ynfierd wurde of kinne wurde ynfierd troch de regearingen fan it Ryk of fan 'e Dútske steaten. Dizze obligaasjes wurde jûn yn terminen (!) en dat yn trije terminen lykas hjirûnder bepaald: 1. 20 miljard goudmarken moatte fuortendaliks betelle wurde 2. 40 miljard goudmarken wurde jûn yn obligaasjes dy't rinte drage moatte tsjin in ekstra kosten fan 5% + 1% foar amortisaasje fan 1926 ôf. 3. In skriftlike ferplichting om 40 miljard goudmarken mear yn obligaasjes te beteljen, mei 5% rinte as dekking, sil fuortendaliks jûn wurde.

Dizze klausule is de kearn fan it hiele diktaat fan Versailles. Wy witte dat de Londenske Ultimatum71 stelde net allinnich minder betellingen fêst, mar krekt oarsom, it hiele bedrach op 132 miljard goudmark. Art. 16 ferklearret dan eksplisyt: "Fan 1 maaie 1921 ôf moat de Dútske regearing de rinte op har skuld betelje". De rinte is fêststeld op 5 prosint.

Dan folget Art. 17 dy't in hantlieding jout foar elke oertreding:

> Art. 17. As Dútslân te let is mei it neikommen fan in skuld dy't it foarige diel fan it ferdrach opleit, sil de Kommisje elke dielnimmende macht fuortendaliks ynformearje oer dizze wanprestaasje en tagelyk de maatregels foarstelle dy't der tsjin nommen wurde moatte.

En no folget ien fan 'e meast skandalichste klausules fan it hiele ferdrach:

> Art. 18. Dútslân belooft de maatregels dy't de Alliearde en assosjearre machten rjochtfeardige binne (en wat soe net rjochtfeardige wêze yn 'e eagen fan' e fijannen?) om te nimmen tsjin in opsetlike (!) net-neilibjen fan Dútslân net te ynterpretearjen as fijannige behanneling (!). Dizze maatregels koenen bestean út ymportferboden en ekonomyske en finansjele sanksjes en yn 't algemien (!) yn alle maatregels (!) dy't foar de belutsen regearingen as easke troch de omstannichheden lykje te wêzen.

Mei dizze klausule wurde fansels de doar en poarte iepene foar elke, sels de meast brutale, terreur, en de Dútske regearing hat fierder útdruklik tekene dat it sels net iens beskôgje mei.

---

71 Nei't de Ynter-Alliearde Reparaasjes Kommisje yn jannewaris 1921 it bedrach dat Dútslân as reparaasjes betelje moast, fêststeld hie op 269 miljard goudmark, presintearre de Britske premier David Lloyd-George op 5 maaie 1921 in seisdagen duorjende ultimatum oan de Dútske ambassadeur yn Londen, wêrby't, as Dútslân de werombetelling fan 132 miljard mark (in wat oare berekkening as de 269 miljard fan jannewaris) en de oare foarskriften fan it Ferdrach fan Versailles net erkende, de Alliearde lannen it Ruhrgebiet besette soene.

Machine Translated by Google

de grutste ûnderdrukking, moard op Dútsers, de meast brutale ferdriuwingen, plondering, ferneatiging, ensfh. "as fijannige behanneling"!

Dizze skriftlike oerlevering fan it Dútske folk oan in wrede, wraaksuchtige, ûnferbidlike fijân is, fierder, foar altyd foarsjoen, want Art.23 seit:

> De Kommisje sil ûntbûn wurde as Dútslân en syn bûnsgenoaten alle bedraggen betelle hawwe dy't it skuldich is foar de útfiering fan dit ferdrach of neffens de besluten fan 'e Kommisje en as al dizze bedraggen of har lykwearden ferdield binne oan 'e dielnimmende machten.

Dit is de ivige belangeslavernij fan Dútslân.

Miskien sille ús politike freonen en fijannen no begripe wat ûnder belangeslavernij begrepen wurde moat, miskien sil men begripe wêrom't it *brekken* fan dizze skriklike belangeslavernij sintraal stiet yn ús easken. Miskien sil men ek begripe wêrom't it yn it gefal fan dizze eask in kwestje fan ynternasjonale kwestje fan 'e earste oarder is. *It is foar Dútslân gewoan in kwestje fan bestimming* en sels foar de oare folken is it de meast beslissende fraach foar it herstel.

Yn ferliking mei dizze ynternasjonale fraach sakje alle oare fragen yn it neat, want sûnder it brekken fan 'e rinteslavernij is in opkomst fan produktive naasjes yn 't algemien net mooglik. As de no ynliede rinteslavernij hanthavene wurdt, soe de god Mammon de troan bestege hawwe. God is dea, de sielen fan 'e naasjes stjerre, in minsklike rommel follet de wrâld as rinteslaven fan ynternasjonale finânsjes. Jild regearret de wrâld.

De regeljouwing fan it diktaat fan Versailles wiene essensjele punten dy't yn 1924 ferfongen waarden troch it Dawespakt. No, nei de eangsten foar ynflaasje, soe de fierdere plondering fan Dútslân trochgean "op in solider fûnemint". Hege finânsjes makken it mooglik om allerhanne garânsjes út te jaan, wêrûnder de wichtichste en fiergeande de denasjonalisaasje fan 'e Reichsbank en de Reichspoarwegen te neamen. Nettsjinsteande alle "sulveren wolk"-profesyen bleau de Dútske ekonomy ynstoarten, de ûnmooglikheid fan 'e betellingen neffens it Dawespakt waard úteinlik sels troch de blyn razende sadisten fan 'e útfiering waarnommen. It Young Plan kaam yn it plak fan it Dawespakt. It soe "ferlichting" bringe. No is it ein kommen.
komme.

Oer de gruwelen fan it Dawespakt jout diel 7 fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Bibleteek (Priis 1,80 mark) de meast krekte ynformaasje, dy't in werprint fan 'e orizjinele tekst befettet tegearre mei in wiidweidich kritysk kommentaar. Diel 13 fan 'e hjoeddeiske searje behannelet de wichtichste punten fan it Young Plan.

Machine Translated by Google

De lieningekonomy

"As de steat jild nedich hat, moat er dit jild liene fan dy fan syn boargers dy't der mear fan hawwe as se sels brûke kinne. Hy moat fansels rinte betelje foar it weromjaan fan dit jild, oars krijt er it jild net, hy hat yndie al genôch muoite om syn lieningen te foldwaan."

Dizze formulearring waard brûkt troch de eardere sosjalistyske minister Dr. David72 mei my yn in diskusje yn Berlyn. Ik haw dizze formulearring hjir mei opsetsin pleatst, om't it op in foarbyldige wize de belangekapitalistyske tinkwize fan ús tiid wjerspegelet; dat hy út alle dingen in Marxist wie, jout it gehiel in spesjale oantrekkingskrêft.

No wit ik út hûnderten diskusjes en lêzingen dat de boppesteande formulearring sa folslein ôflaat is fan 'e hjoeddeiske rintekapitalistyske ideeënwrâld dat hast nimmen de falskheid fan dizze útlis fan 'e rinte- en skuldekonomy fan 'e steat fiele soe, lit stean in goed antwurd derop fine soe.

Dit hat in tige ienfâldige psychologyske reden, nammentlik dat de hjirboppe jûne útlis jildt foar de dekking fan 'e monetêre need fan in privee minske binnen it berik fan 'e rinte-kapitalistyske foarm fan 'e ekonomy.

Foar de yndividuele partikuliere minske, lykas foar de partikuliere ekonomy yn 't algemien, is de sin wier: "As immen jild nedich hat, moat hy dit jild liene tsjin rinte fan dejingen dy't mear jild hawwe as se sels brûke kinne".

Mar wy moatte yndie foarkomme dat wy fragen oer de nasjonale finansjele ekonomy beantwurdzje fanút in partikulier kapitalistysk eachpunt, mar fanút in steatsmanlik eachpunt. Ik bedoel dat it yndie in grutte ûngelok wêze soe as men dizze partikuliere ekonomyske tinkwize gewoan sûnder fragen oerdraach nei de nasjonale ekonomy.

De steat mei syn machtsynstruminten, syn soevereine macht is yndie net te fergelykjen mei hokker willekeurige partikuliere man dan ek. De steat hat trije machtige mooglikheden wêrmei't er, troch syn soevereiniteit, syn behoefte foar de útfiering fan syn taken dekke kin. Dat binne syn *tsjinstsoevereiniteit,* syn *muntsoevereiniteit* en syn *finansjele soevereiniteit.*

Under tsjinstsoevereiniteit moat begrepen wurde it soevereine rjocht fan 'e steat om syn boargers op te roppen foar fergese tsjinsten. Dizze soevereiniteit fan 'e steat oer it yndividu wurdt yn syn machtichste omfang iepenbiere yn 'e ferplichte militêre tsjinst en noch mear yn 'e oarlochstsjinst. Konfrontearre mei de easken dy't de steat yn oarlochstiid fan syn boargers freegje kin, moatte alle partikuliere oerwagings in stap werom dwaan. Famylje, berop, bedriuw en ynkommen, alles moat stil wêze as de steat syn soannen nei de flagge ropt. Mar de steat kin syn boargers net allinich oproppe ta oarlochstsjinst, de steat kin har sels oproppe ta grutte ekonomyske ûndernimmingen, wy tinke oan 'e helptsjinstwet dy't lykwols, spitigernôch, yn tsjinstelling ta de militêre tsjinst, in hege en hieltyd tanimmende betelling foar de útfierde tsjinsten levere, sadat al gau in djippe kloof ûntstie tusken de frontsoldaten, dy't har libben deistich foar it heitelân - sûnder betelling - oanbiede moasten en dejingen dy't yn it heitelân, beskerme efter it front, tsjin in heech lean wurken. Even foarbygean kinne de sterke prestaasjes fan oare folken dy't basearre wiene op tsjinstplichten ek weromhelle wurde: wy tinke oan 'e bou fan 'e Sineeske Muorre, de omsingeling fan ús midsieuske stêden.

Praktysk soe it dêrom folslein binnen de machtsoevereiniteit fan 'e steat lizze om

72 Eduard David (1863-1930) tsjinne fan juny oant oktober 1919 as minister fan Binnenlânske Saken yn 'e Weimarrepublyk.

Machine Translated by Google

de âlde hân- en teamtsjinst73 nij libben ynblaze en útwreidzje en op dizze wize grutte ekonomyske taken mei har op te lossen foar it ôffieren fan besteande krêften.

De *muntsoevereiniteit* fan 'e steat is in twadde boarne fan macht wêrfan de steat direkt syn jildbehoefte kin dekke. Nimmen bestriidt it rjocht fan 'e steat om munten te slaan of skatkisten út te jaan, yndied hat de steat, troch syn soevereiniteit, jild produsearre út elke mooglike boarne. Fan koper, nikkel, izer, porselein, aluminium en, boppe alles, fan - papier. Ik hoech allinich de tiid te ûnthâlden doe't ús Ryksregearing it rjochtfeardige achte om deistich 100.000.000.000.000 mark en hieltyd mear nij papierjild út te jaan. Wy sille hjir net yn mear detail yngean op 'e fraach oft dit goed en akseptabel wie, wy moatte hjir allinich stelle dat de steat eins syn behoefte kin dekke troch syn muntsoevereiniteit, en dat it net twongen is "om jild te lienjen op rinte fan dy fan syn boargers dy't der mear fan hawwe as se sels brûke kinne".

De *finansjele soevereiniteit* of de belestingssoevereiniteit fan 'e steat sil likegoed troch nimmen bestriden wurde kinne, en ien dy't dit bestride en besocht it praktysk as yndividu út te fieren, soe it gesach fan 'e steat fiele kinne yn 'e foarm fan 'e gerjochtsdeurwaarder. De finansjele of belestingssoevereiniteit fan 'e steat, dat is it rjocht fan 'e steat om syn boargers op finansjele tsjinsten te roppen, is like fanselssprekkend en sa âld as steatsstruktueren. Dizze foarm is ek de meast natuerlike en sûne, ek al is it op dit mêd foar ús tiid reservearre om it ridlike gefoel fan belesting yn in folsleine ûnsin te feroarjen en fan it belestingsysteem in middel te meitsjen foar de totale plondering fan it folk yn it foardiel fan 'e supranasjonale finansjele machten. Sels hjir moat de fraach fan 'e tastienens fan belestingen ús net fierder dwaande hâlde, mar allinich it feit dat de steat tige goed yn steat is om syn jildbehoefte te dekken troch middel fan belestingen, dus wer op in manier dy't net iepen stiet foar de partikuliere ekonomy, mar dy't de steat absolút de needsaak ûntnimt om yn syn jildbehoefte te kommen troch it oannimmen fan in rintebetellingsferplichting oan 'e kapitalisten.

Wis, de steat hat, lykas elke partikulier, fansels de fierdere mooglikheid om syn need te dekken troch skulden oan te gean. Mar dit is foar de partikulier al in twasnijdend swurd; foar de steat is it lykwols, om it yn gewoan en goed Dútsk út te drukken, it domste dat it yn 't algemien dwaan kin. Mar it is net allinich it domste ding, mar it is gewoan krimineel mei respekt foar de missy fan 'e steat as beskermer fan 'e mienskiplike belangen.

De lienekonomy fan 'e steaten hat de steaten praktysk ferneatige en har oerlevere yn 'e hannen fan ynternasjonale finânsjes, it hat de rykdom fan 'e naasjes oerlevere oan 'e finansjele machten, en hjoed binne de steatslieningen de skriklike bloedsuger dêr't de naasjes harsels net fan befrije kinne en wêrtroch't se hulpeloos ynstoarte sille as wy gjin beslissend ein meitsje oan dit spoek troch it brekken fan rinteslavernij.

Hjirmei sitte wy midden yn it fjild fan it nasjonale finansjele belied, dus yn in fjild dêr't de gewoane Dútser him hielendal net thús fielt. Wat moat men no dwaan mei al dy protte en grutte sifers? De gewoane steatsboarger lêst yn 't algemien gjin budzjetdebatten, en hy hat sa'n religieus respekt foar de geheime paden en misliedende wegen fan 'e finansjele keunst dat hy it leafst folslein fan dizze dingen besparre wurde wol. Yn it ûnbewuste is dit wis ek relatearre oan it feit dat elk yndividu sa'n lyts gefoel foar de belestingsoevereiniteit fan 'e steat yn himsels draacht en nimmen oan sifers herinnerd wurde wol. Allinnich as de belestingpapieren syn hûs ynfleane, merkt de moderne minske op dat dizze dingen him eins flink oangeane en dat hy altyd it slachtoffer is fan alle soarten falsk nasjonaal finansjeel belied.

---

73 De lânboutsjinsten, mei de hân of mei bisten, dy't yn 'e Midsiuwen troch harren hearen fan boeren easke waarden

Machine Translated by Google

No is it tige opmerklik dat de saken fan nasjonaal finansjeel belied yn prinsipe hielendal net sa ûndúdlik en mysterieus binne as se op it earste each lykje, yndied dat se yn prinsipe sa dúdlik en ienfâldich binne dat se teminsten yn har grutte linen troch elk gemiddeld begryp begrepen wurde kinne.

It fereasket dêrom gjin grutte grûnwetlike útlis dat de steat tige goed de beskreaune mooglikheden hat om syn jildbehoefte te dekken, want elkenien wit en hat yn syn eigen libben meimakke wat de aard fan 'e tsjinstsoevereiniteit fan 'e steat is, en elkenien krijt deistich de papieren biljetten yn 'e hân dy't troch de steat útjûn binne, en nimmen wurdt de belesting besparre. It soe dêrom it natuerlikste ding yn 'e wrâld wêze as de steat syn jildbehoefte allinnich op dizze trije manieren dekte.

Foar de partikuliere man binne dizze trije wegen lykwols net iepen, want hy koe syn buorman noch mei súkses oproppe om te wurkjen of belestingtsjinst te beteljen, en hy soe ek net feilich wêze as hy besocht sels jild te printsjen en yn omloop te bringen. Foar him is der yndied allinich de manier om skulden te meitsjen op rinte, as hy al absolút tinkt dat hy allinich bliid wurde kin mei it jild fan oaren en it net foarkomme kin om skulden te meitsjen.

Mar dat de steat yn 't algemien as rjochtfeardich beskôget as it ienige middel om rinte-lieningen te akseptearjen - dus skulden, as it jild nedich hat en syn oare soevereine rjochten hjoed de dei allinich op in ûnderhânske manier tapast om de ûntstiene skulden fan it folk te ynnen, dit binne betingsten dêr't men tevergeefs nei in ridlike ferklearring foar siket. Dêr is yndie gjin ridlike ferklearring foar, mar allinich it feit dat ús hiele tinken, sels yn nasjonale finansjele politike saken, op in partikuliere kapitalistyske manier rjochte of korrumpearre is. Mei sa'n algemiene fersmoarging fan 'e publike opiny spylje sokke skynber logyske ferklearrings foar it lienbelied fan 'e steat, sa't ik rapportearre haw, in grutte, eins in tige wichtige rol.

De Joad hat himsels sels yn dizze saken in master fan psychagogy bewiisd. It is yn sokke gefallen altyd tige dreech om net daliks oer it algemien te praten oer direkte korrupsje fan 'e ferantwurdlike steatslju, de oanname is dúdlik, en dochs is der yn 'e measte gefallen gjin korrupsje west, mar allinich ûnwissichheid yn saken fan it finansjele en kredytsysteem, koartsichtigens en selsgenoechsumens dy't derta laat hawwe dat de steatlike finansjele administraasjes stadich mar wis yn in lieningdelirium fallen binne, dêr't se oant no ta gjin útwei út sjogge.

Oan dizze ûntwikkeling fan 'e omstannichheden hat op in tige essensjele manier bydroegen dat men earst de finansiering fan grutte iepenbiere wurken lykas spoarweibou, ensfh., dy't in ynkomsten tasizze te jaan, troch lieningen as ûnskealik beskôge. Men besleat op de folgjende wize: Fan 'e ynkomsten fan 'e spoarwegen of wetterwegen kin de rinte fuortendaliks dekt wurde, dan hawwe wy de priisbepaling yndie ûnder kontrôle. Mei eigen middels kin de steat sokke grutte wurken net yn ien slach út syn skatkiste lûke, dus akseptearret it tankber de oanbeane kredythelp fan 'e banken. Dit nimt de muoite fan 'e regearing om nije belestingen yn it steatsparlemint goed te keuren fuort, de likwide middels fan 'e steat wurde net opeaske, en de spoarwegen kinne maklik de rinte út 'e oerskotten betelje. De ferliedlike keunsten fan lienkapitaal, dat op himsels neat mei jild dwaan kin as it net ien fynt dy't it fan him ôfnimt en it derneist rinte betellet, slagge deryn om swart yn wyt te feroarjen en de steat sels in rintekollektor foar partikulier kapitaal te meitsjen.

Sels de ienfâldichste ekonomyske refleksje fan 'e kant fan in regearing of in parlemint dat him bewust is fan syn ferantwurdlikens soe lykwols ta it folgjende liede moatte: As men de spoarwegen oanleit mei bûtenlânsk jild en men moat dêr jier yn jier út mar 5% rinte foar betelje, mei alles wat dermei te krijen hat, betellet men yn 20 jier al it hiele bedrach ien kear werom, yn 40

Machine Translated by Google

jierren al twa kear en dochs bliuwt deselde skuld útstean. Dizze bûtengewoane bedraggen dy't in protte kearen de earste ynvestearringskosten oertreffe, moatte yndie wer yndirekt opbrocht wurde fan 'e minsken, de hiele befolking, dy't de spoarferfiertariven moatte betelje dy't krekt neffens dizze rintebedragen ophelle wurde. In ienmalige oankundiging oan 'e minsken fan in grutte spoarweiheffing is, of soe west hawwe, better. Dan soene dizze heffingen fansels in pear jier frijwat benaud west hawwe, mar ek net folle langer, om't de ferfierkosten en de spoarwegen al gau in echt skuldfrij fermogen fan 'e steat wurden wêze soene, dat him letter grutte jierlikse ynkomsten fersekere hie. Mar it is it âlde ferhaal dat men leaver bytsje by bytsje de hûn syn sturt ôfsnije soe, om't men tinkt dat it safolle minder pynlik foar him wêze soe. Fansels is it tsjinoerstelde wier. De ynvestearringskosten fan sa'n nasjonale ûndernimming moatte yndie betelle wurde troch de befolking, mar as se ûntwikkele wurde op lieningen, dan komme dêr ûnûntkomber ek de rinte by dy't yn 'e rin fan' e jierren in protte kear de skuld sels bedrage. It is dêrom in pure finansjele dommens om sokke iepenbiere wurken te finansieren fia lieningen. Al hjir kinne wy wize op dat wat de steat rêde sil fan syn lienwaansin: nimmen kin de steat ferbiede, bygelyks foar sokke produktive ûndernimmingen, om kredytnota's, steatskaskredytnota's út te jaan en dêrmei foar de wurken te beteljen. Sa'n skepping fan jild fan 'e steat yn gefallen dêr't hielendal gjin sprake wêze kin fan in ynflaasje, om't der ek in nije wearde is foar de nije tokens, soe yn ien klap alle swierrichheden oplosse en de steat en it folk foar altyd befrije fan 'e rintedragende skuld oan it partikuliere kapitaal.

Wy sille op dit probleem earne oars djipper yngean moatte. In betûfte finansjele administraasje moat de dingen sa regelje kinne dat sokke grutte wurken útfierd wurde út spesjale belestingen tegearre mei it brûken fan oare ynkomstenboarnen fan 'e steat en allinich mei in dielde útjefte fan nije bankbiljetten. Dizze mooglikheid soe fansels allinich foar in grut part foarkomme as alle oare steatsútjeften, benammen de saneamde ûnproduktive foar administraasje, justysje, ûnderwiis, ensfh., dekt wurde koene út 'e oerskotten fan 'e kommersjele bedriuwen fan 'e steat.

Dit kin, sjoen de hjoeddeiske frenetyske tekoartekonomy fan 'e spoarwegen, post, ensfh., as in irony klinke en dochs wiene wy net sa fier fan sokke mooglikheden ôf, lykas ik al yn 1919 oantoand haw yn myn earste publikaasje yn 'e *Süddeutsche Monatshefte* (febrewaris), "Wat no?" ûnder de kop "De radikale middels". Allinnich de rinteferplichting fan 'e steat oan it partikuliere kapitaal skiede ús fan dizze ideale tastân fan in nasjonale finansjele ekonomy. De waan dy't doe al fan krêft wie, dat de steat, as er jild nedich hat, gewoan jild yn himsels pompe moat tsjin rinte, hat dit foarkommen.

It is dúdlik, en elkenien hie myn útlis folgje kinnen, dat de steat op gjin inkelde manier rjochte is op bûtenlânsk jild, dus op it oangean fan skulden, as er wat ûndernimme wol, dat er bygelyks wurk- en teamtsjinst freegje koe en dat er úteinlik sûnder mis rjochtfeardige wêze soe om steatskaskredytnota's út te jaan foar sokke doelen, om dizze wurken dêrmei yn te stellen sûnder in lêst foar it folk. Sa'n proseduere soe it enoarme foardiel hawwe dat sokke wurken fan it begjin ôf befrije wurde fan elke rinte- en tolferplichting; de wurken soene fuortendaliks frij en skuldfrij steatseigendom wurde. Fan 'e ynkomsten fan 'e wurken koene de útjûne steatskasbonnen yndie yn koarte tiid ynlost en ferneatige wurde; de produkten fan sokke wurken, of de prizen foar fracht- en persoaneferfier, koene frijwat fermindere wurde. Dêrmei koene yn 't algemien de grutste tsjinsten oan 'e hiele nasjonale ekonomy levere wurde, de steat koe frij wichtige ynkomstenboarnen krigen hawwe dy't fan it grutste nut west hiene foar de hiele nasjonale mienskip en de steat sels ek frij ûnôfhinklik makke hiene fan hege finânsjes. Mar it hie ek wêze moatten...

Machine Translated by Google

dus. Want de steat is de master fan it finansjele systeem en net hege finânsjes, dat wol sizze, it sil sa wêze yn 'e nasjonaal-sosjalistyske steat fan 'e takomst.

It is echt in psychagogyske frauduleuze trúk west dat de banken deryn slagge binne om sokke foar de hân lizzende en selsbepalende tinkprosessen, dy't - as se ienris útdrukt binne - net mear tsjinsprutsen wurde kinne, net ta te stean, en om de steat en ekonomy te betize mei de hjirboppe neamde sin en se yn 'e belangeslavernij fan it kapitaal te lokjen.

Ik wit dat, hoewol dizze dingen no dúdlik binne as deiljocht, noch altyd in protte fan myn lêzers har sûne minsklike begryp wantrouwe en gewoan net leauwe wolle hoe't sa'n absurditeit mooglik west hawwe koe en leaver oannimme: "Dat kin net wier wêze, ús steatslju kinne net sa dom west hawwe - mar ik kin dit gewoan net beoardielje". Dizze bekentenis fan in gebrek oan oardiel oangeande sa'n gewoane steatsynkompetinsje yn finansjele politike saken stiet dûbeld yn tsjinstelling ta it oars ree wêzen om te kritisearjen en te razen oer steatsmaatregels en oan it feit dat it hjir giet om saken dy't elk yndividu it hurdst yn syn beurs reitsje.

Oan dizze minsken wol ik in oar stânpunt foar beskôging oerlitte, nammentlik yn ferbân mei de metoade fan kredytgoedkarring fia it provinsjale of Ryksparlemint.

Sokke grutte steatstaken wurde yndie yngeand bepraat yn 'e parleminten. Nei lange debatten wurde de kredyten úteinlik "goedkard". De gemiddelde steatsboarger leaut no dat no alles yn oarder is en dat de steat, dy't yndie sa'n rike en machtige keardel is, de goedkarde miljoenen al hat. Frij tûke minsken sille miskien noch efter har ear kraaie en tsjin harsels sizze: 'Dat betsjut wer nije belestingen'. Mar ik tink dat ik mei moed folhâlde kin dat, neist de ynwijden - dêr't noch de fertsjintwurdigers noch de ministers ta hoege te hearren, miskien mar ien op syn heechst dúdlik wurdt dat dizze grutte kredytgoedkarring yn it provinsjale of Ryksparlemint neat oars betsjut as de tastimming om dit "kredyt" op in oare manier tsjin rinte oan himsels te lienjen. Dizze "kredytgoedkarring fia it parlemint" machtiget dus allinnich de belutsen minister om dit kredyt tsjin rinte by de grutte banken te krijen. Op dizze manier wurdt de "kredytgoedkarring fia it parlemint" fansels in farce, in komeedzje, want de hiele befolking - dy't úteinlik kapitaal en rinte betelje moat - wie net yn steat om ek echt it "kredyt" te leverjen, nee, it moat earst makke wurde troch grut lienkapitaal.

It iennige logyske en natuerlike soe yndied wêze dat, yn it gefal fan in kredytgoedkarring fia it parlemint, der tagelyk en automatysk ek in goedkarring wêze soe dat no de steatsbank ek de goedkarde bedraggen útbetelje of autorisearje soe op basis fan betellingsopdrachten fan 'e útfierende autoriteiten oan 'e belutsen ûndernimmers.

De kredyten wurde goedkard, foar de nedige faluta moat der wat dien wurde; it is dêrom sinleas as - lykas no gewoan is - earst in liening útskreaun wurde moat en dan de krekt "goedkarde" kredyten op in manier in twadde kear troch de kapitalisten jûn wurde.

No kin men miskien stelle dat oerstallich jild fan 'e steat krekt op dizze manier lutsen wurdt en dat dit in positive ynfloed hawwe moat op 'e algemiene finansjele situaasje fan it lân, dat sa'n kredytbehear op in ynflaasjeferminderjende manier sil wurkje. Mar dit is fansels op gjin inkelde manier it gefal en yndie om redenen dy't net troch ien bankekspert bestriden wurde kinne. It kin talitten wurde dat in frij lyts part fan sokke ûntwerpen en betellingen fan sokke lieningen yn kontant betelle wurdt, it giet hjir om de sirkel fan lytse sparers dy't mei sokke ûntwerpen har wei nei de bank fine, dy't in pear hûndert of tûzen marken besparre hawwe dy't se no ynvestearje wolle yn in rintesertifikaat, yn sa'n magysk papier wêrfan men elk jier mar in stik útsnije hoecht om in bepaald bedrach útbetelle te krijen sûnder dat it sertifikaat dêrtroch minder weardefol wurdt. Mar it jild dat op dizze manier de bank ynkomt, is frijwat...

Machine Translated by Google

ferwaarloosber. Derneist drage de banken dêr't sokke jilden by deponearre wurde dizze kontante bedraggen hielendal net oer oan 'e steatskas, mar wurdt de oerdracht fan sokke konseptbedragen allinich útfierd troch middel fan oerdracht of ferklaring.

Mar alle gruttere rekkens op sokke lieningen wurde troch de kapitalisten al fan it begjin ôf útfierd, yn har banken, troch oerdracht sûnder jild of fia it proses fan banktransaksjes,
ensfh.

Yn werklikheid komt der dus gjin jild yn 'e hannen fan 'e steat en, as it sokken ûntfangt, moat it it fuortendaliks fuortjaan foar de útfiering fan syn wurken. Dit ferûnderstelde foardiel bestiet dêrom net. Krektoarsom folget dit: De steat, lykas wy witte, jout foar liende bedraggen saneamde weardepapieren of obligaasjes út. Dizze obligaasjes fan 'e steat binne fyn, of net sa fyn, printe papieren dy't in skuldynstrumint befetsje dat foarsjoen is fan alle steatsgarânsjes op 'e ûntfongen bedraggen, en dêrneist de nedige bepalingen fan 'e rintebetellingsdatums en, op har eigen couponblêden, de coupons op basis wêrfan de steat him ferplichtet om kwartaaljierliks, healjierliks of jierliks de rinte te beteljen foar de bedraggen dy't yn it couponblêd neamd binne.

Derneist wurdt oan dit koeponblêd in oar saneamd fernijingsertifikaat (talon) tafoege dat de eigener rjocht jout op it ûntfangen fan in nij koeponblêd as it earste nei in bepaald oantal jierren ferrûn is.

No, sa'n weardepapiersertifikaat dat útjûn wurdt troch de steat, wêrfoar't de steat mei syn hiele fermogen oanspraaklik is foar kapitaal en rinte, betsjut wis it keapjen fan kapasiteit yn 'e hân fan' e eigener. De eigener fan sokke steatsertifikaten kin yndie op elk momint wat foar himsels keapje mei dizze sertifikaten, oft hy dizze sertifikaten no direkt as betelling jout of hy dizze sertifikaten earst ferkeapet op 'e beurs of by syn bankier en dan kontant betellet mei de opbringst.

No is der gjin twifel oer dat de útjefte fan nije weardepapieren troch de steat *it skeppen fan ekstra keapkapasiteit* betsjut - oft dit no goed of rjochtfeardige is, ynteresseart ús hjir op it stuit net -, krekt itselde soe barre as, bygelyks, de steat nij papierjild printe. It ferskil soe bestean út it feit dat yn ien gefal weardepapieren produsearre wurde dy't de steat, neist de skuld, belêste mei in *bliuwende rinteferplichting,* wylst yn it gefal fan 'e nije útjefte fan papierjild in rinteferplichting hielendal net yn oanmerking komt. Wy sjogge dêrom no al dat de lêste foarm yn alle gefallen it geunstigst wêze soe foar de steat en it folk.

Mar no, as wy de metoade fan sokke finansierings fierder folgje, docht bliken dat in direkte finansiering fan grutte steatswurken mei it foarkommen fan 'e lieningrûte fierdere enoarme foardielen oan it ljocht bringt.

Wy hawwe sjoen dat de op it stuit oannommen foarm fan finansiering fan steatswurken liedt ta it skeppen fan ekstra oankeapkapasiteit, dy't fertsjintwurdige wurdt troch de útjefte fan nije feiligenssertifikaten. Yn dit gefal sille en moatte fansels alle nije lieningsbedragen allegear tagelyk útjûn wurde, sels as de spoarwegen, wetterwegen, ensfh. dy't nij oanlein wurde moatte, noch mar yn in boufaze binne en noch gjin echte wearde fertsjintwurdigje dy't it neamen wurdich is.

As men oergiet nei it finansieren fan sokke grutte steatswurken op 'e manier dy't ik foarsteld haw, dan ferdwine earst de enoarme reklamekosten foar de liening. Men kin him ûnthâlde hokker enoarme bedraggen allinnich al troch de oanbestegingen yn 'e kranten ferslokt wurde. Fierder ferdwine de persintaazjes dy't fan it begjin ôf oan 'e banken en oare kredytynstellingen takend wurde. Sels dit binne, wer, miljoenen. Fierder hat men de neiging om de lieningen ûnder de nominale wearde út te jaan, mei oare wurden, foar in obligaasje fan 1000 mark moatte mar 970 mark mear of minder betelle wurde troch de keaper fan dizze sertifikaten, en dochs krijt hy it folsleine bedrach mei rinte. Sels dit binne ferliezen dy't fan it begjin ôf...

Machine Translated by Google

lêst wurde foar de steat of it bedriuw en yn it foardiel fan 'e kapitalist. Yndied, men hat de neiging om sokke lieningen te "fersieren" mei oare oantrekkingskrêften, lykas de útdrukking op 'e oandielebeurs seit, troch spesjale ekstra foardielen yn it foarútsjoch te hâlden dy't sels in belestingfrijstelling omfetsje kinne. Ik tink hjir oan 'e mynboupreemjeliening dy't de meast fantastyske fan sokke oantrekkingskrêften sjen liet dy't in steat ea foarbygien is. De loterij- en gokduvel waard yn tsjinst steld fan 'e lieningreklame, om't men tasein winsten fan miljoenen út te beteljen op in heul grut oantal obligaasjes fan 1000 mark; dêrneist waarden saneamde bonusbetellingen oanbean, en fierder in oankundige rinte fan 5% dy't lykwols mei klausules ôfsletten wie, en, boppedat, yn it gefal fan in searje belestingen wie de sparpreemjeliening frijsteld fan elke belesting! Fan wêr't men de enoarme bedraggen krije woe om dizze preemjes en foardielen te beteljen, dizze prachtige loterijwinsten, beskôge nimmen - hoewol it foar elke serieuze en skerpsinnige man dúdlik wêze moast dat al dizze bedraggen opnij út 'e bûsen fan it folk helle wurde moasten. Want de doe ûntfongen bedraggen waarden fuortendaliks brûkt foar de meast driuwende útjeften. Dit binne allegear finansjeel politike misdieden tsjin it folk, wêrby't men him allinnich mar fernuverje moat oer de folsleine ûnbeskoftheid wêrmei't se yn 'e toaniel steane.

As men dêrom hielendal net de lieningrûte nimt, mar direkt de wei fan direkte jildskepping, dan soene al dizze swiere en ûnrjochtfeardige lêsten fan 'e steatsbegrutting fuorthelle wurde - men soe net iens *de nedige bedraggen yn ien kear yn nij papierjild* hoege te sammeljen , mar dit koe frij stadich barre, al neigeraden sels de nije wurken foarútgeane. Dit soe it fierdere enoarme foardiel hawwe dat der gjin sprake wêze koe fan 'e útjefte fan ûntdekt jild, want nij jild sil pas jûn wurde as in oar flink diel fan 'e wurken foltôge is. Wy soene hjir te krijen hawwe mei in jild dat folslein dekt is troch echte wearden, dus mei in jild dat stabyl is, mei in jild dat oerienkomt mei safolle oeren útfierd wurk.

Mar sels dizze foarm fan in opienfolgjende útjefte fan nij jild foar bou, dy't al folle geunstiger liket, is op gjin inkelde manier de lêste stap. Want it sil hielendal net nedich blike om in bedrach jild lykweardich oan de nij makke wurken yn omloop te bringen, want de nij útjûne biljetten streame yndie wer werom yn 'e iepenbiere steatskas; se kinne dus wer útjûn wurde sûnder dat nije searjes yn omloop brocht hoege te wurden. En lit ús no in stap fierder gean, dat is, lit ús de útjefte fan eigen nij jild ferklearje foar sokke spesjale steats...
taken as op himsels fundamenteel hielendal net needsaaklik, sels as wy de tastienens, en ek foaral de dúdlikens, fan it finansieringsproses by de útjefte fan eigen jild foar bou tige goed útlizze koenen en ús dêr foar bepaalde doelen oan hâlde woene.

Dizze lêste stap is de *folsleine kontantleaze finansiering* fan sokke steatstaken. It is, lykas hjirboppe al oantoand is, ferkeard om oan te nimmen dat de steat, troch de liening, yn kontant jild komme soe wêrmei't it de ûndernimmer en arbeiders fan spoar- of elektrisiteitssintralekonstruksjes betelje k
Dochs sille de ûndernimmers wykliks de nedige bedraggen foar de betelling fan har wurk yn jild fan har banken moatte lûke. De banken moatte fan har kant dizze bûtengewoan grutte easken oan har eigen oandielen nochris dekke fan 'e sintrale banken of de Reichsbank, ensfh. No, yn normale tiden, is de hiele besteande liquiditeit al folslein genôch foar de wyklikse leanbetellingen fan 'e hiele personielsbestân, en it is fûneminteel in kwestje fan ûnferskilligens as bygelyks tydlik gruttere personielsbesettings op ien plak konsintrearre wurde by de bou fan 'e Beierske Walchensee-enerzjysintrale, want as se dêr net wurksum wiene, soene se sels as se yn oare bedriuwen ferspraat wiene, har wyklikse leanbetellingen ferwachtsje en ûntfange moatte, of jild ûntfange fia wurkleazensfersekering. Dat betsjut dat it in frij algemiene steatstaak is om te soargjen foar de totale needsaak oan betelmiddels foar de hiele nasjonale ...

Machine Translated by Google

ekonomy, nettsjinsteande oft gruttere personielskrêften tydlik op ien plak yn tsjinst binne foar de útfiering fan grutte steatswurken of net.

It beskikber stellen fan betelmiddels foar de leanbetellingen en de útfiering fan 'e oare kontantleaze oerdrachten oan 'e ûndernimmers binne taken fan betellingstransaksjes en hawwe hielendal neat kausaal te krijen mei de kredytsituaasje.

It soe dêrom it meast foar de hân lizzende en natuerlike ding wêze as mei de kredytgoedkarring foar in grut steatswurk fia de wetlike fertsjintwurdiging fan 'e hiele befolking tagelyk de autorisaasje ferbûn wurde soe dat de steatsbank, op basis fan dizze goedkarde kredyten, de nedige betellingen útfiere kin. Fansels op 'e normale manier - dat dizze betellingen allinich dien wurde as de ferskate kontraktearre steatsautoriteiten (lânbouôfdielingen, strjitte- en rivieryngenieursôfdielingen, spoarbouôfdielingen, spesjale ôfdielingen foar spesjale doelen, ensfh.) de troch de ûndernimmers easke betellingsbedragen ûndersocht hawwe en, yn oerienstimming mei de regeljouwing en it kontrakt, betelling autorisearre hawwe.

De hiele lieningfraude dy't deryn smiten wurdt - want it is neat oars as de moderne foarm fan it bedroch fan in naasje - is folslein nutteloos en allinich skealik.

Machine Translated by Google

De Reichsbank-korporaasje

De Reichsbank is net, lykas elke goedleauwige steatsboarger miskien leauwe sil, eins in steatsbank, mar in oandielbedriuw. De Reichsbank is dus op gjin inkelde manier in steatsynstelling, sels as de steat oant juny 1922, doe't it folslein "autonomisearre" waard op easken fan 'e Entente, bepaalde regeljouwingsrjochten hie. Sels de amtners fan 'e bank waarden beneamd en betelle troch it Ryk, mar de advysried bestie allinnich út fertsjintwurdigers fan 'e wrâld fan grutte banken en fan ynternasjonaal Joadendom - de twa binne deselde sirkel fan minsken.

Al by de oprjochting yn 1873 registrearre de earste advysried ûnder sa'n 15 leden de folgjende nammen: Baron Rothschild, Geheime Keaphannelsried Bleichröder, Geheime Keaphannelsried Mendelssohn, Theodor Plaut, Geheime Keaphannelsried Oppenheimer, Geheime Keaphannelsried Warschauer en Geheime Keaphannelsried Zwicker, Keaphannelsried Stern, Keaphannelsried Gelpke; dus alve raszuivere grutte Joaden en, as dekoraasje, noch fjouwer hearen mei Dútske nammen.

It wie wer in knappe skaakset wêrmei't de bankier dy't Bismarck advisearre, Bleichröder, oan 'e âlde Rykskanselier oanrikkemandearre dat de Ryksbank ûntwikkele wurde moast net as in suvere steatsynstelling, om't it dêrmei net troch de fijân yn gefal fan oarloch taëigene wurde koe op basis fan 'e ynternasjonaal erkende feiligens fan partikulier eigendom, wylst it as in suvere steatsbank direkt iepen stean soe foar de oanfal fan 'e fijân.

Yn werklikheid woe de tûke Joad, tegearre mei de oare grutte finansjers, fansels allinnich it wichtichste finansjele ynstitút fan it Ryk yn syn machtssfear krije. De hearen slaggen hjir ek yn en it Ryk joech dêrmei folslein ôfstân fan ien fan 'e wichtichste fjilden fan syn muntsoevereiniteit - syn rjocht om bankbiljetten út te jaan.

De Reichsbank nimt hjoed-de-dei in hiel bysûndere posysje yn yn it finansjele systeem fan it Dútske Ryk, in posysje dêr't de minst wichtige minsken sels hjoed-de-dei dúdlik oer binne oangeande de skriklike gefolgen foar de steat en it folk.

It moat de taak fan in yndividueel ûndersyk wêze om krekt te ûndersiikjen op hokker wize de grutte banken har beslissende ynfloed op 'e Reichsbank, sûnt har oprjochting, misbrûkt hawwe foar har egoïstyske doelen.

Salang't Bismarck yn it amt wie, hâlden syn steatsmanlike opfetting en it respekt foar him de beurshyena's ûnder kontrôle; mar ien kear yn 'e hiele skiednis fan 'e Reichsbank makke Bismarck gebrûk fan it veto fan 'e kanselier dat yn 'e Reichsbank-wet foarsjoen wie, nammentlik doe't hy de akseptaasje fan Russyske oandielen ferbea. Tsjintwurdich is de Reichsbank, ûnder de freonlike druk fan 'e ynternasjonale bankiers, lykas al oan it begjin neamd, folslein ûnôfhinklik makke. De Ryksregearing hat dus gjin fierdere mooglikheid om beslissend te hanneljen oer de útfiering fan 'e saken.

De rinteslavernij fan 'e folken betsjut de hearskippij fan 'e bank en de oandielebeurs. It brekken fan rinteslavernij is fierwei de grutste taak fan it nasjonaalsosjalisme.

Alles wat hjoed de dei yn 'e steat en ekonomy bart - alles wurdt in fraach nei rinte fan grut kapitaal tsjin produktyf wurk. As in spoarwei boud wurdt, ûntstiet dêr in liening út, as in oarloch fierd wurdt, ûntsteane dêr oarlochslieningen út, as natuerlike helpboarnen of wetterkrêft ûntwikkele wurde, ûntsteane dêr wetterkrêftlieningen út, as in fabryk útwreide wurdt, nije oandielen útjûn wurde, as in nije ûndernimming oprjochte wurdt, wurdt in rintekapitalistyske bedriuwsfoarm keazen dy't it wurk en it risiko nei de ûndernimmers streamt en it liuwendeel fan 'e winst nei de finansiers. As it net mear troch lieningen giet, is it folle ienfâldiger en mear...

Machine Translated by Google

in wiidweidige manier fan jildprintsjen wurdt keazen, lykas yn 'e tiid fan 'e ynflaasje fan 1923, dy't likegoed de grutste belangen sammelt foar grut kapitaal. Lykas yn it gefal fan kening Midas yn 'e saga, foar wa't alles wat hy oanrekke yn goud feroare, sa feroaret hjoed alles wat bart yn rinteweardepapieren.

Spitigernôch hawwe de wrâldbankiers in ferrekte goede appetit en binne weardepapieren yndie har favorite iten, wat har fansels poerbêst past. Wy kinne der net op rekkenje dat se honger lije, lykas kening Midas, foar wa't, lykas bekend is, sels it iten yn syn mûle yn goud feroare. Krektoarsom, de arbeiders sille earst honger lije foardat de rintehearen dat dogge.

Se tinke der ek hielendal net oan om harren hearskippij op te jaan of te fersêftsjen, *dus dizze rinteregel moat brutsen wurde.*

No moatte wy in tredde aspekt ferljochtsje dat it byld fan 'e rintekapitalistyske eksploitaasje sels foar de leek kompleet en rûn makket, dat is *ynflaasje.*

Machine Translated by Google

Ynflaasje

Ynflaasje is de dúdlik sichtbere útdrukking fan ús finansjele politike ellinde. Ynflaasje beynfloedet elkenien - elkenien dy't syn bestean fertsjinje moat - mei skriklike earnst.

Mar wêr komt ynflaasje wei? Op dizze fraach kin men in grut tal útlis hearre dy't foar in part út it smelle eachpunt fan 'e persoan dy't antwurdet helle binne, foar in part út it wurdboek fan demagogyske slogans, en foar in part werklike dieloarsaken oanjaan sûnder de úteinlike motivearjende oarsaak lykwols korrekt te reitsjen. As men dizze oarsaken fan ynflaasje troch de ferskate partijen identifisearre heart, is der al gau gjin maatskiplike oarder en gjin berop mear dat net troch ien of oare kant as de oarsaak fan ynflaasje oanwiisd wurde soe.

Foar dyjingen dy't de útlis fan it boek oer rinteslavernij folge hawwe, is it antwurd net dreech te finen. *De oarspronklike skuld foar ynflaasje wurdt droegen troch de rinteferplichting fan wurk oan kapitaal.*

Rinte – belesting – ynflaasje, sa rint de logyske keatling dy't, begjinnend fan de
De desastreuze en absurde belofte fan rinte fan 'e kant fan 'e steat twingt de gefolgen ôf dat de steat de akseptearre rinteferplichtingen fan 'e minsken ôfhelje moat fia belestingen; de belestingen, en eins belestingen fan alle soarten, direkt en yndirekt, heffingen, lykas de meast beswierlike yndirekte belestingen, dy fan 'e ûntbleate bankbiljettenútjefte, slepe dan de ynflaasje mei har mei. Op dizze manier giet it troch yn in ivige syklus, want de ynflaasje betsjut hieltyd gruttere útjeften fan 'e steat dy't it, finzen yn 'e lienwaansin, altyd tinkt dat it allinich kin dekke troch it akseptearjen fan nije skulden, dizze nije skulden drage nije belangen op harsels, de nije belangen meitsje nije belestingen needsaaklik, de belestingwetjouwing mislearret stadichoan folslein, want, yn it gefal fan sokke faluta-ynstoartingen, bliuwe alle belestingynkomsten fier efter de falutadevaluaasje en no jout de steat him sûnder wjerstân oer oan it finansjele bolsjewisme fan 'e jildprintparse, lykas wy ferskriklik meimakke hawwe yn 'e ynflaasje fan 1923.

Myn earste polemyske wurken wiene benammen wijd oan it ûntdekken fan dizze ferbiningen. Yn it Manifest foar it brekken fan rinteslavernij74 ûntwikkele ik yn grutte linen oer it algemien de oerkoepeljende betsjutting fan it rinteprobleem, yn it steatsfaliement: De oplossing haw ik hiel spesifyk de dommens fan it steatslieningsysteem iepenbiere en wiisd op de ûntelbere belestingwetten dy't it bestean fan 'e brede massa djoerder makken, waans produksjes folslein brûkt wurde moasten foar de rintetsjinst. Yn it wurk de kommende belestingstaking, mei de nije oerstreaming fan belestingwetten fan 1920 en 1921, lykas de Ryksbegrutting foar 1918, waard it beslissende bewiis oanbean dat de hiele finansjele administraasje fan it Ryk en de steaten folslein ferbûn is mei de rintetsjinst foar grut lienkapitaal. Yn it lêste boek wurdt lykwols de wei al oanjûn nei in omkearing fan dizze folslein smoarch omstannichheden mei in frij dúdlik foarbyld.

It is frij dúdlik dat, troch de oerstreaming fan in nasjonale ekonomy mei papierjild, de keapkrêft fan dit papierjild moat stadichoan omleech gean.

Omdat jild yn syn ynderlikste aard, lykas wy erkend hawwe, in teken is fan útfierd wurk, moat de saneamde kwantiteitsteory fan jild, teminsten yn syn essensjele skaaimerken, wurde

---

74 Potinsjele keapkrêft is de besparre keapkrêft dy't op it stuit net op 'e merk weaget. Hjirta heart sawol opsparre jild as it fêst ynvestearre sparkapitaal.

Effektive keapkrêft is it totale bedrach fan alle fraachoanspraken op 'e nasjonale ekonomy dy't yn 'e foarm fan cash binne of yn 'e foarm fan weardepapieren wurde tapast op 'e guodmerk en besykje harsels te transformearjen yn materiële guod.

Potinsjele keapkrêft kin op elk momint omset wurde yn effektyf, yn it gefal fan dit ferskynsel sprekt men fan 'e "flecht fan it doel".

Machine Translated by Google

troch ús erkend. Dizze teory leart dat de hoemannichte jild dy't yn omloop is yn in nasjonale ekonomy yn in bepaalde stabile relaasje bliuwe moat as der gjin feroarings yn keapkrêft ûntsteane wolle. It jild stiet oant in beskate mjitte tsjin foarrieden fan guod en - berekkene út 'e hoemannichte guod - wurdt in bepaald oantal wearde-ienheden fan 'e gewoane munt produsearre, dat is de gemiddelde priis fan 'e guod. Hjir beklamje ik tige sterk it eigenskipswurd 'gemiddeld'. Yndied, men moat fierder gean en sizze: it gemiddelde priisnivo - dus op gjin inkelde manier it bedrach fan 'e yndividuele prizen - stiet yn in bepaalde ôfhinklikens fan 'e hoemannichte keapkrêft dy't yn totaal yn it lân oanwêzich is. Mar keapkrêft is al in folle wiidweidiger konsept as allinich it bedrach fan kontante aktiva. Mar wy wolle hjir net folle ferlern gean yn ekonomyske details, want oars moat de fraach fan effektive en potinsjele keapkrêft yn syn effekt op 'e prizen hjir oan 'e oarder komme. Hoe dan ek, it is wis dat bygelyks in fermannichfâldiging tûzen kear fan 'e sirkulearjende munt fansels in fermannichfâldiging fan sawat tûzen kear fan 'e prizen mei him bringe moat. Yn werklikheid binne it net de prizen dy't echt omheech gien binne, de keapkrêft fan 'e mark is gewoan ôfnommen yn omkearde relaasje mei de fermannichfâldiging fan it bedrach fan 'e munt.

De basisoarsaak fan ynflaasje is - de rinteferplichting fan 'e steat. Dizze rinteferplichting makket belestingen needsaaklik, want de steat kin allinich jaan wat it wer yn ien of oare foarm fan syn boargers moat helje.

Dizze foarm fan rôf fan har boargers troch de steat is, lykas wy sjoen hawwe, in trijefâldige - of troch direkte belestingen of yn effektiver foarm troch yndirekte belestingen of yn 'e spesjale yndirekte foarm fan ynflaasje. De lêste foarm is de meast beswierlik, it is ek dy wêrmei't fallite steaten har holle boppe wetter hâlde wolle - it is de meast perfekte ferfalsking. Mar dizze lêste foarm is foaral sa skealik, om't dêrmei de sparjild fan it effisjintste en ynspannendste diel fan 'e befolking gewoan ferneatige wurdt.

Dit is ien fan 'e meast skokkende haadstikken yn 'e trageedzje fan it Dútske folk. Hûnderttûzenen ynspannende arbeiders, meiwurkers, amtners, leden fan frije beroppen, dokters, yngenieurs, ensfh. hawwe har hiele libben lang, troch oanhâldend ûnfermoeiber wurk, foar harsels en foar har famyljes sparre, sadat se in soarchleaze en ûnôfhinklike âlderdom genietsje koene. Se hawwe har sparjild sint foar sint en mark foar mark sammele, en elke mark betsjut de garânsje fan it besteansminimum foar elke dei yn 'e âlderdom. Mar de steat, dêr't dizze ûngelokkige minsken har sparjild oan tabetroud hawwe, hat yn 'e ynflaasje fan 1923 op gjin inkelde manier betelle foar in mark dy't har op ien of oare manier as sparjild tabetroud wie - sels net doe't dizze sparre sinten doe yn glimmende gouden stikken dellein wiene - sawat 30 miljoen papiermarken75, mar it makke gebrûk fan 'e delgong fan 'e munt dy't it sels feroarsake hie en sei: in mark = in mark. Dêrmei berôve it al dizze manlju de fruchten fan har libbenslange wurk en drukte har yn 'e bitterste need. Se waarden doe troch de steat ôfsketten mei pateetyske en ellindige útkearingen, partikuliere woldiedigens moast yngripe mei help - mar krekt dizze foarm wie foaral skandelik foar de troffen, want út 'e partikuliere hannen bleauwen dizze kado's einslike útkearingen, woldiedige kado's dêr't dizze ûngelokkige minsken tankber foar wêze moasten, ek al gie it om organisearre rôf fan wolfertsjinne rjochten. Fan rjochten dy't, as se weromjûn waarden, net iens in "tank" fan 'e rôven nedich meitsje soene.

---

75 De papiermark waard yn augustus 1914 oprjochte fanwegen de fal fan 'e mark, en de ferbining tusken de goudmark en goud waard ferlitten. De ynflaasje bleau tanimmen oant novimber 1923, doe't de munt stabilisearre waard troch de oankundiging fan 'e skepping fan in nije rintenmark mei in wearde fan 1 triljoen papiermark. De rintenmark, dy't yn 1924 yn wurking kaam, waard letter yn itselde jier sels ferfongen troch de Ryksmark.

Machine Translated by Google

Wy hawwe yn oare passaazjes al wiisd op it feit dat in falsk prinsipe him ferskriklik wreekte op dizze earme minsken - yndie it ideaal fan kapitaalpensjoen. Net as hiene dizze kringen dit lot fertsjinne, krekt oarsom - it sil in earefolle plicht fan 'e Nasjonale Steat wêze om dizze beroofde minsken sa goed mooglik te kompensearjen. Dochs bliuwt it te hoopjen dat dizze skriklike les dochs yn it ûnbewuste fan 'e minsken trilje sil en dat it ideaal fan kapitaalpensjoen sakje sil en it juste sparideaal - it suver Dútske idee fan âldereinsoarch, soarch foar froulju en bern troch it skeppen fan in eigen hûs, fjild en tún, ensfh. - ta in trochbraak en oerwinning sil helpe.

De twadde foarm fan rôf fan 'e boargers troch de steat dy't hjirboppe neamd is, is de yndirekte belesting. Yndirekte belesting is, yn syn gefolgen, yndie in sosjale misdied. Rûchleaze en ûnferbidlik, yn in foarm dy't nimmen ûntkomme kin, rekket it de grutte massa fan 'e befolking mei totale swierte, wylst de riken yn 't algemien amper rekke wurde troch de yndirekte belestingen.

De direkte belesting is, as it gradearre wurdt neffens de ekonomyske prestaasjekapasiteit fan 'e belestingbeteller, op himsels in rjochtfeardige en juste belesting. In direkte belesting is ek, as in bydrage oan 'e steat foar mienskiplike taken, op gjin inkelde manier in belesting dy't de produksje yn essinsje djoerder meitsje moat, want it moat allinich ynfierd wurde as der werklike oerskotten binne dy't boppe de dekking fan 'e foldwaande libbensbehoeften útstekke. Mar sa't direkte belesting hjoed de dei behannele wurdt, komt it, lykas ynflaasje, del op in pure rôf en pleatst it himsels yn direkte tsjinspraak mei de garânsje fan eigendom útdrukt yn Art. 153 fan 'e Weimar-grûnwet.

Gearfetsjend, lit ús der nochris op wize dat wy hjir te krijen hawwe mei in ynflaasje dy't oer it algemien operearret as gefolch fan 'e rinteferplichting fan 'e steat oan ynternasjonale finânsjes. It giet hjir om in bliuwend bloedsûgjen fan it ekonomysk orgaan fan ús naasje yn it foardiel fan 'e supranasjonale finansjele macht wêrfoar ús eigen steat as belestingynner optreedt.

It giet hjir om in hiel spesjale foarm fan ynflaasje - de rintekapitalistyske ynflaasje.
Natuerlike ynflaasje ûntstiet as der in tekoart oan rispinge of in epidemy yn it lân komt, as de natuerlike fraach grutter is as it besteande oanbod. Sa'n ynflaasje is lykwols altyd mar tydlik fan aard. It folgjende fruchtbere jier nimt de need fuort en de prizen geane werom nei har natuerlike nivo.

De rintekapitalistyske ynflaasje is lykwols as in ferslindend fjoer dat net útdôve wurdt oant it alle skatten fan 'e wrâld ferbrûkt hat en de hiele minskheid rinteslaven fan ynternasjonale finânsjes makke hat - of oant de rinteslavernij brutsen is.

Machine Translated by Google

Nasjonale finansjele herfoarming

Nei sa'n yngeande diagnoaze fan 'e sykte fan ús steatsfinânsjes, lykas fan ús finansjele systeem yn 't algemien, kinne wy hoopje de juste resepten foar it middel te jaan.

Dy regeljouwing en maatregels dy't de oergong fan 'e hjoeddeiske situaasje nei de takomstige foarm regelje, hearre net ta it berik fan dit wurk. Foar dizze maatregels is de algemiene rjochtline jildich dat hjirtroch, wêr mooglik, elke fersteuring fan it ekonomyske libben foarkommen wurde moat. Fansels sil it net barre sûnder in beskate earnst hjir en dêr en sûnder tydlike yntervinsjes, mar sels yn it gefal fan in tige soarchfâldich taret operaasje bart it net sûnder in bepaald lyts bloedferlies.

Us grutte skitterjende eindoel is it *brekken fan 'e slavernij fan belang.*

De earste en fûnemintele maatregel, dy't it gefolch is fan 'e oerjefte fan it nasjonale finansjele systeem oan in partikuliere ynstelling, de Reichsbank, plc., is de nasjonalisaasje fan 'e Reichsbank.

It moat al dúdlik wêze út 'e omfang fan dizze bank dat in "Reichsbank" yndie in ynstelling fan it Ryk wêze moat, krekt as de Reichspost of it Reichshof. It moat absolút ferklearre wurde as in mislieding fan 'e publike opiny dat de Reichsbank, plc, dizze namme drage mei.

De taak fan in echte Ryksbank moat dêrom twafâldich wêze. Earst moat it leverjen fan finansjele saken fan it Ryk by har lizze, foar safier't dizze net troch yndividuele bestjoerlike posysjes sels en direkt fersoarge wurde kinne, lykas dit yndie it gefal is mei de post en de spoarwegen, en, twadde, moat it de sterke rêchbonke foarmje foar de hiele nasjonale ekonomy yn 'e fidusiêre bemiddeling fan betellingstransaksjes. Har taak moat fierder wêze om derfoar te soargjen dat der konstant genôch kontante aktiva oanwêzich binne foar monetêre transaksjes.

Foar dit spektrum fan taken moat it it útfierende orgaan wêze fan 'e nasjonale finansjele administraasje, dy't folslein ûnder har pleatst wurde moat. De amtners fan 'e Reichsbank moatte steatsamtners wêze, lykas ek de oare amtners. In advysried, dy't bestiet út fertsjintwurdigers fan it grutte Joadendom, lykas dy fan hjoed, is fansels folslein oerstallich. It is yndie genôch as in spesjale steatskommissaris foar it tafersjoch op it finansjele gedrach fan 'e bank, dy't ferantwurdlik is foar it finansjele gedrach fan 'e bank, troch de steat beneamd wurdt. De taken fan 'e bank sille krekt omskreaun wurde troch har eigen Reichsbankwet, sadat al it finansjele gedrach fan 'e bank in garânsje soe jaan dat de ynstelling fan 'e Reichsbank allinich de nasjonale belangen tsjinnet.

Mar wy hawwe no al in bankynstelling dy't folslein oerienkomt mei dizze easken dy't wy oan 'e Ryksbank stelle moatte. Dit is de Beierske Steatsbank. De Beierske Steatsbank is eins in suver nasjonale bank, en nimmen sil kinne beweare dat it syn taken as bankynstelling net op in ûnbestriden wize folbrocht hat. Dit fansels mei de útsûndering dat it ek neffens de algemiene gewoanten fan 'e rintekapitalistyske ekonomy wurke hat. Mar yn alle gefallen hat dizze bank de monetêre transaksjes tsjinne sûnder de winstjouwens foar it bankkapitaal as de earste taak te beskôgjen. It hat dêrmei it folgjende tige opmerklike ferskynsel manifestearre dat de bank, mei syn eigen ekstreem lytse kapitaal fan mar 8.000.000 mark, tige goed yn steat wie om te foldwaan oan alle easken fan monetêre transaksjes en om ynkomsten fan miljarden te behearjen.

It is net ûninteressant om te sizzen dat, yn it *Beursjierboek (Saling's Beursjierboek, In Hânboek foar kapitalisten en oandielhâlders,* foar 1914/15, presintearre troch

Machine Translated by Google

de Dútske Bank), wurdt it bestean fan dizze Beierske Steatsbank (doe noch "Keninklike Beierske Bank") gewoan negearre, ek al wie der kâns en plak om it te neamen op side 644 fan dit hantlieding fan dizze dochs wichtige steatsynstelling. Mar in bank dy't net allinnich partikuliere kapitalistyske doelen tsjinnet, is dúdlik, foar hege finânsjes, gjin bank.

It is fierder opmerklik dat, fuort nei de oarloch en de bolsjewistyske perioade fan München, besocht waard om de Beierske Steatsbank "op in bredere basis" te setten, sa't de noflike beurstechnyske útdrukking derfoar wie, om sels dizze ûnôfhinklike ynstelling beskikber te stellen foar it "rendabel meitsjen" fan partikulier kapitaal. Us eask hat dus in praktysk bewarre model yn 'e Beierske Steatsbank. It beswier dat it net mooglik is om in bank as in steatsynstelling te bestjoeren, wurdt dêrmei wjerlein.

Foar de Reichsbank sels stelde de Reichsbank-wet eins in nasjonalisaasje foar, wêrby't it Ryk it rjocht hie om, nei in opzegtermijn fan in jier, foar it earst op 1.1.1891, dêrnei yn perioaden fan tsien jier, de Reichsbank op te heffen en de aktiva dêrfan (ynklusyf de enoarm weardefolle gebouwen) te krijen tsjin in betelling fan 'e netto-aktivawearde (!) of alle oandielen foar nominale wearde te krijen (!!). Sa soe it Ryk op 1 jannewaris 1921 in serieuze flater fan 'e Reichswetjouwing tsjin it Dútske folk goedmeitsje kinnen hawwe as it it hiele eigendom fan 'e Reichsbank foar in lyts bedrach fan 180 miljoen oankocht hie - dat is de nominale wearde fan 'e oandielen fan 'e Reichsbank.

De *Völkische Beobachter* dy't doe noch net yn it besit wie fan 'e Nasjonaal-Sosjalistyske Dútske Arbeiderspartij, dy't lykwols doe al laat waard troch manlju dy't ta de yntellektuele foarrinners fan it Nasjonaal-Sosjalisme hearden, en it wykblêd fan Dr. Sch.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* wiisde hjir op 'e tiid op - fansels as de ienige iepenbiere Dútske krantestimmen - fansels sûnder súkses.

It is fierder opmerklik dat, hoewol de oandielen fan 'e Reichsbank op namme steane, net minder as 2153 bûtenlanners yn it besit wiene fan oandielen fan 'e Reichsbank! Hokker diel fan it hiele kapitaal fan 'e Reichsbank dizze 2153 bûtenlanners (fan 1913) fan 'e hân hawwe, is spitigernôch net dúdlik út 'e iepenbieringen fan 'e Reichsbank. Yn alle gefallen giet it om in tige oansjenlik persintaazje nei't it oantal lokale oandielhâlders op mar 16.646 jûn wurdt. No is dúdlik dat, yn it gefal fan 'e lokale oandielhâlders, folle lytsere bedraggen oankocht wêze kinne, wylst fansels mei rjocht oannommen wurde kin dat in bûtenlanner, as hy Dútske oandielen fan 'e Reichsbank keapet, net mar ien of twa stikken oanskaft, mar daliks in moai pakket. Dit feit ferberget de ûnbidige situaasje dat frij wichtige bedraggen yn 'e foarm fan dividenden, sels tidens de oarloch, fan 'e "Dútske Reichsbank" nei it bûtenlân lutsen waarden.

No, de winstdieling fan 'e Reichsbank, dy't har wichtichste winst hellet út it koarten fan biljetten - lykas wy hjirboppe leard hawwe - is in tige orizjinele. Earst krije de oandielhâlders in foarkarsdividend fan 31/2%, en fan 'e oerbleaune winst wurdt in kwart útrikt oan 'e oandielhâlders. Trijekwart fan dizze oerbleaune winst wurdt oerdroegen oan it Ryk, nei't nochris 10% oerdroegen is oan in reservefûns. Yn 1913 waarden 31.025.555 marken op dizze manier oerdroegen oan it Ryk. Dêrom hat it Ryk dizze opmerklike ynstelling it saneamde bankbiljettenprintprivileezje jûn, dat is it rjocht om bankbiljetten út te jaan neffens de needsaak fan har transaksjes. Oant it útbrekken fan 'e oarloch moast de Reichsbank teminsten, as dekmantel foar dizze bankbiljetten, oant in tredde goud of sulver yn Dútske of bûtenlânske munten of yn barren klear hâlde. Nei't sels dizze beheining foel, stie der gjin obstakel mear yn 'e wei fan it ûnbeheinde papierjildprintsjen. De ienige dekking (!) dy't de Reichsbank hie foar har papierjild wiene de prachtige Reichsskatkistbiljetten - dus wer ris mar in oare

Machine Translated by Google

papier, dêr't in fallite steat efter stie. Gjin wûnder dat, te midden fan sokke omstannichheden, in ûnstopbere ynstoarting fan 'e Dútske munt plakfine moast.

It is sûnder mis in frij wichtige steatstaak foar in nasjonalisearre bank om der altyd foar te soargjen dat de oanspraken fan 'e ekonomy op betelmiddels folslein foldien wurde; want allinnich as hjir gjin deadlocks foarkomme, sels as de oare finansjele ynstellingen alle oanspraken folslein foldien kinne, is in rinte-ôfpersing op basis fan jildtekoart - dy't ta de grutste wrâldkrises liede kin - útsletten. Omkeard streame de útjûne hoemannichten jild werom, sels yn tiden fan in mindere oplibbing fan 'e ekonomy, nei de Reichsbank fia de ûntelbere kanalen fan iepenbiere jildtransaksjes, sadat it de bankbiljetten wer út 'e omloop helje kin. Yn it gefal fan 'e Bank fan Ingelân is it wenst, lykas bekend is, dat in biljet dat werom streamt nei de bank net wer útjûn wurdt, mar omruile wurdt foar in nij, wylst it âlde ferneatige wurdt. Dit bart benammen om hygiënyske redenen.

No sil de fraach fan 'e munt yn 'e takomst yndie fan tanimmende betsjutting wêze nei't de saneamde jildsurrogaten, lykas wikselbiljetten en cheques, en foaral de kontantleaze jildtransaksjes, tanimmend belang krije.

Yn sa'n clearing-ekonomy sille de postkantoaren, dy't hjoed de dei al foarbyldich binne foar suvere monetêre transaksjes op in kontantleaze en rintefrije basis, bûtengewoan oan betsjutting winne. Yn 'e hjoeddeiske postkantoaren binne de kearnsellen te sjen dy't maklik te ûntwikkeljen binne foar in ideaal monetêr transaksjesysteem ûnder steats tafersjoch - folslein oerienkommend mei it nasjonale passazjiers- en guodferfier.

Nimmen kin der tsjinyn gean dat de betellingstransaksjes fia de postkantoaren rapper en betrouberder ôfhannele wurde. It makket amper út dat kredyt- en debitnota's net binnen maksimaal 48 oeren ôfhannele wurde, wylst men oan 'e oare kant by de banken hjoed de dei ûnderfine kin dat kredytnota's foar lang ûntfongen bedraggen pas 8 oant 14 dagen letter produsearre wurde. As de bankklant jild nedich hat foar syn bedriuw, is hy noch altyd twongen om bankkredyt op te easkjen. Yn it gefal fan 'e monetêre transaksje fia de postkantoaren wurdt de hiele rinteberekkening fuorthelle. Dit betsjut in frij enoarme ferlichting en ferienfâldiging fan 'e betellingstransaksje en foaral oan 'e ein fan it jier deadlines. De postkantoarklant krijt elk jier op 2 jannewaris - en ek alle dagen op oanfraach - de krekte ynformaasje oer de steat fan syn akkount op 'e postkantoarrekken.

De bemiddeling fan 'e monetêre transaksje fia de banken is dus op gjin inkelde manier bysûnder foardielich foar de ekonomy. De suvere monetêre transaksje fia de banken belastet de produksje allinich mei foarsjennings fan alle soarten, en allinich en útslutend de banken hawwe foardiel fan 'e belangen, mar nea dejinge dy't gebrûk makket fan 'e bank. Foar de rjochtfeardige fabrykseigner en ûndernimmer is it ûntfangen fan in pear mark rinte foar tydlike kredyten hielendal net wichtich. In rjochtfeardige ûndernimmer rjochtet himsels sa dat hy allinich safolle jild op 'e bank beskikber hat dat hy it lean en oare lopende betellingen dêrfan kin betelje.

De postsjekrekkens foldogge folslein oan dizze easken en it is net tafallich dat, sels tidens de oarloch, it Ingelske selskip fan "Fabians", de "Fabian Society"76, yn Londen in memorandum rjochte oan de Lord Chancellor of the Exchequer mei de titel: "Hoe betelje wy foar de oarloch?", wêryn't se wiisden op de organisaasje fan 'e Dútske en Eastenrykske postsjekrekkens as stipe. Fijannen binne altyd skerpsinnich en as se oanjaan

76 De Fabian Society is in demokratysk-sosjalistyske organisaasje dy't herfoarming foarstiet ynstee fan revolúsje. It waard oprjochte yn 1884 en ûnder de earste leden wiene George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard en Virginia Woolf, hoewol de wichtichsten hjirfan Sidney en Beatrice Webb wiene. It wie yndie Sidney Webb dy't yn 1900 de grûnwet fan 'e opkommende Arbeiderspartij gearstalde.

Machine Translated by Google

in ynstelling foar har eigen lân as foarbyldich, dan kin men der wis fan wêze dat der wat yn sit.

Itselde dat sein waard oer de nasjonalisaasje fan 'e Reichsbank jildt fansels ek foar de nasjonalisaasje fan 'e oare sintrale banken, foar Beieren dus fan 'e "Beierse Sintrale Bank". De Beierse Sintrale Bank is ek in suvere oandielbedriuw, wêryn in mearderheid fan 'e oandielhâlders bygelyks gewoan kin beslute om de goudreserves fan 'e bank, wêrop it foarrjocht fan 'e bank om biljetten út te jaan leit, te fersprieden oan 'e oandielhâlders. Wy ûnthâlde yndie noch dat pogingen yn dizze rjochting dien waarden troch de Joadske bankier Schweißheimer yn München. Dizze kear mislearre it plan troch beswieren fan 'e Beierse regearing. De Beierse steat hie doe in sechsde fan 'e oandielen oankocht, wylst in fierdere sechsde oankocht wie troch de Beierse Hypotheken- en Diskontbank en de oerbleaune twa tredde waarden útrikt oan 'e oandielhâlders.

It is op himsels absolút monsterlik dat in steat bang wêze moat dat de goudfoarrie fan 'e sintrale bank yn gefaar komme kin troch de yntervinsje fan 'e "oandielhâlders" fan dizze bank. Ien dy't de Joadske fêsthâldendheid ken, wit dat it gefaar foar Beieren foar syn goudfoarrie lang net fuorthelle waard troch it feit dat de regearing foar ien kear fêst bleau. Tsjin dizze is yndie mar it iene radikale middel fan 'e nasjonalisaasje fan 'e sintrale banken. Neist de Beierske Sintrale Bank hawwe wy yn Dútslân ek de Baden Bank, de Saksyske Bank yn Dresden en de Württembergske Sintrale Bank.

Yn it gefal fan 'e nasjonalisaasje fan 'e Ryksbank en de sintrale banken sille de amtners en meiwurkers fan 'e banken fansels yn deselde kapasiteit troch de steat oernommen wurde as steatsfunksjonarissen. It rjocht om bankbiljetten út te jaan sil dêrmei allinnich troch de steat útoefene wurde. Sa'n útjefte fan bankbiljetten kin allinich plakfine nei in ferordening fan it Ministearje fan Finânsjes en allinich tsjin folsleine dekking. Hjir yn dit ferbân moat de grutte taak fan 'e *stabilisaasje fan ús faluta oplost wurde.* Dit is lykwols gjin taak binnen de lytsere sirkel fan sintrale banken; sy hoege allinich derfoar te soargjen dat gjin útjefte fan bankbiljetten sûnder dekking plakfynt.

Foar de produksje fan briefkes binne de oant no ta fêststelde bepalingen jildich. Elke imitaasje sil mei de grutste strangens bestraft wurde neffens de foarskriften fan it Wetboek fan Strafrjocht, Seksje VIII, Arts. 146-152.

De oandielhâlders sille kompensearre wurde. Elke oanspraak op 'e goudfoarrieden fan 'e bank fan 'e kant fan 'e oandielhâlders sil wetlik útsletten wurde.

In echte stabilisaasje fan ús faluta is folslein útsletten salang't men, op 'e beskreaune wize, rinte- en belestingkosten fan it Dútske folk ferwachtet dy't op 'e lange termyn net foldien wurde kinne. It is ek ferkeard om in radikaal middel foar in stabilisaasje fan 'e faluta te behâlden.
It giet hjir net om in spesjaal probleem dat men losmeitsje kin fan it ynternasjonale probleem fan 'e rinte-ekonomy. Salang't dizze ynternasjonale rôverekonomy fan 'e folslein Joadske hege finânsjes bliuwt bestean, sille de faluta's fan 'e ferskate folken altyd it wolkom objekt fan spekulaasje fan hege finânsjes bliuwe. Fierder hinget de *stabiliteit fan in faluta* - dus dat wat de ynderlike betsjutting fan 'e term "faluta" útdrukt - ôf fan oare faktoaren, foaral fan 'e *aktiviteit of passiviteit fan 'e hannelsbalâns.* Hjir wurdt ús blik útwreide bûten de grinzen fan ús heitelân, en de thúsekonomy giet yn ûnderlinge relaasjes mei de nasjonale ekonomyen fan frjemde lannen.

Om ús fluch te oriïntearjen yn dit enoarme fjild fan ynternasjonale finânsjes moatte wy ek nochris yn gedachten hâlde dat de betsjutting en it doel fan dizze ynternasjonale ekonomy net de winstjouwens foar partikulier kapitaal is, mar it dekken fan need. Alles oars is allinich in accessoire, in helpmiddel. De ynternasjonale finansjele ekonomy - de ynternasjonale betellingstransaksjes

Machine Translated by Google

– is lykwols hjoed dat wat as it wichtichste liket en dat hjoed eins de haadrol spilet. It binne de ynternasjonale bankhuzen dy't hjoed eins de wrâld behearskje, dy't de monetêre need fan 'e steaten "dekke", en dêrom de hearskippij foar harsels oannommen hawwe; it binne de ynternasjonale bankhuzen dy't hjoed de produksje kontrolearje yn gigantyske trusts, izer, stiel, petroleum, blikiten, nôt, fet, oalje, katoen, ensfh. De ynternasjonale bankhuzen finansierden de oarloggen, de grutte bankhuzen finansierden en kontrolearren alle oarlochsfoarrieden. Se hawwe sels neat prestearre as produktive manlju, se hawwe noch meidien oan 'e produksje, noch aktyf meidien oan 'e oarlochsaktiviteiten; se hawwe allinich winst helle út alles, út bloed en triennen, út 'e horror fan 'e oarloch, út 'e honger fan 'e massa's, út 'e fergriemerij fan 'e nije ryken, út 'e spekulative grime fan it beurspublyk.

Alles dat wurdt goud en goudwearde foar ynternasjonale finânsjes. Elk wurk fan 'e produktive naasjes bringt belangstelling foar ynternasjonale finânsjes. Sels hjir, yn 'e ynternasjonale ekonomy, hawwe wy te krijen mei in folsleine omkearing fan 'e juste en ridlike relaasje tusken kapitaal en wurk.

De arbeiders wurkje ridlik en biede har wurkprodukten oan op 'e wrâldmerk - om se te ruiljen foar bûtenlânske wurkprodukten (rauwe produkten, heal- of folslein fabrisearre). In ridlike ekonomy is net beneamd om bûtenlânske faluta (dollar- of Ingelske pûnbiljetten) te ruiljen foar levere optyske ynstruminten en dizze dan te annulearjen en dan fierder te spekulearjen yn bûtenlânske faluta. Yn tiden fan in sûne ekonomy soe gjin fabrykseigner oan soks tocht hawwe. Hy hat fansels de opbringst nedich foar syn fierdere produkten, om fierder te kinnen produsearje, syn arbeiders te beteljen en nije grûnstoffen te keapjen. It is folslein ûnmooglik dat de hiele Dútske ekonomy har opbringst fan har eksport fan yndustriële produkten yn 'e foarm fan bûtenlânske faluta of yn bûtenlânske faluta sammelje moat, want deselde Dútske totale nasjonale ekonomy moat har grûnstofbehoeften keapje yn katoen foar de enoarme tekstylyndustry, yn koper foar ús likegoed gigantyske elektryske yndustry, yn side, jute, tropyske fruchten, de ferhege fraach, boppe de binnenlânske produksje, yn iten en fieder, ensfh., om mar in pear te neamen. De ûntfongen bedraggen oan bûtenlânsk jild moatte dêrom fuortendaliks wer útbetelle wurde. Dit is op himsels ek hiel natuerlik, want yn normale tiden kin men neat dwaan mei bûtenlânske faluta yn eigen lân, útsein se te wikseljen. Dit is sels hjoed de dei sa. De Amerikaanske arbeider kin net betelle wurde mei Frânske frank, en de Ingelske sakeman wurdt yn syn winkels net betelle mei Italjaanske lira's. It hat ek gjin sin om de faluta nei it bûtenlân te nimmen dêr't se hielendal net as legale betelmiddels brûkt wurde kinne. De lokale faluta tsjinnet en moat allinich tsjinje oan 'e ynterne behoeften fan it lân dat de faluta útjout. Krekt sa't, binnen in nasjonale ekonomy, de betsjutting fan guodproduksje net leit yn hannel yn jild en dan as it ware op it jild sitte en it fan 'e ekonomy ûnthâlde, sa is ek de ynternasjonale ekonomyske útwikseling fan guod allinich foltôge as ymport betelle wurdt mei eksport.

De teoretyske ideale situaasje soe no wêze dat elk lân syn ymportbehoefte krekt mei syn eksport dekke en betelje koe. Dan, en allinich dan, kin men prate fan in absolute stabiliteit fan bûtenlânske faluta. No is de ynspanning fan elke opwaarts stribjende nasjonale ekonomy begryplikerwize rjochte op it berikken fan in eksportoerskot boppe de ymportbehoefte. Allinnich dit jout tanimming fan rykdom oan. Dan sprekt men fan in aktive hannelsbalâns. As de ymportbehoefte boppe de eksport bliuwt, moatte eleminten fan 'e ynterne rykdom oan it bûtenlân levere wurde foar it kompensearjen fan dit tekoart. Mar dizze leveringen moatte, om't se yndie net út it wurkynkommen helle wurde kinne, opnij allinich út 'e rykdom helle wurde. Dit bart of troch de eksport fan goud of fan weardepapieren. Benammen de lêste "eksport" is lykwols neat oars as it begjin fan 'e ynternasjonale belangeslavernij. Oft dizze "eksport fan weardepapieren" him útwreidet nei

Machine Translated by Google

besteande ynterne weardepapieren of ferklaaid is yn 'e foarm fan bûtenlânske "obligaasjes" is praktysk in kwestje fan ûnferskilligens foar de naasjes dy't dertroch troffen wurde. Mar om't ek yn it ynternasjonale ekonomyske tinken allinich de winstjouwende waansin fan grut lienkapitaal hearsket, wurde alle ridlike twifels oer in earbere nasjonale ekonomy troch middel fan 'e parse en de parleminten ûnderdrukt, en de ynternasjonale slavernij fan alle naasjes oan 'e ynternasjonale finânsjes dy't dizze obligaasje meitsje, ferspriedt him ta in skriklike omfang.

Sels hjir yn 'e ynternasjonale ekonomy manifestearje deselde ferskynsels as yn 'e ynterne nasjonale ekonomy en de skriklike krises dy't hjoed de dei de ferskate nasjonale ekonomyen skodzje, binne foaral in gefolch fan dizze slavernij fan alle folken fan 'e westerske kulturele sirkel, lykas wy hjirboppe al leard hawwe. De lannen mei in swakke munt, waans ynterne ekonomy te swak wurden is (Ruslân) of waans ynterne situaasje troch revolúsje ûnwis wurden is (Dútslân) en waans noch altyd gigantyske produksjeoerskoten fergees yn beslach nommen wurde as reparaasjes fan 'e fijân, hawwe gjin oerskot oan keapkrêft mear, se kinne dêrom har ymportbehoefte net mear betelje mei guod, mar mei papierjild dat se yn grutte hoemannichten yn it bûtenlân smite om dêrmei bûtenlânske faluta te keapjen.

Dêrmei skeaje se op in ferlykbere wize sawol de ynterne ekonomy as ek de bûtenlânske ekonomyen.
De lannen mei in sterke faluta, oan 'e oare kant, ferstikke krekt yn 'e stiging fan har faluta (Switserlân bygelyks). Se kinne har produkten net mear eksportearje nei de eardere grutte merken, om't har produkten te djoer binne fanwegen de hege wikselkoers fan har jild. Dizze lannen kinne har ymportbehoeften maklik dekke mei har sterke faluta.
Mar as de klearmakke produkten folle goedkeaper binne yn 'e lannen mei in minne faluta, geane de hannelers en profiteurs nei de lannen mei in swakke faluta en keapje en berove dizze lannen ta neidiel fan beide lannen - it neidiel fan 'e lokale produksje en it neidiel fan 'e konsumpsje yn 'e lannen dy't útkocht wurde, wêrby't it al lytse foarriednivo fan guod noch fierder fermindere wurdt troch dizze wylde oankeapen. Dêrmei sakket de keapkrêft fan 'e nasjonale faluta yn 'e lannen mei in swakke faluta wer ris.

Dat, mei it each op dizze folslein omkearde relaasjes, alles noch net lang lyn ynstoart is, komt troch it feit dat, sels boppe alle masjinaasjes fan ynternasjonale finânsjes, de ûnderlinge ynternasjonale need gewoan hearsket. Allinnich bart alles op it lêste momint, mei kreunen en jammerjen, om't de moersleutel - de rinte-easken fan ynternasjonaal kapitaal - yn 'e wurken fan' e ynternasjonale ekonomy smiten is. Of, útdrukt yn medyske bylden: Yn 'e sûne bloedsirkulaasje fan' e ynternasjonale ekonomy is in, earst lyts, mar hjoed al enoarm grut, karsinoom ynset dat mar in iensidige belangstelling hat om al it bloed yn himsels op te sûgjen ten koste fan 'e rest fan it lichem en in transittol, in belang, fan alles te nimmen. Al it bloed streamt fansels yn it hert, mar it hert jout ek mei elke slach it fersmoarge bloed út. De steatsbank dy't allinich de suvere monetêre transaksje tsjinnet, komt krekt oerien mei dit byld - en mei it karsinoom komt it meast krekt oerien mei de aktiviteit fan ynternasjonale finânsjes, dy't ek al it jild fan 'e wrâld kontrolearret fia har kredytbanken en de hiele ynternasjonale ekonomy yn har sûgearms fêsthâldt en oeral rinte nimt. Dit alles is net nedich! De naasjes fan 'e wrâld hawwe op gjin inkelde manier supranasjonale finansjele machten nedich. Fansels binne ynstellingen nedich dy't ynternasjonaal de ynternasjonale monetêre transaksjes regelje yn 'e sin fan in clearinghûs of yn 'e sin fan 'e postsjekrekkens. Dat kin en sil fersoarge wurde troch steatsburo's foar bûtenlânske faluta.

Yn alle gefallen binne der genôch manieren en middels, frij fergelykber mei hoe't it mooglik wie om in ynternasjonale postuny te meitsjen, om sels de ynternasjonale betellingstransaksjes te organisearjen.

Machine Translated by Google

benammen troch clearing, sûnder dat de ynternasjonale finânsjes twa of trije kear profitearje fan al dizze ienfâldige hannelsoperaasjes en grut en fet wurde ten koste fan 'e produktive naasjes. Details binne hjir oerstallich.

De stabilisaasje fan in faluta kin dêrom, lykas beklamme, net skieden wurde fan 'e ynternasjonale relaasjes. Der is lykwols in rige mooglikheden om de boarnen fan flaters en de ûnferantwurdlikheden te ferwiderjen dy't lizze yn 'e tekoartkommingen fan 'e ynterne administraasje of yn 'e ûnbeheinde manipulaasje fan 'e bankbiljettenparse.

De foarstelde maatregels lizze allegear binnen it mêd fan al testte systemen; lykas *de nasjonalisaasje fan 'e Reichsbank en de sintrale banken,* ûntsteane se gewoan as de logyske gefolgen fan in nije posysje fan 'e steat oangeande har taken as beskermer fan 'e monetêre transaksjes. Se fertsjintwurdigje allinich de natuerlike reaksje op omstannichheden dy't allinich en allinnich it belang fan hege finânsjes tsjinnen tsjin de heechste kosten fan it folk. De ferstannige útwreiding fan 'e nasjonalisaasje fan 'e Reichsbank is de *regeling en bemiddeling fan 'e monetêre transaksje* troch de steat neffens it model fan it postsjeksysteem, dat fierder útwreide en better ûntwikkele wurde sil foar dit doel.

Al dizze maatregels betsjutte yndie al frij krêftige stappen foarút, mar se koenen ek útfierd wurde sûnder dat de ekonomyske hâlding al yn essinsje feroare hoegde te wêzen yn 'e sin fan it nasjonaal-sosjalistyske prinsipe dat mei alle klam presintearre wurdt: "De taak fan 'e ekonomy is it dekken fan 'e need en net de winstjouwens fan partikulier kapitaal".

Dizze fûnemintele transformaasje en nije oardering op it mêd fan it finansjele en belestingsysteem, en benammen ek yn 'e finansiering fan grutte steatstaken mei it foarkommen fan 'e lieningrûte, lykas de finansjeel-politike maatregels dy't yndie tichtby it berik fan funksjes fan it mêd fan sosjaal belied komme, sille ús dwaande hâlde yn it folgjende haadstik.

Machine Translated by Google

Nije wegen

De finansiering fan grutte iepenbiere wurken.

Under de wichtichste steatstaken heart de útfiering fan frij grutte ekonomyske ûndernimmingen waans útfiering de kapitaalboarnen fan partikuliere ûndernimmerskringen te boppe giet, by waans útfiering boppedat wichtige iepenbier-juridyske belangen belutsen binne en waans útfiering basearre is op 'e eksploitaasje fan natuerlike helpboarnen of natuerlike enerzjyboarnen. Taken dêrom, wêrby't it giet om de eksploitaasje fan natuerlike krêften dy't ta de mienskip hearre, of waans útfiering plakfine moat binnen it berik fan 'e taken dy't benammen by de steat oplein binne, lykas it hiele mêd fan ferfier.

Men sjocht dat it folslein mooglik is om it fjild frij presys te beheinen wêrop steatsinisjatyf ûntwikkele wurde kin sûnder dat dêrmei grinzen lutsen wurde foar it partikuliere ûndernimmende inisjatyf of dat de steat der konkurrinsje mei útoefenje moat. Derneist is der, neist dit, it feit dat de útfiering fan dizze grutte iepenbiere wurken fansels hast folslein oan partikuliere bedriuwen tawiisd wurdt.

Wy hawwe yn 'e fûnemintele observaasjes al yn detail beskreaun op hokker foarbyldige wize de steat ús Dútske ferfiersysteem opboud hat. Wis, hjir en dêr soe it rasjoneler en goedkeaper ûntwikkele wêze troch partikuliere ûndernimming, mar yn it gefal fan taken wêrby't de feiligens fan miljoenen minsken op it spul stiet, giet it net sa folle dêrom as wol om de grutst mooglike soliditeit. No, de ferfierûndernimming is perfoarst in suvere steatstaak.
Betrouberens, punktlikheid, feiligens, unifoarme tariven foar spoarwegen en post moatte de beslissende stânpunten wêze foar it ferfiersysteem - en net - de rendabiliteit fan partikulier kapitaal.

Mar dizze fraach is nau ferbûn mei de foarm fan finansiering fan sa'n grutte iepenbiere taken.

Wy hawwe de ynterne ûnsin al sjoen dy't bliken docht út it feit dat de "kredyten" dy't troch it parlemint goedkard binne, dêrnei wer "goedkard" wurde moatte troch partikulier kapitaal, wêrfoar't de steat dan in frij bûtengewoane lêst op himsels nimme moat troch de tasizzing fan rinte.
It sil hjir net langer nedich wêze om yn 't algemien te wizen op 'e desastreuze gefolgen fan dizze rintebelofte. It hjoeddeiske wurk tsjinnet yndie benammen om dit feit te bewizen. Dochs lit hjir ek in spesjale ferwizing makke wurde nei hoe bûtengewoan djoerder, en op hokker ûnleauwlike wize foar elkenien dy't dizze sifers foar it earst heart, dizze rintebelofte op 'e steatslieningen bygelyks de spoarweitariven makke hat.

De kapitaalkosten foar it hiele netwurk fan 'e Dútske Ryksspoarwegen, dy't boud of útfierd waarden troch lieningen, bedroegen oant 1914 sawat 25 miljard goudmark. De rintebetellingen foar dit bedrach, mei in gemiddelde rinte fan 31/2 - 4%, bedroegen sawat 800-900 miljoen goudmark. De netto-ynkomsten, nei ôftrek fan 'e kosten foar persoanlike (amtners en meiwurkers) en materiële (koal en smeermiddels) útjeften, bedroegen sawat 800-1100 miljoen mark.

De rintebetelling ferbrûkte dus hast de hiele netto-ynkomsten fan 'e Dútske spoarwegen. It wie altyd in mislieding fan 'e publike opiny as mei in beskate grutskens útlein waard dat de ynkomsten fan 'e post en spoarwegen de rêchbonke fan 'e steatsbegrutting foarmen. Fansels koe it sa west hawwe, as de rintebetelling mar net de hiele netto-ynkomsten ferbrûkt hie. In oare nijsgjirrige parallel kin lutsen wurde yn ferliking, nammentlik dat de totale útjeften foar leanen en salarissen oan alle Dútske spoaramtners en meiwurkers en oan 'e spoarmeiwurkers yn 'e fabriken, en op 'e line, byinoar krekt mar sa bedroegen as

Machine Translated by Google

safolle as dizze rintelast op lienkapitaal die! Mei oare wurden: it gigantyske leger fan Dútske spoarweiarbeiders oant de heechste posysjes mei in personielsbestân fan 782.731 persoanen hat foar syn wurk mar krekt safolle ynkommen krigen as de folslein ynaktive hân fan lienkapitaal yn 'e bûse stutsen hat.

Dizze rintebetelling oan lienkapitaal allinnich al fan 'e spoarwegen wie grutter as de totale útjeften foar ús hiele grutte Ryksleger fan dy tiid! - en eins foar alles wat dermei ferbûn is, dus ek ynklusyf it militêre tafersjoch, de militêre administraasje fan justysje, ynklusyf de systemen fan garnizoenadministraasje en militêre bou, it militêre ûnderwiis- en ûntwikkelingssysteem, de technyske ynstituten, de help- en militêre widdofûnsen - en fierder de klean en bewapening fan 'e troepen! It totale bedrach foar ús hiele leger bedroech yn 1913 - dus yn it lêste folsleine fredesjier, 775.385.300 mark. Sokke ferlykjende sifers jouwe in djip ynsjoch. Wylst de sosjalistyske en demokratyske kant konstant tsjin 'e "lêst fan 'e militêre bewapening" yn 'e parlemintsgearkomsten en yn 'e parse stride, fynt men ek nea ien wurd tsjin sokke rintelasten - fierwei alle oare útjeften oerskaad - fan iepenbiere lieningen. Yndied, men hie de hiele marine ek út 'e rinte foar de liening foar de algemiene need betelje kinnen. De totale útjeften foar ús grutske Ryksmarine bedroegen yn 1913 197 miljoen. En men moat betinke dat al dizze útjeften sûnder in sint betelle wurde koenen as ús steatsbegrutting net belêste wie mei sokke gigantyske rintelasten.

In hantsjefol grutte lienkapitalisten – de pear tûzen 'oanhingers', fan lytse sparers mei har besittings fan in pear tûzen mark, spylje hielendal gjin rol yn sokke iepenbiere lieningen –
sa jier yn jier út, folslein sûnder wurk of muoite, bedraggen yn 'e bûse stutsen wêrmei't wy ús hiele Ryksadministraasje, ús hiele leger en ús marine ûnderhâlden en betelje koenen.

Ien dy't, mei it each op sokke sifers, gjin begryp krijt fan it oerweldigjende belang fan it rinteprobleem yn 't algemien en fan it folslein mislearre nasjonale finansjele belied mei syn lienekonomy yn it bysûnder, kin eins net holpen wurde. Boppedat binne de sifers en getallen dy't sa'n ynsjoch jouwe foar elkenien tagonklik, se binne te finen yn it *Statistysk Jierboek foar it Dútske Ryk,* útjûn mei de grutste gewisse troch it eardere Keninklik Statistysk Kantoar, en se binne likegoed te finen yn it *Statistysk Jierboek foar it Dútske Ryk,* Puttkammer en Mühlbrecht Publishers, útjûn troch it Republikeinske Statistysk Rykskantoar.

Dat sokke ûnbalâns tusken de needsaaklike útjeften foar it Ryksbestjoer, it leger en de marine en de útjeften fan 'e steat foar de rintebetelling oan lienkapitaal in ûnrjocht wurde dat nei de himel ropt, sil lykwols allinich folslein dúdlik wurde as wy ûndersykje op hokker wize it Ryk no syn monetêre need foar dizze rintebetellingen dekt. Hjir komme wy op it mêd fan dûane en belestingen. Ik moat hjir nochris wize op 'e yngeande werjefte fan dizze situaasje yn myn boek De kommende belestingstaking, dêr't ik it oertsjûgjende bewiis haw produsearre dat it grutste part fan alle belestingen troch de brede massa's fan 'e wurkjende befolking droegen wurdt. Wy hawwe dus it feit foar ús dat de steat earst, sûnder rekken te hâlden mei de mooglikheden dy't lizze yn syn finansjele soevereiniteit, him op 'e lieningrûte waagt foar de útfiering fan grutte iepenbiere taken, dat is, skulden oangiet; dat hy dêrmei syn begrutting fierder belastet op sa'n manier dat hy al syn netto-ynkomsten foar de rintebetelling brûke moat en dat hy it folk fierder ûnderdrukke moat mei plichten en belestingen allinich om oan syn rinteferplichtingen te foldwaan. Alle essensjeel needsaaklike steatstaken moat it no yn it provinsjale en Ryksparlemint bestride tsjin de grutste wjerstân, en úteinlik sjocht de steat himsels yn 'e rol fan in rinte-ynkasser foar it lienkapitaal, sa't wy it hjoed sjogge.

Machine Translated by Google

De útwei is al lang lyn oanwiisd - nei sa'n detaillearre ûndersyk fan 'e hjoeddeiske absurde omstannichheden is it dúdlik; it is dat:

De steat sil alle grutte iepenbiere ûndernimmingen fan it Ryk finansiere op grûn fan syn finansjele soevereiniteit en nei goedkarring troch de befolking fia it parlemint mei de striktste mijing fan 'e lieningrûte troch direkte tawizing fan middels fia kontantleaze oerdrachttransaksjes of troch de útjefte fan rintefrije steatskasbriefkes.

Ik kin dizze maatregel it bêste dúdlik meitsje troch in foarbyld: de ûntwikkeling fan 'e Beierske wetterkrêftsintrale.

De plannen en ynspanningen om de enoarme wetterkrêft dy't yn 'e berchrivieren bestiet, yn kombinaasje mei de grutte berchmarren, nuttich te meitsjen, datearje al mear as twa desennia lyn. Sûnder mis gie it yn it gefal fan dizze wetterkrêft om enerzjyboarnen fan it lân dy't ta de mienskip hearre en dêrút helle en brûkt wurde moasten foar persoanlik gewin. Sa is dúdlik dat by de ûntwikkeling fan sokke grutte struktueren in protte iepenbiere en partikuliere juridyske belangen troffen waarden. It giet hjir om in fjild dat allinnich ta de ynfloedssfear fan 'e steat heart. It folk hat de kredyten no ek mûnling goedkard fia har fertsjintwurdigers yn desimber 1920. It wie genôch advisearre en hifke en opnij pland en men wie folslein dúdlik oer de grutte ekonomyske foardielen. De steat en it folk hiene besletten om de enerzjyboarnen te eksploitearjen, no moasten se, mei dizze kredytgoedkarring, gewoan it oerienkommende beslút nimme dat de troch de ûndernimmers fertsjinne bedraggen direkt troch de steatsbank útbetelle wurde koene op basis fan 'e goedkarde kredyten. Oft dit sûnder kontant jild barre soe, troch oerdracht nei de giro-transaksjes, of fia kredytadvys nei postsjekrekkens of yn kontant jild, is úteinlik in kwestje fan ûnferskilligens.

It is echt dúdlik en dúdlik, as wy ús foarstelle dat de steatsbank foar sokke doelen har eigen jild útjaan soe foar it bedrach fan 'e nedige en goedkarde kredyten. Dizze wetterkrêftboubriefkes fertsjintwurdigen dus yn in beskate mjitte steatskasbriefkes dy't útjûn wurde soene oan 'e opkommende wetterwurken as foarútstribjend kredyt ûnder steatsgarânsje. It gie dus om jild dat op ferskate manieren dekt waard. De dekking bestie earst út it klearmakke of opkommende Walchensee-wurk, ensfh. en twadde yn 'e steatsgarânsje dat it jild foar folsleine wearde út 'e iepenbiere skatkiste akseptearre wurdt ynstee fan betelling. De boubriefkes soene tagelyk dielde obligaasjes op 'e wetterwurken wêze, sûnder dat rinte-oanspraken lykwols deroan ferbûn binne. Dit is lykwols, lykas bekend is, net it gefal mei oare briefkes dy't yn omloop binne.

De bounota's foar wetterkrêft soene dizze spesifikaasjes wolris oer de folsleine dekking fan har wearde yn 'e tekst fan har ymprint meitsje kinne. Bygelyks: *"Dizze tûzenmarknota fynt syn dekking foar in part yn 'e wearde fan' e ynstallaasje dy't oprjochte wurdt foar de eksploitaasje fan 'e Beierske wetterkrêft. It wurdt yn alle steatskas as betelling akseptearre".*

As men fierder gean wol, stiet der neat yn 'e wei fan 'e tasizzing fan 'e steat om, nei de foltôging fan it wurk, tsjin it storten fan 'e biljet, safolle kilowattoeren oan elektrisiteit of safolle hûndertgewichten stikstof te leverjen.

Nimmen soe wegerje om sok jild te akseptearjen dat troch de steat útjûn wurdt en dat folslein dekt wurdt troch materiële guod, en dat tagelyk yn in beskate mjitte brûkt wurde kin as rantsoenbon foar elektrisiteit. Krektoarsom kinne wy der wis fan wêze dat sok jild in spesjale populariteit genietsje soe, want dit jild is - stabyl, krekt sa stabyl as in dollar, of folle better om't men derfoar in frij bepaalde hoemannichte elektrisiteit of stikstof ûntfange kin - ûnôfhinklik fan ekonomyske fluktuaasjes. It is in teken fan 'e folsleine bekrompenheid fan minsken dat yn 'e iepenbiere propaganda fan ferskate debaters it beswier ûntstie dat - "nimmen dit jild akseptearje soe".

Machine Translated by Google

Nimmen hat ea wifkjend west, sels dizze debattearjende hearen - om jild te akseptearjen dat de steat útjûn hat. Elkenien hat sels it meast beskeadige papierjild fan 'e Reichsbank akseptearre, ek al wie dit jild suver ynflaasjejild. En dochs akseptearre elkenien it, sels doe't de tûke spekulanten besochten it sa gau mooglik kwyt te reitsjen tsjin bûtenlânske faluta of guod.
Yndied, nimmen hat sels de needjild fan stêden en mienskippen wegere, dy't op deselde wize ûntdekt papierjild wie. En moat no sa'n foarkarsfol bedekt papierjild as it boujild dat folslein dekt is troch materiële aktiva foar ús grutte wurken net daliks akseptearre wurde? Wiswier, sels dejingen dy't sokke beswieren meitsje tsjin rintefrij oerheidsjild út namme fan, of yn 'e geast fan, har masters, leauwe dat net yn prinsipe.
It is yndie ûnwjerlizber bewiisd, nettsjinsteande alle klachten fan 'e "metalisten" dy't allinnich jild fan kostbere metalen as jild beskôgje wolle, dat "jild" dat is wat de steat as jild ferklearret - oft dit jild no fan papier of porselein, izer of lear of hokker oar materiaal dan ek bestiet, is in kwestje fan folsleine ûnferskilligens. It is hiel oars as it giet om de keapkrêft fan dit jild. Dêr hawwe de metallisten gelyk dat in munt makke fan goud oer it algemien syn wikselwearde behâldt, sels as politike ûnrêst de steat skodzje. Dizze stabiliteit hat it metallyske jild makke fan kostbere metalen lykwols net te tankjen oan syn monetêre karakter, mar oan syn karakter as in *guod,* nammentlik *goud.*

Der kin hielendal gjin twifel wêze oer de rjochtfeardiging fan 'e steat om syn monetêre need foar in grut wurk op 'e beskreaune wize te dekken. Earst is de steat soeverein, dat wol sizze, hy hoecht troch nimmen beynfloede te wurden, want hy hat de macht, en twadde kin sa'n maatregel de strangste kommersjele keuring trochstean. De steat jout mei dit jild op in manier vouchers út op basis fan syn kredyt. Wêrom soe immen minder omtinken jaan oan it kredyt fan 'e steat as oan it kredyt fan banken, foaral as de steat nuttige wurken produseart foar it wolwêzen fan 'e mienskip. Sels as men sei dat de steat lykwols it útfierde wurk (de ûndernimmers en arbeiders dy't dwaande binne mei it wurk oan 'e Walchensee) mei papier betellet, is dat yndied goed, want letter, nei de foltôging fan 'e wurken, akseptearret de steat dit papier wer as betelling foar it troch him útfierde wurk (levering fan elektrisiteit of stikstof, ensfh.). Dêrmei is de ekonomyske syklus foltôge. De boubiljetten wurde sa wer loskeppele fan 'e elektrisiteitsfoarsjennings, ensfh. fan 'e earste jierren, de biljetten wurde ferneatige, en in gigantysk wurk fan oerheidsorganisaasjekeunst is makke yn in rinte-snelwei as in rintefrij besit foar elkenien. In wurk dat, sûnder in grutte lêst fan 'e elektrisiteitskonsuminten, in oare grutte boarne fan jild foar de steat oanboarre hat dy't de steat op syn beurt tichter bringt by it ideale doel fan in sûn nasjonaal finansjeel belied - *de steat sûnder belestingen.*

No is der dêrneist it feit dat it beskreaune proses mei it útjaan fan eigen boujild foar in bepaald wurk hielendal net needsaaklik is om it hiele goedkarde bedrach yn sokke boubiljetten út te jaan, om't fierwei it grutste part fan 'e betellingen oan 'e ûndernimmers net yn jild, mar kontantfrij, fia oerdrachten plakfynt. Mar sels as wy it gefal oannimme dat men it hiele nijboubedrach útjout yn nije steatsbankbiljetten, soene dizze bedraggen yn ferliking mei de oare bedraggen dy't de steat hjoed de dei nedich hat hielendal net flink wêze.
Tagelyk dat men yn it Beierske parlemint de holle bruts fanwegen it kredyt fan 800 miljoen foar de Beierske wetterkrêft - of better: net bruts mar gewoan wer taflecht naam ta "liening" waard 8000 miljoen yn it parlemint goedkard "sûnder debat yn 'e tredde lêzing foar de doelen fan 'e algemiene need".

Hjir herinner ik my nochris oan de oerwagings dat, yn it gefal fan sa'n finansiering fia de nije útjefte fan jild, gjin ynflaasje fan hokker soart dan ek teweechbrocht wurde soe, dat oan 'e oare kant de útjefte fan rintedragende obligaasjes tidens de bouperioade yn alle gefallen in bepaalde betsjutting hat.

Machine Translated by Google

ynflaasje, om't rinte al betelle wurde moat, ek al wurdt der noch gjin produktyf wurk troch de wurken útfierd.

Op gjin inkelde manier wurdt lykwols it nasjonale ekonomyske lykwicht tusken jild en materiële guod, yn 'e sin fan' e kwantiteitsteory, beynfloede, want tsjin 'e tanimming fan betelmiddels oan' e kant fan jild stiet der krekt in gruttere tanimming fan guod. As letter, troch de ynkomsten fan sokke wurken, it útjûne jild wer weromlutsen en ferneatige wurdt, dan wurdt it nasjonale ekonomyske lykwicht fansels ferbettere yn it foardiel fan 'e nasjonale rykdom neffens de totale wearde fan sokke nije wurken.

Sels hjir moat op wiisd wurde hoe swier de rinte wurket op 'e kosten fan 'e produkten fan sokke wurken. Oskar Pöbing77 hat yn in detaillearre ûndersyk fan dizze fraach fêststeld dat de produksjekosten foar in kilowattoere djoerder makke wurde troch it belêsten fan 'e lieningen mei rinte oant it enoarme bedrach fan 500% (!). No komt de elektrisiteit fan ús Beierske wetterkrêftsintrales fiif kear djoerder by ús, om't wy opnij ús ta de lieningrûte wend binne dy't "tichtby by de hân" leit. Sels hjir is it passend om te tinken dat de hiele materiële en persoanlike útjeften foar de eksploitaasje en it ûnderhâld fan 'e grutte Beierske elektrisiteitssintrales en ynterstedske kantoaren - dus alle leanen en salarissen foar alle persoanen dy't yn dizze wurken wurkje - slúskemeiwurkers, masjinisten, arbeiders, arbeiders, tafersjochhâldend personiel, en fierder it hiele technyske en kommersjele bestjoerlike apparaat oant de direkteuren tegearre foar har wurk jier yn jier út mar in fyfde diel fan 'e bedraggen opnimme dy't de - sa tige goede - lienkapitalisten jier yn jier út, sûnder muoite of wurk - as rinte opnimme.

Rinte ferslindt alles, rinte makket alles djoerder. Allinnich lienkapitaal hat it foardiel, de befolking hat de skea. De befolking dy't de wurken troch eigen krêft bout, hat de skea; want wa bout dan de Beierske wurken? - yndie Beierske yngenieurs, Beierske arbeiders, Beierske foarmannen en ûndernimmers; Beierske fabriken leverje de measte masines en apparatuer - en foar dat wat net yn Beieren sels produsearre wurdt, moat Beiersk nôt of fee jûn wurde, dus moat der wer Beiersk wurk yn ruil jûn wurde - allinnich it Beierske folk jout it jild net foar de bou (blykber!), en dêrfoar hat it de grutte kapitalisten út New York en Londen, Parys en Berlyn nedich. It Beierske folk moat liene fan alle lannen fan 'e wrâld en syn wetterkrêft belêste mei in rintebetelling dy't de elektrisiteit 500% djoerder makket!

Is dit net waansin? Is dit net in ekonomyske misdied? Fan 'e minsken dy't neat oars dien hawwe as eartiids har pinne yn beweging sette en in sjek útskreaun hawwe of har bankier opdracht jûn hawwe om de Beierske wetterkrêftliening te ûndertekenjen, dizze krije dêrfoar, jier nei jier, rinte betelle troch it Beierske folk.

Net allinnich dat, mar de wetterwurken binne dêrmei net langer in frij besit fan it Beierske folk, mar se binne oan 'e kapitalist tasein. Benammen grappich is fierder de situaasje dat de grutte kapitalisten fansels net "harren goede jild" liene soene oan in steat dy't op himsels net "goed" is foar kapitaal en belangen, dy't dêrom noch safolle kredyt geniettet dat men kin
pomp 800 miljoen deryn. En eins befette de oanbestegingen foar de wetterkrêftobligaasjes de garânsje dy't sa oantreklik en wissichstellend is foar de kapitalisten "dat de Beierske steat mei syn hiele rykdom garandearret foar kapitaal en belangen – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956) wie in Beierske meganysk yngenieur dy't wurke oan de Technyske Universiteit yn München. Hy wie de skriuwer fan stúdzjes lykas *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) en *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Jildsek, wat wolle jo noch mear! Dus hjir jout de Beierske steat hiel dúdlik ta dat it safolle wurdich is, dat men it 800 miljoen liene koe foar de Walchensee-wetterkrêft en de Midden-Isar, mar - it kin syn finansjele soevereiniteit net brûke en dizze wurken finansiere fia syn eigen gesach. Wêrom?? Omdat it te djip ferwikkele is yn 'e lien- en rintewaansin, omdat syn ferantwurdlike steatslju net safolle tinken en gefoel fan ferantwurdlikens hawwe dat se dizze ienfâldige en dúdlike plannen foar in belang doarre te beoardieljen.
fergese finansiering sels; dêrom keare se har ta de profesjonele bankeksperts. Dit is krekt as soe in teringpasjint syn tuberkuloazebasillen freegje oft se it goed fine dat hy nei Davos of nei Engadin[78] giet om fan syn sykte ôf te kommen, en dizze fersekerden him: "Nee, doch dit gewoan net, de reis kin jo skea dwaan, miskien kin der in spoarûngelok barre, bliuw leaver thús yn jo hûs, yn jo gewoane omjouwing. Yn jo tastân moatte jo gjin eksperiminten dwaan! ensfh." Mei it folgjen fan dit advys dat út it eachpunt fan 'e tuberkuloazebasillen hielendal goed is, makket de konsumpsje fansels in flinke foarútgong, de basillen fermannichfâldigje har prachtich. Krekt sa yn ús gefal fan 'e finansjele en rinte-ekonomy.

Dit advys krije fan eigen tsjinstanners is tige karakteristyk foar de ûnfermoedende Dútsers. As der in man ferskynt dy't hertstochtlik fan syn folk hâldt en har dit en dat advisearret en de ferantwurdlike mannen warskôget foar dit of dat skelm, kin men tsien tsjin ien wedzje dat de belutsen minsken nei de skelm rinne soene en him frij naïef freegje: "Sis my, dy en dy hat my ferteld dat jo in skelm binne, sis my asjebleaft oft dat kloppet!" En as de oare him dan mei it earlikste gesicht fan 'e wrâld útleit: "Mar wat tinksto dan - ik in skurk! - krekt oarsom, ik bin dyn bêste freon, ik haw dy altyd holpen út ús finansjele swierrichheden", dan is de argeleaze fraachsteller hielendal bliid - hy hat genôch dien en hy is foaral bliid dat hy syn harsens net hoecht te ynspannen. De lestige freon fan it folk achtet er lykwols yn 't algemien net weardich foar syn antwurd - en de dingen sitte fierder fêst yn 'e sleur fan it rintekapitalistyske lieningbelied oant it lêste stik fergese nasjonale rykdom oan 'e finansjele machten tasein is en de hiele naasje allinich rinte betellet oan 'e ynternasjonale finânsjes.

Ta beslút moatte wy, krekt yn dizze kontekst, fierder wize op it feit dat de Beierske steat - doe't it op gjin inkelde manier om sa'n wichtige steatstaak gie as de ûntwikkeling fan 'e Beierske wetterkrêft lykwols, dat is, doe't it om it oplossen fan 'e monetêre krisis fan 'e novimberregearing gie - tige fluch wie yn it útjaan fan sawat 130 miljoen steatskasbiljetten fan 'e Beierske Steatsbank út 'e Beierske steatsbank. Dit barde folslein ûntbleate - en elkenien naam dizze Beierske biljetten krekt sa graach oan as de biljetten fan 'e Reichsbank, en elkenien koe likefolle brea keapje foar de Beierske bonnen as foar de Reichsbank-biljetten. Yndied, it hoegde net iens de hiele Beierske steat te wêzen, it wie genôch as de boargemaster fan 'e provinsjehaadstêd München en guon stedsâldsten har nammen op sokke kleurige stikken papier printe lieten, en sels dit needjild sirkulearre, elkenien naam it en elkenien joech it út krekt lykas de stikken fan 'e Reichsbank, en dit needjild sels ferfolle de taak fan elk jild - om in helpmiddel te wêzen foar de útwikseling fan guod - op in ûnbestriden manier.

Mar ien kantoar waard tige ûnnoflik beynfloede troch dizze keunstmjittige stikken fan 'e provinsjes en mienskippen - hege finânsjes - en se twongen in Rykswet yn oktober 1921 ôf neffens hokker it de provinsjes en mienskippen strang ferbean waard om út te jaan

[78] Davos yn Switserlân is sûnt it midden fan 'e 18e iuw ferneamd as in medysk resort foar minsken dy't lije oan longsykten. Engadin is in delling yn 'e Switserske Alpen.

Machine Translated by Google

needjild net fierder. *Dizze wet wie yn syn effekt in dúdlike wet foar de beskerming fan 'e Joaden, dy't yn 1922 folge wurde soe troch de "Wet foar de beskerming fan 'e republyk".*

Ik kin my de hommelse eangst fan 'e ynternasjonale finânsjes tige goed foarstelle doe't se erkenden dat yn it rintefrije jild, sels yn 'e ûnskealike foarm fan needjild, it folk in wapen yn 'e hân hold - fansels sûnder dat it folk dit wist - dat mei ien slach it gouden netwurk, oprjochte mei leagens en bedroch troch ieuwenlang ûndergrûnsk en falsk wurk, útinoar koe skuorre en de folken befrije koe fan har rinteslavernij.

Al doe, yn it gefal fan 'e útjefte fan it Beierske steatsjild, easke de Reichsbank tige gau dat dit jild nochris weromlutsen wurde moast, wat doe ek op in foldwaande wize barde yn 'e rin fan 1921. De reden: dit jild brocht hege finansjele middels, gjin rinte lykas it jild fan 'e Reichsbank docht fia de yndirekte rûte fan 'e skatkistbiljetten fan it Ryk.

Yn 'e nasjonaal-sosjalistyske steat sille yn 'e takomst alle grutte steatstaken finansierd en organisearre wurde op 'e beskreaune manier mei in folsleine mijing fan 'e lieningrûte. Wy sille fansels allinich de yndirekte rûte fan it rintefrije boujild nimme as de nedige middels net kinne wurde ophelle út 'e oerskotten fan oare steatsbedriuwen of út spesjale heffingen foar sokke spesjale doelen. Yn alle gefallen witte wy dat dizze foarm fan finansiering frij ûnbekende en enoarme mooglikheden iepenet om de natuerlike boarnen fan it lân oan te boarjen, de ferfiersrûtes te ferbetterjen, ensfh.

Elke naasje is sa ryk as it yn steat is om wurk te organisearjen.79

79 Dit wurdt wjerspegele yn Hitler syn taspraak ta de Ryksdei op 30 jannewaris 1939, wêryn't er ferklearre: "Under de twang fan ... need hawwe wy yn it foarste plak leard om folslein rekken te hâlden mei it wichtichste kapitaal fan in naasje, nammentlik syn fermogen om te wurkjen." (sitearre yn R de Roussy de Sales (red.) *Adolf Hitler: Myn Nije Oarder,* Londen: Angus en Robertson, 1942, p.457f.)

Machine Translated by Google

De Sosjale Bou- en Ekonomyske Bank

Yn logyske ferbining mei it foarige haadstik stiet de oprjochting fan in sosjale bou- en ekonomyske bank dy't de taak hat om rintefrij boujild út te jaan, benammen foar de bou fan huzen. Fansels moat dizze sosjale bou- en ekonomyske bank net as in steatsynstelling fierd wurde, mar as in korporaasje fan iepenbier rjocht. Logysk sjoen moat de diskusje dêroer dêrom komme nei de fertsjintwurdiging fan it nasjonaal-sosjalistyske belestingsysteem, mar om't dizze sosjale bou- en ekonomyske bank neat oars is as de rintefrij finansiering dy't oerdroegen is oan 'e betingsten fan 'e partikuliere ekonomy en yndie benammen oan it wenningbousysteem - dus in tûke fan 'e ekonomy fan 'e meast universele betsjutting -, is it miskien rjochtfeardige om it earst te pleatsen.

Wêrom't sa'n boubank net as in suvere steatsbedriuw fierd wurde moat, komt troch it feit dat sa'n iepenbiere juridyske finansjele ynstelling frijer manoeuvreerber wêze moat as in steatsbedriuw wêze kin. It soe net safolle reden wêze as it allinich om wenningbou gie, mar der sille in protte gefallen wêze wêr't it giet om taken fan it grutste belang dy't yndirekt it iepenbier belang beynfloedzje, en dan moat en moat de bank, dy't yndie yn har lieding oan 'e steat ferantwurdlik is foar har behear, de frije hân hawwe by it útjaan fan ek rintefrij kredyt nei in yngeande ûndersyk fan alle betingsten.

Sokke beslútfrijheid is lykwols net mooglik yn suver steatsbedriuwen. Dêrom moat dit oan partikulier inisjatyf oerlitten wurde.

As yllustraasje kin hjir de skets presintearre wurde fan sa'n wet dy't oannommen is yn 1922 foar Beieren:

Wet oer de ûntwikkeling fan in Beierske sosjale konstruksje- en ekonomyske bank.

Art. l

In nasjonale Beierske sosjale bou- en ekonomyske bank (BWB) sil oprjochte wurde.

De BWB hat de taak om steatsbedriuwen of nasjonaal ekonomysk weardefolle bedriuwen fan partikulieren (oft it no yndividuen of ferienings binne) finansjeel te stypjen dy't de ûntwikkeling fan it lân tsjinje of foardielich binne foar it algemien wolwêzen.

Art. 2

De BWB is in korporaasje fan publyk rjocht. De mear detaillearre foarskriften oangeande har organisaasje, har bestjoer en aktiviteit en har direkteurskip sille troch it hiele ministearje bepaald wurde.

Art. 3

De BWB wurdt tastimming jûn om yn earste ynstânsje rintefrije skatkistbriefkes út te jaan dy't ûnder dekking steane. troch materiële aktiva oant in bedrach fan maksimaal 50 miljoen goudmark.

De útjefte kin allinnich op sa'n juridyske wize barre dat it bedrach fan 'e jildbedragen dy't op elk momint útjûn en yn omloop binne, dekt wurdt troch materiële weardepapieren fan teminsten deselde wearde (rintefrije hypoteken, weardepapieren fan ferkeap, hypoteken, ensfh.) en de werombetelling of it weromjaan fan 'e skatkistbriefkes befeilige wurdt troch de ynkomsten fan 'e bedriuwen of ynstellingen dy't binnen in passende tiidslimyt ûntwikkele wurde moatte, op syn heechst 50 jier.

Art. 4

De som fan 'e ûnderpanden en weardepapieren dy't te tankjen binne oan 'e útjûne skatkistbriefkes fan 'e BWB foarmet de dekkingsferiening fan 'e BWB.

Machine Translated by Google

Juridyske transaksjes fan hokker soart dan ek dy't in feiligens- of eigendomsdekking fersteure of skea dwaan dy't ta de dekkingsferiening hearre, binne ûnjildich.

Feroarings yn eigendom of besit fan hokker soart dan ek oan objekten of rjochten dy't ûnderwurpen binne oan de dekkingsorganisaasje hawwe gjin ynfloed op it bestean fan 'e weardepapieren en bliuwe sels foar de nije keaper oan it objekt ferbûn; de foargonger yn titel is allinich frijsteld fan persoanlike oanspraaklikens as de BWB ynstimt mei de feroaring yn persoan fan 'e skuldenaar. Tsjinstridige ôfspraken binne ûnjildich...

Art. 5

De folsleine komponinten en rjochten fan 'e dekkingsorganisaasje fan 'e BWB binne registrearre yn dit iepenbiere register; de prinsipes en juridyske gefolgen binne jildich foar dit boek oerienkommende as foar registers; it register hat fertrouwen fan it publyk en it fermoeden fan rjocht op himsels.

Tagong ta it register of de relevante seksjes dêrfan moat wurde ferliend oan elkenien dy't in wetlik belang by de tagong oantoant.

Jierliks moatte der saldo-eftige gearfettings publisearre wurde oer de totale bedraggen fan 'e útjûne skatkistbriefkes, lykas it totale bedrach fan 'e weardepapieren dy't oan 'e BWB te beteljen binne foar dizze, lykas tafoegings en ôftrekkingen, en oer de suksesfolle werombetellingen en ynlossingen fan skatkistbriefkes.

Art. 6

De skatkistbiljetten fan 'e BWB binne wetlike faluta. Elkenien moat se akseptearje tsjin de folsleine koers fan har nominale wearde tsjin de wikselkoers fan 'e oare wetlike faluta fan 'e steat.
As in skuldeasker de akseptaasje fan skatkistbriefkes fan 'e BWB wegeret ynstee fan betelling tsjin de hjirboppe neamde minimale wikselkoers, is de skuldenaar, foar safier't hy de betelling eins yn skatkistbriefkes oanbean hat, frijsteld fan 'e skuld fan dit bedrach.

De BWB jout de skatkistbriefkes rintefrij út en komt yn in kontrakt oerien mei de algemiene en spesjale betingsten fan 'e ûnderlinge juridyske betingsten oangeande de perioaden en tariven fan 'e útjefte, de weardepapieren en hypoteken dy't troch de skuldenaar betelle wurde moatte, lykas de werombetellingen en oare relevante juridyske betingsten. In kopy fan dizze kontrakten moat foar elkenien tagonklik makke wurde as in taheaksel oan 'e ynskriuwingen yn it register fan 'e dekkingsferiening.

De BWB is rjochtfeardige om taslaggen of fergoedingen te bepalen foar de bestjoerskosten by it tawizen fan lieningen en foar de jierlikse ynkasso's of om oerienkommende preemjes of koartingen op elk momint op in unifoarme iepenbiere wize te bepalen.

It útjaan of de beursnotearring fan in heger taryf as it minimumtaryf bepaald yn Art. 1 is tastien.

De werombetellingen kinne allinich dien wurde yn skatkistbriefkes fan itselde soarte as dy útjûn.

Art. 7

De aktiviteit fan 'e BWB, foar safier't it giet om it neilibjen fan 'e foarskriften yn dizze wet, is ûnderwurpen oan it tafersjoch en de kontrôle fan in iepenbiere tafersjochried besteande út de minister fan Finânsjes of in troch him beneamde fertsjintwurdiger, de minister fan Binnenlânske Saken of in troch him beneamde fertsjintwurdiger, de minister fan Justysje of in troch him beneamde fertsjintwurdiger en trije persoanen dy't foar in perioade fan twa jier út it parlemint keazen wurde.

Machine Translated by Google

Art.8

Strafbepaling: Finzenisstraf foar opsetlike skea oan de weardepapieren fan 'e dekkingsferiening en ek foar kommersjele of gewoane, benammen beurzen, sabotaazje fan 'e boubankbiljetten of de wikselkoerswearde dêrfan of foar in besykjen dêrta. Derneist hege monetêre boetes hjirfoar, sels foar rjochtspersoanen.

Yn 'e "útfierende betingsten" waarden doe krekte foarskriften útjûn oer de gearstalling fan 'e ried fan bestjoer en de advysried dêr't fertsjintwurdigers fan 'e ministeries, it parlemint en de bouwers ta hearre. De taak fan sa'n advysried is de kontrôle fan it wetlike gebrûk fan 'e bounota's, it ûndersykjen fan 'e werombetellingen, fierder de ferifikaasje fan 'e hypoteekfergoedingen, de goedkarring fan 'e basis fan 'e hypoteek mei rintefrije bounota's, ensfh.

De fierdere betingsten regelden doe de werombetelling en klaring, de oandielen op 'e útjûne searjes bounota's en op 'e dêrfoar registrearre weardepapieren, en fierder mear foarskriften oer de goedkarde bouûntwerpen, ensfh. Yn dy tiid waard de oanlieding ta de oprjochting fan sa'n sosjale bank levere troch de enoarme wenningneed en de omstannichheid dat it Ryk en provinsjes de need op gjin inkelde manier effektyf kontrolearje koene. De belutsen ynstellingen fan wenningkantoaren koene fansels hjir en dêr wenromte frijmeitsje - mar se koene gjin nije wenten bouwe. De nijbouaktiviteit hie lêst fan in gebrek oan materialen, foaral fan it feit dat, mei de besteande needkontrôle fan hierprizen, de bou fan nije huzen absolút "ûnrendabel" wie foar partikulier kapitaal.

De subsydzjes dy't it Ryk en de provinsjes joegen foar de dekking fan 'e saneamde ferlerne bou-útjeften wiene fierwei net genôch yn 'e foarútgongende devaluaasje fan 'e munt.
Sels de yndividuele wenningbou dy't hjir en dêr begûn waard, koe de algemiene wenningneed net fuorthelje. Sels it meitsjen fan goedkeape hypoteekjild wie ûnmooglik, om't, mei de hierprizen dy't doe fêststeld wiene, sels it goedkeapste boujild in rinte fan 4% útsloech.

It bart dêrom dat, lykas al oanjûn yn 'e fûnemintele observaasjes, *nettsjinsteande de grutste need - fanwegen ûnfoldwaande winstjouwens - de need gewoan net dekt wurdt.*

No dan, as men deryn slagget om de jierliks weromkommende rintelasten fuort te heljen, as men foarsjennings makket om rintefrije middels beskikber te stellen foar dyjingen dy't in wenning nedich hawwe, is in stimulearring fan 'e wenningmerk yn grutte styl mooglik. Dêrmei soe lykwols net allinich de skriklike wenningneed mei al syn sosjale en sûnensskea fuorthelle wurde, mar ek de ynterne merk soe op in bûtengewoane wize stimulearre wurde, om't al de ûntelbere byberoppen, de slotenmakkers, timmerlju, dakdekkers, loodgieters, de glêsmakkers, ynstallearders, keramisten, de flierleggers en tegelleggers, de skilders en stúkado-monteurs derfan ôfhinklik binne, sy fine dan fan har kant wurk en brea en wurde fersterke yn har keapfermogen.

Dit betsjut lykwols dat it oanbean wurdt yn it rintefrije boujild.

Dizze bounota's wurde útjûn troch de "Sosjale Bou- en Ekonomyske Bank".
De leveransiers en ûndernimmers wurde mei dit jild betelle foar de bou. De geboueigner betellet it ûntfongen rintefrije jild werom yn passende terminen binnen in perioade fan 30-50 jier neffens it karakter en de duorsumens fan 'e bou. De boubriefkes ferskille fan it jild fan it Reich of Provinsjaal op deselde wize as de Reichsbank-briefkes ferskille fan 'e lienskatkisbriefkes. Dizze boubriefkes fine, lykas al neamd, har folsleine materiële dekking yn it feit dat tagelyk nije materiële aktiva (huzen) ûntsteane, gelyk yn bedrach oan 'e útjûne briefkes, ta kredyt fan 'e boubank.

Machine Translated by Google

dy't wetlik befeilige binne troch de registraasje fan rintefrije hypoteken foar itselde bedrach.

Praktysk sil ek hjir de folsleine wearde fan 'e nije gebouwen net yn bounotysjes jûn wurde, mar allinich de werklike boukosten. De grûn sil dêrom teminsten beskikber steld wurde moatte troch de bouwers of de bouferienings of de mienskippen en, dêrneist, moat teminsten 10-30% fan 'e bouwearde produsearre wurde troch dyjingen dy't húsfesting nedich hawwe, wêrfan 5% dêr bewarre wurde moat foar de dekking fan 'e bestjoerskosten fan 'e boubank.

De werombetelling folget dan sûnder fierdere berekkening fan rinte. Op dizze wize groeit it frije eigendom fan 'e hûseigners fan jier ta jier yn har huzen en allyksa de wearden dy't binnen de totale feriening behâlden wurde as dekking foar de útjûne bounota's.
Dêrtroch nimt de hoemannichte boubiljetten yn omloop ôf neffens de útfierde werombetalingen.

It juridyske karakter fan dit boujild is neat oars as de útjefte fan in obligaasje.
De skuldenaar fan dizze obligaasje is de boubank. De skuldeasker fan in obligaasje is de hjoeddeiske eigener fan dizze bân.

Nimmen kin ferbean wurde om obligaasjes út te jaan, it is altyd allinich in fraach fan 'e eksterne omstannichheden, oft de obligaasjes dy't troch ien útjûn binne algemien as betelling akseptearre wurde. Lykas al faak earder neamd, binne de konstruksjebriefkes altyd en ûnder elke tinkbere ekonomyske en politike tastân folslein dekt troch de materiële aktiva dy't hjir tsjin yn geane. Dêrtroch kin der gjin sprake wêze fan dat de bank op elk momint yn swierrichheden rekket.

De universele akseptaasje is lykwols garandearre op it momint dat de steat him ferplichtet de garânsje te akseptearjen foar de tiidsbeheinde ynlossing fan 'e boubiljetten en, tidens de doer fan 'e biljetten, de biljetten yn har registers as betelling te akseptearjen of as se ferklearre wurde as wetlike betelmiddels.

Sa'n akseptaasje fan 'e garânsje betsjut no foar de steat net praktysk de minste lêst; krekt oarsom. Tsjintwurdich moat de steat eins jierliks ûntelbere miljoenen útjaan en rinte betelje foar de subsydzjes dy't er goedkart foar ferlerne bouútjeften, en dan fia algemiene belestingen weromhelje. Dit wurdt dan folslein annulearre.

De subsydzjes dy't no troch de steat jûn wurde, binne dus eins ferlern jild dat troch de mienskip weromhelle wurde moat, en dat nei guon gelokkige minsken giet dy't yndie sokke subsydzjes krije koene.

Dus, sels as in efterstallige beteljer ûnder de ûntfangers fan rintefrije bounota's op in bepaald momint eins net oan syn ferplichtingen kin foldwaan, spilet dit gjin rol yn relaasje ta de enoarme besparrings dy't de steatsbegrutting makket, om't it op dizze manier ek gjin offers hoecht te bringen dy't folslein ferlern geane.

Omdat it giet om in taak fan grut maatskiplik belang, is it rjochtfeardige om in ûnôfhinklike iepenbiere juridyske korporaasje as ynstrumint en drager fan syn útfiering.

Op dizze wize sil dizze ynstelling fuorthelle wurde út 'e sfear fan 'e partikuliere ekonomyske maatskiplike foarmen dêr't yn 'e eagen fan it folk fansels persoanlike winsten en ferrikingsbedoelingen oan ferbûn binne. Oan 'e oare kant sil de ynstelling fuorthelle wurde út it domein fan 'e suvere steatsbedriuw, dêr't likegoed, net hielendal sûnder ûnrjocht, in beskate ôfkear tsjin bestiet yn alle ekonomyske saken ûnder it publyk.

Yn de útfieringsregeljouwing moat alles fêstlein wurde dat yn prinsipe ûnmisber foar it publyk en foar de feiligens fan it bedriuwsbehear fan 'e bank.

Machine Translated by Google

De foarstelde advysried kin syn ynfloed fierder fiele litte. De advysried sels is wer in wjerspegeling fan alle belutsen belangegroepen.

De oprjochting fan in boubank as in iepenbiere juridyske korporaasje hat ek it noflike byeffekt dat op dizze wize it hiele kompleks fan 'e op dizze wize makke rykdomswearden net as eigendom fan 'e steat ferskynt, mar as eigendom fan in ûnôfhinklike juridyske entiteit, dat is de boubank.

De juridyske konstruksje of it juridyske karakter fan dizze boubank is dus it folgjende: De boubank is in juridyske entiteit troch de omstannichheid dat it erkend of oprjochte is as in iepenbiere juridyske korporaasje; dizze boubank bestiet hielendal net út yndividuele leden; it is op himsels de drager fan 'e rjochten en plichten dy't ûntsteane út syn aktiviteit. It is lykwols ek gjin amtner en gjin steatsynstelling, gjin lid fan in steatsorganisme.

It meitsjen fan sa'n juridyske foarm is yndie net iets gewoans en tradisjoneels; mar dochs iets dat al yn 'e wet foarsjoen is; de hjoeddeiske omstannichheden freegje lykwols om oerienkommende ynstellingen fan in moderne soarte. Hjir sil yndie de tsjinst lizze as soksawat fêststeld wurdt: dat men op in bepaalde manier bûten de grinzen fan it tradisjonele giet om him oan te passen oan 'e easken fan 'e tiid.

Hoe't it gedrach fan 'e bedriuwen ferrint, kin it bêste útlein wurde mei in yndividueel foarbyld: De boubank makket fan tefoaren de fûneminten en betingsten bekend dy't foldien wurde moatte as in fersyk om goedkarring fan boubankjild yn behanneling nommen wurde moat. De oanfreger rjochtet syn fersyk mei de nedige dokuminten oan de boubank en, yn befêstigjende gefallen, slút in kontrakt mei dyjingen dy't húsfesting nedich hawwe (hûseigners).

Yn dit kontrakt moat yn it foarste plak alles wurde levere wat de boubankferordening en útfieringsregeljouwing foarskriuwe, dus de ferplichting om it boujild allinich te brûken foar de bou fan it gebou, de ferplichting ta in hypoteekstatus en de werombetellingsferplichtingen. Mar fierder moatte alle oare neffens wetlike betingsten yn dit kontrakt fêstlein wurde. Benammen moat bepaald wurde dat de persoan dy't in wenning nedich hat net rjochtfeardige is om it pân wer te ferkeapjen, wat boppedat al praktysk markearre is yn 'e hypoteekferordening. De betingsten foar de oerdracht fan erfskip en foar it gefal fan wanbetelling moatte oerienkommende regele wurde mei ien of mear werombetellingstermynen.

(Details ûntsteane út 'e aard fan dizze saak).

Omdat alle leveringsbedriuwen en alle arbeiders allinnich betelle wurde yn boubankbiljetten dy't de boubank sels produseart, komme boubankbiljetten foar it earst yn alle omstannichheden allinnich yn omloop foar safier't it lykweardich oan betellingen oan it pân takomt. Fan 'e arbeiders en leveransiers komme de boubankbiljetten by it publyk; yn ruil foar de besteande wissichheden en foaral om't de steat de garânsje foar de boubankbiljetten oannimt en steatskas de boubankbiljetten as betelling akseptearret, sil it publyk de boubankbiljetten akseptearje lykas elk oar jild. Dat, it bliuwt oan 'e hûseigner oerlitten hoe't hy syn ferplichting oan 'e boubank neikomt om jierliks 2% fan 'e liende bedraggen yn boubankbiljetten werom te beteljen. Mei oare wurden, de geboueigner en hypoteekskuldner fan 'e boubank moatte elk jier 2% yn boubankbiljetten produsearje fan 'e bedraggen dy't yn omloop binne. Yn 'e praktyk sil it barre dat de hypoteekskuldners boubankbiljetten sammelje dy't yndie tegearre mei it lokale jild sirkulearje foar de ferfaldatum fan har werombetellingsferplichtingen en dêrmei har betelling foldogge.

Machine Translated by Google

ferplichting. In bysûnder geskikte plak om boubankbiljetten te krijen sille de bouplakken wêze dy't op elk momint yn wurking binne.

As men oannimt, om in idee te krijen, dat der yn in jier yn München boubankbiljetten útjûn wurde foar 10 miljoen, dêrfan komme jierliks 200.000 goudmarken werom nei de boubank; sadwaande sille nei maksimaal 50 jier de hiele 10 miljoen weromkommen wêze en troch de boubank ynhelle wurde, nei maksimaal 50 jier binne de huzen dy't derfan boud binne dêrmei werombetelle en wurde se it skuldfrije eigendom fan harren eigners. De hiele betelling hat plakfûn sûnder dat in sint nutteloos betelle is foar rinte; de betelling wurdt fierder berikt troch neat oars as de ienfâldige middels fan it oprjochtsjen fan 'e boubank, bûn mei de steatsgarânsje.

De sosjale hanneling bestiet út it feit dat de steat de wearde fan 'e huzen absolút út neat produsearre hat, dat it in ynkommen skepen hat foar tûzenen arbeiders en sakelju troch de bou fan dit hiele gebou. As men oannimt dat it giet om tûzenen yndividuele huzen, wurde tûzenen lânleazen dêrmei omfoarme ta lânbesitters.

Ferskate beswieren en reservearrings sille makke wurde, wêrfan de wichtichsten foarsteld wurde kinne:

1. It beswier fan ynflaasje. Dit beswier is like koartsichtich as it irrelevant is; lykas al útlein yn eardere passaazjes, kin in ynflaasje allinich ûntstean as ûndekte jild útjûn wurdt. Hjir stiet de materiële dekking tsjin de boubankbiljetten; it is dêrom net wichtich as sels flinke hoemannichten boubankbiljetten yn omloop komme.

2. It beswier dat dizze saak nij en net hifke is. Dit beswier is net fan tapassing, en de saak is miskien nij foar Dútslân. Earne oars is men wend oan sokke rintefrije skuldsertifikaten dy't dekt binne troch materiële aktiva. It typyske foarbyld hjirfan is de Ingelske warrant dy't hûndert jier lyn yntrodusearre is en noch altyd bewarre wurdt. De warrant is in oarder dy't de eigener it rjocht jout op in bepaalde hoemannichte rûch izer dat yn in bepaald sintraal pakhús leit. Dizze warrantbriefkes wurde brûkt as faluta; de keapkrêft fan 'e warrant hat allinich dy fluktuaasjes dêr't de priis fan rûch izer op 'e wrâldmerk oan ûnderwurpen is.

As wy bygelyks yn Dútslân sokke warrants hiene, soene dy folslein ûnôfhinklik west hawwe fan 'e Dútske faluta en har fluktuaasjes. De wearde fan dizze warrants wie relatearre oan 'e priis fan rûch izer, en de wearde fan dizze prizen waard op syn beurt automatysk regele yn relaasje ta de faluta.

Yn it befel fine wy it wichtige foarbyld fan 'e populêre aard fan dit rintefrije skuldsertifikaat en skuldoarder dy't dekt wurdt troch in materieel asset.

Foar safier't flinke en nasjonaal ekonomysk wichtige nije gebouwen realisearre wurde moatte, is it essinsjeel om hiele koloanjes yn searje te bouwen.

It soe in gebrekkich stânpunt wêze as men allinnich yndividuele huzen of sels rijtjeshuzen bouwe wol as de persoan dy't in hûs siket sels eigener wurde wol.
De skea dy't ferholpen wurde moat is de wenningneed, it giet dus net benammen om wenningbou, mar om it skeppen fan wenningmooglikheden. Dizze need sil ek ferholpen wurde troch it feit dat de kommersjele bou fan hierapparteminten befoardere wurdt. Neat hâldt in hierhûseigner fan 'e âlde styl dêrom tsjin om boubankbiljetten te ûntfangen foar de bou fan in nij hierhûs. Krekt yn it gefal fan sokke persoanen sil it mooglik wêze om foarôf yn kontante betelling te freegjen as mar 10% fan it hiele gebou.

Machine Translated by Google

wearde; in protte fan dizze minsken binne ree en yn in posysje om flinke sommen jild út eigen middels út te jaan oan wenningbou as se as subsydzje in oerienkommende rest- of dielbedrach rintefrij krije fan 'e boubank. Krekt it rintefrij karakter fan it boubankjild makket it mooglik om rekken te hâlden mei dit aspekt fan 'e weroplibbing fan 'e boumerk dat sa ekstreem wichtich is foar grutte stêden.

Dizze sosjale bou- en ekonomyske bank sil lykwols letter ek oergean nei it útjaan fan rintefrije kredyten oan nasjonaal ekonomysk wichtige ûndernimmingen, yndustryen, mienskiplike wurken, ferbetteringen yn 'e lânbou, ensfh., sels as mei in koartere werombetellingstiid.

Machine Translated by Google

De steat sûnder belestingen

It haaddoel fan 'e nasjonaal-sosjalistyske steat is: de steat sûnder belestingen. As dit ûnder de hjoeddeiske omstannichheden klinkt as in gekke Utopia, as it foar in protte liket as in belofte dy't te moai is om wier te wêzen, witte wy dochs dat dit doel folslein berikber is, teminsten foar safier't de enoarme belestingdruk fan 'e befolking fuorthelle wurde moat.

Mei alle dúdlikens hawwe wy yn 'e foargeande haadstikken it bewiis presintearre dat hjoed de dei hast alle belestingen allinich ferslokt wurde troch rintebetellingen. Wy betelje belesting foar elk stik brea dat wy ite, elke waarme keamer kostet in oerskot oan belestingen, elke oankeap wurdt belast mei de ferkeapbelesting.
Mar alles dat op dizze manier yn 'e belesting giet, is lang net genôch om allinich de belestingen oer de reparaasjeskulden te beteljen.

It ferriedt altyd in gebrek oan smaak en kritysk begryp as men sa'n haaddoel ôfwiist as sûnder mis de steat sûnder belestingen as in Utopia. Foar ien dy't mei ús meigien is op 'e brede en yngewikkelde paden fan 'e hjoeddeiske finansjele polityk en ien dy't de Ariadne-tried net kwyt is - de rinteferplichting fan 'e steat - moat it in maklike saak wêze om ek de wei út dit labyrint fan 'e Minotaurus te finen.

Ien dy't himsels boppe de degradaasjes útheft en fanút in ferhege stânpunt de beskreaune ferbiningen ûndersiket: rinteferplichting fan 'e steat - belesting - ynflaasje, ien dy't de rinteferplichting fan alle folken fan 'e westerske kulturele sirkel erkend hat as it feit dat alles behearsket, ien dy't erkend hat dat wy libje yn in tiidrek fan in folsleine omkearing fan 'e sûne en ridlike omstannichheden tusken wurk en rykdom, ien dy't de driuwende logika net langer ûntkomme kin dat foaral de steat, troch syn finansjele soevereiniteit, net folslein bûn is oan 'e lieningrûte, mar dat it kreatyf troch eigen rjocht alle grutte iepenbiere steatstaken finansiere kin, foar him is it mar de lêste stap yn in finansjeel-politike Nije Wrâld om in steat te easkjen wêryn't de steatlike finansjele administraasje it net as syn earste taak beskôget om safolle mooglik belesting fan 'e steatsboargers te heljen, mar krekt oarsom, om elke lestige belestingdruk te ferwiderjen en de nasjonale ekonomy te befruchtsjen.

Wy binne yn in posysje om it numeryske bewiis te presintearjen dat de steat sûnder belestingen hielendal gjin Utopia is, mar dat de mooglikheid dêrfan jûn wurdt yn elke oarderlike steatsbegrutting as de steat himsels befrijt fan 'e rintelêst dy't derop leit. Dat it dit ek dwaan kin sûnder dat it der ferantwurdlik foar steld wurdt, wurdt bewiisd troch de skiednis fan steatsfalliseminten dy't tsientallen gefallen neamt wêryn't de steaten troch fallisemint ûntsnapt binne oan 'e rinte- en skuldlêst dy't derop lizze.

It soe ús te fier fiere om hjir nochris yn detail te gean op 'e krekte demonstraasje dy't ik jûn haw yn myn lytse polemyske wurk, It steatsfallisemint: De oplossing, dat nammentlik de oanpassing fan 'e rintebetelling fan 'e iepenbiere lieningen yn in simultane transformaasje fan 'e obligaasjes yn rintefrije bankaktiva op gjin inkelde manier de ûnbetroubere namme fan fallisemint fertsjinnet, mar dat dizze foarm fan befrijing fan 'e steat en it folk fan syn rinte-bûne skuld eins de frijheid fan 'e steat en ekonomy fan ûndraachlike keatlingen betsjut.

In oanpassing fan dizze rintebetellingen soe lykwols al foar de oarloch de dekking fan steatsútjeften foar it hiele steatsbestjoer mooglik makke hawwe. Ik haw de Beierske steatsbegrutting fan 1911 as foarbyld presintearre. Yn dy tiid bedroegen de ynkomsten fan 'e Beierske steat út 'e saneamde kommersjele steatsbedriuwen (spoarwegen, post en telegraaf) 120 miljoen goudmark, de ynkomsten út 'e steatsboskbou 40 miljoen. It totaal

Machine Translated by Google

útjeften foar it hiele steatsbestjoer foar de administraasje fan justysje (alle distriktsrjochtbanken mei har hiele personiels- en materiële útjeften, alle provinsjale rjochtbanken, de regionale rjochtbanken en de heechste rjochtbanken yn München, Nürnberg, ensfh.) bedroegen 27 miljoen. Foar it hiele grutte en sa soarchfâldich ûntwikkele ynterne bestjoer fan 'e hiele Beierske steat - dus foar de talleaze distriktsrjochtbanken, foar de greefskipbestjoeren, foar de plysjeôfdieling fan München, foar de gendarmerie, fierder foar de talleaze oare organen en autoriteiten lykas de medyske autoriteiten, it provinsjale faksinasjesikehûs, de ûndersyksynstellingen foar iten en semi-luksueuze iten, de sanatoria en geastlike ynstellingen, de bestjoersrjochtbank, it provinsjale statistysk kantoar, de metrologyske autoriteiten, de fersekeringskeamers, ensfh. waard útbetelle yn 'e steatsbegrutting. Foar ûnderwiis, skoalle en tsjerke, dus benammen foar alle middelbere skoallen, de middelbere skoallen, –, yn 1911, 40 miljoen de tariedingsskoallen, de Latynske skoallen, de middelbere ûnderwiisskoallen, de legere middelbere skoallen, de hegere beropsskoallen, de learare-opliedingsynstellingen, foar alle steatsbouskoallen en spesjalisearre skoallen, de fak- en muzykskoallen, de lânbou- en distriktsboereskoallen, foar Weihenstephan80 en foar it biologysk ûndersyksynstitút, foar alle frouljusûnderwiisynstellingen, en dan, boppe alles, foar de universiteiten mei har ûntelbere kolleksjes en ynstituten, de technyske universiteit, foar de oare keunstuniversiteiten, foar de fakuniversiteiten, foar de muzykakademy, dan foar it Maximilianeum81, fierder foar de sintrale ynstituten foar wittenskip en keunst, de wittenskipsakademy, de wittenskiplike kolleksjes fan 'e steat, de Beierske musea, de steatsbibleteek, it steatsteater, ensfh., foar dit enoarme fjild fan aktiviteiten fan it Ministearje fan Kultuer mei syn tûzenen amtners, mei syn enoarme keunstskatten yn 'e kolleksjes en musea, dy't allegear yndie gebouwen, administraasje en soarch fereaskje, waarden yn 1911 yn totaal 51 miljoen útrikt. Binnen it fjild fan it *Ministearje fan Finânsjes,* dat yndie net allinnich funksjes útoefenet dy't jild út it folk helje, lizze de aktiviteiten fan it boskbehear mei hûnderten boskwachters, fierder it bestjoer fan minen, smelterijen, sâltwurken, de hiele sintrale en subsidiêre dûanekantoaren, it sintrale muntkantoar, de steatsskuldadministraasje en de steatsbank, fierder de kantoaren fan lânmjitters en it provinsjale lânmjitterkantoar, dan ek de steatsbadadministraasjes, it kantoar fan 'e rjochtbankbrouwerij, München, ensfh. Dizze likegoed tige grutte ûndernimming feroarsake in útjefte fan 15 miljoen. De útjeften fan it *Ministearje fan Ferkear* waarden dekt troch syn eigen operasjonele ynkomsten, oan 'e oare kant easken de *pensjoenen* fan 'e âlde amtners fierder it tige hege bedrach fan sawat 36 miljoen.

Sa, mei-inoar easke de justysje-administraasje, de ynterne administraasje ynklusyf de gebouwen - dy't ik hjirboppe net spesifyk neamd haw - en ek de finansjele administraasje, lykas it ûnderwiis en de ûntwikkeling, en de pensjoenen 27+40+51+13+36=167 miljoen.

De oerskotten dy't de steatsbedriuwen, post en spoarwegen, mynen en bosken, mei sawat 160 miljoen oan 'e steatskas levere, soene dus eins hast genôch west hawwe om it hiele gigantyske steatsbestjoerlike apparaat te dekken - sûnder in sint belestingen!

De steat sûnder belestingen soe dus in realiteit west hawwe, as de totale belestingen dy't fan it Beierske folk ôfhelle waarden, dat binne 60 miljoen oan direkte belestingen en 53 miljoen oan yndirekte belestingen, en dêrneist 31 miljoen fergoedingen, yn totaal dus 134 miljoen, net folslein brûkt hoegden te wurden foar de rintebetelling oan lienkapitaal. Allinnich al de rintebetelling foar de Beierske steatsskulden

[80] Weihenstephan is in 11e- ieuske kleastergong yn Opper-Beieren dy't yn 1803 omfoarme waard ta in boskbouskoalle en steatsbrouwerij.

81 It Maximilianeum yn München waard ûntwurpen troch kening Maksimiliaan II fan Beieren as de sit fan in studintestifting. Sûnt 1949 is it it Beierske dielsteatsparlemint dêr't it sit.

Machine Translated by Google

easke 84,6 miljoen (!) en Beieren moast likegoed 50 miljoen oan it Ryk leverje foar de rintebetelling fan 'e skuld fan it Ryk.

Ik haw in koart oersjoch jûn fan 'e grutte en lytse fjilden fan ús steatslibben. Dit liket ek foaral wichtich, om't it Nasjonaalsosjalisme ek yn gedachten hâldt hoefolle bûtengewoan en hoefolle foarbyldich wurk de âlde steat dien hat, in protte dat gjin herfoarming en gjin ferbettering fereasket, foar safier't it net te krijen hat mei saken dy't nea ôfsletten wurde kinne.
Sels foar elk steatsorganisme is it wier dat it net stilstean kin as it net fersteurd wurde wol. Yn in protte gebieten sil in frissere en frijere geast gjin kwea dwaan, en hjir en dêr binne yngeande herfoarmings passend. Yn in protte tûken fan ús bestjoerlik apparaat moat teminsten in nije geast komme, benammen de geast fan 'e definitive ferantwurdlikens fan 'e amtner oangeande syn taken en de minsken dy't hy tsjinnet.

Mar ien fjild waard twongen om folslein ferkearde wegen yn te gean - de steatsfinansjele administraasje. As sokke omstannichheden as de krekt beskreaune mooglik binne, is dit yndie in teken dat hjir in radikale feroaring teweegbrocht wurde moat. No is dit lykwols al wier foar de steat foar de oarloch - al doe waard de steat yn 'e rintetsjinst foar it partikuliere lienkapitaal ynlutsen.
Neat lit op in opfallender wize de ôfhinklikens fan 'e steat fan lienkapitaal sjen dy't doe al bestie as in ûndersyk nei de ferdieling fan 'e belestingen oer de ferskate foarmen fan ynkommen. Neffens de begrutting foar 1911, dêr't wy ús observaasjes oant no ta op basearre hawwe, waard grûnbesit taksearre op 12,6 miljoen, hûsbesit op 12,1 miljoen, de kommersjele ûndernimmingen op 17 miljoen, mar oan 'e oare kant kapitaalpensjoenen mei in totaal pensjoenynkommen fan 253 (!) miljoen goudmark op mar 10 miljoen. Dit is dus echt in ekstreem ferliedlike behanneling fan dyjingen dy't sûnder muoite libje kinne en wurkje kinne ten koste fan 'e wurkjende befolking.

De ûntelbere lytse pensjoenynkommens - wy tinke dêrmei oan de pensjoengroep fan 70-700 miljoen mark - fertsjintwurdigje yndie yn sifers de oerhearskjende massa fan kapitaalpensjoenbelestingferplichtingen, dat is sawat 150.000, mar noch har ynkommen út kapitaalrinte noch har belestingbetelling, mei sawat 0,7 miljoen, soene in rol spylje yn 'e steatsbegrutting - mar wat dizze sifers sa opmerklik makket foar ús is de omstannichheid dat it grutte lienkapitaal yn dizze hûnderttûzenen lytse rinte-ûntfangers in krêftige beskermjende wacht makke hat tsjin alle oanfallen tsjin it ynspannings- en wurkfrije ynkommen út rinte.

It is fansels maklik om dizze lytse rinte-ûntfangers te oertsjûgjen dat har sparjild oant in beskate mjitte in duorsume oanspraak op rinte garandearje moat, want de oerienkomst fan dizze minsken dy't har hiele libben lang wurke hawwe en eins foar har sparjild wurke hawwe mei de pensjoen-ûntfangers yn 'e steat en meiwurkersbetingsten is dúdlik. Mar wat dizze hâlding ûnderskiedt fan it idee fan in pensjoen is it essensjele ferskil dat de pensjoen-oanspraak ôfhinklik is fan 'e persoan en by de dea einiget, wylst de rinte-oanspraak in materiële is en ûnôfhinklik fan 'e persoan op in ûnpersoanlike manier ferbûn is oan it bleate besit fan jild as in "ivige juridyske oanspraak".

Wy sille dizze ferbiningen fierder behannelje yn 'e diskusje oer de algemiene âlderdomspensjoenen, om't dizze observaasjes ús tastean soene om de oergong te finen fan ûnrjochtfeardige ivige rinte nei de rjochtfeardige oanspraak fan elke nasjonale kameraad op in soarchleaze âlderdom.

Dizze lytse rinte-ûntfangers komme net yn oanmerking yn 'e fraach dêr't wy it oer hawwe oer de opmerklike ferliedlike behanneling fan lienkapitaal fan 'e kant fan 'e âlde steat, mar allinich dejingen dy't it liuwendeel fan 'e kapitaalpensjoenen opslokje en dy't dan wer opkomme as de grutte finansjele donateurs fan 'e steat.

Machine Translated by Google

Dus fuort mei dizze nasjonale ekonomyske ûnsin fan in belangekapitalistysk oriïntearre steatsfinansjeel bestjoer en út yn 'e frije nasjonaal-sosjalistyske steat fan wurk en prestaasjes frij fan alle belestingen.

As de steat ienris befrijd is fan it leadgewicht fan syn rinteferplichtingen, dan sil men sjen wat de steat berikke kin. As der nije ynkomstenboarnen fan grutte omfang by komme, lykas it oanboarjen fan wetterkrêft en de natuerlike helpboarnen fan it lân, dan sil de steat sûnder belestingen eins net langer in Utopia wêze, mar in freugdefolle realiteit.

As wy dochs prate wolle oer in belestingbelied fan 'e nasjonaal-sosjalistyske steat, dan komt dat om't út sokke belestingboarnen de middels streame koenen foar in protte taken dy't eins wachtsje op in steatsoplossing, wêrfoar lykwols nea mear middels yn 'e steatsbegrutting wiene. Wy tinke hjir oan 'e brede fjilden fan nasjonale sûnens, de striid tsjin geslachtssykten, alkoholmisbrûk, de befoardering fan fysike sport, de substansjeler befoardering fan keunst en wittenskip, bevallingsferlof, bernesoarch, de bou fan túnstêden en boppe alles de kwytskelding fan 'e eareskuld fan it Dútske folk oan syn oarlochsferwûnen en oarlochswiddo's en wezen.

It folgjende moat as liedende prinsipes nommen wurde foar in nasjonaal-sosjalistysk steatssysteem op it mêd fan belestingbelied:

1. In belesting foar doelen fan rintebetelling foar ynterne lieningen is útsletten.
2. Belestingen binne allinnich tastien foar it dekken fan steatsútjeften foar ûnproduktive doelen, foar administraasje, justysje, it leger, plysje en sûnenssysteem en ûnderwiis, foar safier't de oerskotten fan 'e kommersjele steatsbedriuwen, de spoarwegen, post, telegraaf, steatsbosken en steatsminen, lykas de elektrisiteitsfoarsjenning fan 'e grutte steatlike ynterstedske bases, net genôch binne foar har dekking.

3. Foar it dekken fan spesjale behoeften of foar spesjale needgefallen, dus foaral yn gefal fan oarloch, binne direkte en yndirekte belestingen net allinich tastien, mar ek ferplichte.
4. Direkte belestingen kinne yn elke foarm op eigendom lein wurde, mar hjir moat in fiergeande gradaasje pland wurde. It ynkommen moat oant in passende mjitte belestingfrij litten wurde. Yn dit gefal moat der yngeander as oant no ta beskôge wurde oft de belestingbeteller in gesin mei bern of oare soarchtaken hat.

5. Steatsamtners moatte yn prinsipe frijsteld wurde fan belestingen. Foar troude minsken bern útkearingen moatte garandearre wurde.
6. Yndirekte belestingen komme yn normale tiden allinich yn oanmerking foar lúkse objekten. De steat hat hjirmei in poerbêst middel om te operearjen op in manier dy't de prizen op 'e produksje fan artikels dy't allinich tsjinje as oerlêst fan oantreklike lúkse, weelderigens en vraatzucht by iten en drinken, en de oerdriuwingen fan moade, soe kontrolearje en ferheegje. Sels suvere semi-luksueuze guod lykas tabak, alkohol, wyn, foar safier't se gjin sûnensdoelen tsjinje, sille yndirekte belestingen drage. Oan 'e oare kant moatte alle yndirekte belestingen, lykas dy't de minsken hjoed de dei yn syn gehiel eksploitearje, fundamenteel foarkommen wurde. Wy bedoele hjir alle ûnsinnige yndirekte belestingen dy't allinich op in priisferheegjende manier wurkje, op sûker, sâlt, lúsjefers, lampen, limonade, ek de belestingen op stienkoal dy't de produksje radikaal djoerder meitsje, ek de belestingen op persoanlik en guodferfier, en boppe alles de ferkeapbelesting fan guod.

7. It ynkassearjen fan oarlochs- en revolúsjewinsten moat útfierd wurde as in taak fan justysje. Foar sa'n taak moat fansels earst de basis lein wurde foar in ridlike berekkeningsbasis wêrop men de hjoeddeiske rykdom mei de eardere fergelykje kin. Fansels moat hjir ek wer in ferskil makke wurde tusken de rykdom dy't ûntstiet út produktyf wurk, wêrfoar de oarloch lykwols in spesjale bloei betsjutte. It is net mear as rjocht en

Machine Translated by Google

it is passend dat fan sokke frij wichtige oarlochswinsten in diel nei de mienskip rjochte wurdt. Oan 'e oare kant moat in folle skerpere evaluaasje makke wurde yn it gefal fan dy rykdom dy't ûntstiet út tuskenhannel en spekulaasje.

8. Segelrjochten en fergoedingen, sels belestingen dy't it frije rjocht fan beskikking oer eleminten fan fermogen beheine, foar safier't dizze beskikking net rjochte is tsjin it algemien wolwêzen, moatte wêr mooglik beheind wurde. Hjirta hearre ek de erf- en skinkingsbelestingen.

Fundamenteel moat it belestingsfinansjele belied stribje nei it úteinlike doel fan 'e "steat sûnder belestingen", want it is net de taak fan 'e steat om jild fan har boargers te heljen om in yn essinsje falske steatslienekonomy yn stân te hâlden, mar om it algemiene wolwêzen fan 'e minsken te ferheegjen. De steat is der net om de rinte-ynkassor te wêzen foar grut lienkapitaal, mar om de persoan en it eigendom fan har steatsboargers te beskermjen en de natuerlike helpboarnen fan it lân tsjinstber te meitsjen foar de mienskip. De middels foar de ûnproduktive steatstaken moatte, lykas al beskreaun, primêr helle wurde út 'e oerskotten fan' e kommersjele steatsbedriuwen, en twad út lúksebelestingen, tredden út rykdom en ynkommen dy't fierder lizze as wat krigen wurde kin troch it allinnich útfieren fan wurk, en allinich dan út 'e besittende middenklasse, lykas út yndirekte belestingen op semi-luksguod wêrfan it gebrûk net libbensbelang is. En allinich yn oarlochstiden, wêryn't it libben fan 'e hiele naasje bedrige wurdt, kin de steat easkje dat sels de mienskip - lykas it yndie militêre tsjinst fan elkenien easkje kin troch har tsjinstsoevereiniteit -, en nochris mei spesjale ferwizing nei de besittende klassen, har finansjele bydrage leveret oan it fieren fan 'e oarloch yn' e foarm fan yndirekte en direkte belestingen.

Ta beslút kinne wy wat mear sizze oer de fraach fan 'e "kommersjele steatsbedriuwen". Men wiist no leaver op it feit dat steatsbedriuwen net "rendabel" binne. Wy hawwe de fûnemintele fraach fan winst al útwreide besprutsen.

Yn 'e ynspanning om de spoarwegen, ensfh. "op in saaklike manier" te bestjoeren, om se "te befrijen fan 'e ûnekonomyske steatsûndernimming" of "om se yn in mingde ekonomyske foarm te bringen" is allinnich it min ferburgen winsk fan grut lienkapitaal ferburgen om sels dizze flinke rykdomskomponint fan 'e naasje foar himsels tsjinstber te meitsjen. As de steat sels dizze komponinten fan rykdom oerjout, dan is it folslein oerlevere oan it lienkapitaal en hat it, útsein de tastimming om as rinte-ynkasser foar it lienkapitaal op te treden, gjin fjild mear wêryn't it soeverein is, of wêryn't it op in regeljouwende manier operearje kin en wêrfan it flinke ynkomsten kin krije foar de dekking fan syn taken.

Machine Translated by Google

De finansjele politike befrijing fan 'e steat

Wy hawwe earst beskreaun hokker maatregels nommen wurde moatte om omstannichheden lykas wy no ûnderfine yn 'e takomst ûnmooglik te meitsjen. Dizze taken freegje yndie om kreative tsjinsten, mar se kinne dochs berikt wurde sûnder dat de besteande juridyske omstannichheden skansearre of feroare hoege te wurden. It is oars mei it brekken fan 'e besteande keatlingen fan 'e rinte-bûne skuld fan ús steat oan syn ynterne en eksterne skuldeaskers.

De maatregels dy't hjir nommen wurde moatte binne op harsels tige ienfâldich, allinnich de útfiering dêrfan sil in protte swierrichheden feroarsaakje. De oplossing foar de ivige rinteferplichting fan ynlânske lieningen is: *de wetlike ôfskaffing fan dizze rintebetelling.* Oan 'e oare kant sil grut lienkapitaal, it bepleitsjen fan 'e belangen fan 'e lytse pensjonarissen, in grutte opskuor meitsje en de meast skriklike bedrigingen útsprekke tsjin in steat dy't "ûnskeinbere rjochten ûnder syn fuotten fertrapet", dy't "in wetsbrek begeit dy't it syn lêste stikje fertrouwen ûntnimme sil". Grutkapitaal sil fansels alle hendels brûke om "de enoarme misdied tsjin basis ekonomyske wetten" te foarkommen. Fansels! - men kin net echt ferwachtsje dat in ynternasjonale macht ynienen syn oanspraak op hearskippij ôfswarret.

Yn dizze striid giet it allinnich mar om it behâlden fan izeren senuwen en it net tastean dat josels wês bang troch it gehuil fan 'e parse-koelies dy't ûnderhâlden wurde troch hege finânsjes.

De Joad sil dizze striid mei de meast oanhâldende hâldens fiere, want it giet om "syn eare" lykas de âlde Rothschild sei: "Myn jild is myn eare, en ien dy't myn jild nimt, nimt myn eare fan my ôf".

No moat harren jild yn gjin gefal ôfnommen wurde fan 'e eigners fan 'e steatsobligaasjes, mar moatte juridyske easken gewoan fuorthelle wurde dy't yn har effekt in tige grut ûnrjocht wurden binne foar de nasjonale mienskip.

Mar fanút it eachpunt fan 'e steat, en ek fanút it eachpunt fan 'e befolking dy't troch har wurk de enoarme bedraggen ophelje moat om oan dizze "wetlike easken fan 'e steatsskuldeisers" te foldwaan, giet it net om "wetlike easken", mar om it grutste ûnrjocht fan alle tiden - fan in bliuwende rôf fan 'e arbeiders yn it foardiel fan in lyts diel fan grutte kapitalisten mei steatsstipe. *In steat dy't it "brekken fan rinteslavernij" ta in feit makket, begeit op gjin inkelde manier in ûnrjocht, mar it fergoedet in frij machtich ûnrjocht foar wêrfan it sels strooptsjinst dien hat.*

Fansels betsjut dit in folsleine reorganisaasje fan 'e hjoeddeiske steat; it moat beslute oft it it gehiel tsjinje wol of oft it, lykas no, de bewaarder fan ynternasjonale finânsjes wêze wol.
Oer dizze fraach binne der gjin kompromissen. Hjir kin allinnich in beslissende oanpak liede ta it doel en ta de oplossing.

De nasjonaal-sosjalistyske steat is him yndie bewust fan dizze machtige beslissing - it soe ekstreem lestich wêze om sa'n beslissende stap te nimmen as wy net krekt wisten wat wy yn plak fan 'e belangekapitalistyske ekonomy ynstelle moatte. Mar om't wy dit witte, geane wy mei de meast folsleine wissichheid fan oerwinning dizze grutste striid fan 'e wrâldskiednis yn. Wy witte dat de hearskippij fan belang allinich boud is op leagens en bedroch en, om't wy dit witte en dúdlik erkend hawwe, witte wy ek dat sa'n *spinneweb* fan leagens en bedroch, hoe swier it ek spûn is, mei ien lûk útinoar skuord wurde kin.

Allinnich noch ien fraach, de lêste, moat ús dwaande hâlde, de fraach: Wat sille bûtenlânske naasjes sizze tsjin sa'n radikale herfoarming en foaral tsjin in wegering fan fierdere rintebetellingen oan bûtenlânske rintekrediteuren?

Machine Translated by Google

Ja, wat sille frjemde folken dêrop sizze? Dizze fraach is op himsels al sa ekstreem betsjuttingsfol foar ús Dútske need en ek foar de kosmopolityske hâlding fan 'e grutste kringen.
Wat binne yn 't algemien "frjemde folken"? Binne dat de Frânsen, de Ingelsen, de Amerikanen? Binne dat de Sweden en Nederlanners en Noaren? Binne dat de Russen of de Sinezen? Of binne dat de Ynjers of de Fjoerlingen82 of de Kongoleeske negers? Yndied, al dizze minsken hearre ta "frjemde folken" yn relaasje ta ús. No, fierwei it grutste oantal fan al dizze "bûtenlanners" sil hielendal neat sizze, it lytste oantal Sinezen, ek it lytste oantal Russen en Frânsen sil yn 't algemien witte wêr't it oer giet. Uteinlik bliuwe d'r de regearingen fan ús oarlochsfijannen oer en dan fansels - as dejingen dy't echt ynteressearre binne - de Joadske ynternasjonale bankiers, dy't "der wat oer sizze sille". Wat de ynternasjonale finânsjes dêrop sizze sille, is lykwols hiel maklik te beantwurdzjen. It sil, mei alle middels dy't ta syn beskikking steane, sa'n proseduere karakterisearje as in noch nea earder fertoande misdied tsjin 'e kultivearre minskheid, it sil, troch syn eigen tawijde parse mei alle mooglike leagens en ferfoarmingen, de saneamde beskaafde wrâld opwekke tsjin sa'n noch nea earder fertoande brek oan ferplichtingen, it sil sprekke fan 'e folsleine ynstoarting fan Jeropa, en it sil besykje Frankryk as de bysûnder geskikte drager fan 'e Jeropeeske beskaving oan te setten ta in iepen oarloch tsjin Dútslân. Alles wat de frjemde folken, dat is, de Joadske hege finânsjes, sille sizze tsjin sa'n moardoanslach tsjin 'e totale macht fan it grutte Joadedom.

Men koe himsels dêrom sawol de fraach op himsels as it antwurd besparje. Want it is dúdlik as deiljocht dat dy macht tsjin wa't de befrijingsoarloch rjochte is, him net sûnder striid ûnderwerpe sil, om't it hjir net giet om Dútsers, foar wa't de bûtenlânske belangen en rjochten meast hillicher binne as de rjochten fan 'e Dútsers, mar om manlju waans meast opfallende skaaimerk in brutale wil ta macht is.

Yn al sokke lêste histoaryske fragen is it absolút nutteloos om spekulative observaasjes te dwaan oer wat de fijân no dwaan sil, want dat dy lêste gjin befrijing of opstân daliks tastean sil, is dúdlik. Heel oars is de beskôging fan hokker machtsmiddels de tsjinstanner ta syn beskikking hat en te witten oer hokker sterke punten men sels beskikket. As men fierder krekt wit wat men sels dwaan moat en dwaan sil, dan moat men observearje hoe't de fijân de oanfal ôfwarje sil en pas dan kin men de tsjinmaatregels nimme. Gjin militêr plan kin de kampanje fierder as de earste oanfal bepale, mar it kin wol de algemiene rjochtlinen jaan foar in enerzjike koers fan aksje. Dat ek hjir.

Yn ús gefal binne de tsjinstanners dreech te fangen, om't it giet om in ûnpersoanlike en supranasjonale macht. It kampanjeplan sil dêrom earst beskôgje moatte hokker machten en belangen net as tsjinstanners yn oanmerking komme. Dit is wichtich om machten net ûnnedich te brûken yn in rjochting dêr't gjin gefaar fan driget.

Efter de fraach: "Wat sille de bûtenlannen dêrfan sizze?" skûlet him meast de eangst dat wy yn sa'n gefal gjin kredyt of iten of oare grûnstoffen út it bûtenlân krije.
No, wat is de situaasje hjir?

As nasjonale ekonomy kinne wy op 'e lange termyn ús ymport altyd allinich betelje fia ús eksport, dat is, guod foar guod ruilje, mar net mei papierjild en net mei "kredyten".
Dit alles wurket in skoftke, salang't it bûtenlân eins kredyt jout, dat is, salang't de ferskate bûtenlânske leveransiers der fertrouwen yn hawwe dat de Dútske ymporteurs de belutsen guod mei jild fan 'e folsleine wearde betelje sille. Mar dat is allinich mooglik as de ymporteurs bûtenlânsk jild sammele hawwe as eksporteurs fan Dútske guod. De eangst dat wy gjin katoen of fetten krije,

82 De ynwenners fan Tierra del Fuego, de arsjipel foar de súdpunt fan Súd-Amearika.

Machine Translated by Google

koper of feefoer, fanwegen de wegering fan ynternasjonale rintebetellingen, kombinearret fragen dy't yn prinsipe neat mei-inoar te krijen hawwe. Sels de folslein Joadske grutte bankmacht kin op 'e lange termyn net foarkomme dat de oerskotten yn 'e grûnstofprodusearjende lannen de Dútske fabriken en wurkplakken berikke, en likegoed sille de Dútske klearmakke guod har wei fine nei de ôfsetmerken fan 'e wrâld. Dizze ûnderlinge útwikseling fan guod tusken de ferskate nasjonale ekonomyen bart yndie neffens de twingende wetten fan fraach en oanbod. Fansels kinne ûnder twang, en tydlik, beheiningen en stilstân hjir foarkomme lykas wy it yn 'e oarloch meimakke hawwe, en dan wer yn it Ruhrgebiet83. Mar dit binne allegear krêftige maatregels dy't it bûtenlân op in ferlykbere manier skea dogge.

Wy kinne dus mei wissichheid oannimme dat de gruthannel deryn slagje sil om de absolút needsaaklike ymportbehoefte te dekken. Der sille altyd neutrale lannen wêze wêrtroch dizze ymport ús berikke kin.

Boppedat kin in nasjonale ekonomy dy't him wer bewust is fan syn nasjonale plichten en dy't dêrtroch wer effisjinter wurde soe yn it gefal fan eksportartikelen folle leaver rekkenje op it feit dat it it âlde fertrouwen werom krije sil. De tydlike tuskenlizzende kredyten yn ymport en eksport binne saken fan 'e hannelshuzen en binne basearre op har persoanlike kredyt.

No hat dizze fraach in oar aspekt, nammentlik de eangst foar politike twongen maatregels fanwegen it opskorten fan 'e nasjonale rintebetelling oan 'e oarlochsobligaasjes en oare rintedragende obligaasjes fan it Ryk of de dielsteaten. Sels dit is tige ûnwierskynlik, om't it hjir giet om de rinte-easken fan yndividuele partikuliere krediteuren fan Dútske steatsobligaasjes, foar waans wille amper politike aksje ûndernommen wurde kin. Eins is it ek noch net bard yn 'e skiednis fan steatsfalliseminten dat in militêre yntervinsje folge doe't in steat syn rintebetelling opskorte. De tsjinoerstelde miening dat de Frânsen yn dit gefal fuortendaliks represailles soene útfiere, is op gjin inkelde manier te akseptearjen op logyske grûnen, want oars soene de fijannen op dat stuit troch militêre aksje yngripe moatten hawwe tsjin 'e delgong fan 'e Dútske mark. De falutadelgong ûntnaam de bûtenlânske krediteuren fan Dútske obligaasjes úteinlik alles. No foarsjogge ús maatregels hielendal net de annulearring fan dizze ynterne Dútske steatsskulden, mar allinich de annulearring fan rinte en de transformaasje fan 'e obligaasjes yn bankaktiva. De kontante betelling kin, oan 'e oare kant, fuortendaliks oanbean wurde oan 'e bûtenlânske krediteuren.

Hoe is it mooglik dat yn sa'n gefal, dat is, as de hear X. Illinois of Chicago de ynformaasje fan syn bankier krijt dat de Dútske regearing de oarlochsobligaasjes yn kontanten werombetellet en dat dit bedrach op syn rekken byskreaun is, hy tige lilk wurde soe en syn regearing yn beweging sette soe tsjin Dútslân?

In serieuze wjerstân is fan gjin kant te ferwachtsjen as in nasjonalistyske Dútske regearing de annulearring fan rinte op alle rintedragende obligaasjes ferklearret mei in simultane transformaasje fan dizze obligaasjes yn rintefrije aktiva yn steatsbanken of postsjekrekkens. Foar ús is it wichtich dat de mienskip troch ús maatregels net skea docht, - it feit dat der ferset fan kapitalistyske kant ûndernommen wurdt, kin de befrijende died net beheine. Men sil krekt yn it gefal fan dizze maatregel sjen dat hjir in skieding fan sielen plakfine sil en dat de sletten falanks fan dyjingen dy't yn dizze regearingsmaatregel in befrijing en

[83] Doe't, ein 1922, bliken die dat de Dútsers slim yn gebreke bleaunen mei it beteljen fan hout en stienkoal as oarlochsreparaasjes oan 'e Alliearden, besetten de Frânsen en Belgen, ûnder lieding fan 'e Frânske premier Raymond Poincaré, yn jannewaris 1923 it yndustriële gebiet fan it Ruhrgebiet. De Dútske reaksje op dizze besetting wie meast ien fan passyf ferset, wat de sympaty fan 'e wrâld wûn en late ta in "fersêfting" fan 'e betingsten fan 'e reparaasjes yn it Dawes-pakt fan
April 1924 (sjoch hjirboppe p. 94), dy't ek oproppen hat ta in weromlûking fan 'e Alliearde besettingstroepen út it Ruhrgebiet.

Machine Translated by Google

De befrijing fan wurk fan in enoarme druk sil hiel gau alle arbeiders omfetsje. Allinnich de bank- en beurskring en dyjingen yn 'e sirkel fan lytse pensjonearren dy't finzen sitte yn har eigen foardielen sille as har tsjinstanners bliuwe stean.

Ien dy't wurket hat gjin spesjale belangstelling foar it feit dat hy rinte krijt fan syn tydlike fermogen fan 'e banken, lit stean dat hy belangstelling hat foar it beteljen fan tige hege rinte foar kredyten; mei syn jild as wurkkapitaal wol hy wurkje en fertsjinje. Om dizze reden sille alle sakelju, fabrykseigners en hannelers tige min ynteressearre wêze yn it ûnderhâld fan it rintekapitalistyske systeem. - Dit wurdt dúdlik as deiljocht foar elkenien dy't yn gedachten hâldt dat oerheidsbelangen - lykas wy it dúdlikst oantoand hawwe - allinich fia direkte of yndirekte belestingen út it wurkynkommen fan 'e produktive arbeiders helle wurde.

Ien dy't dizze kennis dúdlik yn gedachten hat, kin op gjin momint fan ynfloed wêze, want it is yndie gewoan in fûneminteel prinsipe: *dat de steat allinich kin jaan wat it nochris fan syn boargers ôfnimme moat yn ien of oare foarm.*

De rinte foar de rintebetelling fan 'e steat moat yn alle omstannichheden fan 'e produktive arbeiders helle wurde. Gjin arbeider is útsletten fan dit prinsipe, en alhiel net de hânarbeider dy't gjin rinte-oandielen ta syn beskikking hat. Dizze situaasje rekket him it hurdst, want de direkte en foaral de yndirekte belestingen reitsje him ek it swierst. No't krekt de arbeider oproppen wurdt foar de belesting troch de direkte ynkomstebelesting yn 'e foarm fan ynkomsteôftrek foardat alle oare sirkels de arbeider al heldersjend makke hawwe oer dizze saken; itselde jildt ek foar alle lean- en salarisfertsjinners. Wis is dat dizze sirkels folle minder bewust binne fan 'e folle radikalere yndirekte belestingen - hoewol se se meast yn ynflaasje fiele, lykas beskreaun waard yn it haadstik oer "Ynflaasje". Yndirekte belesting is de meast ûnsosjale belesting. It belastet wurk yn it foardiel fan suver lienkapitaal. Nimmen kin him deroan weromlûke, en dêrom ûnderdrukt it dejinge dy't it minste ynkommen hat it swierst. Oan 'e oare kant steure de yndirekte belestingen - de stienkoal-, sâlt-, lúsjefer-, sûker-, bier- en drankbelesting, de persoanlike ferfierbelesting, ensfh. - de eigener fan grutte kapitaalfermogen hielendal net.

Ien dêrom út 'e sirkel fan arbeiders dy't in tsjinstanner is fan sa'n befrijende died kin dat allinich wêze troch gebrek oan kennis en begryp fan dizze ferbiningen.

It lêste en dreechste ding dêr't wy yn dit haadstik noch mei te krijen hawwe moatte is de fraach fan it fuortheljen fan 'e ynternasjonale rinteferplichtingen - mei oare wurden, it wegerjen fan fierdere rintebetellingen foar de oarlochsskulden.

Dizze fraach is it naust ferbûn mei de Dútske histoaryske fraach, it is eins de Dútske fraach yn 't algemien, want dy seit: Wol de Dútske naasje frijheid of slavernij?

Wy witte dat, yn sokke lêste fragen, allinnich de fêstberaden wil de oerwinning bepale en berikke kin - it antwurd op dizze fraach giet dêrom fier bûten it berik fan finansjeel-politike observaasjes. Mar it is essinsjeel dat in naasje dy't nei har frijheid stribje moat, wit dat har slavernij yn it foarste plak in finansjeel-politike is, dat hjir polityk en ekonomy it nauwst mei-inoar ferbûn binne. Mar krekt dit is it nije oan 'e hjoeddeiske situaasje dat it regearre wurdt troch finansjele machtpolitike stânpunten en dat de militêre machtpolitike stânpunten allinich op it twadde plak komme.

Wy kinne yndie prate oer it Mammonistyske tiidrek as fan in nij tiidrek. De god Mammon is de troan fan dizze wrâld bestigen. Keizer en kening bûgje foar him. De parleminten en regearingen binne syn ûnderdanige tsjinners. Hy hat grutte bewegingen ûnder kontrôle kinne hâlde - lykas it stribjen fan 'e leanwurkers nei har ferbettering. Ynternasjonaal kapitaal hat likegoed de

Machine Translated by Google

parsen fan 'e wrâld tsjinstber oan har doelen - om't it himsels ek de behearder fan 'e kulturele rykdom en de ferfalsker fan elke nasjonale ynheemse keunst en literatuer makke hat.

As de meast foaroansteande dragers fan dizze Mammonistyske ynfestaasje en hearskippij fan 'e wrâld hawwe wy de Joaden erkend en sa wurdt de sirkel fan ús kennis opnij sletten mei de fraach fan alle fragen - *de Joadske fraach.*

De oplossing fan it rinteprobleem is de oplossing fan 'e Joadske fraach. De oplossing fan it rinteprobleem yn 'e sin fan ús útlis is it brekken fan 'e Joadske wrâldhearskippij, om't it de macht fan it wrâldjoadendom - syn finansjele macht - ferneatiget.

Mar de oplossing fan it rinteprobleem is boppedat, yn in konstruktive sin, tagelyk tiid ek de oplossing fan 'e sosjale fraach.

In wegering fan elke rinte- en belestingbetelling op 'e oarlochsskulden soe ynternasjonale finânsjes, of Frankryk, foar de fraach fan har oernimming fan it hiele finansjele bestjoer fan hiel Dútslân sette. As alle belestingen fan it Ryk fuorthelle wurde dy't no tsjinje foar de rintebetelling oan 'e fijân, soe dit yntern earst in ferlossing fan 'e gekke belestingûnderdrukking betsjutte, in grutte sosjaal-politike died fan 'e grutste omfang, en de fijân soe besykje moatte om syn eigen finansjele bestjoer yn Dútslân te ûntwikkeljen.

Mar as it Dútske folk de Frânske of Joadske belestingynners yn elk belesting- en pensjoenkantoar sitten seach, en as de bêste kij troch dizze bûtenlânske ûnderdrukkers út 'e stâlen fan 'e boeren helle waarden - dan soene de lilkens en ferachting miskien al gau sa sterk wurde dat se ien nacht it bûtenlânske spoek mei in bloedige biezem fuortfeegje soene en Dútslân frij meitsje soene.

Oft, yn 't algemien, in militêre macht sa'n ûndernimming oannimme soe yn tsjinst fan de finansjele krêft is dêrom noch tige twifelich.

De perspektiven fan ús wil ta befrijing binne op gjin inkelde manier sa ûngeunstich as se earst liken - krekt oarsom. De earste kear dat Dútslân unanym wegere de útlevering fan syn "oarlochshelden", wie mei dit "nee" it spoek foarby.

No sil de ynternasjonale finânsjes wis oare metoaden sykje, benammen de metoade fan 'e boykot en it folslein fersmoargjen fan 'e ynternasjonale merk. Dat it yn dat lêste net slagje sil, kin likegoed wis wêze, en ek de boykot fan Dútske guod soe Dútslân, earst allinich yn syn ekonomyske aktiviteit, en foar in skoft ek allinich, nei syn ynterne merk rjochtsje. It soe dêrom ek hjir allinich de taak wêze fan in betûft binnenlânsk belied - benammen troch royale promoasje op it mêd fan wenningbou - om de krityske tiden te oerwinnen en se te brûken foar it wolwêzen fan it folk, oant de nije paden nei de wrâld bepaald binne.

Dit iepenjen fan nije paden nei de wrâld sil barre troch it brekken fan 'e Joadske dominaasje sels ûnder oare folken, want de wei fan 'e yndividuele folken nei in sûne nasjonale ekonomy kin allinnich wêze troch har genêzing fan har húshâldlike fergiftiging troch it Joadsk-Mammonistyske gif. Dan sille de natuerlike paden fan in sûne ynternasjonale hannel en ekonomyske hannel tusken de folken harsels iepenje - en de minskheid, befrijd fan 'e Joadske ûnderdrukking, sil in tiidrek fan noch nea earder sjoen wolfeart belibje - en, boppe alles, *Dútslân - it hert fan 'e wrâld!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Ferzje 1.0

Publisearre yn it jier 130 fan AH, yn Kali Yuga oktober
2018 fan 'e kristlike kalinder troch Sudetenland

Verlag.

Bewurke troch Einar Birkemann.

Foarkant fan it boek makke troch Italo.